

Коллекция

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР

Капазанов

НАСЛЕДНИЧКИ

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР НАСЛЕДНИЧКИ

Превод: Силвия Нейкова

chitanka.info

Това беше време на любов, на смях — и на опасности.

Три осемнайсетгодишни момичета от различни националности и с доста различно обществено положение са извикани в Лондон, за да бъдат представени на обществото.

Три дебютантки — веселата, крайно бедна Елоиз от Тексас; умната, склонна към флиртове Анжу от Париж и красивата, луда по конете Лаура от Йоркшир. И трите са незаконни деца и наследнички на последния лорд Маунтджой.

Облечени, гримирани и фризирани умело, за да направят огромно впечатление, трите стават главна тема за разговор на лондонското общество. Но страшна тайна от миналото ще стигне до една от тях по най-неочакван начин. Разразява се скандал, когато едно от момичетата на Маунтджой е обвинено в убийство. Но кой ли е извършил убийството и дали е една от тях? И защо? И кой, в края на краищата, ще наследи парите на фамилията Маунтджой?

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

Всичко започна през един студен януарски ден на 1937. Лорд Маунтджой седеше в купе първа класа на експреса от Бат за Лондон. Държеше пред лицето си брой на „Таймс“, отворен на бизнес страницата. Не го четеше, вестникът беше само параван, който го скриваше от другите пътници. Връщаше се в Лондон след дълъг уикенд в провинцията.

Уилям Едуард Маунтджой беше десети граф Маунтджой и много богат човек. Беше господар на всичко, което се виждаше от прозорците на голямата му и великолепна къща в Маунтджой Парк в Уилтшир, както и на един замък в Шотландия, а също така и на градска къща в Лондон в квартал Мейфеър.

Като надникна над вестника към другите пътници в купето, той забеляза, че те всички са по-млади от него. *„Нито един от тях не е на повече от четирийсет години“* — помисли си мрачно и си спомни времето, когато той самият беше млад — едва на осемнайсет години, току-що завършил „Итън“. А после целият му живот премина пред очите му като забавен кадър. Когато беше на осемнайсет, четирийсет години му се виждаха цяла вечност, а да достигне до седемдесет му се струваше невъзможно. На осемнайсет думата „старост“ не съществува в речника.

Той и сега беше добре, като се изключат обичайните оплаквания поради доста напредналата възраст — пристъпи на подагра от време на време, които го караха да се подпира малко по-тежко на бастуна си, отколкото би желал, и лекото недовиждане, което му беше причинило неприятности през август по време на лова в Шотландия. Сигурно това бяха последиците от факта, че цял живот се беше наслаждавал на добра храна и отлично вино, както и на превъзходното бренди, което обожаваше. Макар че, разбира се, той никога не се напиваше. Беше умерен във всичко — какъвто би трябвало да бъде всеки джентълмен.

Имаше и още един проблем. Самотата.

Край прозореца се нижеха уилтширските хълмове, осеяни с крави и коне — това графство беше прочуто с конете си, които даваха

не малко участници за конните надбягвания в Нюбъри, — но той не забелязваше нищо. Все още скрит зад вестника, наблюдаваше отражението си в прозореца. Виждаше висок, изправен, среброкос мъж с розовата кожа на човек, който е твърде придирчив по отношение на бръсненето, и малки тъмносиви мустаци, с надвиснали тъмни вежди над много светлите сини очи. Дрехите му бяха безупречно ушити от „Хантсман“ и, благодарение на камериера си, той беше безупречно облечен, изчеткан и вчесан. Тъмносиньото му палто висеше сгънато на рамката над главата му, а на поставката стоеше черното му бомбе, както и черният му чадър в своята много тясна калъфка. Беше, помисли си той с известна горчивина и не малка доза хумор, джентълмен от главата до петите.

Уилям Маунтджой беше наследил титлата след поредица нещастни обстоятелства. Най-големият му брат беше убит във влакова катастрофа, а вторият му брат, Джорджи, беше лишен от наследство заради разгулния си живот. Тогава Уилям Маунтджой беше на трийсет и пет години. И дългът му беше пределно ясен. Ожени се за Пинелъпи Латимър на следващата година и направи всичко, каквото се полагаше, за да се сдобие с наследник. За нещастие, нищо не се случи.

Тогава си беше помислил, че вината не може да е у него. Оглеждаше се гол в огледалото в огромната си, облицована със зелени мраморни плочки, баня на къщата си на Кързън стрийт и сам себе си уверяваше, че с него всичко е наред. Все още беше в разцвета на живота си и изглеждаше добре. Държеше тялото си изправено, като да беше глътнал бастун, имаше леко натрупване на тлъстинки около кръста, мускулести гърди и ръце, силни крака и бе щедро надарен с идеално функциониращ сексуален орган. Не, липсата на син и наследник определено не беше по негова вина. Сигурно виновна беше съпругата му.

Изпрати Пинелъпи при най-добрия гинеколог в Лондон, който подложи бедната и добре възпитана жена на объркващ разпит и невъзможни тестове. И отговорът дойде. Съпругата му беше в отлично здраве. Беше напълно способна да зачене и роди.

Уилям още си спомняше как седи в стаята на доктора на Хартли стрийт и го чува да казва: *„Вината сигурно е у вас, лорд Маунтджой. Мога да ви препоръчам колега, експерт в подобни неща. Може би той ще успее да ви помогне.“*

Разбира се, той не беше отишъл да се види с колегата му. Нямахте дори да признае пред себе си, че не е способен да дари бащинство на дете. „Глупости!“, беше казал пренебрежително на Пинелъпи. „Разбира се, лекарят е допуснал грешка. Ти знаеш, че всичко е наред... в интимния ни живот.“ Беше го казал особено деликатно, но въпреки това съпругата му се беше изчервила.

Тя беше пълничка и нисичка жена с непрекъснато тревожно изражение. Винаги се страхуваше, че може с нещо да го ядоса. „Разбира се, че е сбъркал, скъпи“, съгласи се тя, с което прие вината. „Ужасно съжалявам, въпреки това.“ Беше го погледнала смело право в очите. „Ще те разбера, ако поискаш развод, Уилям“, беше добавила. „Знам колко е важно да имаш наследник.“

Известно време го беше занимавала идеята да си върне свободата, но знаеше, че задължително трябва да се сдобие със син. Не, беше решил най-накрая. Трябваше да остане женен за Пинелъпи. И трябваше да продължи да опитва. Може би съпругата му ще зачене скоро и той ще въздъхне облекчено, защото ще е изпълнил дълга си.

Пинелъпи никога не зачена, но му беше предана и вярна съпруга въпреки честите му раздразнения и отсъствия. Умря от сърдечен удар, седнала тихо на любимото си място, откъдето можеше да вижда огромното езеро. Последният дизайн на къщата в Маунтджой Парк беше извършен от всемогъщия Браун през 1760 година и оттогава нищо не беше променяно. По това време Уилям беше в Монте Карло. Разбира се, той веднага беше хванал влака за Париж, оттам — за Кале и накрая — за Лондон.

Пинелъпи беше погребана в гробницата на семейство Маунтджой до бащата на Уилям, до майка му и брат му, до поколения Маунтджой. Той поръча специален надгробен камък от черен мрамор, а месец по-късно беше отслужена литургия в кралската капела в Уиндзор, със специалното разрешение на техни величества крал Джордж и кралица Мери. Той беше изненадан от броя на приятелите и познатите, които бяха дошли да почетат Пинелъпи. Винаги я беше мислил за извънредно тиха и срамежлива, но тя се беше справяла блестящо с домакинството на многото му къщи, с нескончаемите партита през уикендите, беше посещавала с него многобройните танцови забави, вечери и обеди, които бяха задължителни за човек с неговото положение. Тя беше нежна и не беше егоистка и беше много

тъжно това, че едва след смъртта ѝ приятелите им си спомниха колко мила беше с тях, каква изискана домакиня беше, с какво внимание изслушваше проблемите им. Казваха на Уилям, че тя много им липсва. Тя липсваше много и на Уилям. Повече, отколкото беше мислил, че е възможно. Преди Пинелъпи беше винаги с него и сега му се струваше необяснимо, че вече я няма.

За него беше истинско облекчение, че когато войната беше обявена няколко месеца след това, на 4 август 1914, той си намери работа в канцелариите на Военното министерство. Затвори огромната лондонска къща и изпрати по-голямата част от съкровищата си — картините на Гоя и Гинсбъроу, сребърните вещи и бижутата, които се предаваха от поколение на поколение Маунтджой вече от няколко века, скъпоценните спомени и сувенири на фамилията — на склад в провинцията. Лесно привикна с икономииите и трудностите на военното време. Прекарваше дълги часове седнал зад бюрото и спеше в клуба си, където мрачно се обсъждаха битките край Вердюн и Сом, както и блокадата на британските морски сили, които немците не успяха да пробият. И накрая, и той като другите, се беше радвал, когато на 14 ноември 1918 година беше сложен краят на войната.

Докато връщаше вещите си в къщата, мислеше за това, че убитите във войната са повече от осем милиона и половина. Младостта на Британия, цяло едно поколение младежи, го нямаше вече.

Годините след войната беше прекарал достатъчно задоволително, но не беше намерил жена, която да го разбира напълно, както беше с Пинелъпи. И не се беше оженил никога вече. А сега беше вече на седемдесет и беше прекалено късно.

Експресът от Бат за Лондон, изпусайки пара, спря на гара Падингтън. Лорд Маунтджой нави на руло броя на „Таймс“, облече палтото си, сложи си бомбето, кимна студено за сбогом на пътниците от купето и елегантно слезе по стъпалата към перона.

Бриджис, шофьорът, го чакаше с тъмnozеления ролс-ройс. Гербът на фамилията Маунтджой беше дискретно гравирани на вратата, обграден с буквата „М“, изписана в кръг. Кожата на седалките беше от превъзходно качество, на вратите имаше малки сребърни саксийки с по една тъмночервена роза в тях. Лимузината беше снабдена и с барче, пълно с кристални гарафи превъзходно бренди и шери и с кристални чаши.

— Добро утро, милорд. — Бриджис свали шапката си и отвори вратата за господаря си. — У дома ли, сър?

Уилям въздъхна.

— Предполагам, да — отговори мрачно, раздражително. Чудеше се какво да прави цял ден, макар отлично да знаеше, че и този ден ще е като другите, въпреки че днес щеше да навърши седемдесет години. Ще отиде у дома си на Кързън стрийт, ще се изкъпе отново, защото беше особено придирчив и смяташе, че дори в първа класа на влаковете човек събира достатъчно прах и нечистотии. Ще смени дрехите си, после ще тръгне по „Мейфеър“ към клуба си, където ще изпие чаша превъзходна тъмна бира, която, между другото, много от членовете на клуба презираха, но с която той беше свикнал с годините и беше започнал да я харесва. Ще се огледа из помещението, за да види кой е там, може би ще намери приятел, с когото да обядва и да размени няколко думи за миналото над бутилка бордо и пай. А по-късно ще си тръгне, ще прекоси „Сейнт Джеймс Парк“, ще измине цялата „Мел“, като ще размахва весело чадъра си и ще изгледа охраната пред двореца, ще завиди на тяхната младост. А после ще се върне у дома, ще подремне просто защото няма да има какво друго да прави, а после ще види какви покани е получил за вечерта.

Небето се беше заоблачило, а вятърът беше направо леден, когато той изкачи входните стъпала на великолепната си, но самотна къща. Икономът го очакваше. Отвори му вратата и се отдръпна назад, за да изрази уважението си.

— Добър ден, милорд — поздрави го.

— Добър ден, Джонсън. — Уилям му подаде чадъра, палтото и шапката си.

— Икономката нареди да запалят огъня в библиотеката, сър — каза Джонсън. — Тя реши, че е доста студено и може би ще пожелаете да изпиете чашка шери там, сър.

— Без шери, Джонсън, благодаря ви — отговори той, влезе в библиотеката и затвори вратата.

Отпусна се уморено в голямото и удобно кожено кресло, подпря краката си на решетката пред камината и се огледа. Рафтовете, сковани от превъзходно дърво, внесено чак от Бразилия, се издигаха до тавана

и бяха пълни с книги с кожени подвързии. По протежение на една от стените бяха подредени безценни миниатюри в рамки от слонова кост, рисувани в Могул, Индия, а до тях бяха портретите на кучетата, които фамилията беше притежавала през вековете: лабрадори, породи ловджийски кучета, померански кучета, пекинези. Всички те бяха обичани от някой Маунтджой и рисувани, за да остане жив споменът за тях. Фотографии и изящни дреболийки с антикварна стойност бяха пръснати по множеството малки масички, имаше нощни лампи, внесени от Китай и изработени от синьо-бял порцелан, покрити с плат в цвят бордо, а тежките кадифени завеси бяха с цвета на горското зелено. Килимът беше в подходящи зелено-червени багри.

Тази беше любимата стая на Уилям. Чувстваше се най-щастлив тук, където четеше вестници или просто дремеше над книгата си след обилния обяд. Но днес беше различно.

Той се изправи и закрачи неспокойно напред-назад, забил поглед в зелено-червените квадрати на килима. Великата война беше поразила и семейство Маунтджой, бяха загинали всичките му братовчеди до трето коляно. Не бяха му останали дори далечни роднини. Освен може би черната овца на семейството Джорджи Маунтджой, или, както го наричаха, копелето, което, предполагаше се, скитосва из Европа и Америка.

— Аз съм един самотен старец — каза той на глас. — Приятелите ми умират един след друг, нямам син, който да наследи всичко това — красотата и традицията, името ми. И когато умра, всичко ще се разпръсне. Маунтджой Парк ще бъде продаден, за да заплатят с парите разносните по погребението. Замъкът Инчкайър ще бъде занемарен и ще западне толкова, че ремонтът няма да е възможен. А къщата ми ще бъде съборена, за да издигнат на нейно място още един хотел или още един универсален магазин.

Завъртя се на пети, отиде до масивното, покрито с кожа, бюро и отключи средното чекмедже. Извади всичките хартии, които бяха в него, и известно време остана загледан в тях. После вдигна телефонната слушалка и набра номера на адвокатите си. Разговорът беше кратък. Каза на адвоката си от какво има нужда и му нареди да му се обади веднага, щом се сдобие с информацията. Добави, че ще очаква обаждането му. После отново закрачи неспокойно напред-назад, с ръце, скръстени на гърба, и с палци, които нервно описваха

полуокръжности. Понякога, като минаваше край бюрото, се спираше и гледаше телефона. Той обаче не звънеше.

— Дяволите да го вземат това проклето нещо! — изръмжа недоволено той, отпусна се отново в креслото и повдигна краката си на решетката. Телефонът звънна пронизително и той подскочи. Вдигна слушалката и каза.

— Маунтджой. — Говореше отсечено. Взе молив и записа телефонния номер, който му продиктуваха, благодари на адвоката и постави обратно слушалката.

Остана втренчен в телефонния номер. Може би това беше отговорът на всичките му проблеми. Пое си дълбоко дъх и набра номера на Суейн и Маршъл, частни детективи, в Странд, Лондон.

Джеръм Суейн подскочи, като чу името на човека, който му се обаждаше.

— Ще дойда незабавно, ваше благородие — каза той, като вече закопчаваше палтото си.

Докато той стигне до къщата, Уилям беше подредил мислите си. Знаеше точно какво иска.

— Искам от вас да намерите останалите членове на фамилията Маунтджой — каза той отривисто.

— Искам да намерите незаконните деца на Джорджи, които сигурно е оставил в Италия, Франция или Америка.

Суейн подсвирна впечатлен. Беше висок мъж с не особено яко телосложение, с тънки черни мустачки, тъмна коса, започваща да оредява, и с походката на бивш полицаи. Лорд Маунтджой го погледна втренчено и той се закашля, за да прикрие неприличното си подсвирване.

— Струва ми се, че работата ще е много и няма да е лесна, сър — каза той предпазливо.

— Ще ви се заплати добре, Суейн, уверявам ви. Ще има и голяма награда, да кажем, двайсет процента от сумата, която обикновено вземате, ако успеете. — Подаде му куп хартии. — Ето цялата информация, която имам. Както виждате, Джордж Маунтджой е оставил достатъчно следи зад себе си, в Париж и Флоренция. После беше лишен от наследство и изгонен в Тексас, в ранчото на фамилията

близо до Сан Антонио. Никой не знае какво е станало с него след това. Не чухме нищо повече.

Лорд Маунтджой подаде на Суейн чек.

— Това ще покрие разносните ви за един месец, както и таксата ви. И, между другото, Суейн, когато ги намерите, можете да им предложите пари, за да ви разкажат тайните си, ако имат такива. — Усмихна се, защото реши, че е много хитър. — Ще ми докладвате в края на месеца — добави. — Ясно ли е?

— Да, сър. — Суейн скочи на крака и грабна чека. — Можете да разчитате на мен, сър. Ако са все още там, Суейн ще ги намери. Гарантирам ви.

Уилям се усмихна, доволен от себе си, когато вратата се затвори зад Суейн.

— Това ще бъде подаръкът ми по случай рождения ми ден, подаръкът, който сам ще си направя — каза той и потри ръце в радостно предчувствие. — Май ще си отворя бутилка шампанско от 1925, за да празнувам.

Икономът влезе със сребърна табла, на която имаше кофичка с лед. Отвори бутилката, без да разлее и капка, и сръчно напълни кристалната чаша.

— Ще има ли и нещо друго, сър? — попита той, застанал търпеливо, в очакване.

— Благодаря ти, Джонсън, нищо повече. — Уилям вдигна чашата си в мълчалив тост за самия себе си.

— Тогава мога ли да ви пожелаая щастлив седемдесети рожден ден, милорд? И да имате още много такива празници! — каза Джонсън.

Уилям се засмя високо, щастливо.

— Можеш, Джонсън. Наистина, можеш. И ти благодаря за милите пожелания. — Той отпи от шампанското, все още усмихнат, защото мислеше за „наследника“, който Суейн ще открие. Изведнъж бъдещето му се видя приятно розово. Може би седемдесет не е чак толкова лоша възраст, все пак.

ГЛАВА 2

Джеръм Суейн така и не стигна до чин главен инспектор в Скотланд Ярд, но беше детектив там повече от десет години, преди да се пенсионира. Имаше своите контакти във френската полиция, а също и в италианската. С получената от Маунтджой информация можеше дори да се ориентира откъде трябва да започне.

Отвори вратата, която водеше към прашния му кабинет на улица „Странд“, запали осветлението и се огледа. Всичко си беше така, както го беше оставил преди час. Повдигна няколко инча нагоре стъклото на прозореца, за да влезе струя свеж, но леденостуден въздух и малко светлина, защото тази от единствената крушка, висяща на гол кабел, не беше достатъчна. После се отпусна в креслото, чиято тапицерия беше скъсана на места, извади пакет смачкани цигари от джоба на ризата си и запали. Вдъхна дълбоко и се закашля. *„Трябва да започнеш от самото начало, Суейн“* — каза си и вдигна телефонната слушалка.

Обади се на стария си приятел Енрико Бастиани от полицията в Рим. Докато чакаше да го свържат, прочете отново информацията, която лорд Маунтджой му беше дал.

Очевидно Джордж Албърт Маунтджой бил млад и скромен лейтенант, когато получил в наследство едно истинско богатство от леля си Агата, която го обожавала. Зарязал кариерата си, при това с огромна радост, и веднага заминал за Париж — към живота, който много повече му допадал.

От снимката се виждаше, че Джордж е бил висок, рус и красив. Очевидно е имал вкус към жените и приятния живот. Предприел нещо като кръстоносен поход из Европа, като навсякъде след себе си оставял разбити сърца, разгневени родители и, както изглеждаше, поне две деца, преди баща му да го лиши от наследство и да го изгони в Тексас.

Две имена изпъкваха в информацията, която бащата на Джорджи събрал по отношение на сина си. Едното беше на жена в Италия — Адриана Фиоралди. Другото беше френско — Мари-Франс д'Аранвил. Нямаше информация за живота на Джорджи в Тексас, защото нищо не се знаеше за него след заминаването му за Америка.

Телефонът иззвъня и Суейн веднага вдигна телефонната слушалка.

— Енрико, стари приятелю! — извика високо той, защото нямаше вяра в телефонните линии. — Обажда ти се Джеръм Суейн, бившият ти колега от Скотланд Ярд. Да, да, добре съм, а ти? Имам загадка за теб, Енрико. Нещо, което, знам, само ти би могъл да откриеш, защото жената е от родния ти град, Флоренция. — Той разказа на Енрико Бастиани историята на лорд Маунтджой и добави, че лордът много би искал да открие незаконните деца на брат си. — Момичето, с което се предполага, че Джорджи е имал любовна връзка, се казва Адриана Фиоралди — каза накрая.

— Фиоралди е име на едно от най-известните семейства в Тоскана — отговори Енрико, явно шокиран. — Не е голяма вероятността момиче от тази фамилия да е нарушило обществения морал.

— Жените са странни същества, истинска загадка — каза мрачно Суейн. — Кой знае какво биха могли да направят! — Той въздъхна като човек, който много е видял и препатил, въпреки че неговият любовен живот беше ограничен до домашния му любимец, шпаньол, и съпругата му, за която беше женен от трийсет години. И то в този същия ред.

— Ще оставя въпроса в твоите ръце, Енрико, защото ти имам доверие — каза той в края на разговора. — Arrivederchi — добави на италиански и се почувства много важен, знаещ и можещ.

Суейн остави слушалката на мястото ѝ. Вдигна краката си, поточно — огромните си ходила, които при това бяха плоски — на мръсното си бюро и извади последната смачкана цигара от кутията. Облегна се назад, издуха дима през ноздрите си, закашля се отново и огледа малкия си кабинет с доволна усмивка.

От мястото, където беше седнал, виждаше стъклената врата, на която беше изписано „Суейн & Маршъл, частни детективи“. Разбира се, Маршъл въобще не съществуваше. На него му се струваше, че ще е по-добре да прибави още едно име — за по-голяма важност. И все пак се справяше добре, помисли си той и усмивката му стана още по-самодоволна. Имаше достатъчно хора, които вършеха глупости и така му позволяваха да остане в бизнеса. Всички онези красиви жени, които мамеха богатите си съпрузи, а и всички онези богати мъже, които

мамеха глупавите си съпруги... Всички онези тъмни и мрачни хотелски стаи, които служеха като един вид доказателство в бракоразводните дела, защото у тях, в леглото, биваше заловен лорд Еди-кой си с момиче, което очевидно не беше неговата съпруга... Висшето общество му създаваше достатъчно работа, но никога не се беше занимавал с нещо толкова доходно като случая на лорд Маунтджой.

Отговорът на Бастиани се получи след няколко дни. „*Детето на Фиоралди Маунтджой заминало за Англия. Обади се.*“ Така гласеше телеграмата.

Суейн просто не можеше да повярва на късмета си. Вдигна телефонната слушалка и нареди да го свържат с Рим, като даде номера на приятеля си. Късметът му беше наистина невероятен — свързаха го само след петнайсет минути.

— Задачата никак не беше лесна — оплака се Енрико Бастиани, но в гласа му се долавяше и самодоволство, и радост от успеха. — Слугите на семейството са много предани, въпреки че повечето от членовете на фамилията са отдавна умрели, включително Адриана. Нито един от тях не искаше да проговори дори когато им предложих доста пари — добави той, явно учуден. — Нали знаеш какви са моите сънародници, които живеят в провинцията, Суейн? Те са готови да споделят всичките си тайни само за една лира. Верността на тези слуги ми напомня с нещо за феодалния строй. Както и да е, Адриана била омъжена за Паоло Торлони — богаташ с имение във Венето. Сватбата била особено пищна и била отразена във всички вестници. Интересно, но било отбелязано също, че сватбата била отложена поне с една година. Както пишело — „*поради сериозното заболяване на младоженката*“. Не се уточнявало точно какво е заболяването, но аз мисля, Суейн, че ти и аз се досещаме от какво се е оплаквала, нали? Тъй като не успях да науча нищо в имението на Фиоралди, аз реших да се обърна към фамилията Торлони и отидох в тяхното имение, където Адриана заживяла след сватбата. Имах късмет. Открих една старица, която навремето служила като лична камериерка на Адриана. Тя ми каза, че господарката ѝ била прекрасна и много мила жена и че единствената мъка в живота ѝ била свързана с факта, че нямала деца. Камериерката мислеше, че е много странно това, че Адриана пазела в тайна от съпруга си нещо, което старицата открила сама, и то съвсем

случайно. В тоалетната масичка на господарката ѝ имало скрито чекмедже. Старицата го открила, докато бършела праха. Сигурно е натиснала, без да иска, пружината. Чиста случайност. И там имало къдрица бебешка коса, Суейн.

Суейн въздъхна доволно.

— Детето на Маунтджой.

— Точно така. Но имало и нещо друго — номер на банкова сметка и ордери за финансови трансакции. Доста пари били прехвърляни в чужбина, и то редовно. До годината, в която Адриана умряла.

— За човека, който оглеждал детето ѝ — каза бързо Суейн.

— Да. За мисис Джини Суинбърн, която живее в Суинбърн Мейнър, Йоркшир — завърши триумфално Бастиани. — Държа документите в ръцете си. Камериерката ги взела след смъртта на господарката си, защото се страхувала, че и някой друг може да узнае за тайната, която господарката ѝ искала на всяка цена да запази. *„Не съм глупачка, синьоре, каза ми старицата. Аз също имам деца и дори вече внуци. Всяка майка знае как изглеждат първите къдрици по детската главица. Аз също имам детски къдрици, скрити в медальон. Обичах синьора Адриана, защото тя се държеше с мен като с приятелка. Но тя отдавна е мъртва. Сега времената в Италия са тежки и парите, които ми предлагате, са добре дошли. Освен това вие ме уверявате, че имате прекрасни новини за нейните потомци, и аз ви вярвам. Искам само хубави неща за моята добра, но вече мъртва, господарка.“*

Суейн въздъхна дълбоко, доволно.

— Надминал си себе си, стари приятелю. Знаех, че мога да разчитам на теб. Маунтджой ще ти плати добре за тази информация.

— Дръж ме в течение, приятелю — каза Бастиани.

— Ако детето е тук, Суейн ще го намери — отговори Суейн, който вече си слагаше шапката. — Повярвай ми.

Суейн не губеше време. Прибра се бързо у дома си в Клапъм, помилва по главата шпаньола, който радостно го посрещна, поздрави набързо съпругата си и ѝ каза да стегне багажа му — чисто бельо и чиста риза, добре колосани, както ги харесваше той. Изпи още една

чаша чай с любимия си обяд — пържола и хлебчета с бърбери, след което взе в ръка чантата си. Щеше да отиде на гара Кингс Крос, откъдето щеше да вземе нощния влак за Лийдс.

На вратата се поколеба. Обърна се и погледна шпаньола, а той му отвърна с поглед — неодобрителен и разочарован — като на изоставена съпруга.

— Е, мисля, че мога да го взема със себе си — каза той, като погледна съпругата си. — И на него ще му хареса чистият въздух в провинцията. — Съпругата му изсумтя, което трябваше да покаже, че го смята за стар глупак, който се тревожи прекалено за някакво си животинче, а той бързо хвана каишката му и отвори вратата. — Довиждане, тогава. Не ме чакай, защото не знам кога ще се върна — извика весело. Тя отново изсумтя, когато той тръшна вратата след себе си.

Суейн седеше изправен. Цяла нощ не мигна. Пътуваше в третокласен влак, който спираше на всяка керемидка по пътя, но най-накрая спря на гарата в сивия, покрит със сажди и мръсотия индустриален град Лийдс. Суейн потисна прозявката си, събуди кучето, което значително беше намалило броя на сандвичите с бекон, които беше купил на гарата в Грантъм, а после беше спало непробудно през останалата част от пътя. Кучето скочи весело на перона и ентузиазирани задържа Суейн, а после се спря до една лампа, за да извърши естествените си нужди. И тогава погледна уморения си господар с очакване, въпросително.

— В колко часа има влак за Хароугейт? — попита Суейн един кондуктор, който тъкмо минаваше край него.

— Само след две минути, от четвърти коловоз. По-добре побързайте — отговори му той.

Едва успяха. Кучето недоволно сумтеше, докато Суейн дърпаше здраво каишката. Този път пътуването беше кратко. Съвсем скоро се озоваха в очарователното малко курортно градче Хароугейт, макар че почти нищо не можеха да видят поради гъсто падащите снежинки. Разследването да върви по дяволите, помисли си Суейн. Имаше нужда от храна и почивка.

Тръгна към хотел „Олд Суот“, елегантен, с дъбова ламперия, където си нае стая и веднага влезе в трапезарията. Поръча си обилна

закуска — бекон, наденица, яйца, домати и препечен хляб. И голямо количество горещ ароматен чай. И се почувства като новороден.

Разходи кучето, а после се прибра в уютната си стаичка, събу обувките си и се излегна с ръце под главата. Загледа се в тавана и се замисли за загадъчната мисис Джини Суинбърн. Шпаньолът го погледна неуверено, после скочи на леглото и легна до него. Гледаше го предано, докато очите му започнаха да се затварят. И когато се събуди след два часа, очите му все така бяха впити в лицето на господаря му.

— Боже мой! — възкликна Суейн, като извади часовника от джоба на жилетката си, изплетена от съпругата му. — Вече е един часът! Време за пинта бира, мисля. А може и да похапнем — добави той, като потупа корема си и с доволство помисли, че за всичко ще плати лорд Маунтджой. — А после ще продължим с разследването — каза той на кучето. Усмихна се, а кучето ентусиазирано залая, което беше знак, че се впускат в действие. — Кълна се, че разбираш всяка моя дума — каза с възхищение Суейн и хвана каишката.

Слязоха в бара, където Суейн си поръча пинта превъзходна тъмна бира и сандвич с печено говеждо и се загледа в снега, който продължаваше да вали.

— Как ми се иска да оставим разследването за утре — каза той на кучето и му подаде половината от сандвича. — Но дългът ни зове.

Час по-късно той вече беше наел кола и пътуваше към Суинбърн Мейнър.

ГЛАВА 3

Когато, в този ужасно студен януарски ден, Суейн посети Джини Суинбърн, тя вече беше доста стара. Беше по-дребна и по-крехка отколкото на младини, но с големи закръглени гърди, розови бузи и снежнобяла коса, прибрана на кок — така, както я носеше още от моминските си години. Сините ѝ очи вече не виждаха така добре поради напредналата възраст, но умът ѝ беше непокътнат.

Снегът все така тихо валеше, когато тя любопитно надникна иззад завесите и видя малкия черен „Остин“ да напредва зигзагообразно по алеята ѝ и да спира пред вратата ѝ. Суейн предпазливо пристъпи навън и затвори вратата, преди шпаньолът да е излязъл, на което той отговори с възмутено ръмжене. Остана така, загледан в къщата, а Джини, на свой ред, го гледаше през прозореца.

— Гладис! — извика тя на икономката, която се грижеше и за нея, и за къщата през последните десет години. — Кой е този човек, който е застанал на прага ми?

Гладис също надникна иззад завесите.

— Да ме вземат дяволите, ако знам, мисис Суинбърн — отговори весело тя. — Но ще излезе и ще разбере.

Върна се само след няколко минути.

— Каза, че се казва Суейн и трябва да говори с вас. Личен въпрос — добави тя и изсумтя осъдително, защото тук, в цялата околност, всеки знае всичко за другите.

— Въведи го вътре — каза Джини, любопитна кой ли ще е този загадъчен посетител. — Скоро ще разберем какъв е „личният“ му въпрос.

— Добър ден, мадам — каза Суейн, застанал на прага, праметнал палтото си през ръката, в която държеше и шапката си.

— Влезте, за Бога! — извика Джини. — Очите ми вече не са така добри и не ви виждам ясно, като сте застанали така, в сянката.

Суейн направи няколко крачки напред, а Джини го изгледа преценяващо от горе до долу.

— Господи! — каза тя най-накрая. — Вие приличате досущ на полицай!

— Служил съм в полицията цели двайсет и пет години, мадам. — Суейн се усмихна гордо. — Но вече съм пенсиониран. И все пак още се занимавам с разследвания. Частен детектив съм.

Джини се засмя доволно.

— Звучи така, като че ли сме герои от американски филм за гангстерите — каза тя. — Внучката ми ги гледа най-редовно в киното на Хароугейт. И ми ги разказва целите. Дори понякога ги разиграва, с подходящ акцент, интонация и т.н. Тя е доста добра актриса, така ѝ казвам винаги, но ще се омъжи за Хадън Фокс и ще тренира коне за надбягвания. Представяте ли си? Момиче, което изглежда като Лаура, да стане треньорка на коне?! — Тя отново се засмя и на мрачното лице на Суейн също се появи усмивка.

— Страхувам се, че нямам удоволствието да познавам внучката ви, мадам — каза той, — но точно тя е причината да дойда тук.

— О, за Бога, Суейн, няма защо да ги приказвате всичките тия, нищо, че сте ченге. — Тя му се усмихна, извънредно доволна, че е запозната с американския жаргон. — Просто ми кажете защо сте тук, това е всичко.

Тя слушаше нетърпеливо, докато Суейн ѝ разказваше за лорд Маунтджой, за историята на Джорджи и как неговите разследвания го бяха довели до Суинбърн Мейнър, при нея. И най-вероятно при нейната внучка, Лаура, която, каза той особено подчертано *скоро ще чуе нещо, което ще я зарадва извънредно много, защото ще ѝ е от полза.*

— Добре, добре — каза Джини, когато той свърши разказа си. — Тайната вече не е тайна и тъй като бедната Адриана е мъртва, като че ли няма смисъл да се опитваме да пазим тайните ѝ. Да, така е, мистър Суейн, изглежда, че моята Лаура наистина е внучка на Джорджи Маунтджой. И сега, след като лорд Маунтджой го узнае, какво ще направи?

— Страхувам се, че не разполагам с отговора на въпроса ви, мадам. — Суейн се изправи и облече палтото си. — Трябва да се върна в Хароугейт, преди да се е стъмнило, мисис Суинбърн — обясни, като с копнеж мислеше за уютния бар на хотела, за бумтящия в камината

огън и пинта превъзходна тъмна бира заедно с обилната вечеря, и всичко това платено от негово благородие.

— Добре тогава, кажете на лорд Маунтджой, че каквото и да очаква от Лаура, първо ще си има работа с мен — каза рязко Джини. — И не правете никакви грешки.

— Ще му кажа, мисис Суинбърн — обеща Суейн. Снегът беше престанал да вали и той се молеше да няма промяна, докато не се прибере в хотела.

Джини гледаше замислено след него. Тя знаеше, че времето ѝ свършва, така както и парите на семейство Суинбърн. Фермата даваше толкова малко приходи сега, след като бяха принудени да изплащат високи заплати на работниците. А училището на Лаура също ѝ беше струвало едно малко състояние. Лаура не беше искала да замине, но Джини знаеше, че няма да е правилно да я задържа в Суинбърн Мейнър, където момичето беше, на практика, само с нея. Беше постъпила както трябва, както се очакваше от нея. Парите на маркиза Фиоралди поддържаха добър стил на живот в Суинбърн години наред, но отдавна бяха свършили. „Може би този път ще ни спасят парите на фамилията Маунтджой“ — помисли си Джини и точно в този миг влезе Гладис с чашата шери и бисквитите, които тя винаги получаваше преди лягане. Беше готова да се обзаложи, че лорд Маунтджой ще загуби и ума, и дума, като види нейната Лаура. И тя отново се засмя, доволно и щастливо, като си спомняше как беше започнало всичко. Преди толкова много години.

Суинбърн Мейнър, където живееха Джини и Лаура, всъщност въобще не беше имение. Беше къщата на един търговец на вълна. Някога, в по-далечното минало, тя принадлежала на местен човек, който доста бързо натрупал не много голямо състояние от производството и продажбата на вълна. И той повдигнал имиджа на къщата, както и своя собствен, като я нарекъл „Мейнър“ (имение), а себе си провъзгласил за „ескуайър“ (земевладелец) и си измислил името Суинбърн.

Земята беше красива. Редуваха се наситенозелени хълмове, осяяни с вековни дъбове и кестени, както и с овцете, които сега бяха повече хоби, отколкото бизнес. Къщата не беше така очарователна.

Стаите на долния етаж бяха прекалено големи и с прекомерно високи тавани, което ги правеше на практика неотопляеми. А стаите на горния етаж бяха малки и много бедни. Зимите в Йоркшир бяха особено люти и през прозорците на къщата седмици наред не се виждаше нищо. Те оставаха покрити с лед дори когато огънят в камините гореше денонощно, подхранван от превъзходните въглища, които се добиваха в мините само на няколко мили от там.

Но две поколения по-късно, когато маркиза Фиоралди и нейната бременна дъщеря Адриана пристигнаха, състоянието на търговеца на вълна, умрял отдавна, беше значително намалено, а животът беше станал доста по-скъп. Внукът на Суинбърн едва успяваше да свързва двата края, а така също и съпругата му Джини, която наследи къщата от него. Бяха направени обаче добри инвестиции, много пари бяха похарчени, за да се ремонтира къщата и да се направи по-удобна за живеене. Беше вградено централно парно отопление, което работеше с гръм и трясък, но стаите вече не бяха така ужасно студени.

Декорът не беше променян от години. Все така говореше за викторианската епоха — тъмночервени кадифени завеси, ресни и тежки махагонови мебели. Диваните бяха добре напълнени и покрити с червен плюш, а бюфетите — пълни с китайски порцелан — бяха украсени със сложна резба. Две неща не позволяваха на къщата да се задуши от старомодната си претрупаност. Едното беше кухнята, а другото — слънчевите и ведри характерни на Джини и Джошуа Суинбърн и техните две деца: Агнес, на шест години, и Фреди — на девет.

Джошуа се справяше добре с управлението на фермата, но не можеше да плаща на достатъчно работници и разчиташе предимно на овцете. Джини се справяше с домакинството с помощта на една жена от селото, която като че ли прекарваше по-голямата част от времето да мие калните следи от обувки по пода. Имаха пет кучета, всичките черно-бели колита, тренирани да пазят овцете. Предполагаше се, че те ще живеят навън, в конюшните или хамбарите, но те винаги се промъкваха през вратите и се вмъкваха в къщата, като си въобразяваха, че може да останат незабелязани. Но, разбира се, винаги ги забелязваха и се опитваха да ги изхвърлят навън. Те обаче гледаха мило, че накрая ги оставяха да се излежават пред камината и да душат, вдигнали високо глави, прекрасните аромати, които идваха от кухнята.

Защото Джини беше превъзходна готвачка. Приготвяше сполучливо повечето от специалитетите на графство Йоркшир. Нейните пайове, яхнии и гювечета, както и печеното, което приготвяше в неделя, не биха могли да бъдат надминати дори от ястията на френски готвач. Пудингите и сосовете ѝ също бяха превъзходни. Хлябът, който печеше, беше мек и хрупкав, сладкишите ѝ — богато украсени, плодовете ѝ пайове направо се топяха в устата. Когато имаше особен случай в семейството, тя приготвяше празничната торта, богато гарнирана с желеиран плодов крем и сметана, както и с домашно приготвено сладко от малини. Тъй като сметаната и кремове биваха приготвяни с млякото, което даваха собствените им крави, те бяха не само пълномаслени, но и много вкусни.

— Винаги можеш да си намериш работа като готвачка — шегуваше се Джошуа, когато времената станаха много трудни. — Богатите търговци на вълна от Лийдс и Брадфорд ще те наемат на минутата. Дори можеш да отвориш хотел.

На следващия ден, следобед, Джини се замисли над казаното от него, докато седеше в голямата квадратна кухня и ронеше грах. Разбира се, не можеше да работи като готвачка, Джошуа просто се шегуваше. И със сигурност не можеше да отвори хотел. Но ужасно се нуждаеха от пари и сигурно имаше нещо, което можеше да направи, за да помогне на семейството. Къщата беше толкова голяма, че спокойно можеше да приеме и други хора, освен тях. Може би през летните месеци, когато хората търсят начин да избягат по-далеч от фабриките и офисите, ще може да си намери наематели. Но само двама или трима. Така няма да има много допълнителна работа, защото и без това ще трябва да готви за семейството си, а и ще използва допълнителните спални. Същата вечер, развълнувана и оживена, тя сподели плана си с Джошуа. В неговите тъмни очи прочете и възхищение, и любов, когато той я погледна.

— Ти си велико момиче, Джини Суинбърн — каза той и се усмихна. — Но мъжът би трябвало да се грижи за съпругата си и семейството си.

Двете деца седяха срещу тях на кухненската маса и дъвчеха дебело намазаните с масло и домашно приготвен конфитюр филии хляб, току-що изваден от фурната. Те гледаха с широко отворени очи, защото също се вълнуваха, но бяха добре възпитани и не се намесваха

в разговорите на възрастните. При комплимент на съпруга ѝ, бузите на Джини порозовяха. Тя беше красива жена, дребничка, с кестенява коса, много подвижна и затова винаги на крак. Дори сега, докато говореше, тя вече биеше яйца и захар в дълбока купа. Щеше да приготви пай и да го изпрати по децата на мисис Ходжкис в селото, която беше боледувала дълго и едва-едва започваше да се съвзема. Ръцете и умът на Джини никога не бездействаха.

— Заслужава си да опитаме, Джошуа — каза тя тихо. — Времената са тежки. Ще трябва да изтърпим теглото си. Дори и вие, деца — добави тя и им се усмихна. — Вие много ще ми помагате, нали така? — Те кимнаха мило с глава, с пълни усти. — Мисля да пусна реклама във вестника — предложи тя.

— Имаш предвид „Йоркшир Поуст“?

— Да, а също и „Таймс“.

Той се засмя.

— Никой в нашата околност не чете лондонските вестници.

— Така е — каза тя нетърпеливо. — Местните хора няма да дойдат в нашата къща. Биха го сторили хората от големия град, които се задушават от индустриалния пушек и искат да подишат малко свежия въздух на провинцията. Името на къщата звучи направо грандиозно — Суинбърн Мейнър — и ще изкуши онези градски сноби. Обзалагам се.

Джошуа не беше сигурен дали да се съгласи с плана ѝ или не, но рекламата се появи в „Таймс“.

„Удобна квартира в частен дом. Суинбърн Мейнър е красива къща в графство Йоркшир. Храната е отлична, получена от нашата ферма и сготвена превъзходно. Местността е красива, предлага и разходка с лодка по близката река. Въздухът е свеж и почивката е особено приятна. Пишете до Суинбърн Мейнър, Суинбърн, Йоркшир.“

Тази обява се стори като спасение, изпратено от Бога, на обезумялата майка на Адриана Фиоралди. Тя беше избягала заедно с дъщеря си в Лондон, където се беше уверила в състоянието ѝ и където

беше открила истината за Джорджи Маунтджой — мъжа, съблазнил дъщеря ѝ.

ГЛАВА 4

Бяха в къщата си във Флоренция, когато маркиза Фиоралди откри, че дъщеря ѝ е бременна. Първата ѝ мисъл беше да спаси Адриана от гнева на баща ѝ, както и да я отдалечи от близките и познатите им, а също така да я скрие от слугите, които винаги много бързо се досещаха за нещата, но невинаги държаха устите си затворени. Особено важно беше да раздели Адриана с годеника ѝ Паоло, преди тя да му е казала истината — че обича страстно Джорджи Маунтджой и иска да се омъжи за него, но че, за нещастие, той не я обича.

— Ти си една малка глупачка! — повтори майка ѝ за стотен път в хотел „Праунс“ в Лондон, където бяха отседнали, и наля чая с грациозни движения, елегантно, както правеше всичко. — Адриана, как можа да направиш това?!

— Беше лесно, мамо — отговори спокойно Адриана. — Обичам Джорджи. И не обичам Паоло. О, може би го обичам, но всичко е толкова различно. О, мамо! — изплака тя високо. — Сигурно разбираш какво искам да кажа.

Маркизата, която се беше омъжила според желанията на семейството си и чийто живот беше спокоен и доволен, без чувствени изблици и дива любов, без любовници и изневери, не можеше да я разбере.

— Говори по-тихо, Адриана — скара ѝ се тя. — И чуй какво ще ти кажа. Доведох те в Лондон за твое добро. — Тя самата снижи гласа си до шепот, едва доловим дори за ухото на Адриана. — На Паоло и неговото семейство казах, че не се чувстваш добре. Че ще те заведе в Лондон, за да те прегледа специалист от „Харли стрийт“, че си изтощена и отпаднала без видима причина. Че се нуждаеш от промяна на въздуха, от свеж провинциален въздух, за да сме сигурни, че няма да се разболееш от туберкулоза. Че сватбата трябва да бъде отложена. Ще родиш тайно детето тук, в Англия, където никой не те познава. Ще намерим дом и семейство за детето, ти ще се върнеш в Италия и ще се омъжиш за Паоло. Злополучното минало никога вече няма да те

безпокои, ще бъде забравено. — Тя изглежда остро дъщеря си. Тъмнокосата глава на Адриана беше сведена, а по бледите ѝ бузи се стичаха сълзи. — Ясно ли е, Адриана?

Адриана безмълвно кимна с глава. Нима имаше избор? Джорджи я беше любил, после я беше изоставил. Колко красив, колко елегантен, жизнерадостен, колко неустойимо привлекателен беше той онзи първи ден, когато влезе във вила Фиоралди. Така различен от мрачния, винаги навъсен Паоло. Джорджи беше винаги засмян, пълен с живот, толкова съблазнителен. Минутите, прекарани с Джорджи, означаваха за нея повече, отколкото дни, прекарани в компанията на годеника и. Тя беше усетила, че и той я харесва. Поне в онзи първи ден.

— Прекрасна сте, красива Адриана — беше ѝ казал той, изпълнен с възхищение, а очите му бяха приковали нейните. Но Джорджи не беше в ролята на лошия съблазнител, защото самата Адриана беше флиртувала с него, беше си играла с него като котка с мишка. Беше му давала аванси, после се беше отдръпвала. Тя беше красиво момиче с дълга и права черна коса, с огромни тъмнокафяви очи и безупречна маслинена кожа. Не беше много висока, но беше добре сложена. Имаше дълга грациозна шия и красиви крака. И беше изключително опитна във флирта.

Но вината беше изцяло приписана на Джорджи Маунтджой. Така мислеше и баща ѝ.

— Ще принудя този негодник да се ожени за теб! — крещеше той, докато крачеше неспокойно напред-назад в големия салон на вила Фиоралди. — Но знам, че не е достатъчно добър за теб. Не искам да се омъжиш за някой по-малък син в семейството, който нищо няма да наследи, който няма никакво бъдеще и когото дори семейството му смята за негодник!

А после беше оставил всичко във вещите ръце на съпругата си, маркизата. Всъщност Джорджи беше предложил, макар и неохотно, да се ожени за Адриана, когато беше получил дългото ѝ и подробно писмо, в което му съобщаваше за състоянието си. По това време Джорджи беше в Бавария, на гости у приятели. Адриана обаче знаеше, че сърцето му не ѝ принадлежи. Знаеше още, че той непрекъснато ще ѝ изневерява и ще я направи дълбоко нещастна. Като размисли добре, тя му написа друго писмо, в което му отказа. Джорджи обеща да бъде винаги до нея, когато тя има нужда от него, и я помоли да даде на

детето неговото име. След размяната на писмата Адриана се съгласи да постъпи така, както майка ѝ предлагаше.

— Мисля, че току-що намерих мястото — каза маркизата и отново прочете рекламата на Джини Суинбърн, дълбоко замислена. — Суинбърн Мейнър... Отдалечен край... Провинция... Свеж въздух, домашна храна... Да, наистина звучеше прекрасно. Мястото щеше да им хареса. — Веднага ще им телеграфирам и ще запазя стая.

Адриана мрачно слушаше думите на майка си, която всъщност мислеше на глас. Всичко онова, което беше примамливо за майка ѝ, за нея беше като острие на нож. „Отдалечен“ за нея означаваше, че няма да вижда никого дълго време. Тя мразеше провинцията и дори когато бяха в Италия, предпочиташе градския живот, Флоренция или Рим пред вилите им сред природата. А в състоянието, в което беше, дори не искаше да погледне храна, независимо колко добре е приготвена.

— Да, мамо — съгласи се тя апатично. Беше готова да посрещне участта си и да изтърпи наказанието, но се запита дали, все пак, не беше по-добре да се омъжи за Джорджи. С копнеж си помисли, че поне щеше да ѝ е забавно с него. Поне за кратко време.

Джини Суинбърн беше изчистила подовете и полирала мебелите в къщата от тавана до приземния етаж и беше готова да посрещне изисканите си гости.

— Италианска маркиза. Боже мой! — каза тя на Джошуа, силно впечатлена.

Той ѝ беше отговорил замислен.

— И какво, питам се, е накарало тази маркиза да предпочете дивата природа на Йоркшир? Мислех, че италианските благородници предпочитат Париж и Биариц. Както и да е, кажи ми кога пристига и аз ще гледам да не се мяркам пред очите ѝ. Няма да ти преча. — Той се усмихна. — Не приляга на фермера да я поздрави, застанал в средата на стаята с калните си ботуши, вмирисан на оборски тор и крави, а кучетата да подскачат около него и по мебелите. Обзалагам се, че не това очаква да намери маркизата в Суинбърн Мейнър.

Той се засмя гръмогласно и Джини също се засмя. И децата започнаха да се смеят, защото родителите им се смееха. Кучетата се разляяха, за да бъде врявата още по-голяма. Джини се надяваше, че

маркизата е от хората, които нямат нищо против малко шум и малко кал и обичат животните. Истина беше, че Джини не се беше надявала да хване чак такава голяма риба, когато беше пуснала обявата в „Таймс“.

Красив файтон докара маркизата и дъщеря ѝ от най-близката гара — разстояние, не по-малко от петнайсет мили. Валеше проливен дъжд и спираха на всеки пет минути, за да не прилошее на Адриана. Маркизата скърцаше със зъби. Струваше ѝ се, че ако файтонът изскърца още веднъж и се наклони, гръбнакът ѝ ще се счупи. После файтонът затъна в калта близо до портата и двете трябваше да извървят пеш покритата с чакъл алея, дълга повече от половин миля, която водеше до къщата. Като я погледна, маркизата реши, че са сбъркали мястото.

— Така ли изглеждат английските имения? — възкликна тя, втренчила поглед в четириъгълната, изградена от сив камък, фермерска къща. — Така ли живее висшата класа в Англия?

Тя хвана кръглата пиринчена топка на вратата и двете зачакаха, заслушани в силното тропане на дъжда по листата на високо избуялите храсти. „А е едва септември“, помисли си тя и потръпна, защото въздухът беше влажен и студен. „О, моята бедна, бедна дъщеря.“ Но реши да бъде твърда. Адриана беше постъпила лошо, беше съгрешила. И никак не се разкайваше. Трябваше да бъде наказана.

— Здравейте, здравейте. О, влезте, моля, на сухо. — Джини Суинбърн стоеше на прага и им се усмихваше широко. Лицето ѝ се беше зачервило от дългото стоене пред фурната и от възбуда. Лъскавата ѝ кестенява коса се беше изплъзнала от кока и падаше на малки къдрави кичурчета от двете страни на лицето ѝ.

Адриана откри, че се усмихва в отговор, макар предварително да беше решила, че няма да хареса мястото, че ще тропа с крака и ще плаче, ако е необходимо, за да накара майка си да се върнат в Италия. Маркизата влезе в къщата и се оглеждаше наляво-надясно, докато Джини ги водеше към трапезарията, където вече беше сервирала горещ чай. В камината гореше буен огън и Адриана с благодарност се отпусна на стола, който беше най-близо до нея.

— Много сте бледа, мила моя — каза Джини. Гледаше я разтревожена. — Знам, че пътуването е било дълго и че пътищата в провинцията са много неравни. Може би чаша горещ чай ще ви се

отрази добре и ще възвърне цвета на лицето ви. — И тя наля чая от един много голям викториански чайник, лъснат специално за случая. Обикновено семейството използваше големия кафяв кухненски чайник, за който Джошуа се кълнеше, че правел най-вкусния чай на света и че сребърните чайници не стрували нищо пред него. И чашите, които Джини използваше днес, така изящни, почти прозрачни, и сребърните лъжички, бяха излъскани от дългогодишна употреба, но бяха „добри“. Бяха извадени от шкафа за този специален случай, както и чайникът. А тя беше станала в средата на нощта, за да пече хляб и сладкиши и да приготви всичко.

— Не се старай толкова, жено — беше й казал Джошуа. — Те са прекалено префинени, за да харесат нещо у нас. Няма да останат повече от пет минути.

Но ето че те бяха тук и стояха вече десет минути. Маркизата отпиваше от чая. Беше дълбоко замислена. А дъщерята, толкова красиво момиче (но Джини мислеше, че не се чувства много добре) започваше да се отпуска. Тя дори си взе от бисквитите, приготвени от Джини.

— Е, какво ще кажете? — Джини им се усмихна окуражително. — Не са ли хубави? Съжалявам, че времето е такова, но е късен септември. Съпругът ми обаче мисли, че скоро ще дойде циганското лято. — Тя се засмя весело. — И всичко ще бъде наред за вашата ваканция, нали така?

Маркизата не каза нищо. Остави чашата си на масата, която беше така излъскана, че виждаха лицата си като в огледало, а дъщеря й отхапваше по малко от бисквитата и гледаше тъжно през прозореца към дъждовния пейзаж. Джини чу, че по вратата се драска. Погледна и видя, че едно от кучетата е провряло муцуната си през пролуката.

— Вън! — изсъска тя. И благодари на бога, че поне този път животното се подчини. Най-малко имаше нужда кучетата да подскачат из стаята и да се завират в краката на маркизата.

— Мисис Суинбърн — каза изведнъж, неочаквано, маркизата. — Сигурна съм, разбирате, че вашият дом, макар да е очарователен, не е мястото, където жена като мен би прекарала ваканцията си. При обикновени обстоятелства.

— О... Съжалявам, маркизо — каза Джини смутена. — Надявам се, че рекламата ми не ви е заблудила. Знам, че класата ни не е от най-

високата, но аз наистина споменах, че мястото е отдалечено.

— Не ме разбрахте, мисис Суинбърн — каза маркизата твърдо. — Точно фактът, че живеете в глухата провинция, ни доведе в дома ви.

Тя се наведе напред и се загледа внимателно в лицето на Джини. Джини се изчерви. Искаше ѝ се да не се изчервява всеки път, когато е смутена.

— Може би ще приемете още една чаша чай — предложи тя и се усмихна ослепително.

— Мисля, че сте жена, на която мога да се доверя, синьора. Сигурна съм, че вече сте се досетили, че има друга, доста по-различна, причина за моето идване тук. — Маркизата наклони глава към Адриана, която все още гледаше замислено през прозореца, без да обръща никакво внимание на разговора.

Джини проследи погледа ѝ.

— Вашата дъщеря? — попита тя. После бързо добави: — О, надявам се, че не е болна. Толкова е бледа и тиха.

— Дъщеря ми страда от болест, позната на повечето жени, синьора — отговори рязко маркизата. — Но се страхувам, че тази болест засяга предимно омъжените жени.

— Ооо! — каза Джини, а маркизата ѝ разказа цялата нещастна история.

— И така, виждате каква е причината да дойдем тук, причината, поради която Адриана трябва да живее тук. Събитието трябва да остане незабелязано.

— В тайна — каза Джини, която много искаше да помогне.

— Точно така.

Джини погледна Адриана. Тъмните, тъжни очи на момичето срещнаха нейните. Гледаха я умолително. Джини се поколеба, защото си спомни колко щастлива беше, когато беше бременна с първото си дете. Можеше само да си представя какъв ужас е това в положението, в което се намираше Адриана.

— Е — каза тя колебливо, все още несигурна, — това е малко повече от онова, което очаквах и заради което пуснах обявата. Искам да кажа, че мислех да приема пансионери...

— Ние ще ви платим много добре, синьора Суинбърн... — прекъсна я маркизата. — Парите не са проблем. Ще ви плащам повече от щедро, за да се грижите за дъщеря ми и да ѝ помогнете, когато

дойде онзи момент. — Тя се наведе напред и добави, по-тихо: — И ще ви платя още много, много пари, повече, отколкото въобще сте сънували, синьора, ако отгледате детето тук, в дома си. Обещавам, че за да запазя честта на семейството си, на детето нищо няма да липсва. Нито пък, синьора, на вас или на семейството ви.

Отначало Джини не знаеше какво да каже. После помисли за Адриана, чийто живот беше съсипан от един негодник, за годеника, който я чакаше в Италия, и за прекрасния живот, който я очаква като негова съпруга, а после — за бедното дете, което никой не искаше...

— Ще трябва да говоря със съпруга си — каза тя най-накрая. Но маркизата разбра, че тя вече е решила. И доколкото маркизата можеше да преценява човешкия характер, съпругът на Джини щеше да се съгласи с всичко, което иска очарователната му съпруга.

— Ще се чувствам сигурна, ако оставя дъщеря си във вашите ръце, синьора Суинбърн — каза тя и прие още една чаша чай. — Може би по-късно ще можем да видим стаите, където ще настаните Адриана? Искам да бъде добре настанена, да ѝ бъде удобно.

Маркизата беше права по отношение на съпруга. Разбира се, Адриана остана при семейство Суинбърн, за да износи бременността си.

През първите няколко дни Адриана не излизаше от стаята си и Джини през цялото време тичаше нагоре-надолу с таблите с храна. Табла с храна за закуска, табла с храна в единайсет часа, за обяд, табла с чай и лека закуска в пет часа, вечеря...

— Това момиче нищо друго ли не прави, освен да яде? — чудеше се Джошуа.

После, като не можеше повече да издържа, при първия слънчев лъч, който озари мократа трева и влажните листа на дърветата, Джини изпрати децата и кучетата, за да развеселят Адриана и да я накарат да излезе.

Адриана слезе долу час по-късно, хванала за ръце Фреди и Агнес.

— Отиваме да се поразходим — каза тя на Джини, която седеше на стъпалата пред кухненската врата и ронеше зелен боб, който щеше да сготви за обяд.

— Добре — отговори тя спокойно. — Вижте дали са останали къпини по храстите, които растат близо до дългата ливада. Може да

има и диви малини. Малко по-нататък. Ще направя пай за вечеря. — Но докато ги гледаше как се отдалечават, се усмихваше доволно.

От този ден нататък Адриана стана част от семейство Суинбърн. Отнасяха се с нея като със собствена дъщеря — нито по-добре, нито по-лошо. Джини командваше и нея, както и всички останали, и Адриана цъфтеше от здраве. Тя разказа на Джини всичко за Джорджи: как самата тя беше разбрала, че не може да се омъжи за него, защото той непрекъснато ще ѝ изневерява и така ще я направи нещастна, толкова нещастна, че тя ще се отчая и ще посегне на живота си.

— Това бебе ще бъде твое, Джини — каза тя, — и аз не бих могла да се сетя за по-добра майка. Ти ще бъдеш за него по-добра майка и от мен.

Макар Адриана да не го знаеше още, Джини разбираше какво ще ѝ коства да остави детето си.

— Това ще бъде цената на твоята свобода, Адриана, мила — каза ѝ тя, когато, с помощта на местната акушерка, шест месеца по-късно, се роди синът на Адриана. Адриана плачеше горчиво, но знаеше, че Джини е права.

Няколко седмици по-късно, Джини и Джошуа я закараха на гарата и я настаниха във влака за Лондон.

— Никога вече няма да те видя, Джини, сага — изплака тя и я прегърна здраво. — Нито пък малкия си син. Не знам кое от двете е по-лошо — каза тя. Беше обикнала Джини. Обичаше я дори повече от собствената си майка.

— Ще мисля за теб — обеща Джини. — Ще кажа на сина ти колко си била красива и колко много си го обичала.

— И че съм умряла при раждането му — добави Адриана тъжно.

— Щом така искаш — съгласи се Джини. И нейните очи бяха пълни със сълзи. Когато локомотивът започна да изпуска пара и кондукторът започна да затваря вратите, тя заплака неудържимо. Адриана се качи в купе първа класа. Показа се на прозореца и ги гледа тъжно чак докато влакът се изгуби от погледа им далеко в мъглата. Едва тогава Джини престана да размахва за сбогом бялата си носна кърпичка. Адриана си беше заминала. Завинаги.

ГЛАВА 5

Лоренцо Маунтджой Суинбърн беше кръстен в норманската църква „Сейнт Суидън“ от викария, преподобния мистър Оутс. На церемонията присъстваше почти цялата околност, всичко около шейсет човека. Отсъстваха само мисис Ходжкис, която все още не се беше оправила след счупването на бедрената си кост, и Етел Акройд, която беше на гости на сестра си в Барнели и която, за нейно най-голямо съжаление, беше принудена да пропусне цялото събитие.

Всички знаеха историята, разбира се. Беше невъзможно да се запази тайната в такава малка общност. Но никой не знаеше коя всъщност е Адриана, нито пък точните факти. Знаеха само, че момичето е в голямо затруднение, затова Джини и Джошуа са се натоварили с грижите за детето и бяха решили да го осиновят от чиста християнска благотворителност. Адриана беше прекарала дългите зимни месеци сред тях, беше отпразнувала Коледа в същата тази малка църквица и хората бяха започнали да я харесват. Веднага се виждаше, че тя е дама, и хората я съжеляваха, задето е „изиграна“ от някакъв си негодник. Така че, в известен смисъл, малкият Лоренцо принадлежеше на всички тях и те бяха особено развълнувани, когато Джини избра двама жители на Суинбърн да станат кръстници на детето, заедно с нейния брат.

Лоренцо никак не приличаше на баща си, Джорджи. Беше одрал кожата на Адриана — маслинена кожа, тъмна коса и огромни кафяви очи с дълги мигли. Беше по-набит от Джорджи и беше ясно, че няма да достигне неговия ръст, но беше много красиво момче. И много щастливо.

Лоренцо непрекъснато повтаряше, че никой не би могъл да има по-щастливо детство от неговото. Той обичаше Суинбърн, където всички селяни го пазеха като зеницата на окоето си. Беше винаги добре дошъл в техните домове, където му предлагаха всичко, което току-що бяха извадили от фурните, и чаша току-що издоено мляко. Или, ако беше неделя и приближаваше обяд, малка глътчица разкошна тъмна бира, последвана от чаша лимонада. Тогава той си позволяваше да

седне на слънчевата пейка пред кръчмата заедно с другите и да се посмее от сърце.

Джини твърдеше, че никога не знае къде е Лоренцо — цялото село беше негов дом. Но тя никога не се тревожеше за него, защото знаеше, че нищо лошо не би могло да му се случи с толкова много приятели, които се грижат за него.

Лоренцо знаеше, че не е дете на Джини и Джошуа. Бяха решили, че не е редно да го лъжат. Но бяха спазили даденото обещание и не му бяха казали името на майка му.

— То няма значение — казваше му Джини, — защото аз и без това щях да те взема, независимо колко други майки биха те искали.

Лоренцо завърши основно образование в училището в близкото село Муркрофт. После учи в местната гимназия, където оставаше на пансион през седмицата. И спечели стипендия за Кеймбридж.

Джини беше толкова горда с него в деня, в който тя и Джошуа го придружиха в колежа, за да се погрижат да бъде настанен удобно. Замисли се за Адриана, защото много искаше тя да може да види сина си. Но не биваше дори да ѝ пише, за да ѝ каже чудесната новина. Беше ѝ забранено. Така се бяха договорили с маркизата.

И все пак, всяка година, когато рожденият ден на Лоренцо приближеше, тя се питаше дали Адриана винаги ще устоява на копнежа да го види, да узнае нещо за него. И почти очакваше да я види да върви по покритата с чакъл алея към къщата. Но тя никога не дойде. И Джини се придържаше стриктно към своята част от сделката. За нея, в нейното сърце, Лоренцо беше толкова неин син, колкото и собственото ѝ момче, Фреди.

И тогава Лоренцо направи нещо, което никак не му беше присъщо. След две години, прекарани в Кеймбридж, той заряза учението и отиде да служи във флотата.

„Мои мили мамо и татко, писа им той, намирам, че съм твърде неспокоен за този застоял начин на живот. Винаги съм мислил, че ще прекарам живота си в обработка на земята и отглеждане на животни, а не да уча заедно с някакви си надути сноби какви са частите на изречението — нещо, което знаех още в гимназията. Не искам също

така да знам как трябва да обядвам в клуба към университета, как да вкусвам подобрани вина, как да се наслаждавам на звука на собствения си глас, за да стана надут и уважаван член на обществото. Имам нужда да живея. Нали знаете какво говорят хората: «Отиди във флотата, за да видиш света.» И затова аз реших да постъпя в нея. Простете ми, мили родители, защото не знам какво да правя.“

Така беше написал той в края на писмото си от няколко страници, зацапани от сълзи, защото Джини го беше прочела цели шест пъти.

— О, Джош, напуснал е университета и е отишъл във флотата!
— плачеше тя.

Джош вдигна глава от счетоводната книга на фермата. Помисли малко и каза:

— Не се тревожи. — Говореше уверено. — Ще се върне.

И той наистина се върна, макар и много по-късно, отколкото те мислеха. Беше в края на дългата и изтощителна война. Върна се без един крак, но с невеста. Но Фреди, първородното ѝ дете, което имаше свое специално място в сърцето ѝ, нямаше такъв късмет. Намери смъртта си в окопите във Франция и беше заровен със стотици други убити някъде във френската провинция. И дори гроба му никога нямаше да видят. Това беше трагедия, която Джини никога нямаше да преживее, но тя не позволи това да помрачи радостта ѝ от факта, че отново вижда другия си „син“.

Лоренцо беше все така чаровен, застанал в огромното преддверие на Суинбърн Мейнър, набит и тъмнокос, със стаен смях в топлите кафяви очи. Джини изпитваше силна обич към осиновеното си дете, така смело и безгрижно. „Синът“ ѝ приемаше загубата на крака си така, както приемаше всичко друго — стоически, със стил. „О, Адриана, помисли си тя за кой ли път, ти щеше да се гордееш много със сина си.“

Лоренцо я погледна. Знаеше, че тя мисли за всичко онова, което му се беше случило. Усмихна ѝ се.

— Всичко е наред, мамо — каза той и разпери здравите си ръце. — Искам да посрещнеш както подобава съпругата ми, Марела. — Хвана младата жена за ръката и я постави в кръга, който бяха образували очарованите членове на неговото семейство. Тя стоеше и им се усмихваше срамежливо. — Както виждате — каза Лоренцо и се засмя, — тя е дребничка, руса и много красива. И макар че говори добре английски, тя е, разбира се, италианка. Като мен.

— Добре дошла, мила — каза Джини и прегърна „снаха“ си. Джошуа направи същото след нея, а после и Агнес, която се беше омъжила за инженер и щеше да замине с него за Южна Африка, където той щеше да помага в строежа на мостове.

— Срегнахме се във Форте де Марми, малък морски курорт на Адриатическия бряг — разказваше Лоренцо, докато обядваха. — Повечето видни италиански семейства водят там децата си през ваканциите. Аз се лекувах в близката болница, където Марела идваше да ободрява бедните болни войници. И, както виждате, при мен тя постигна значителен успех. — Той се засмя и я целуна по бузата. — Мисля, че италианското ми име предизвика нейния интерес — добави той.

— А каква е твоята фамилия, мила? — попита я Джини, като сложи нова порция топъл хляб и пудинг с масло пред сина си.

— Фиоралди — отговори срамежливо Марела. — Семейството ми е от Тоскания.

Джини остави блюдата особено внимателно. Кръвта бучеше в ушите ѝ толкова силно, че беше почти оглушала. Срегна погледа на Джошуа през масата. Забеляза, че той е преbledнял. За първи път в живота си, Джини не знаеше какво да каже.

— Фиоралди — обади се Джош, с което наруши тишината. — Фамилията принадлежи на доста изтъкнато семейство, нали? Мисля, че четох за една маркиза от вашето семейство. Или, може би, греша?

— Прав сте, синьор. — Марела отново се усмихна срамежливо, едва доловимо. — Маркизът е мой чичо. Той е най-големият брат. Наследил е титлата, земята. И е много богат. Баща ми винаги се шегува, че той самият е беден селянин, който се грижи за лозята и вината си в Кианти. Всъщност това е почти самата истина. Той,

разбира се, не е селянин, но не е и богат. Работи наистина здраво в лозята. — Марела сви рамене и разпери изразително ръце с вдигнати нагоре длани. После продължи да говори: — Някои години лозята дават добра реколта, други — не. Но татко казва, че така изкарва достатъчно, за да яде и пие колкото си иска. Инвестира всичките си пари обратно в лозята, но те останаха занемарени през войната и понесохме много загуби. Татко се оженил в напреднала възраст. Сега вече е стар и с увредено здраве. За нещастие, мама умря много млада. Така че, виждате — добави тя с нежния си глас, — за мен е истинско щастие да дойда при вас, семейството на Лоренцо, защото никога не съм имала мое собствено. Баща ми и неговият брат не са си проговорили и дума от двайсет години. Аз съм единственото дете и в двете семейства. Отраснала съм съвсем сама.

Джини направи някои забележки, които ѝ се видяха уместни. Но от ума ѝ не излизаше името Фиоралди. Погледна Джош и видя, че и той е схванал, че Лоренцо се е оженил за братовчедка си. От всички момичета на света, които би могъл да избере, помисли си тя с тревога, точно Марела Фиоралди ли трябваше да избере?

По-късно същата седмица, когато тя и Лоренцо се разхождаха сами в един дъждовен следобед през смълчаните хълмове, тя наруши обещанието, което беше дала на маркизата и Адриана. Каза му истината. После зачака, с ужас в душата, неговия отговор. Лоренцо куцукаше бавно и гледаше в далечината. После каза, без да бърза.

— Срегнах Адриана. Тя присъства на сватбата ни. Церемонията не беше пищна, защото в Италия цареше истински хаос. Разбира се, семейство като Фиоралди, което, изглежда, е по-близо до Бога и до папата от всички нас, уредила добра служба в църквата, на която присъстваха и двама кардинали. Сключихме и граждански брак, така че съюзът ни е повече от законен в очите господни.

Джини спря и го погледна. Усмихна се горчиво.

— Вече вали като из ведро — каза той. — Искаш ли да се връщаме? — Тя поклати глава и продължиха да вървят. — Синьора Адриана пристигна много рано в църквата със съпруга си, Паоло Торлони. Донесе много щедър и екстравагантен подарък на Марела. Диамантена огърлица. Мога да кажа, че Марела беше силно изненадана и, да си кажа истината, и аз бях изненадан. Марела я беше виждала само няколко пъти на семейните събирания, нали знаеш —

погребения, кръщенета, сватби. Както и да е, синьора Адриана Торлони дойде при мен. Сложи длани на раменете ми и се вгледа в лицето ми... как да кажа, замислено, струва ми се. „*Какъв красив младеж сте вие, Лоренцо*“, каза ми много тихо. Усещах, че е силно разчувствана, но не знаех защо. После ме целуна и по двете бузи и ме прегърна здраво за миг. Това беше всичко. След това много мислих за нея. Чудех се... Някои неща ме бяха озадачили. И мисля, че вече се бях досетил за истината. Та нали приличам досущ на нея?

Джини кимна.

— Тя беше много красиво момиче.

— Тя и сега е много красива. — Лоренцо хвана Джини за ръката и я дръпна към себе си. — Но не така прекрасна като майка ми. — Той се усмихваше нежно и Джини разбра, че думите му са искрени. Облакът, който помрачаваше донякъде щастиято ѝ, се разнесе — все едно че никога не беше съществувал. Особено щастлива се почувства, когато Лоренцо я целуна звучно и каза: — И когато най-после ме освободиха от флотата, веднага си дойдох у дома. Готов съм да помагам във фермата. Никога вече няма да скитнича по света, обещавам. И защо да го правя, когато всичко, което искам, е тук, в красивото графство Йоркшир?

Лоренцо говореше искрено и спази дадената дума. По-късно, когато в една слънчева лятна утрин се роди дъщеря им, той и Марела, семейството им и цялото село празнуваха. Въпросът за кръщенето беше малко щекотлив, но решиха, че на първо време ще се задоволят с малката селска църквица и ще отложат католическата церемония за тогава, когато дъщеря им е достатъчно голяма да посети възрастния си дядо в Италия.

За нещастие, малката Лаура Лавиния Маунтджой Суинбърн никога не отиде в Италия, нито видя дядо си. Старецът почина мирно в леглото си година по-късно. И, естествено, нейните родители тръгнаха за Тоскана, за да присъстват на погребението. Като пресичаха Ламанша с един ферибот, гъстата мъгла стана причина да се блъснат в голям кораб. Потънаха за броени минути. Бяха много близо до Шербург и помощта пристигна много бързо. Повече от шейсет човека бяха спасени, но Лоренцо и Марела не бяха сред тях.

И така, още един път, Джини и Джошуа останаха с малко дете на ръце. И то дете, което отново не беше тяхно собствено. После, когато и

Джошуа умря, Джини отгледа Лаура съвсем сама в Суинбърн Мейнър, откъдето едва ли се беше отдалечавала и на петдесет мили през живота си.

Точно в момента, в който Джини говореше със Суейн, двайсетгодишната Лаура Суинбърн стоеше на открито, въпреки силния снеговалеж, в двора на Фокстън — добре известно място, където се отглеждаха и тренираха коне за конни надбягвания. Фокстън се притежаваше от богатото семейство Фокс. Тя гледаше право в коварните очи на Хадън Фокс — мъжа, за когото вярваше, че е влюбен в нея. Мъжа, за когото мислеше да се омъжи някой ден, когато снобското му аристократично семейство най-после свикне с мисълта, че той ще склучи „неравен брак“, както самият той, не особено деликатно, се изразяваше.

Лаура познаваше Хадън, откакто се помнеше, през целия си живот. Тя работеше като момиче за всичко в конюшните през летните ваканции още откакто навърши тринайсет. Яздеше великолепните коне, за да ги раздвижи преди тренировката. Имаше целувки, обещания, че винаги ще бъдат заедно, обещания, че ще я направи своя съпруга. А сега Хадън вървеше към нея и държеше за ръката доста обикновена, много сериозна млада жена, облечена в скъпа дреха от туид.

— О, Лаура — каза Хадън и свали бомбето с жест, който трябваше да подсказва, че между тях няма нищо, — бих искал да ти представя годеницата си, лейди Даяна Гилмор.

Блестящите, много светли кафяви очи на Лаура се разшириха от шока. Само за минута бъдещето и се стопи като потушено от порой. Тя поклати глава така, сякаш той ѝ беше нанесъл удар, и кестенявата ѝ коса обгърна нежно раменете ѝ.

— Да, обзалагам се, че много би искал — отговори тя презрително, когато се съвзе. — Ти си... долен червей. — И тя тропна с крак. За нещастие, беше стъпила в локва и калните пръски достигнаха до безупречната пола на лейди Даяна. Очите на Лаура мятаха гневни искри. — Обзалагам се още, че не си ѝ казал за нас. Нали? Разбира се, че не — отговори си тя сама. — Е, Хадън, най-после

се справи добре. Родителите ти винаги са искали да се ожениш за пари, а ето, че ти се сдоби и с титла покрай другото.

Тя го погледна предизвикателно, с блеснали от гняв очи, с високо вдигната брадичка, после прекоси двора. На вратата се обърна, за да го погледне за последен път. Те я гледаха, все още хванати за ръце, а на лицето на Хадън беше изписана усмивка на превъзходство. В този миг Лаура реши, че не го иска, дори той да беше последният мъж на земята. Ще му даде тя да се разбере на това измамно копеле, Хадън Фокс. Един ден, закле се тя, ще си отмъсти. И знаеше точно как. Ще го победи на негов собствен терен, с неговите собствени методи.

— Желая ти късмет, Хадън — извика тя и се отдалечи. Скоро силният снеговалеж я скри от погледите им. — И повярвай ми, ще имаш нужда от него.

Вдигнала гордо глава, излезе на моравата. Качи се в малкия си очукан „Морган“ и без да обръща внимание на снежната вихрушка и на снежинките, които проникваха дори в колата, потегли. И плака по целия път до вкъщи.

ГЛАВА 6

Суейн и шпаньолът взеха ранния влак за Лийдс и пристигнаха в Лондон преди обяд. Чу телефона да звъни, докато изкачваше четирите дървени стъпала, които водеха към офиса му, и взе на бегом последните две, като влачеше силно след себе си протестиращото куче. Запъхтян, отключи вратата, взе на два-три подскока разстоянието до телефона и вдигна слушалката.

— Суейн на телефона — каза с глас, който трябваше да вдъхне уважение, макар да не му достигаше въздух.

— Къде бяхте? — извика раздражено лорд Маунтджой. — Звъня вече цяла сутрин.

— Бях в Йоркшир, сър, където ме отведе разследването — отговори Суейн.

— Йоркшир? — повтори, все така раздражено, Маунтджой. — Ами Париж? Италия? За Бога, човече, престанете да пилеете времето си и парите ми и се захванете сериозно за работа. И помнете, че ще ми докладвате в края на месеца. — И той тръшна слушалката толкова силно, че дори ушите на Суейн зазвъняха.

Суейн въздъхна и се отпусна на стола. Изпразни препълнения пепелник в кошчето за боклук до масата, запали цигара и повдигна крака на обсипаното с боклук бюро. Изтощеният шпаньол беше притихнал на пода до бюрото и все още дишаше шумно. Лежеше и гледаше с възмущение Суейн, който се обади на стария си приятел, инспектор Мура от парижката полиция. Този път го свързаха веднага.

— Мишел, стари мой приятелю, на телефона е Джеръм Суейн — каза той усмихнат, като че ли Мура можеше да го види. — Твоят колега от Скотланд Ярд. Работихме заедно по случая Льосаж, обезглавеното момче, което намериха в един куфар, оставен на Северната гара. — Той се засмя. — Няма никога да го забравя, приятелю. Доста гадно, нали? Но сега имам нещо далеч по-интересно за теб.

Той разказа на Мура всичко за случая Маунтджой и му даде името на жената в Париж, за която се знаеше, че е имала връзка с Джорджи — Мари-Франс д'Аранвил.

— Тук се казва — погледна той бележките, дадени му от лорд Маунтджой, — че била актриса.

Мура се засмя и смехът му прозвуча като остра критика.

— Не са ли всички те еднакви? Eh bien, бъди спокоен, стари приятелю. Инспектор Мура е по следата.

Суейн се усмихваше, докато оставяше слушалката. Мура беше като ловджийско куче — само му дай да помирише следата и той ще изрови съкровището. Доволен, че следващият етап от разследването на Маунтджой е в добри ръце, той започна да пише доклада за семейство Фиоралди и за тяхната внучка, Лаура Суинбърн. И въздишаше непрекъснато, докато пишеше. Знаеше, че няма да се хареса на лорд Маунтджой. Никак няма да му хареса, защото той очакваше, че ще се сдобие с „внук“, не с „внучка“. Граф Маунтджой искаше наследник, който да наследи титлата и да продължи рода, който съществуваше от веки веков. До ден-днешен.

Няколко дни по-късно инспектор Мура се обади.

— Mon vieux, на телефона е Мура — каза той — и има добри новини за теб. Мари д'Аранвил наистина е живяла в Париж. Всъщност по странно стечение на обстоятелствата, тя е починала също в Париж. Само преди няколко седмици. В дома си на улица „Бонапарт“.

Суейн простена. Надяваше се, че може би ще се срещне с нея, за да получи историята направо от извора, образно казано.

— Не се тревожи — каза уверено Мура. — Контеса Мари била известна жена. Имала много приятели — мъже, нали разбираш — които били много щастливи, че могат да запазят добри спомени за нея. И, mon vieux, изглежда, че Мари имала син. — Той направи пауза, за да е сигурен, че Суейн е попил информацията, и добави драматично: — Кръстила го Антоан Маунтджой д'Аранвил.

Суейн си пое дълбоко дъх. Мура не го разочарова.

— Джорджи оженил ли се е за Мари?

— Няма документи за женитба. Всъщност Мари никога не се е омъжвала, макар да имала много високопоставени приятели, които продължавали да ѝ осигуряват стандарта на живот, към който Джорджи я бил привикнал. Джорджи ѝ купил този апартамент на улица „Бонапарт“. Казват, че бил много щедър човек. А Мари разказвала на всичките си приятелки, че той бил превъзходен любовник. Необикновено нещо за англичаните, нали, Суейн?

Мура се засмя и Суейн се засмя с него, макар да му стана горещо, защото не беше свикнал да обсъжда толкова интимни въпроси. Бързо смени темата.

— Какво се е случило със сина, Антоан?

— Също е мъртъв. Бил уважаван офицер от армията. Казват, че бил студенокръвен. Леден като северния вятър, поне така чух. Той и майка му не си говорели от години. Съпругата му също го изгонила.

— Съпругата му?

— Сюзет. Сега мадам Сюзет ръководи известния магазин за дамски шапки на „Форбур Сент Оноре“.

— С нея ли свършва линията? — попита отчаяно Суейн, защото май нямаше да получи обещаната награда. След като не можеше да достави исканата стока...

Мура се засмя. Беше оставил най-хубавото за края.

— Има дъщеря. Казва се Анжу. На деветнайсет години е и учи в пансион в околностите на Париж „Екол Мерите“ в Паси. Очевидно иска да спечели място в Сорбоната.

Суейн издаде въздишка на облекчение. Щеше да достави стоката, все пак. Благодарни на Мура и си уреди среща с него на другия ден в неговия офис на улица „Балзак“. После отиде до бюрото „Кук“ на улица „Странд“ и си запази място във влака „Златната стрела“, който щеше да тръгне същата вечер от гара Виктория за Париж. После се върна у дома, за да опакова багажа си и да каже, неохотно, довиждане на кучето си. И на съпругата си, разбира се.

Прекосяването на Ламанша не беше нито спокойно, нито приятно. Суейн прекара нощта в бара с чаша бренди пред себе си. Гледаше как питието се накланя ту на едната, ту на другата страна и се молеше най-последно да дойде краят. Слезе със залитане от ферибота и се качи на влака за Париж, където потискаше стоновете си, докато се друсаше на коравата дървена седалка във втора класа и вдишваше миризмата на чесън, която се носеше от мъжа, седнал срещу него. И извъръщаше прибързано поглед към прозореца, за да не вижда шунката и сиренето, които жената до него предлагаше на шумните си деца.

Слезе с благодарност от влака на Северната гара, като се питаше какво толкова намират хората в пътуванията зад граница. По неговото скромно мнение, много по-добре беше човек да си стои вкъщи. Зави зад ъгъла, където се намираше малкият хотел, в който агенцията

„Томас Кук“ му беше запазила стая. Беше чист и удобен, изпълнен с гласове, които говореха на английски, и той започна да се чувства по-добре.

След половин час беше в таксито, което го отнасяше към „Форбур Сент Оноре“.

Известният магазин за дамски шапки на мадам Сюзет заемаше едно малко ъгълче, в изненадваща близост до „Риц“ и хотел „Крилон“, както и до британското посолство и до повечето великолепни частни къщи и апартаменти, които се намираха в този скъп квартал. Вярно, контеса д'Аранвил беше избирала особено внимателно мястото и беше предпочела малък ъглов магазин в по-скъпата част на града пред по-голямо помещение в по-малко престижен квартал. Шапките, които продаваше, бяха безбожно скъпи, клиентелата ѝ беше богата, такъв беше и магазинът ѝ. Човек не можеше да влезе така просто в него, както си се разхожда по улицата. Трябваше да си уреди предварително среща с мадам Сюзет. Понякога, макар и много рядко, някой непознат влизаше направо, но един унищожителен и остър поглед на тъмните очи на Мадам беше достатъчен да прецени тя социалното положение на неканения посетител, неговия финансов стандарт и неговото потекло. И откровено показваше на непознатите неодобрението си, когато случаят беше такъв, естествено.

Тя си беше изградила тези високи стандарти много отдавна, още когато беше на трийсет години, оставена сама да отгледа детето си. И когато разполагаше с много малко пари. Беше направила изненадващото откритие, че е много лесно да не мислиш за пари, когато ги имаш. А когато нямаш, не мислиш за нищо друго. Тя беше висока и изключително стройна, с тъмна коса и черни очи. Не беше красива, но беше много шик.

Тя беше в магазина си, който приличаше на малко бижу, и препрочиташе писмото, което беше получила тази сутрин и което ѝ съобщаваше за смъртта на свекърва ѝ, Мари д'Аранвил. Сюзет вдигна поглед от писмото. Забеляза, за втори или трети път, мъжа, който стоеше на отсрещния тротоар. Държеше вестник в ръката си и гледаше втренчено във витрината на магазина ѝ. Беше висок и мършав и толкова лошо облечен, че я накара да потрепери. Габардиненото му палто беше стегнато с колан, ръкавите бяха прекалено къси, а яката беше вдигната нагоре и стигаше чак до адамовата му ябълка.

Стъпалата му бяха огромни и скрити в черни кожени ботуши, но най-лоша от всичко беше шапката му — кафява, с оръфани краища, направена от евтин плат. Той я носеше дълбоко нахлупена над очите. „Съвсем като престъпник“ — помисли си тя нервно. Докато го наблюдаваше, той нахлупи ужасната си шапка още по-ниско и се отдалечи бавно надолу по улицата.

Сюзет въздъхна облекчено и отново посвети вниманието си на писмото, изпратено ѝ от адвоката, в което се съобщаваше за смъртта на Мари д'Аранвил. Майката на Антоан най-последно беше умряла, но писмото възроди множество горчиви спомени.

„Недвижимата собственост на семейството, замъкът д'Аранвил, сега е ваша, мила мадам, беше написал нотариусът. Но апартаментът на улица «Бонапарт», с всичко в него, контеса Мари оставя на внучката си, Анжу д'Аранвил, за която често мисли, и то с голяма нежност. Ако бъдете така любезна, мадам, да си уредите среща с мен, ще обсъдим нещата в подробности.“

Сюзет леко потрепери, защото си спомни последния път, когато беше видяла стария, полуразрушен замък. Беше на погребението на съпруга ѝ, Антоан, преди много години. Последният опечален си беше тръгнал само преди минути. Беше поднесла на присъстващите бренди и бисквити. Беше стискала деликатните им длани и беше целувала сбръчканите им бузи. И мислеше, че макар всички да са почти толкова стари, колкото и къщите им, те все още прегръщат здраво живота — нещо, което тя не можеше да проумее. Вятърът беше леден, духаше над смълчаните гробове и я пронизваше през тънкото палто.

Сюзет обходи стаите и направи опис на имуществото. Отбелязала кои от мебелите ще трябва да изпрати в Париж. После си сложи шапката, закопча палтото си и излезе, въпреки лошото време. Обърна се за последен път, изпълнена с омраза, после затвори вратата на малката си кола и потегли, за да не се върне никога вече.

По време на дългото пътуване до Париж направи списък на своите качества. Първо, нейният произход и нейното възпитание, или по-скоро, произходът на съпруга ѝ. Тя беше от буржоазно семейство,

но с елегантността и самоувереността си беше успяла да потисне и най-малкия намек на света. Второто ѝ качество беше нюхът ѝ за това, кое е модерно, особено в света на шапките. Третото, умната ѝ глава, която щеше да успее в бизнеса — нещо, което дотогава не беше и подозирала, че притежава.

По това време Сюзет повече от десет години беше постоянен клиент на парижките модни къщи. Посещаваше редовно модните ревюта, познаваше собствениците на всички салони за мода, макар любимите ѝ да бяха тези на Пату и Уърт. Във всяко модно ревю шапките бяха съществена част, но Сюзет не си беше купила нито една. Беше открила, че може да създава красиви украси от фини мрежи, панделки, копринени цветя и воали. Всички се възхищаваха на нейните творения. Мразеше идеята, че може да се включи в „бизнеса“, но нямаше избор. Беше подновила връзките си с една позната, която работеше в салона на Уърт и познаваше неговия главен дизайнер, който, под нейно влияние, обсъди със Сюзет нейните собствени идеи. Той ѝ предложи да направи няколко пробни модела. После щяха да решат.

След две седмици тя беше занесла в салона шест шапки, които бяха толкова очарователни, че дизайнерът веднага ги купи и направи рокли, които да се продават заедно с шапките. Поръча ѝ да направи още, за есенната колекция, и тя се почувства доволна. Още по-доволна беше, когато на следващото ревю седеше сред публиката и гледаше как моделите се разхождат по подиума с шапките на „мадам Сюзет“.

„Мадам Сюзет“ пожъна успех само за две седмици. „Какъв късмет, мила“, казваха приятелите ѝ, удивени. „Късмет“, казваше си с горчивина Сюзет и мислеше за дългите дни и нощи на упорита работа и на отчаяние. Би предпочела да се омъжи за богаташ, както правеха всичките ѝ познати, да живее помпозно и лесно, но нито един богаташ не искаше да вземе за съпруга млада вдовица без пари и с малко дете.

Това беше преди петнайсет години. Тогава Сюзет далеч не беше богата, но дрехите, които носеше, бяха от най-добрите модни салони. Даваха ѝ ги да ги носи за реклама, защото видните дами на Париж посещаваха магазина на мадам Сюзет. Всички знаеха, че е извънредно елегантна, и винаги питаха: „Откъде купихте тази рокля?“ Разбира се, Сюзет веднага отговаряше и модната къща печелеше нова клиентка, а Сюзет — нов тоалет.

Сюзет замислено сгъна писмото. Предполагаше, че винаги може да продаде стария апартамент на Мари. Доколкото си спомняше, там имаше някои мебели с антикварна стойност. С малкото пари, които беше спестила, трябваше да успее да омъжи добре Анжу, а, Господ беше свидетел, че момичето щеше да има нужда от всичката помощ, която би могло да получи.

Макар Сюзет и Мари да не си говореха от години, Анжу прекарваше доста време с баба си. Много повече, отколкото Сюзет одобряваше. Но такава беше уговорката им. Антоан не им беше оставил почти нищо и Сюзет беше принудена да моли Мари за пари, за да започне бизнеса си.

— Ще ти дам парите — беше казала Мари, — но в замяна искам внучката си.

Такава беше сделката. Анжу прекарваше всеки уикенд при баба си, която я обожаваше. Тя единствена плака, когато Мари умря, и бе единствената, която отиде на погребението ѝ. За нещастие, изглежда, че парите на Мари бяха свършили и тя можеше да остави на внучката си единствено апартаментата. Сюзет смръщи вежди, тя беше разчитала на тези пари. Въздъхна. Парите бяха вечен проблем. На Анжу оставаше единствено да сключи изгоден брак.

Но Анжу, изглежда, мислеше само за учението си. Винаги, когато Сюзет звъннеше в пансиона, ѝ отговаряха, че Анжу учи и не могат да я безпокоят, независимо кое време на деня или нощта беше. Добрите бележки в училище никога не успяваха да впримчат богат съпруг и Сюзет го знаеше. Анжу трябваше да помисли и за други неща, да се научи да се облича красиво, да стане по-общителна и да се научи как да очарова мъжете. Извърна се, изненадана, когато звънчето на входната врата звънна предупредително. Там стоеше „престъпникът“ с габардиненото палто и я гледаше. Тя покри устата си с длан, за да потисне напирания в гърлото ѝ вик. *„Успокой се, Сюзет — каза си тя. — Не прави резки движения. Заблуди го и изтичай на улицата веднага щом ти се удаде възможност. Тогава ще можеш да пициш колкото си искаш...“*

— Мадам Сюзет д'Аранвил? — попита Суейн с лека усмивка.

Тя възкликна изненадано.

— Вие знаете името ми?

— Да, мадам. Аз съм Джеръм Суейн от Суейн & Маршъл, частни детективи от Странд, Лондон.

— Частни детективи? — повтори Сюзет доста нервно.

— Представям един английски благородник, граф Маунтджой, който ме помоли да направя някои разследвания от негово име. Да бъдем по-точни, мадам. Клиентът ми ме помоли да издиря потомците на Джорджи Маунтджой. От документите, които ми даде, и от моите разследвания, най-после стигнах до „мадам Сюзет“.

Суейн запристъпва неудобно от крак на крак, докато тя го гледаше с поглед, остър като стомана.

— И защо мислите, че ще отговоря на въпросите ви? — попита го тя.

— От клиента си разбрах, мадам, че това може да бъде във ваша полза.

Сюзет присви черните си очи, замислена какво може да означава това.

— Мисля, че може да обсъдим въпроса насаме, мосю — каза тя най-накрая и отметна тежката копринена завеса, която отделяше малкия магазин от още по-малкия офис. Седна на стола си зад малкото бюро, но не предложи на Суейн да седне. Той гледаше надолу към нея, чувстваше се неудобно, а тя го разглеждаше внимателно. После каза: — Кажете ми, мосю Суейн, какво искат от мен семейство Маунтджой?

Тя го слушаше, без да се усмихва, докато той ѝ разказваше защо лорд Маунтджой търси потомците на Джорджи.

— Проследих линията до съпруга ви, Антоан Маунтджой, от което следва, че дъщеря ви е негова наследничка.

— Но какво точно предлага лорд Маунтджой?

Той поклати глава.

— Това не мога да кажа, мадам. Казаха ми само, че дъщеря ви може да бъде облагодетелствана. Без съмнение, лордът сам ще ви каже, когато влезе във връзка с вас. Благодаря, че ми отделихте от времето си, мадам д'Аранвил.

— Контеса д'Аранвил — каза тя с леден глас. — Можете да го пишете в рапорта си до лорд Маунтджой. Мисля, че ще бъде доволен, когато разбере, че роднините му също притежават титла. — „Ама че надут глупак“ — помисли си тя за Суейн.

А той нави на руло документите и ги пъхна в джоба на палтото си. Стегна колана си, нахлупи ужасната си шапка и едва тогава ѝ се поклони.

— Желая ви приятен ден, контесо — каза той и заопипва завесата. Не можеше да намери прореза и продължаваше да опипва. Тя го гледаше как се прави на глупак, без да му предложи съвет или помощ. Най-после той намери прореза и малко след това тя чу звънчето на входната врата, после и как тя се затвори силно.

Сюзет извади кибрит от чекмеджето на бюрото си и запали ароматизирана свещ, за да прогони миризмата на Суейн от елегантния си офис. После се облегна назад и втренчи поглед в празното пространство, замислена за неочакваните възможности, които може би се разкриваха пред нея. „*И всичко благодарение на Мари*“ — каза тя на глас. Отметна глава назад и се засмя гръмогласно. Смя се дотогава, докато по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. През цялото време мислеше каква ирония на съдбата е това, че сексуалните похождения на Мари ще осигурят богатство на внучката ѝ.

ГЛАВА 7

Джорджи Маунтджой беше срещнал малката Мари д'Аранвил на конните надбягвания в довил. Беше великолепен пролетен ден, от Атлантика духаше приятен лек бриз. Той беше отвял сламената шапка с изкуствени цветя на Мари, която, от нейната красива главица, се приземи в ръцете на Джорджи. И тя последва шапката си след няколко дни — не толкова дълго време, все пак.

За Мари това беше любов от пръв поглед. Тя беше дребничка, със зашеметяваща червена коса, съблазнителни червени устни и зелени очи, засенчени от дълги мигли. Беше на два̀сет и една години. Умееше и обичаше да флиртува и погледът, с който благодари на Джорджи, обещава̀ше много повече, отколкото тя възнамерява̀ше да му даде. Мари не разчита̀ше на Джорджи. Скоро той научи, че нейното семейство е почти толкова древно и благородно, колкото и неговото. И че нейният баща я лишил от наследство, когато тръгна̀ла по кривия път, след което тя решила да стане актриса, за да се издър̀жа.

В момента тя си „почива̀ше“, както казва̀ха в нейните среди, когато един артист останеше без работа. И беше много щастлива, че един красив млад мъж я преследва̀ с букети и дръ̀нкулки и че я кани на обяд в малки, предлага̀щи интимност, ресторанти.

Когато тя се върна в Париж, Джорджи я последва̀. Накара я да напусне малката си мрачна стаичка и да се премести в апартамент близо до Люксембургската гора. Апартаментът не беше много голям, помисли си тя тогава, но все пак беше в модерен квартал, с високи прозорци, които гледа̀ха към гората, светъл и весел. Джорджи ѝ помогна да избере мебелите от антикварния магазин на улица „Д'Орсе“. Тя напълни апарта̀мента с прекалено големи за него, но много качествени, мебели: огромно позлатено огледало, мраморни конзоли, както и такива от позлатено дър̀во, килими от Обюсон, столове от епохата на Луи XIV и голямо легло от епохата на Империята, за което ѝ каза̀ха, че е принадлежало на императрица Южени. Вместо да накарат апарта̀мента да изглѐжда още по-малък, малкото, но големи мебели го направиха изненадва̀щ и интересен.

Джорджи беше щедър — в деня, в който тя се премести в апартамента, той ѝ подаде официалните документи, които потвърждаваха, че тя е истинският собственик.

— Просто едно малко „благодаря“ за това, че беше такава очарователна любовница — каза ѝ той с усмивка на съжаление.

И на следващата сутрин замина за Виена. Малко вероятно беше да се видят отново. Мари не се преструваше, че сърцето ѝ е разбито. Все пак връзката им беше продължила само няколко месеца. Джорджи не беше дори загатнал за женитба, а и тя не беше загубила нищо. Беше само спечелила. Поне така мислеше, докато, след месец, не откри, че е бременна.

— Дай на детето моето име — каза ѝ Джорджи, когато тя се свърза с него в Кроненфелд, където той гостуваше на приятели. — Веднага ще ти изпратя пари.

Но отново не спомена за женитба. За да спести шока на единствената си жива роднина, нейната баба, старата контеса д'Аранвил, Мари измисли сърцераздирателна история за брак и раздяла. Твърдеше, че съпругът ѝ я изоставил. Щедростта на Джорджи, който ѝ беше открил тлъста сметка в банката, ѝ помогна да се върне в семейния замък близо до Бержерак.

Бабата на Мари, контесата, беше стара и беше лесно да я заблуди. Тя беше извънредно доволна, когато Мари ѝ каза, че има намерение да даде на детето фамилното име. Мари мислеше, че това е добър начин да заобиколи проблема — факта, че не е омъжена. Не забрави обаче и желанието на Джорджи, затова даде на сина си и неговото име.

Антоан Джордж Маунтджой д'Аранвил се роди в семейния замък шест месеца по-късно. Като се изключи топчето червена коса, той беше образ и подобие на баща си. Същите блестящи сини очи, леко орловият нос на семейство Маунтджой, същото силно, жилаво тяло. Приликата свършваше тук. Като темперамент, Антоан беше пълна противоположност на безотговорния, сладострастен, щедър Джордж.

Беше отгледан от старата контеса в замъка, защото Мари се върна в парижкия си апартамент, за да поднови „кариерата“ си, макар че тя първа призна, и то със смях, пред приятелите си, че „ролите“ ѝ са все на „любовница“ и нямат нищо общо с истинския театър. Но поне се забавляваше. „*Нали затова живеем?*“, казваше весело тя.

Старата контеса се гордееше с роднинските връзки на семейството си. Те бяха далечни роднини с кралските семейства на Румъния и Испания. Името д'Аранвил принадлежеше на едно от френските семейства с най-синя кръв. Тя господстваше над стария замък като истинска принцеса, макар да бяха останали само няколко слуги, и то стари като нея. Всеки ден напомняше на Антоан какво е социалното му положение и от какво значение е носеното от него име, какъв е дългът му към семейството и към Франция.

Момчето беше самотно. Докато то растеше, баба му остаряваше все повече и понякога имаше дни, в които не си спомняше кой е той. Антоан просто приемаше това. Свиваше рамене и продължаваше да живее.

Когато беше на четиринайсет години, баба му продаде най-ценното семейно бижу — великолепната диамантена тиара, която принадлежеше на рода от незапомнени времена. И изпрати Антоан да се учи във Военното училище „Сент Сир“.

Антоан знаеше каква жертва е направила баба му, за да го изпрати в това изключително скъпо частно училище. Не беше само тиарата. Старата контеса беше много стара и знаеше, че не ѝ остава още много време на тази земя. Той ѝ се възхищаваше и я уважаваше за това. И реши, че ще се справи отлично, за да не бъде саможертвата ѝ напразна. Антоан обаче не беше човек на чувствата. Той не обичаше баба си, нито пък майка си, която виждаше рядко и която презираше заради глупостта ѝ и разгулния начин на живот.

Но беше научил добре уроците, които баба му му беше предала. Името и военната кариера бяха всичко за него. Старата контеса живя достатъчно дълго, за да присъства на дипломирането му. Беше царствена като кралица в старомодната си рокля от лилава коприна, а сбръчканото ѝ лице беше почти напълно скрито под бонето. Неочаквано, майка му също дойде на церемонията. Тя приличаше на субретка от мюзикхол в жълтата си копринена рокля и огромна шапка, чиито панделки се влачеха след нея. Но не беше само това — тя оставяше след себе си и силния аромат на парфюм. Този ден Антоан изпита най-силното си чувство. То беше предизвикано от вида на това, което беше останало от неговото „семейство“. Той уважаваше баба си, но много се срамуваше от майка си.

До този момент не беше мислил много за семейството на баща си, но сега реши, че трябва да разбере повече неща за него. След като настани баба си в стаята в хотела и я остави на грижите на личната ѝ камериерка, той заведе майка си на обяд. И над бутилка шампанско, която тя поръча, и над чаша порто, което той предпочиташе, я разпита за рода Маунтджой. Мари изгледа весело сина си с блестящите си зелени очи.

— Eh bien, Антоан, знаеш ли какво — родът Маунтджой ни слага в джоба си. Тяхната фамилия датира от века на норманското завоевание, а може би дори и от по-рано. И са много богати. Не просто богати на земя, както са д'Аранвилови. Те имат и пари, и недвижима собственост. Били са по-умни от нас, а може би и сега са по-умни. Те инвестират парите си. Стават все по-богати с всяко десетилетие, вместо да обедняват като нас. — Тя въздъхна, вдигна театрално поглед към небесата и притисна вилицата до гърдите си. — Ах, ако само можеше да разполагаш с парите на Маунтджой, мили сине, всяка една девица от добро семейство щеше да те преследва. — Тя изгледа критично дъщерите на семействата, които обядваха в същия ресторант. — Но, както стоят нещата сега, ще трябва да разчиташ на външността си. Страхувам се, че титлата не може да се съревновава с парите на брачния пазар. Поне не днес. Трябва да се ожениш за богатата наследница. Може би американка, за тях титлите все още имат значение — добави тя замислена. — Има толкова много от тях във Франция. Повечето са тромави и непривлекателни, вярно е. Но са богати, синко. Богати като Крез, както казват.

Антоан се изчерви толкова силно, че цветът на лицето му стана почти като този на косата му. Майка му говореше толкова високо с овладяния си глас на актриса, че той беше сигурен, че всички присъстващи ги чуват. Освен това той беше още девствен. И се изчерви още по-силно, когато срещна веселия поглед на хубавото момиче от съседната маса. Наведе се по-близо до майка си и каза съвсем тихо:

— Но щом семейство Маунтджой са толкова богати, мамо, как така ние сме толкова бедни?

Мари го изгледа недоверчиво.

— Не вярвам да не си мислил за това досега и да не си стигнал до очевидното заключение, Антоан.

— Очевидно заключение? — Той изглеждаше наистина изненадан.

Тя вдигна рамене — жест, който обясняваше всичко много ясно от думите в този случай — че тя пет пари не дава.

— Ами да, разбира се. Очевидното — че аз и Джорджи Маунтджой бяхме само любовници.

Челюстта на Антоан увисна. Тя го гледаше мълчаливо. Устните ѝ бяха извити в лека, като че ли злобна, усмивка. Синът ѝ беше такъв сноб, толкова предвзет, та тя се питаше как е могла да роди такова дете.

— Но аз мислех... Ти винаги си твърдяла, че... Контесата ми каза, че си се омъжила за англичанина, но той те изоставил... Че ти предпочиташ да използваш нашето фамилно име, защото...

Мари си помисли, че е много типично за Антоан, чисто по снобски, да говори за баба си като за „контесата“. Направи знак на келнера да напълни отново чашата ѝ и каза раздразнително:

— Разбира се, казах на баба ти, че съм се омъжила. Да не би да мислиш, че съм искала тя да получи инфаркт? Използвай мозъка си, Антоан, за Бога!

Той я гледаше ужасено.

— Това означава, че аз... съм...

Ироничния смях на Мари щеше да чува през целия си живот, както и шепота ѝ, който беше висок като този, който актьорите използват на сцената.

— Копеле. Ами да, синко. Точно това си ти.

Антоан сгъна салфетката си и я остави внимателно върху масата. Изправи се и един келнер веднага се спусна да сложи стола на мястото му. Събра пети и се поклонил на майка си. После се обърна и бързо излезе от ресторанта. И никога вече не ѝ проговори.

Мари се върна в замъка д'Аранвил едва след година за погребението на старата контеса. Антоан не може да дойде, защото беше заедно с полка си в Индокитай. Когато новината му беше предадена от неговия командир, той стисна здраво устни. Командирът му поднесе съболезнованията си. Антоан му благодари, отдаде чест и

излезе през вратата. Командирът го гледаше в гръб със замислено изражение.

— Бих казал, че този младеж е направен от стомана — коментира той по-късно пред своя лейтенант.

— Никакво чувство не се изписа на лицето му, а случайно знам, че старата контеса го е отгледала. Е, всеки човек различно приема скръбта. — Но у него се затвърди убеждението, че Антоан д'Аранвил е студенокръвен човек.

Антоан не беше вече девствен, когато, на трийсетгодишна възраст, срещна Сюзет Мариго. Беше се погрижил за този малък проблем веднага след като беше завършил военното училище. Оттогава задоволяваше редовно тези си нужди поне веднъж седмично. Посещаваше все един и същи публичен дом и почти винаги спеше с едно и също момиче, защото това спестяваше време. Гледаше на акта като на облекчение за мъжа и нищо повече. Предпочиташе да влага енергията си в кариерата, за да напредне по-бързо.

Служи отлично на страната си в началото на Първата световна война. Получи сериозна рана на крака, докато спасяваше свой приятел от горяща сграда. Този смел акт му спечели орден за храброст и направи невъзможни по-нататъшните му участия в битките. Беше повишен от капитан в майор и оттеглен да служи във Военното министерство в Париж.

Той се оказа умен и блестящ играч на арената на политическите битки. Вършеше отлично работата си и скоро стана полковник. Беше известният и изключително красив, смелият млад полковник д'Аранвил, когато срещна Сюзет.

Тя беше млада, но не прекалено. Привлекателна, но не особено красива. Правеше впечатление на по-красива, отколкото беше, защото имаше стил. Беше висока почти колкото него — около метър и осемдесет, когато беше на високите си токчета. Имаше права черна коса, подстригана късо по модата, уморени кафяви очи и твърдо очертани устни. Беше на двацет и седем години и все още неомъжена, защото беше загубила годеника си във войната. Сърцето ѝ беше разбито и тя мислеше дали да не стане монахиня, но баща ѝ, ѝ каза да не става смешна. Той твърдеше, че за нея ще бъде по-добре да се омъжи по-скоро, защото за него вече било трудно да поддържа

разкоша, с който е свикнала, и да плаща тези скандални сметки за дрехите ѝ висша мода.

Бракът им не беше по сметка. Той беше по-скоро недоразумение. Антоан мислеше, че семейство Мариго имат пари. На тази мисъл го наведе разточителството на Сюзет. А бащата на Сюзет беше толкова погълнат от грижата да плаща нейните сметки, че дори не се и запитва какво е финансовото състояние на д'Аранвилеви. Но дори и да знаеше, че Антоан е беден, той щеше да разреши на Сюзет да се омъжи за него, само и само да се отърве от нея и от сметките ѝ.

Майката на Антоан, Мари, не беше поканена на сватбата, която се състоя в дома на младоженците, близо до Лион. Във всеки случай, тя нямаше да отиде, дори и да беше поканена. Беше много заета да се наслаждава на живота, за да пилее времето си по своя педантичен и скучен син.

— Само го погледни — каза тя присмехулно на постоянния си любовник, като посочи снимката във вестниците, на която Антоан, сериозен и изправен, като да бе глътнал бастун, стоеше до Сюзет пред катедралата. — Надявам се, заради невестата му, членът му да е така твърд и изправен като гърба му. — И тя със смях се отпусна в прегръдките на любовника си.

Антоан се оказа разочарование за Сюзет. Беше красив, да, с тези червени коси и сини очи, с изправената военна стойка, с униформата, която му придаваше и елегантност, и достолепие. Прекалено късно, тя откри, че той не притежава чувство за хумор. И че живее само за работата си. Правеха любов, както си беше неговият обичай, веднъж седмично. И тя беше почти изненадана, когато откри, че е бременна.

— Mon amour — каза тя твърдо, когато той се върна у дома след дългия ден, прекаран в министерството, — трябва да си наемем друга квартира. — И тя огледа неодобрително малкия им апартамент. — Защото ще имаме дете.

— Наистина ли? — каза Антоан като ударен от гръм.

— Обикновено става така, нали знаеш, когато човек се ожени — отговори тя, както му се стори, кисело.

Той седна и се замисли за детето, което щеше да влезе в живота му. Неговият син.

— Трябва веднага да заминеш за замъка д'Аранвил — каза той. — Ще направя необходимото. Нашето дете трябва да се роди там. Това

е семейна традиция.

— Но бременността ми е само на три месеца — възрази Сюзет. Знаеше какъв е старият замък — полуразрушен, без отопление и, което беше най-лошото, там нямаше интересни съседи. Ако не умреше от студ, щеше да умре от скука. — Настоявам да купим нов апартамент — повтори тя.

— Но защо? — Антоан беше искрено озадачен. — Детето трябва да бъде отгледано в дома на своите деди. Така, както бях отгледан аз. Разбира се, ти ще останеш там, за да наблюдаваш растежа му и да контролираш възпитанието му, а аз ще идвам, когато мога.

Сюзет го гледаше втрещена, ужасена.

— Да не би да не си с всичкия си, Антоан? — извика тя. — Нима наистина мислиш, че ще успееш да ме изпратиш да гния в онзи студен полуразрушен замък, докато ти ще живееш в Париж?

Тя избухна в плач и избяга от стаята. Антоан седя мълчаливо известно време и размишлява над думите ѝ. После отиде в спалнята, която беше обща за двамата. Почука на вратата и влезе.

— Ти си омъжена за д'Аранвил, Сюзет — каза той спокойно. — В брачната си клетва ти обеща да се подчиняваш. Винаги е било така в моето семейство и, като моя съпруга, очаквам от теб да направиш същото. — Той сковано излезе. Обърна се, вече навън в коридора. — Освен това — добави студено — не можем да си позволим по-голям апартамент. Така че нямаш избор.

Ужасът на Сюзет не произхождаше от неговата заповед да ѝ се подчинява. Ужасиха я думите му, че не могат да си позволят по-голям апартамент. Тя вече знаеше — от сметките, които се трупаха на бюрото му — че не са богати, но не беше намалила темпото, с което харчеше пари, и нямаше намерение да го прави само защото беше вече омъжена.

Отиде до бюрото му, сложи всичките сметки в плик, извика камериерката и ѝ каза да го изпрати на баща ѝ в Лион. В плика беше и бележката, с която го молеше да ѝ даде пари за нов апартамент, защото скоро щеше да го дари с внук.

Тази нощ Антоан не се прибра, но тя пет пари не даваше. Не я интересуваше дали не прави редовното си седмично „физическо упражнение“ в някой бордей вместо с нея. Не я интересуваше дали има

любовница или дори две. Ужасяваше я единствено това, че, омъжена за Антоан, тя можеше да се окаже по-бедна отпреди.

Баща ѝ върна сметките след седмица с остро писмо, в което казваше, че вече не е отговорен за нейните дългове. Не искал да има нищо общо с този въпрос. Вече не.

Сюзет нямаше друг избор, освен да отиде в мрачния замък, където да роди детето си. Нямаше собствени пари, а Антоан жарко настояваше, че синът му трябва да се роди там. Тя отлагаше, докато можеше, извиняваше се с ужасно студената зима, но, когато дойде пролетта, нямаше вече извинения.

След трите най-нещастни месеца в нейния живот, една студена утрин, сред тътена на гръмотевиците, се роди детето. Нейното дете.

— Дъщеря — каза тихо Антоан, като гледаше червенокосата главица, която се подаваше изпод пелените. — Следващия път ще трябва да се справиш по-добре, Сюзет.

Сюзет лежеше изтощена на възглавниците. Раждането беше дълго и болезнено. Погледна го с отворена уста, шокирана. В тъмните ѝ очи имаше горчивина, а устните ѝ бяха извити презрително.

— Ти, копеле такова! — изръмжа тя.

Антоан не каза нищо. Това беше вторият път в живота му, когато някой го наричаше „копеле“. Лицето му пребледня като платно. Гледаше фреските по тавана, като че търсеше изход там. Сюзет го наблюдаваше с любопитство. Досега не беше виждала Антоан да губи и ума, и дума.

Най-после, той я погледна. Сините му очи бяха студени като ледени блокчета.

— Довиждане, Сюзет — каза той. После, точно както беше направил и с майка си, се завъртя на пети и без да погледне нито веднъж назад, излезе от стаята. Никога вече не ѝ проговори. И никога вече не видя дъщеря си.

Сюзет я кръсти Анжелик, но всички я наричаха Анжу. Прекара следващите три години, затворена в замъка, като се издържаше от малкото пари, които Антоан изпращаше от угризение на съвестта всеки месец. Нейният баща почина, но не остави пари. И дори собствеността му беше продадена, за да бъде платено на кредиторите му.

Тогава, неочаквано, един мрачен февруарски ден, на прага застана офицер от полка, в който Антоан беше служил. Съпругът ѝ претърпял инцидент по време на езда. Всъщност той не яздел. Наблюдавал упражненията на кавалерията, когато един от конете се подплашил. Вдигнал се на задните си крака, а предните размахал във въздуха точно когато Антоан минавал. Ритнал го в слепоочието и той паднал на земята. Умрял моментално. Офицерът я увери, че веднага се погрижили за виновния кон. Щяло да се състои военно погребение, с всички почести, в Париж след два дни. Офицерът ѝ поднесе дълбоките си съболезнования и я увери, че армията ще предложи финансова компенсация за понесената от нея жестока загуба.

На Сюзет много ѝ хареса военното погребение. Взе със себе си и тригодишната Анжу, защото млада вдовица с невръстно дете на ръце би представлявала сърцераздирателна гледка дори за тези коравосърдечни мъже. Това щеше да ги накара да се позамислят малко повече каква да бъде финансовата компенсация за смъртта на Антоан. Червените къдри на Анжу бяха скрити под черна шапка с воал, която не стоеше никак добре на детската главица. Тя се смееше и махаше с ръчичка на конете, които минаваха. Гледаше втренчено и мълчаливо, очевидно без нищо да разбира, ковчега на баща си. Погали с малката си длан френското знаме, което беше прикрепено към него и което покъсно дадоха на майка ѝ.

Веднага след церемонията Сюзет отиде на посещение у Мари.

— Знаеш откъде идвам — каза тя и прие предложеното място до камината.

— Знам — каза Мари и забеляза, че живите очи на Сюзет обхождат всяка, дори най-малката, подробност от обзавеждането на жилището ѝ — прекрасните предмети с антикварна стойност, картините, венецианските огледала, както и множеството дрънкулки с художествена стойност.

— Защо реши да не дойдеш на погребението на сина си?

Мари видя, че Сюзет я огледа обвинително, и се усмихна.

— Права си, че така реших. Той не би очаквал от мен да го направя. Всъщност това дори нямаше да му хареса. Той се смущаваше, да кажем дори, срамуваше, от моето присъствие. Защо да карам сина си да се срамува на своята последна проява в живота му? Мисля, че нямаше да е редно. — Камериерката внесе табла с бутилка перно,

бутилка коняк и чаши. — Може ли да ти предложи чаша коняк, който да те стопли? — попита Мари. — Струваш ми се малко студена — добави тя, а усмивката ѝ като че беше станала по-злобна.

Сюзет отказа.

— Мисля, че трябва да поговорим по финансови въпроси — каза тя рязко.

— Какво по-точно? — Мари си наля от перното и деликатно потопи устни в чашата.

— Аз съм вдовицата на твоя син. Има и дете.

— Дете, което никога не съм виждала — каза Мари. Гласът ѝ беше леденостуден.

— Антоан не остави почти никакви пари...

— Без съмнение, армията ще те компенсира. Армията заема мястото на неговото семейство, мила, и то преди много, много години. — Между тях се възцари тишина. Огънят пращеше. Мари отпиваше от перното и гледаше снаха си. — Не намираш ли за малко странно това, че ти си омъжена за сина ми от пет години, а се срещаме едва сега. На неговата смърт, така да се каже. Ти не направи опит да ме видиш, когато обявихте годеща си. Не бях поканена на сватбата. Не бях уведомена за раждането на внучето си и дори нямаше да знам за това, ако не го бях прочела във вестниците. Никога не доведе детето, за да го видя. Ти не ме покани и на погребението. Така че, кажи ми, Сюзет, защо идваш при мен за пари?

Сюзет я погледна безпомощно. Беше победена.

— Защото нямам никого друго — призна си тя.

Мари кимна.

— Този път поне беше честна. Нека ти кажа какво предлагам. Ще ти дам пари, но при едно условие. Че ще ги използваш, за да започнеш някакъв бизнес. Не ме интересува какъв, но все пак трябва да издържаш от него и себе си, и дъщеря си, без да идваш при мен за помощ. Аз не съм богата. Винаги съм се грижила сама за себе си и очаквам от теб да правиш същото. — Сюзет оброни глава и нищо не каза. — И още едно нещо — добави тихо Мари. — Искам внучката си.

Сюзет вдигна рязко глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Много скоро ти ще станеш делова, заета жена — каза Мари. — Няма да имаш време да се занимаваш, както трябва, с възпитанието

на детето. Предлагам тя да живее при мен.

Мари наблюдаваше внимателно Сюзет. Видя чувствата, които се изписаха на лицето ѝ: облекчение, страх, нерешителност. А Сюзет мислеше за естественото облекчение, че няма да бъде повече отговорна за детето на Антоан, за страха си от бъдещето и за несигурността, която работата предлага. Не можеш да разчиташ на работата, ако искаш да живееш добре. Но разбра, че има нещо, което Мари иска. Анжу щеше да бъде козът, който тя държеше. И трябваше да го изиграе внимателно.

— Съжалявам, не мога да позволя това — каза най-накрая. — Макар че съм съгласна Анжу да те посещава.

Мари се засмя.

— Имаш повече ум и смелост, отколкото мислех. Парите ще бъдат в банковата ти сметка другата седмица. Използвай ги мъдро. В замяна, искам внучката ми да ме посещава всяка седмица. Без никакви изключения.

Като каза това, тя извика камериерката и ѝ нареди да придружи Сюзет до вратата.

Така, Сюзет д'Аранвил стана мадам Сюзет. Така, малката любовна история на Мари проправи пътя на младата Анжу Маунтджой д'Аранвил към бъдещото богатство.

ГЛАВА 8

Сюзет реши да телефонира на Анжу в училището, за да ѝ каже новината. Въздъхна нетърпеливо, когато телефонът звънесе и звънесе безспирно, безрезултатно. Най-после една от приятелките на Анжу вдигна слушалката.

— Съжалявам, контесо, но Анжу учи — каза тя. — Изпитът е утре и тя нареди да не я безпокоим. Той е толкова важен за нея, нали разбирате?

В гласа на момичето се усещаше присмехулна нотка. Сюзет наистина не разбираше и остави слушалката, като въздъхна разгневено. По нейно мнение, Анжу прекарваше прекалено много време в учене. Оценките ѝ бяха възможно най-високите, дори по математика, за Бога, явно беше, че Анжу е предана на науките интелектуалка. Май не можеше да очаква от нея да тича по мъже.

По лицето на Сюзет играеше най-очарователната усмивка, когато звънчето на входната врата извести появата на следващия клиент. Влезе богатата американка, роднина на Рокфелер. Трябваше да я убеди да похарчи много пари днес. Може би щеше да я убеди да си купи половин дузина пролетни шапки, а после да поговорят и за това, какво ще се носи през лятото. Въздъхна отново, този път с удоволствие. Денят щеше да се окаже задоволителен.

Междувременно, младата Анжу д'Аранвил, с огненочервена коса, зелени очи, пикантно красива като любимата си баба, Мари, от която беше научила повече, отколкото майка ѝ подозираше, беше в прегръдките на млад художник. Прогонваха студа от квартирата му само с помощта на топлината на телата си. Също като майка си, и Анжу въздъхна. Но това беше въздишка на доста по-различно удоволствие.

Много по-късно същата вечер Анжу се прокрадваше на треперливи нозе покрай бялата стена на пансиона „Екол Мерите“. Кучето, което пазеше, размаха радостно опашка, когато усети, че ще получи подкупа си — пържола, която Анжу беше откраднала от стола, преди да излезе.

— Добро куче — каза тя и го помилва по главата. После се огледа бързо наоколо. Беше спокойно и тихо. Промъкна се през дърветата към френските прозорци, които предвидливо беше оставила открити. Само след минути вече беше вътре, в собствената си стая. Бягството от пансиона не беше лесно, но тя го беше усъвършенствала поради дългата практика, която имаше. Анжу д'Аранвил може и да не приличаше външно на дядо си Джорджи, но имаше неговия темперамент. Обичаше живота, обичаше да прекарва добре времето си, обичаше и секса. Никакви науки не можеха да я спрат.

Приятелката ѝ, Сесили, седна в леглото, когато Анжу влезе в стаята.

— Кажи ми какво се случи — попита тя с нетърпение и разтърка очи, за да прогони съня.

Анжу се усмихна дяволито.

— Какво точно искаш да знаеш? Искаш да чуеш думите, които ми нашепваше, докато ме любеше? Или искаш да знаеш колко страстен и издръжлив беше? Дали беше груб, или нежен?

— Всичко — каза Сесили развълнувано.

Анжу се засмя.

— Да — каза тя, — той беше всички тези неща. Моят беден изгладнял художник е много вкусен. Сесили. — Тя въздъхна дълбоко. — Уви, жалко е, че няма да го видя повече.

— Но защо? — Сесили се наведе напред и прегърна коленете си. Беше разтревожена. — Щом е така прекрасен?

Анжу сви безгрижно рамене.

— Той няма пари, мила Сесили. И се страхувам, че е много, много лош художник. На портрета, който ми направи, имам зелено лице. Зелено! Господи!

Тя погледна красивото си лице в огледалото, изненадана, както винаги, че по него няма никакви следи от удоволствията, които беше изпитала тази вечер. Като се изключат сенките под очите ѝ, разбира се. Но те винаги могат да се обяснят с дългите часове, прекарани над учебниците. Съблече роклята и бельото си, прокара четката си през разкошната си дълга коса и се наметна с робата си. После, с въздишка, седна зад бюрото и започна да учи. Все пак изпитът по висша математика беше утре. Не можеше да си позволи да пропадне, ако

искаше да учи в Сорбоната, а това беше единственият път към „свободата“, който ѝ беше известен.

— Майка ти се обади — спомни си най-сетне Сесили. — Каза, че е много важно и трябва да ѝ се обадиш, като мине изпитът. — Тя намигна на Анжу. — Сигурно си мисли, че си побъркана и че не можеш да правиш нищо друго, освен да си завираш носа в книгите.

Анжу се засмя.

— Добре е, че не знае къде всъщност беше заровен носът ми. Добре е също, че не трябва да уча много, за да получа отлични оценки. Късметлийка съм. Щастлива в любовта и работата, тоест — учението. — Изведнъж на гладкото ѝ чело се появиха бръчки, а ясните ѝ зелени очи се помрачиха. — Но онова, от което наистина се нуждая, е малко повече късмет, що се отнася до парите.

Парите, или по-скоро тяхната недостатъчност, заемаха важно място в живота на Анжу. Сюзет беше изключително елегантна и модерна жена, печелеше добре и живееше добре, но, изглежда, разходите винаги бяха по-високи от приходите и животът беше непрекъснат низ от дребни икономии. Например, камериерката, която идваше само два пъти в седмицата, вместо всеки ден, евтините обеди у дома, вместо посещение в скъп ресторант, евтини дрехи за Анжу, защото хората, които се движеха в модните кръгове, не се срещаха никога с нея. Сюзет ѝ беше казала, че ще трябва да почака, докато завърши училище, когато красивите дрехи ще бъдат за нея истинска инвестиция. Инвестиция на брачния пазар, помисли си Анжу и, както винаги, се възмути. Майка ѝ искаше да ѝ намери богат съпруг, за да се промени животът и на двете. Майка ѝ най-после щеше да намери сигурността и престижа, които жадуваше. Но Анжу знаеше, че когато богатият съпруг се отегчи от нея, ще си вземе любовница. И любовницата ще бъде облечена великолепно, с дрехи по последната мода, които той ще плаща. Любовницата ще бъде придружавана до театъра и до най-изисканите ресторанти и партита, докато Анжу ще хваща плесен у дома, записана в грижите по децата.

Анжу знаеше, че това е вярно, защото самата тя вече беше любовница на точно такъв съпруг. За кратко време, разбира се, каквито бяха всичките ѝ любовни афери. Но поне беше забавно. А Анжу търсеше единствено забавления в живота. Не се интересуваше колко съпруги или приятелки ще трябва да смачка, за да получи забавление,

което си струва. Беше готова да заплати всякаква цена, освен да пожертва самата себе си. Както и мястото в Сорбоната, защото точно сега да отиде в колеж беше единственото, което ѝ идваше наум, за да се отърве от опеката на майка си. Когато отиде в колежа, ще може да си наеме евтина квартира и да живее собствения си живот. Анжу се усмихна. Дори можеше да се запише в няколко групи, ако ѝ се стореха достатъчно интересни.

— Умът не е проблем при мен, Сесили — каза тя с въздишка. — Но парите са. Ще трябва да си намеря богат съпруг. Но съм като баба си Мари — предпочитам да заемам мястото на любовницата, отколкото това на съпругата.

Погледна часовника си. Два часът. Прекалено късно, за да се обади на майка си. Ще говори с нея утре. Отвори учебниците и се задълбочи в учене.

Сюзет ѝ се обади сутринта в шест и половина. Анжу стана от леглото, замаяна, и отиде със залитане в коридора, където беше телефонът.

— Ало — каза тя и се прозина.

— Анжу, слава Богу, най-после се свързах с теб.

Анжу нададе стон, който скоро се превърна в прозявка. Едва-едва слушаше майка си, която говореше за някакъв си частен детектив и някакъв си лорд Маунтджой.

— Графът е твой прачичо, Анжу, и е ужасно богат. Изпратил детектива специално, за да те открие. Той каза, че скоро ще „бъдеш благодетелствана“.

Анжу усещаше колко радостна е майка ѝ.

— Дочуване, мамо — каза тя и окачи слушалката. Излегна се отново в леглото с ръце под главата и се замисли за възможността да се окаже единствената наследница на богатия лорд. Въздъхна доволно. Мечтите ѝ най-после щяха да се сбъднат. Странно, но винаги беше усещала, че ще стане така.

Тази сутрин Анжу беше на крак преди всички други — за първи път, откакто беше в колежа. Беше се облякла спретнато — сива пола, бяла блуза, бели чорапи и черни обувки. Косата ѝ беше грижливо сресана и прибрана с черна панделка. Изглеждаше чиста и невинна като момиченце, което е спало непробудно цяла нощ.

Този ден Анжу получи отличен на изпита по висша математика.

ГЛАВА 9

Суейн с благодарност остави Париж зад себе си. Помисли си, че никога в живота си не е виждал нищо по-гостоприемно от белите скали над Доувър, които се очертаваха въпреки гъстата мъгла и дъжда. Прекосването на канала отново беше бурно. Беше му прилошало. Не можеше повече да понася задухата долу и последните няколко часа беше прекарал на палубата, под дъжда, със затворени очи, за да не вижда огромните зелени вълни, които идваха към кораба, опитвайки се да потиска бунта в стомаха си чрез ментолови бонбони и една-две чаши бренди.

Смяташе, че пътуванията в чужбина не са нещо особено. Според него, чуждите държави не можеха да предложат нищо по-добро от онова, което беше на разположение в Англия. За него беше истинска загадка, защо висшите класи придават такова значение на пътуванията до чужбина. Той не искаше да опитва нито от *vin rouge*, нито от миризливия *fromage*. Бяха му достатъчни добрата стара английска кухня и пинта първокачествена тъмна бира, за да се чувства добре всеки ден.

Беше благодарен на Бога, че не му се наложи да пътува до Италия, за да търси потомъка на Фиоралди — Маунтджой. Мрачно се запита какво би могъл да направи по въпроса за Тексас. Потрепери при мисълта, че цивилизован човек като него би могъл да се озове в земята на каубоите и говедата, на много мили от дома. Освен това не разполагаше с време. Трябваше веднага да се обади в Америка. Естествено, като се прибере в Лондон.

Изтръска грижливо дъждовните капки от новата си филцова шапка, преди да я сложи отново върху главата си. Тъмният му шлифер беше подгизнал от дъжда, но той беше толкова щастлив, че отново е на английска земя, че не забелязваше.

Когато влезе в малкия снекбар на гарата, Суейн едва успяваше да се задържи на краката си. Свали шапката си, като се настани на един стол, и си поръча чаша чай. Сложи в него три пълни лъжички захар и пакетче сухо мляко, разбърка го добре и го изгълта на един път. Чак го

заболя, когато горещото, тъмно и силно питие се спусна надолу по хранопровода му и стигна до стомаха му. Остави чашата на масата и въздъхна дълбоко. Даде лептата си от три пенса, сложи отново кафявата шапка на главата си, стегна колана на шлифера си и се усмихна на келнерката. Нищо не можеше да се сравнява с чаша силен английски чай. Почувства се съвсем нов човек.

Докато влакът тракаше по пътя за Лондон, Суейн мислеше за дребните радости, които завръщането у дома носи. Ще отиде веднага в офиса си на улица „Странд“, ще се обади веднага на оператора и ще му нареди да го свърже с Хюстън, Тексас. Можеше обаче да минат дни, докато го свържат. След това ще напише доклада си и ще провери дали не са се получили някакви съобщения. После ще вземе автобуса и ще се прибере в малката къща с тераса в Клапъм, където съпругата му ще го чака, пригответила вкусна топла вечеря. Но преди да вечеря, ще изведе кучето на дълга разходка. Знаеше, че сигурно много е липсвал на шпаньола, защото съпругата му не обичаше много кучетата. Ще го изведе дори на две разходки — една преди вечеря и една след вечеря, по време на която ще се отбие в кръчмата на Наг да изпие чаша бира и да поговори с момчетата. Клепачите на Суейн натежаваха — нощта беше дълга. Задряма, с доволна усмивка на лицето. Събуди се чак когато влакът спря на гара Виктория.

В Лондон валеше като из ведро, по-силно, отколкото в Париж и Кале, но Суейн дори не забелязваше. Такова си беше времето в Лондон, това е. Скочи в автобуса за „Странд“ и изкачи четирите стъпала, които водеха към офиса му, с нетърпението на човек, който се връща след дълго изгнание.

Отвори прозореца, изпразни пепелника, запали обичайната цигара и се обади на оператора. За негово изумление, свързаха го веднага с отделението на полицията в Хюстън. Помоли ги за помощ — да намерят добър частен детектив, който да му съдейства в разследването. Дадоха му името на Едгар Смолбоун.

Трябваша му няколко дни, докато се свърже със Смолбоун, защото все набираха грешни номера, а когато най-после го свързаха, по линията се чуваха толкова много шумове и пращения, че нищо не се разбираше. Най-после успя да разкаже историята на Смолбоун и да го помоли за помощ. Първо обсъдиха финансовата страна на въпроса и

постигнаха съгласие, което, според Суейн, беше в полза на Смолбоун. В края на разговора Смолбоун каза:

— Веднага тръгвам за Сан Антонио. Няма защо да губим време.

Суейн остави слушалката и запали нова цигара. Запуши раздражено, нетърпеливо, като се надяваше, че е постъпил правилно. Беше само на крачка от желаната награда и наистина се надяваше, че Смолбоун ще успее да свърши работата.

Едгар Смолбоун беше жилав гигант със строго лице. Беше висок метър и деветдесет и осем и тежеше около стотина килограма. По него обаче нямаше никакви тлъстини — той беше само мускули и сухожилия. Смолбоун беше свикнал повече с издирването на крадци на говеда и виновници за банкови обири. Реши обаче, че възложената му от Суейн работа предлага приятно разнообразие. И възможност да спечели лесно пари. Да намери ранчото Маунтджой, което беше в околностите на Сан Антонио, беше детска игра, но да намери някого там, който да му разкаже семейната история, може би нямаше да се окаже толкова лесно.

Седна в стария си шевролет, който, освен всичко друго, имаше и дупка на задното стъкло, пробита от куршумите на бягащ банков обирджия. Не беше лесно да запали старата браква, но най-после успя да го стори.

Беше изненадан, когато на дървената, паянтова веранда на ранчото беше посрещнат от дама, облечена в черно и въоръжена с карабина. Нейният нисък, гърлен глас го накара да отстъпи.

— Гледайте си работата, мистър — каза студено Ализа Джеферсън, сложила на рамо старата карабина.

Смолбоун реши да опита с любезност.

— Нямам никакво намерение да ви безпокоя, мадам. Но табелата в края на пътя посочва, че това е ранчото Маунтджой, а аз търся представители на тази фамилия.

— Маунтджой кой? — Ализа го гледеше подозрително.

— Ами който и да е от тях, мадам. Всеки ще ми свърши работа. Техен роднина от Лондон, граф Маунтджой, няма търпение да намери потомците на отдавна изгубения си брат Джорджи. Такава ми е

работата, мадам, трябва да ги открия и точно затова съм тук и ви моля за помощ.

Очите на Ализа се разшириха от учудване. Тя свали пушката, викна на кучето да престане да ръмжи и каза:

— Тук няма нито един Маунтджой. Те отдавна се разпиляха по света. Не искат да говорят с графа. Дори не искат той да знае местонахождението им. Не искат да имат нищо общо с него. — Тя го изгледа с любопитство. — А той защо иска да научи нещо за тях?

Смолбоун сви рамене.

— Казал, че може и „да ги облагодетелства“.

— Ха! — Ализа изсумтя презрително. — По-скоро обратното, доколкото съм ги чувала да говорят за роднините си. Сигурно графът иска да сложи ръце върху ранчото. Да, сър, точно така е, обзалагам се. Е, можете да му предадете от мое име, мистър, че няма да си присвои тяхната собственост. Не и ако Ализа Джеферсън има думата по въпроса.

Тя кипеше от възмущение, а мелезът в краката ѝ ръмжеше предупредително. Смолбоун отстъпи назад, с очи, втренчени в кучето.

— Мисля, че грешите, мадам — каза той. — Само ми кажете кога мистър Маунтджой ще си бъде у дома. Ще се върна да поговоря с него.

— Тук няма никакъв мистър Маунтджой, човече — отговори Ализа. — Така че не си правете труда да се връщате.

Смолбоун припряно се качи в шевито си и запали, когато кучето се втурна надолу по стъпалата на верандата. То го гони по целия път до главното шосе и дори понякога успяваше да драска с нокти по боята.

Смолбоун направи някои разследвания, преди отново да се върне в ранчото. Нае си стая в пансиона на близкия малък градец Китсвил. После отиде в единствения местен магазин и зададе няколко въпроса на магазинера, както и на някои от гражданите. А вечерта посети местната пивница, където си побъбри приятелски с кръчмаря и някои от клиентите. Беше изненадан, когато научи, че собственикът на ранчото е млада жена на име Ханичил Маунтджой Хенеси.

— Много е странно името на това момиче на Дейвид Маунтджой — каза кръчмарят. — Говори се, че Дейвид така и не се оженил за майката на момичето, макар че тя винаги се наричала Роузи Маунтджой. — Той се усмихна многозначително. — Тя била жена с

характер. И много красива. Краката ѝ били безкрайни и мъжете получавали ерекция само като я гледали да върви по улицата. — Той се засмя. — Наричали я „най-сексапилната жена на света“. Преди да се омъжи за Дейвид Маунтджой, разбира се. Да, сър, винаги се намирал някой, който да се навърта около Роузи Хенеси. Само поразпитайте из Сан Антонио и сам ще го научите. Тя работеше там, в кръчмата „Сребърния долар“. До смъртта си, това е.

Смолбоун си поръча още една бира.

— Роузи е мъртва? — попита той заинтересуван.

— Да. Застреляха я пред кръчмата. Така и не откриха кой го направи. Дейвид беше умрял години преди това и остана само момичето. Ханичил. Тя живее в ранчото заедно със слугите. Държат се така, сякаш са семейство. Предполагам, че за нея те наистина са нещо като семейство, защото тя си няма никой друг на света. Понякога я виждам в киното, тук, в Китсвил. Тя много обича романтичните мюзикъли, които Холивуд произвежда. Нали знаете, онези красиви жени с красивите дрехи в екзотични места. Макар че никога не съм виждал Ханичил облечена в нещо различно от дънков гащеризон.

Смолбоун се замисли за порутеното ранчо с ламаринения покрив и хлътнали дъски на верандата. И за безкрайните акри пустееща земя. Почерпи кръчмаря с едно уиски и запита:

— Как тогава се издържа тя? Ранчото май нищо не произвежда?

Кръчмарят изпи питието на един дъх, после сви рамене.

— Ами, предполагам, че не. Но и тя май нищо не прави. Живее като много от тукашните хора, които пострадаха от голямото наводнение. Преди него ранчото Маунтджой процъфтяваше. Хиляди акри земя, хиляди глави добитък, първокачествени говеда, първокачествено месо чак до копитата. — Той отново сви рамене. — Но семейство Маунтджой не са късметлии. Кладенецът им пресъхна по време на голямата суша. Загубиха всичките говеда. Хората, които работеха за тях, потърсиха работа в други щати и Ханичил остана само с Том Джеферсън, сина на Ализа, за да се грижи за мястото. Щяха да тръгнат да просят, когато Том намери подпочвена вода и започна да копае. Човек може да се възхити на ентусиазма на младежта. Копа дни и нощи, дълги седмици. За кратко време се носеше мълвата, че е намерил нефт. Дойдоха хората на една голяма петролна компания и разкопаха всичко наоколо, но нищо не излезе. Както и да е. Том откри

подземен извор. Изкопа кладенец, но не знаят колко дълго ще има вода в него. Сега имат малко стадо, и то не така първокачествено като първото. Ханичил работи в ранчото с Том. Казват, че работи за двама мъже. — Той въздъхна замислено. — Млада жена като нея трябва да мисли за женитба, за отглеждане на деца, а не да мечтае да стане киноактриса. Предполагам, че ще изглежда добре, ако положи малко грижи. Но и така е достатъчно добра за който и да е ранчер от околността. И, кой знае, може да е понаучила туй-онуй от сексапилната си майка. — Той намигна неприлично на Смолбоун, който го почерпи с още едно уиски и му пожела лека нощ.

Имаше доста неща, върху които да помисли, затова се въртя до късно в железното легло. Поне знаеше, че е намерил онова, което търси. Когато най-последно се унесе в сън, то беше с мисълта, че сигурно ще е много по-лесно да се справи с жена, отколкото с мъж.

Не би могъл да греши повече. Ханичил Маунтджой Хенеси не пожела да говори с него. Така го информира, с леден глас, Ализа, когато на следващия ден той отново отиде в ранчото. Тя излязла да нагледа земята и Ализа не знаела кога ще се върне. По-добре било да се махне веднага от тяхната собственост, иначе ще насъска кучето по него.

Смолбоун беше свикнал с подобна тактика. Върна се в магазина, купи хляб, колбаси, горчица и две бутилки бира, после отново отиде до ранчото. Паркира под сянката на вековен дъб близо до табелата, на която пишеше, че това е ранчото Маунтджой. И се приготви за дълго чакане. По някое време Ханичил ще мине през тази врата и той имаше намерение да е тук, когато това стане.

Седна под сянката на кестена, започна да се храни и да отпива бира, като се питаше колко ли време може да продължи това. Не че имаше значение, нали му плащаха за целия ден плюс разноските, така че не му пукаше колко време ще мине. Огледа се наоколо и забеляза кален буркан, в който имаше диви цветя, поставен в дупка под кестена. Като че ли това беше някакво светилище, помисли си той озадачен. Така би направило дете.

Денят беше топъл и му се доспа, докато слушаше шепота на вятъра и гледаше неотклонно главното шосе, а табелата се люлееше и скърцаше. Постепенно наистина задряма.

Том Джеферсън наду клаксона на стария червен додж, някога собственост на Роузи, и стресна Смолбоун.

— Защо, по дяволите, сте застанали на пътя, мистър? — запита раздражено Том.

Смолбоун бавно се изправи в целия си ръст, докато Том го гледаше с почуда. Той самият беше доста висок, но този непознат беше направо гигант. После разбра.

— Вие сигурно сте човекът, за който мама каза, че се навърта наоколо. Мисля, тя ви е казала да оставите Ханичил на мира. Не искаме и да чуваме за стария граф. Той не е направил нищо за Ханичил досега и предполагаме, че няма да направи и сега. Искане да сложи ръце върху ранчото, най-вероятно. Е, ще ви кажа направо, мистър, че момичето влага в това място и сърцето си, и душата си. Работи по-здравно от повечето мъже. Така правеше и баща ѝ преди нея, а и дядо ѝ.

Смолбоун погледна раздражения Том с неудобство. Той беше красив мъж, приближаващ трийсетте. Висок, със силни ръце и крака, мускулести гърди и бронзов загар, с тъмни очи и уста, която беше създадена да се усмихва, а не да се смръщва, както беше сега.

— Дядо ѝ — отговори Смолбоун с бавния си, провлачен тексаски говор. — Това сигурно е Джорджи Маунтджой, нали?

— И какво, ако е така?

— А Дейвид е негов син, нали?

Том изръмжа недоволено и нищо не каза.

— Не искам никого да дразня — каза умиротворително Смолбоун. — Просто ми възложиха работа и трябва да я свърша. Имам съобщение за Ханичил от нейния прачичо — брата на Джорджи. И искам лично да ѝ го предам. — Той вдигна поглед, като чу конски тропот. — Е, проклет да бъда — каза той провлечено, с доволна усмивка, — ако не ми се удава случай да го направя.

Смолбоун се смяташе специалист по конете, както и по жените. Конят беше великолепен — силен, с гордо вдигната глава и красива бяла опашка. Козината му блестеше като покрита с прясна боя, копитата му бяха толкова чисти, че изглеждаха като полирани, а перчемът му отразяваше слънчевата светлина. Би искал да можеше да каже такива похвални слова и за младата жена, която го яздеше. Тя беше висока и стройна, но не беше положила грижи за външния си вид. Дългата ѝ руса коса беше залепнала за главата ѝ, потна и

завързана на гърба. Беше облечена в мъжка риза, гащеризон и каубойски ботуши. И ризата, и панталоните ѝ, бяха мръсни. Слой прах я покриваше от главата до петите, от което кожата ѝ имаше зеленикав оттенък, дори на лицето, откъдето го гледаха гневно две изненадани сини очи.

— Досещам се кой сте — каза тя рязко. — Няма какво да обсъждам с вас. Напуснете земята ми. Веднага.

— Извинете, госпожице — Смолбоун докосна периферията на шапката си — олицетворение на джентълмен, — но не съм на вашата земя.

Ханичил го погледна разярена. Той беше застанал на главното шосе, до колата си.

— Но автомобилът ви е. И ми блокира пътя. Любезно го отстранете, преди да кажа на шерифа да ви пита каква работа имате тук.

— Предполагам, че говоря с мис Елоиз Джорджия Маунтджой Хенеси? Обикновено наричана Ханичил? Дъщерята на мистър Дейвид Маунтджой и мис Роузмари Хенеси?

Ханичил пребледня под слоя прах. Заприлича на уплашен призрак.

— Не се осмелявайте да казвате каквото и да било за майка ми! — изсъска тя заплашително. — И името на баща ми да не се изплъзва от устата ви! Как се осмелявате да ни се натрапвате! Чух, че сте задавали въпроси в Китсвил. Защо просто не си отидете и не ме оставите на мира?

— Съжалявам, мис, ако съм ядосал всички ви. Наистина нямах такова намерение. Сега вече се уверих във вашата самоличност и ще си вървя. Извинявам се за безпокойството, мис. Не съм искал да сторя нищо лошо. Всъщност точно обратното.

Ханичил и Том гледаха как Смолбоун заобиколи колата си и се качи в нея. Ханичил обърна коня си към колата. Наведе се напред от седлото и го погледна, както беше седнал зад кормилото.

— Какво искате да кажете с това „точно обратното“?

— Разбрах, мис, че лорд Маунтджой иска да се свърже с потомците на отдавна загубения си брат Джорджи. Съобщението, което трябва да ви предам, е, „че може да бъдете облагодетелствана“ и че лорд Маунтджой сам ще се свърже с вас. Веднага щом получи

доклада ми. Това е. — Смолбоун отново учтиво докосна периферията на шапката си. — Ще тръгвам вече, така че няма нужда да викате шерифа. Благодаря, че ми отделихте от времето си, мис. Желая приятен ден на всички.

Ханичил гледа след стария раздрънкан шевролет, докато той набра скорост и се изгуби по дългата проблясваща лента на главното шосе. После погледна Том, неин най-добър приятел още от детските години и неин довереник. Том знаеше всичко за нея. Тя смръщи тревожно прашното си чело.

— Какво мислиш за това, Том?

— Мисля, че ще наследиш пари. — Той хвърли поглед през рамо към безкрайните акри земя на ранчото Маунтджой. — Мисля, че вече няма да си бедна. Може би трябва да видиш какво иска старият Маунтджой. — Сви рамене и се качи в стария додж на Роузи. — Струва ми се, че няма какво да губиш.

Ханичил не искаше да повярва, но знаеше, че Том е прав. Те бяха бедни. Много бедни. Ранчото Маунтджой беше най-мрачното, най-мръсното ранчо в околността. Там растеше най-слабата трева, там пасяха най-слабите говеда, там поливането не беше достатъчно. Без значение колко упорито работеха, нищо не се променяше. И нищо нямаше да се промени.

Тя се сви на седлото, като че ли признала поражението си, докато яздеше бавно към къщата. Том най-после я беше накарал да приеме фактите такива, каквито бяха. Болеше я толкова много, че ѝ се искаше да заплаче. Само че беше обещала на себе си, че никога вече няма да плаче. Беше успяла да си наложи самоконтрол още в онзи ден, когато баща ѝ умря и остави празно място в живота ѝ, което никой не можеше да запълни.

По времето, когато Дейвид Маунтджой се грижеше за десетте хиляди акра на ранчото, те бяха плодородни, доходоносни, оживени от великолепните животни, които се движеха на големи стада. Говедата тогава внасяха специално чак от Шотландия. Конете, които тя обичаше, порода от щата Тенеси, както и порода Апалуза като сегашния ѝ любимец, пасяха в ограденото пасбище, а когато паднеше вечерта, каубоите свиреха на китарите си, пееха и подсвиркваха доволно покрай барбекюто, което винаги приготвяха за вечеря. Това бяха гледки и звуци, които ранчото никога вече нямаше да види и да

чуе, но Ханичил нямаше да забрави. Тези спомени бяха живи, както и споменът за баща ѝ. Неизбежно обаче, когато мислеше за Дейвид, тя мислеше и за Роузи, майка си. А Роузи ѝ беше оставила доста по-различни спомени.

ГЛАВА 10

Когато Елоиз „Ханичил“ Маунтджой Хенеси беше още само дете, можеше да се закълне, че си спомня татковата прегръдка още от деня на раждането си — първата в живота ѝ. Никой не ѝ вярваше, разбира се. Но дори когато порасна, щом затвореше очи, отново изпитваше онова благословено усещане за силните ръце, които я обгръщат, отново чувстваше топлината на татковото тяло и острата миризма на неговия одеколон в ноздрите си. Щяха да минат още много, много години, докато отново изпита същата тази топлина и сигурност, както и пълната, самоотвержена любов.

Ханичил не знаеше много за семейството на баща си. Тя никога не беше виждала дядо си, Джорджи Маунтджой, защото един ден, много преди тя да се роди, той бил хвърлен от коня си в Дентълс Пас и имал нещастieto да се приземи върху побесняла гърмяща змия. Бил едва на четирийсет и три, когато намерил смъртта си. Баща ѝ бил дългуресто момче само на седемнайсет, а Ханичил — само слабо блещукаща звездичка в мрака на неизвестното бъдеще. Но историята разказваше, че като млад човек в Англия, дядо Джорджи Маунтджой бил комарджия и женкар. Неговото семейство му дало еднопосочен билет за парахода до Америка и ранчото край Сан Антонио. И му заповядало никога повече да не се връща.

За негова изненада, Джорджи обикнал Тексас. Харесали му непретенциозните обноски, свободният говор и начинът на живот, който близката граница с индианските територии позволявала. Изглеждал добре с голямата шапка на главата си и обичал да язди гарвановочерния си жребец. Обичал да посещава кръчмите, където било позволено да се хвалиш, а жените били евтини, както и много хубави. И леснодостъпни. Но най-много от всичко обичал земята. Вървяло му на карти и когато спечелел няколко хиляди долара от някой богат ранчер, купувал още акри земя — плодородна, където растяла първокачествена трева, богата на подпочвени води. Говедата, които купил, имали добра паша и прасцели от здраве. Той забогатявал все повече и купувал още земя.

Станал и баща. Детето било родено от красива млада жена, която се казвала Кони Дивайн (Божествената), танцьорка от салон в Ел Пасо. Не се оженили, но въпреки това се грижел добре за нея. Купил ѝ къща в Сан Антонио. Сина си кръстил Дейвид, защото името му харесвало, а не защото някой от семейството носел това име.

Кони починала, когато Дейвид бил едва шестгодишен, и Джорджи се оказал в сериозно затруднение. Харесвала му независимостта, харесвало му чувството да си свободен и не искал да се обвързва с грижите за детето. Но това, все пак, бил неговият син. Дейвид бил Маунтджой и трябвало да живее с баща си. Дейвид приличал на него — бил висок, жилав, русокос. Косата му била толкова светла, че през лятото ставала почти бяла. Очите му били сини и гледали пронизващо изпод рошавите му руси вежди. Брадичката му била волева, изражението — твърдо. Леко орловият нос на семейство Маунтджой му придавал известна арогантност, а чувствената уста го правела неустойимо сексапилен, естествено, когато пораснал. Дейвид наистина бил достоен син на баща си.

Джорджи Маунтджой бил весел, сърдечен човек. Живеел, както се казва, с хъс. Умрял с проклетие на устата. Проклел змията, която го ухапала точно между очите, докато той лежал на високата скала, от която се виждали обширните му земи.

Когато това се случило, Дейвид бил на седемнайсет, но вече знаел как се управлява ранчо. Знаел всичко за говедата, за тревата, за бобовите растения и болестите по животните. Яздел като човек, роден на седлото. Умеел да се справя и с каубоите, и с работниците. Бил умен, но необразован, защото напуснал училище на четиринайсетгодишна възраст. Бил надарен още с красиво лице, чифт дълги мускулести крака и меко, добро сърце. Жените винаги го харесвали, точно както било и с баща му. И Роузи Хенеси не се оказала по-различна.

Роузмари Хенеси била дъщеря на пътуващ проповедник. Когато била на петнайсет, се уморила от това да бъде непрекъснато на път. И заявила, че няма да измине и миля повече. Вместо баща ѝ да я изостави, тя го изоставила.

Роузи бързо си намерила работа. В магазин за зърнени и хранителни продукти в Сан Антонио. Наела стая в мрачната дървена къща на вдовицата Мартинес, където получавала закуска от пресни царевични tortillas и добра вечеря. Всичко това скоро ѝ омръзнало, но било евтино, а и къщата била чиста. Там срещала множество интересни хора.

Всеки един ранчер и каубой минавал през магазина за зърнени храни поне веднъж месечно. И всички жени от околността, което по това време в Тексас означавало стотици мили, идвали в града с новите си фордове, за да посещават магазина за платове, където сега работела Роузмари. Този магазин се ръководел от мис Дрисдейл, която гледала Роузмари с ястребов поглед и високо вдигната брадичка, която идвала да покаже презрението, което изпитвала към по-нисшите слоеве на обществото — работниците.

Мис Дрисдейл, сивокоса и строга, умеела да накара хората да се съобразяват с мястото си и със сигурност разбирала какво е нейното социално положение — много по-високо, отколкото това на Роузи и дори на клиентките ѝ, но много по-ниско от това на богатите жени.

Роузи работила там повече от две години. После, една прекрасна утрин, се събудила и усетила как кръвта ѝ тече по вените, завладяна от неспокойствието и възбудата на зрялото си младо тяло. Захвърлила фланелената си нощница, стъпила върху люлеещия се стол, макар и да ѝ било трудно да запази равновесие, и се огледала критично, сантиметър по сантиметър, съвсем гола, в малкото стенно огледало. Наложило ѝ се да се изкривява в най-невъзможни пози, за да го направи, но онова, което видяла, било твърде хубаво. *„Тази суха мис Дрисдейл ми дойде до гуша“*, решила тя и скочила щастливо на земята. Била млада и много красива и нямало защо да си губи времето зад тезгяха, да измерва платове за зимни поли или летни блузи. Светът, целият свят, я очаквал. Там някъде, отвъд границите на Сан Антонио.

„Живота“ си започнала в Ел Пасо, където танцувала пред каубоите, за да си изкарва прехраната. Там срещнала менажера на група, която изпълнявала бурлески и пътувала из южните щати. Групата изнасяла представления в палатки или малки театри. Този менажер отнел девствеността ѝ и в замяна я включил в групата си от момичета. И така тя станала „рядката Роузи, най-сексапилната жена на света“.

Първия път, когато Джорджи Маунтджой я видял, тя била напълно облечена. Вървяла по главната улица на Хюстън и се оглеждала във витрините на магазините. Дори не го забелязала, но той веднага я видял. Дори облечена, тя успявала да изглежда така, като че ли е полугола.

Било късен септември. Градът се потял и лъщял под горещата вълна, която го била заляла. Роузи била облечена в лятна рокля на цветя, която подчертавала всяка извивка на тялото ѝ. Ниско изрязаното деколте разкривало малките капчици пот точно над пълните ѝ гърди, а лекият бриз повдигал полите ѝ и разкривал, макар и за кратко, изкусителните ѝ красиви крака в дългите копринени чорапи.

Дейвид забави крачка, когато се приближи към нея. Роузи беше втренчила поглед във витрината на универсалния магазин, на която бяха изложени скъпи кожени палта. Очите ѝ бяха приковани в палтото от бял хермелин. Толкова отчаяно искаше да го има, че беше готова да направи всичко, за да го получи. Виждаше се загърната в него да влиза в някой скъп ресторант под ръка с красив мъж. Той ще носи бяла вратовръзка и фрак, а нейната рокля ще бъде обсипана със сребърни пайети. Тя ще бъде бляскава като звездите на Бродуей. И ще бъдат в Ню Йорк — град, който много искаше да види и да завладее посредством съвършеното си тяло.

Едва след доста време забеляза мъжа, който се беше спрял до нея. И двамата се отразяваха във витрината и тя видя, че той я наблюдава. По-скоро, че я поглъща с очи.

Роузи му се усмихна — лека заговорническа усмивка, която му подсказваше, че тя знае за какво точно си мисли той. Тя винаги се радваше на мъжкото възхищение. По някакъв странен начин, то я караше да се чувства сигурна. Та нали външният ѝ вид беше единствената ѝ инвестиция за бъдещето. Тя също го хареса. Беше привлекателен, много секси. Толкова секси, че тя чувстваше топлината, която струеше от тялото му. Беше облечен в дънки, дънкова риза и каубойски ботуши. Изглеждаше така, като че ли нямаше и два цента в джоба си. Тя въздъхна. Наистина, той никак не приличаше на мъж, който би могъл да ѝ купи така желаното кожено палто.

Извърна се от витрината и срещна очите му. Сини, дълбоки и пълни с копнеж. Беше млад, не много по-възрастен от нея, и много, много красив. Когато той задържа погледа ѝ, тя почувства онова леко

вълнение, което беше отговорът на тялото ѝ. После, с още срамежлива, но много съблазнителна усмивка, тя продължи да върви по улицата, като поклащаше бедрата си — умение, което беше репетирала в толкова много наети стаи и на толкова много прашни сцени. Знаеше, че той продължава да я гледа. Сините му очи като че ли я изгаряха. Обърна се и отново срещна погледа му. Този път се засмя на глас, зави зад ъгъла и тръгна към театъра.

Роузи беше добра стриптийзъорка, както и добра кабаретна актриса. Лесно беше усвоила движенията и умението да прикрива с ветрилото онова, което не искаше да покаже. За нея публиката беше просто едно неясно петно някъде там, в мрака, зад светлината на прожекторите. Знаеше много добре докъде може да отиде, за да спази границите на приличието. Но притежаваше и смелост да отиде, понякога, малко по-нататък. Точно тази добре премерена смелост ѝ беше помогнала да се издигне от дъното и евтините театри до поголемите, да има малка, но своя и чиста хотелска стая и свое ъгълче в помещението, отредено за всички кабаретни актриси.

Искаше всяко нейно нещо да носи отпечатъка на нейната личност, затова тоалетната ѝ масичка беше покрита с колекцията ѝ от плюшени животни, от пудрите и червилата ѝ. Там оставяше и голямото шише с любимия си парфюм, който носеше аромата на топла парижка нощ. До ъгълчето на огледалото имаше няколко кутийки с ярки стъклени мъниста и изкуствени перли. „Костюмите“ ѝ винаги бяха в любимите ѝ цветове — черно, бяло и червено. Носеше ги в малък черен куфар, на който беше изписано името ѝ — Роузи Хенеси, заобиколено от златисти звезди.

Дейвид, който беше типичен английски джентълмен, или поне така му беше втъплено от баща му, реши, че не бива да последва Роузи. И щеше да изпълни решението си, ако не беше онази последна съблазнителна усмивка, с която тя изчезна зад ъгъла. Тогава вече нищо не можеше да го спре. Видя я как влиза през вратата, която водеше към сцената, и почака известно време пред нея с надеждата, че тя може би отново ще излезе. Портиерът го гледаше кисело. Беше свикнал с мъжете, които висяха денонощно пред вратата. Всякакви мъже. Млади и стари, дебели и слаби, богати и бедни. Те всички искаха едно-единствено нещо. Той захапа по-силно цигарата, наклони шапката си на една страна и продължи да гледа мъжа, който не отделяше поглед от

вратата. Дейвид, който схващаше бързо, бутна няколко долара в ръката му и научи, че тя е „рядката Роузи, най-сексапилната жена на света“. И още, че следващото шоу е само след два часа.

Розите пристигнаха след половин час. Сто. Оставиха ги, в красиви кошници, в помещението, където актрисите се приготвяха за сцената. И уханието им се разнесе като благословен аромат. Всичките рози бяха бели. Останалите момичета се скупчиха около Роузи, нетърпеливи да узнаят кой е нейният обожател. Съветваха я да се държи здраво за него и да се пази от добре известната Жожо, която нямаше скрупули и беше готова да ѝ отнеме мъжа на всяка жена. Жожо сви рамене, като гледаше безсрамно Роузи.

— Той иска само сладкия ти задник, скъпа — каза ѝ нахално Жожо и размаза червилото по широката си уста.

— Но откъде би могъл да знае, че любимият ми цвят е белият? — запита се Роузи, като не обърна никакво внимание на думите на Жожо. — Чудя се кой ли е!

— Който и да е, ще бъде тук тази вечер. На първия ред — каза ѝ Жожо. — И ще получи всичко на цената на един билет. Може би е милионер, който ще те избави от всичко това — добави тя и се засмя скептично.

По-късно, когато Роузи излезе на сцената в черно прилепнало трико и мрежести чорапи, с половин ярд гола плът между тях, момичетата се струпаха около вратичките, водещи за сцената, шепнеха си и се кискаха, надявайки се да зърнат обожателя на Роузи. Тя не успя да го види, но Дейвид беше там, в средата на третия ред. Не беше очаквал чак толкова красота — Роузи изглеждаше фантастично по бельо. Дейвид хвърли раздражен поглед на мъжа, който седеше до него и наблюдаваше всяко движение на Роузи през бинокъл. Чувстваше се така, все едно че Роузи вече беше неговото „момиче“. Усети, че трепери от възбуда, докато тя вървеше по сцената и люлееше предизвикателно бедра — точно така, както беше вървяла и по тротоара, когато знаеше, че той я наблюдава.

С едно бавно, съблазнително движение, Роузи съблече черното сатенено трико. Публиката въздъхна, но изръмжа недоволно, когато тя бързо се покри с черното ветрило. Роузи им се усмихна съблазнително.

Наслаждаваше се на онова, което правеше. Харесваше ѝ, че те я харесват, че ѝ се възхищават, че я желаят. Особено неизвестният ѝ обожател, който също беше сред публиката. Неговото присъствие предизвикваше в нея радостна тръпка. Като че ли танцуваше само за него. Като че ли се любеше с него. Бавно, свали ветрилото. Галеше се с него, докато плъзгаше ръката си надолу, позволявайки им да видят разкошните ѝ, съвършени гърди, обсипани с мъниста. Изпъна се и се засмя, когато мъжете засвиркаха и започнаха да я аплодират. Чувстваше как погледите им я изгарят, напълно гола, като се изключи парчето шифон между бедрата ѝ. После, със секси усмивка на устни, тя тръгна към светлините на рампата, а гърдите ѝ подскачаха с всяка нейна стъпка.

Роузи имаше един малък смел номер, който винаги оставяше за края. Трябваше да внимава, в случай че присъства някой от пазителите на морала, но тази вечер дори не се замисли за това. Направи го за него. За неизвестния си обожател. За мъжа, който ѝ беше изпратил сто бели рози. А той заслужаваше награда, нали? Почти се беше скрила зад кулисите, когато се върна отново на сцената и дари зрителите с известната си походка, с най-широката си усмивка, с най-секси пози. После, със скромно прибрани колене, предвзета като ученичка, тя свали превръзката от черен сатен. А след това се скри зад кулисите толкова бързо, че публиката едва успя да зърне меката и бяла, гола плът между бедрата ѝ. Всички се изправиха на крака и закрепяха името ѝ.

— Направи го отново, бейб, ти си най-великата... Обичаме те, Роузи, направи го заради нас...

Усмивната, тя им обърна гръб, скрита зад черното ветрило, което примамливо размахваше зад гърба си. Спря се и ги дари с онази усмивка през рамо, която сигурно щяха да сънуват и да си спомнят дълго време след това.

ГЛАВА 11

Това беше последното изпълнение на, Роузи. И тя никога не прости на Ню Йорк. Градските пазители на морала я чакаха зад сцената. Връчиха ѝ призовка. Искаха да я съдят за покваряване на нравите.

Загърната в износената си кадифена роба, Роузи седеше с приведени рамене пред тоалетната си масичка. Беше уплашена. Жожо се беше облегла на стената, блестяща в черния си шифон. Пушеше цигара, а на лицето ѝ беше изписана усмивка, която сякаш казваше: „Не те ли предупредих?“ Останалите момичета бързо наметнаха робите си и седнаха около нея. Опитваха се да изглеждат невинни и незабележими, докато служителят в черен костюм говореше пламенно и високопарно на Роузи. Със зачервено от гняв лице, убеден в свещената си правда, той ясно ѝ даде да разбере, че е позор за обществото и за този прекрасен град.

Дейвид стоеше на прага и преценяваше ситуацията.

— Ти си позор за женското съсловие — продължаваше да натяква служителят на реда и морала, — като се излагаш на показ гола. Показваш голотата си на всеки мъж в залата...

— Включително и на теб, човече — обади се Дейвид. — Не беше ли ти този, който седеше до мен и наблюдаваше сцената през бинокъл?

— Бинокъл...? Не знам за какво говорите! — Лицето на мъжа беше пурпурночервено. Изведнъж, той стана раздражителен.

— Напротив, прекрасно знаете — отговори спокойно Дейвид. — Видях, че ръцете ви треперят.

Мъжът извади от джоба си бяла кърпичка и избърса потта, избила на челото му.

— Такава ми е работата — каза. — Трябва да знам точно колко голота показват те...

— Сигурно. В това се състои работата ти. Ние всички разбираме това. Нали, момичета? — Те мълчаливо кимнаха. Погледите им бяха приковани в огледалата, за да видят какво ще стане.

— Защо двамата да не си поговорим за това? — предложи Дейвид и сложи приятелски ръка на треперещото рамо на мъжа. — Отвън, в коридора, за да оставим момичетата да се облекат на спокойствие.

Уплашените сини очи на Роузи гледаха след тях. Той се обърна и ѝ намигна весело, докато водеше служителя, с все още силно зачервено лице и непрекъснато бърборещ за естеството на работата си, навън, в коридора.

След пет минути на вратата се почука. Роузи тревожно прехапа долната си устна. Дали щяха да я пратят в затвора? Или пък неизвестният ѝ обожател я беше спасил?

— Влез — каза тя едва чуто, с треперещ глас. Всички гледаха към вратата, когато тя се отвори.

— Мис Роузи — каза Дейвид, самоуверено усмихнат, — ще бъда най-щастливият човек на земята, ако тази вечер ме удостоите с честта да вечеряте с мен.

Очите му — почти толкова сини, колкото бяха и нейните — я изпиваха. В стаята, пълна с красиви полуголи жени, той виждаше само нея. Роузи му се усмихна.

— Ще бъда очарована — отговори тя скромно.

Когато Дейвид Маунтджой и Роузи Хенеси влязоха в трапезарията на хотел „Уоруик“, всички погледи се обърнаха към тях. Според него тя изглеждаше зашеметяващо в червената си прилепнала рокля и черната кадифена шапка. Една-единствена бяла роза украсяваше деколтето ѝ. А тя мислеше, че той е дори още по-красив сега, отколкото онзи първи път, когато го беше видяла във витрината на магазина.

— Всички ме гледат — каза Роузи и нервно се поколеба на най-горното стъпало.

— Не мога да ги обвинявам за това. — Дейвид взе ръката ѝ и двамата последваха метрдотела до една дискретно разположена в ъгъла маса.

— Винаги съм мечтала за това — каза тя, останала без дъх от радостна възбуда. — Да бъда в изискан ресторант, метрдотелът да ни познава, е, поне мъжа, с когото съм... Но винаги съм мислела, че

мъжът ще бъде с вратовръзка и сако. И че аз ще бъда в палто от бял хермелин. И винаги съм знаела, че това ще се случи в Ню Йорк.

Той се засмя.

— Съжалявам, че не се покривам напълно с мечтата ти.

— О, не, напротив! — Тя се пресегна през масата и хвана ръката му. Почувства, че тя трепери. Погледите им се срещнаха и във всеки от тях се четеше все същото огнено послание.

Келнерът дискретно се покашля. Дейвид го накара да се наведе, за да пошушне в ухото му.

— Знам, че е трудно в днешни времена, със забраната върху алкохола. Но много бих искал да поръчам френско шампанско. — И той пъкна щедър бакшиш в ръката му.

Келнерът хвърли бърз поглед към прелестите на Роузи. Усмихна се.

— Добър избор, сър.

— Никога не съм опитвала френско шампанско — призна Роузи. — Повечето мъже купуват само контрабанден джин. — Тя се изкикоти, отново станала нервна. — Какво направихте с инспектора по морала? Ударихте ли го? Или нещо подобно?

Дейвид небрежно сви рамене.

— Парите винаги са особено красноречиви.

Тя го изучаваше с поглед. Едва ли би могла да има по-голям късмет. Той беше красив и секси. И имаше пари.

— Сигурно си много богат? — Той я гледаше втренчено, без да премигва. — Искам да кажа, всичките онези рози и шампанското... всичко.

— Имам ранчо. На юг от Сан Антонио.

— Оооо, твое собствено ранчо! — Роузи се усмихна доволна. Ранчерите бяха богати момчета, притежаваха акри земя и милиони глави добитък. Знаеше това от дните, които беше прекарала в магазина на Елиас. — Аз самата съм, така да се каже, от Сан Антонио — каза тя, докато келнерът наливаше шампанското в две водни чаши.

Дейвид вдигна своята.

— Наздраве, Роузи. За нас — каза той.

— За нас — повтори тя развълнувана.

Дейвид поръча вечеря, но и двамата едва хапнаха. Бяха прекалено заети да се държат за ръце и да се гледат над чашите си с

шампанско. Струваше им се, че времето е спряло, когато се озоваха в асансьора, който ги отнасяше към стаята на Дейвид.

— О, Господи, Роузи — каза той, когато затвори вратата и я погледна, — не мисля, че мога да чакам повече.

— Нито пък аз — каза тя и измъкна роклята през главата си. Застана пред него, гола, като се изключи черната сатенена превръзка, която носеше и на сцената. — Мислех, че това може да ти хареса — каза с дяволита усмивка.

Очите му се спряха на този известен черен триъгълник.

— Защо го правиш? Защо показваш прелестите си на всички онези момчета?

— В моята работа, правиш всичко, за да стигнеш до върха. До театрите на Ню Йорк. — Тя застана с ръце на хълбоци, заела най-секси поза, с разкрячени нозе. — А сега ще го направя отново. Само за теб. — И го направи.

Той се засмя гръмогласно, взе я на ръце и я занесе до леглото. За Роузи това не беше първият път, нито пък за Дейвид. На него му хареса начинът, по който тя му казваше направо какво ѝ е приятно и какво точно да направи.

— Направи това, не така, точно така... не, тук, а, о, още, още, моля те, още...

Харесваше му как тя вика от удоволствие с всеки негов тласък. А и на нея ѝ харесваше онова, което правеше той.

— А, а, аааа, давай, Дейв — извика тя.

Той спря за миг. Повдигна се на лакти и я погледна.

— Дейвид — поправи я. А после продължи да я люби с все същата пламенност.

— О, хайде, там, така, да, да, оооо да... — Тя беше момиче, което знаеше много точно какво иска.

— Роузи, о, Роузи, мисля, че те обичам! — извика той, когато най-после достигна до буен, разтърсващ оргазъм.

Роузи, притисната под него, с пот, която се смесваше с неговата, се замисли над думите му. „Мисля“ не беше точно думата, която ѝ се искаше да чуе. Би предпочела „обичам те“. И реши да направи всичко, за да промени думите му така, както би желала.

Късно на следващия следобед, когато най-после станаха от леглото, тя се върна в театъра.

— Иииии? Как беше Очарователния принц? — питаха момичетата, скупчени около нея.

— Страхотен! — отговори тя весело и започна да прибира колекцията си от плюшени животни и малки статуетки в куфара си. — Пихме френско шампанско в „Уоруик“ заедно с всички онези богаташи.

— Имаш късмет, че не се озова в затвора, мис Хенеси — каза ѝ менажерът ядосано от прага — и че не завлече и мен със себе си. По-добре да не опитваш отново този номер или ще се озовеш на улицата въпреки известния си задник.

Роузи вдигна надменно глава и хвърли няколко дрехи върху статуетките.

— Ти си този, който извади късмет. Ще видиш, че довечера залата ще бъде пълна.

— Какво правиш? — попита я Жожо, като я гледаше втренчено през облака цигарен дим.

— Прибирам си нещата.

— Прибираш? Защо... кой... къде?

— Сан Антонио. — Роузи победоносно вирна брадичка. — Ще се омъжвам.

— Ще се омъжваш! За кого? За принц Чаровен?

Менажерът се усмихна скептично.

— Някой те е заблудил, дете. Стриптийзьорките не се омъжват. Те само остаряват.

Роузи му хвърли гневен поглед.

— Е, тази обаче ще се омъжи. И то за богато момче. Ранчер.

— О, да. Почакай само, докато те заведе в ранчото. Тогава ще откриеш, че е беден каубой. — Той се засмя дрезгаво. — И това само в случай, че не е напуснал вече града. Защото е получил всичко, което можеш да предложиш.

Сърцето на Роузи пропусна един удар. Дали беше вярно? Дали Дейвид не е напуснал града? Напуснал нея? Беше ѝ обещал, че ще чака, но тя излъга, когато каза, че ще се омъжва. „Не мога да те изоставя, беше казал Дейвид. Ела с мен, Роузи. Върни се в Сан Антонио.“ Но не беше споменал за женитба. Тя си представяше, че когато стигнат там, ще го накара да се чувства толкова добре, че той няма да може да живее без нея. И тогава ще трябва да се ожени за нея.

Освен това той беше толкова красив и толкова секси, че само като си помислеше за него, и започваше да тръпне от удоволствие. „О, Господи, помоли се тя и хвърли робата си върху всичко останало в куфара и затръшна капака му, моля те, направи така, че той да почака, да бъде там.“ Целуна всички момичета за „довиждане“, дори циничната Жожо. Испита облекчение, когато видя гърба на съперницата си. Пожела ѝ късмет и помахаше с ръка на всички докато таксито отнасяше Роузи и всичко, което притежаваше на тази земя, към новия живот. „Късметлийка е тази Роузи“, въздишаха момичетата завистливо. Неохотно заеха местата си пред огледалата и започнаха да се гримират, да се подготвят за първото представление за тази вечер.

Сърцето на Роузи подскочи от облекчение, когато тя видя Дейвид да я чака във фойето на хотела. Седеше в огромно кожено кресло до една палма в саксия и четеше вестник. Тя си помисли, че той изглежда така, все едно притежава това място. На масата пред него имаше голяма блестящо червена кутия, завързана със също толкова ярка червена панделка. Тя втренчи поглед в кутията, после в Дейвид. Гледаше го въпросително.

— Подарък — каза той и се усмихна безгрижно.

Роузи не можа да си спомни кога за последен път е получила подарък. Лицето ѝ грейна от удоволствие, когато погали изкушаващата я червена панделка.

— Хайде. Отвори го — каза той и се усмихна, като видя детинската радост, изписана на лицето ѝ.

— Да го отворя сега? — Тя го погледна с широко отворени очи, усмихната, красива. После бързо развърза панделката и отвори кутията.

— О! — възкликна. — О! О! Ооо... — Той си помисли, че възклицанията ѝ звучат точно като онези, които издаваше, докато я люби.

Тя взе бялото палто от хермелин, което лежеше в кутията, и го наметна на раменете си. Притисна го до бузата си и почувства мекотата му, вдъхна мириса му, наслади се на лукса, който то излъчваше.

— Да тръгваме, Роузи — каза той и я хвана за ръката.

Този път портиерът задържа вратата, за да минат, а един от прислужниците намести черния ѝ кожен куфар в чисто новия му Форд, който, тя знаеше, сигурно струваше цяло състояние.

— Вече поемаме по нашия път, Роузи — каза ѝ Дейвид и стисна коляното ѝ, докато колата се носеше по улицата. Да, бяха на път към Сан Антонио и ранчото Маунтджой. И, Роузи се надяваше, за живота на богата, омъжена и щастлива жена.

ГЛАВА 12

Нещата не се развиха, както тя искаше, но Роузи знаеше, че обикновено в живота става точно така. Дейвид Маунтджой беше неуморим любовник, беше привързан към нея и наистина се интересуваше от всичко, свързано с нея. Беше сигурна, защото той ѝ го повтаряше непрекъснато. Но дори когато два месеца по-късно лежаха в леглото през една необикновено студена ноемврийска утрин и тя му каза, че е бременна, той не я помоли да се омъжи за него. Просто се усмихна, изненадан и радостен, много доволен. И каза:

— Ще бъде момче, знам.

— Ще бъде копеле — отговори тя, — освен ако не се ожениш за мен.

Той отметна глава назад и се засмя от сърце. После каза:

— Какъвто бащата, такъв и синът.

От очите ѝ закапаха сълзи и той я погледна със съжаление. Беше му добре с Роузи, но просто още не беше готов да се обвърже напълно и безвъзвратно. Може би носеше това в гените си, помисли си и си спомни за копелетата на баща му Джорджи, пръснати из Европа. Той също беше незаконно дете.

— Роузи, не плачи — каза той, изпълнен с тревога. — Казах ти, мисля, че те обичам. Може би някой ден ще се оженим.

— Ами бебето? — Тя плачеше сърцераздирателно. — Той ще има нужда от баща.

— Той има баща — отговори ѝ нежно. — Обещавам, че винаги ще се грижа за него. И за теб. Имаш думата ми, Роузи. Само че не мога да се оженя за теб точно сега. Трябва да помисля.

— Е, не мисли прекалено дълго — предупреди го тя успокоена. — Бебето ще се роди, преди да сме се усетили. Остават само седем месеца.

Въпросителният му поглед срещна нейния.

— Седем месеца?

Тя кимна усмихната.

— Трябва да е станало още първата нощ. Първия път, когато го направихме. Помниш ли?

Той я взе в ръцете си и я целуна, без да бърза. Разбира се, че си спомняше онзи изумителен оргазъм.

— Как бих могъл да забравя? — попита я шепнешком.

Още дълго останаха в леглото.

Ранчото Маунтджой наистина беше много голямо. Безкрайни акри равна прерия, осеяна с ниски храсти и безброй говеда. Тяхната монотонност се простираше като че ли до безкрая. Къщата беше разположена в югозападния ъгъл на имота и беше заобиколена от хамбари, конюшни и заградени пасища. Конете на Дейвид бяха всичките чистокръвни. Къщата била построена преди пристигането тук на Джорджи Маунтджой, но той не беше видял причина да промени с нещо дългата едноетажна сграда. Верандата, към която водеха три стъпала, обграждаше цялата къща. На нея имаше люлеещ се стол, печта в кухнята беше старомодна, всъщност помещението служеше още и за всекидневна стая.

В кухнята господстваше пълната и весела мисис Ализа Джеферсън, чернокожа дама от Галвестън, която живееше със сина си Томас в двустайната вилчка, намираща се малко по-надолу по прашния и издълбан от каруците път. Тя се беше грижила за Дейвид цели десет години и Роузи нямаше причина да се бърка в техните взаимоотношения. Трябваше обаче да направи нещо по отношение на къщата.

Дейвид ѝ беше разказал историята на баща си, Джорджи, и неговото аристократично английско семейство, а тя го беше запитала как може да живее при такива условия.

— Трябвало е да направиш нещо, за да стане ясно какъв е произходът ти — скара му се тя. — Какво ще си помислят онези английски лордове и лейди, ако дойдат да те видят?

— Не се тревожи, Роузи — беше ѝ отговорил сухо той. — Семейство Маунтджой не са идвали тук от петдесет години. И не мисля, че ще се появят точно сега.

Но на следващата седмица на прага се появиха бригада работници, които получиха от Дейвид инструкции да изпълняват

всичко, което Роузи пожелае. Дори той беше изумен от многобройните ѝ планове: тя искаше прилична баня и тоалетна с течаща вода, спалня за бебето и нова кухня за Ализа с прилична фурна. На таваните бяха монтирани вентилатори, защото летата тук бяха много горещи. Беше издигната и огромна камина, която затопляше голяма част от къщата през зимата. Роузи избра и съвсем нови, модерни мебели от каталога на „Сиърс“. Когато те пристигнаха по влака, тя почти се поболя от радост. А после, с издут корем, весела и доволна, тя отиде в магазина на Елиас в Сан Антонио да пазарува.

Мис Дрисдейл беше все още там и за Роузи беше огромно удоволствие да я засипе с поръчки.

— Впишете всичко на сметката на Джорджи Маунтджой — каза тя високомерно. — Аз съм мисис Маунтджой.

Разбира се, това не беше вярно, но тя носеше пръстен. Беше семейният пръстен на Маунтджой, с техния кръст, и преди това беше принадлежал на баща му. Обърнат на обратно, той изглеждаше досущ като златна халка. На същия пръст тя носеше и другия пръстен, даден ѝ от Дейвид — два ярки малки диаманта от двете страни на красив малък рубин. Можеше да каже, че мисис Дрисдейл беше впечатлена, макар тя да каза само, и то студено:

— Справихте се с живота, нали, мис?

— Можете да се обзаложите — отговори Роузи с нахакана усмивка и излезе наперено от магазина.

И така, всичко беше готово, когато, една топла и влажна априлска нощ, се роди бебето. Преждевременно. Болките започнаха съвсем неочаквано в четири часа, а в девет бебето вече беше на бял свят, подпомогнато от опитната Ализа.

— Тя просто изскочи — каза Ализа на Дейвид изумена. — Сигурно е било много нетърпеливо и движенията му са предизвикали раждането.

— Тя? — попита Дейвид, застанал прав до леглото, усмихнат, свел поглед към Роузи.

— Не е момче — обясни Роузи и точно тогава се появи Ализа с бебето, увито в мек бял шал.

— О, Господи, тази малка пиперлийка (на англ. honey chile) ще стане красавица — каза Ализа. — Руса и синеока, точно като мама и татко. Да, сър, тя наистина е пиперлийка, тази малката.

Дейвид пое дъщеря си. Загледа се в малкото ѝ смешно личице. Сините ѝ очички като че ли срещнаха неговите и в сърцето му се зароди силна, истинска любов към детето. Докосна бузката ѝ с пръст и почувства мекотата и нежността ѝ. Радваше го телцето, сгушено в прегръдките му. Наведе се и я целуна.

— Значи си пиперлийка, така ли? — прошепна в ухото ѝ. — Малката пиперлийка на татко.

Ето защо всички я наричаха Ханичил, въпреки че беше кръстена Елоиз Джорджия Маунтджой Хенеси в епископалната църква „Сейнт Майкъл“ в Далас. Церемонията се състоя в Далас, защото Роузи не искаше никой в Сан Антонио да разбере, че все още не е омъжена за Дейвид Маунтджой. Тя все още се надяваше.

Дейвид купи на Ханичил най-пухкавото мече, което успя да намери.

— Ето, момичето ми — каза той нежно и го положи до нея в люлката, — ето ти мече, което да прегръщаш, когато татко не е тук.

И тя наистина прегърна мечето, притисна бузката си до мекото му коремче и въздъхна щастливо, със затворени очички. Дейвид също въздъхна доволно. Сега, като имаше Ханичил, животът му беше придобил завършеност.

Седмиците минаваха и сухите горещини налятото се спуснаха над тексаските полета. Странни чувства завладяха Роузи.

— Ти просто ревнуваш, това е всичко — каза ѝ направо Ализа. Тя се суетеше над новата си фурна и с тревога наглеждаше гърнето с врящото пиле, както и онова с качамака — любимите ястия на Дейвид. — Съвсем естествено е жената да се чувства така след раждането. Всичко остава на заден план. Бебетата винаги са на първо място — добави тя мъдро.

— Истина е — отговори Роузи. Изпитваше горчивина. Бебетата трябваше първи да бъдат нахранени, първи да бъдат изкъпани, първи да бъдат целунати. Ханичил винаги получаваше първата целувка, когато Дейвид слезеше от коня вечерта. Винаги извикваше първо нейното име. Винаги Ханичил, Ханичил, Ханичил... — По дяволите! — извика тя кисело. — Ами аз?

Годините минаваха бавно. Роузи така и не се научи да язди, въпреки че Дейвид настояваше. Той искаше тя да излиза с него, да взема участие в живота му. Но тя се научи да шофира. Обичаше да се

качва във форда и да отива до Сан Антонио да пазарува, да посещава скъпите ресторанти и да показва новите си дрехи. Понякога се прибираще у дома много късно, по тъмно.

Ализа винаги оставаше при Ханичил до завръщането на Роузи и винаги въздъхваше облекчено, когато виждаше светлините на фаровете. Винаги се питаше дали Роузи ще се завърне и този път, дали не е решила отново да се посвети, и то завинаги, на театрите, които ѝ липсваха толкова много. Натоварена с нови червила, нови парфюми и рокли, Роузи изритваше от краката си обувките с високи токчета и започваше да разказва на Ализа за филма, който току-що беше гледала, за новата мода, която е навлязла в града, за това, кои градски забележителности беше успяла да зърне в ресторанта. И никога не задаваше въпроси за малката си дъщеричка, която вече спеше дълбоко. А Ализа винаги беше готова да се закълне, че усеща мирис на алкохол в дъха на Роузи.

С Дейвид беше различно.

— Здравей, Ханичил! — викаше той още докато изкачваше стъпалата на верандата в края на дългия работен ден. — Къде си, бебчето ми?

И още от времето, когато направи първите си стъпки, на тринайсет месеца, Ханичил се затичваше към него бързо, колкото можеше, с развяна руса коса, с блеснали от радост сини очи и с широка, обичлива усмивка на сладкото личице.

А Роузи се люлееше, кисела и нещастна, на стола на верандата и пушеше цигара — новопридобит навик — и гледаше мълчаливо как Дейвид вдига Ханичил високо във въздуха. Детето пицеше радостно, когато той се преструваше, че я изпуска. После той я притискаше към гърдите си и я целуваше звучно.

— Как е мама днес? — питаше той и отиваше при Роузи. Тя му подаваше буза за целувка, той вдъхваше аромата на парфюма ѝ и въздишаше доволно. — Този нов ли е? — И ѝ намигаше щастливо, което ѝ подсказваше, че може да очаква повече от него по-късно. Но Роузи знаеше, че сърцето му принадлежи на Ханичил.

Дейвид качи Ханичил направо на кон, а не на пони, защото не обичаше понитата. Мислеше, че те са прекалено темпераментни. Ханичил беше на две годинки и ѝ бяха направили специално малко седло. Дейвид поведе коня за юздата из заграденото пасище, а

Ханичил запищя от удоволствие. На три години вече се беше разделила със специалното седло, а когато навърши четири, Дейвид ѝ подари собствен кон.

Лъки беше от породата „Апалуза“, сив, на бели петна, с развяваща се бяла грива и най-дългата опашка, която Ханичил беше виждала. Тя го обикна от пръв поглед. Обичта им беше взаимна. Ханичил яздеше Лъки из ранчото, придружаваше баща си на неговите огледи и понякога дори прекарваше целия ден с него. Тя като че ли не липсваше на Роузи, но Ализа много се страхуваше за нея.

— Няма смисъл да се тревожиш — уверяваше я Дейвид. — Лъки е най-сигурното животно, което съм имал. Когато Ханичил се умори, ние спираме, обядваме и си подремваме малко. Освен това за нея е добре да знае всичко за ранчото. То ще бъде нейно някой ден.

Точно така и стана в онзи ден, когато Дейвид се качи във форда и излезе на пътя, водещ към главното шосе. Там върху колата налетяха набрали скорост говеда, поведени към пазара. Той беше изхвърлен от колата и последното, което видя, преди да се удари в земята, беше табелата на ранчото Маунтджой. И последното, което чу, беше ужасният рев на говедата, които го стъпкаха под копитата си и така изцедиха живота от него.

Два дни по-късно Роузи стоеше край гроба му, облечена в черна сатенена рокля и с елегантна черна шапка на главата. Лицето ѝ беше закрито от черен воал. Роузи плачеше неудържимо не толкова от мъка, колкото от яд, че Дейвид беше умрял, преди да се ожени за нея. Утеши се единствено когато разбра, че никой от съседите не знае, че тя не е наистина „мисис Маунтджой“. Но все още беше загрижена, защото подозираше, че адвокатът на Дейвид знае истината. Като вдовица на Дейвид, тя щеше да наследи ранчото. А като Роузи Хенеси нямаше да получи нищо.

Ханичил стискаше здраво ръката на майка си. Сините ѝ очи бяха потъмнели от ужас, когато спуснаха красивия полиран дъбов ковчег със сребърните дръжки в зеещата черна дупка в църковния двор. Бяха ѝ казали, че баща ѝ е вътре, и тя пищеше високо и пронизително, когато свещеникът започна да хвърля шепи пръст върху ковчега.

— Тихо, дете — каза ѝ нежно Ализа. — Баща ти е добре вече. Той е на небето, при Исус.

Младият Том Джеферсън, синът на Ализа, стисна ръката ѝ, за да я успокои, и избърса сълзите си, които се стичаха свободно по лицето му, докато вървяха бавно към изхода на гробището. Ханичил се спря на върха на малкото, обрасло с трева, хълмче и се обърна назад.

— Ще те запомня, татко! — извика тя със силния си ясен глас. — Винаги ще те обичам, обещавам!

Но големият удар все още не беше дошъл за Роузи. Отиде да види адвокатата на Дейвид и да поговори с него за завещанието. Взе Ханичил със себе си не защото имаше нужда от нейната компания, а за да засили позициите си като „съпруга“ на Дейвид. Но се молеше на Бога адвокатът да не поиска несъществуващото ѝ брачно свидетелство, преди да ѝ прехвърли ранчото и парите.

Имаше планове. Щеше да продаде ранчото, да си купи нова, голяма къща с бял портал в Хюстън, където поне можеше да се живее на скорост. А после щеше да си живее весело и безгрижно като „богатата вдовица Маунтджой“. И най-накрая, наистина щеше да се позабавлява.

Когато адвокатът, който беше стар и изкуфял като Метусалем и се беше грижил за делата на Джорджи Маунтджой още от самото начало, ѝ каза, че тя няма да наследи ранчото, сърцето на Роузи почти спря да бие. Думите му бяха:

— Джорджи Маунтджой завеща ранчото под попечителство на своите потомци. Това означава, че не може да бъде продавано. Ще остане в семейството завинаги. Дейвид наследи ранчото, за да го ползва, докато е жив, а сега ще го наследи дъщеря му, Ханичил, и ще бъде нейно, докато тя е жива. — Той се усмихна на малкото момиченце, което се губеше в голямото кожено кресло, както впрочем и той самият. — Ханичил, на свой ред, ще го предаде на своите деца. И така нататък, за вечни времена.

Роузи не знаеше какво означава „вечни времена“, но разбра, че ранчото никога няма да е нейно и няма да може да го продаде, както и това, че никога няма да стане собственица на голяма къща с бял портал.

— По дяволите! — извика тя. — Дейвид е оставил ранчото на детето!

Адвокатът трепна и се сви, като чу ругатнята. Не беше свикнал на такъв език в дискретния си, облицован с тъмна дъбова ламперия

офис, с множеството папки, които покриваха рафтовете чак до тавана.

— Не точно, мисис Маунтджой — каза той сухо. — И не забравяйте, че вие получавате парите. Сумата от петдесет и девет хиляди долара от сметката на Дейвид в Тексаската банка е само за вас. — Той побутна официалния документ по бюрото към Роузи. — Ако само се подпишете тук, аз ще стана свидетел на подписа ви и нашата работа ще е приключила.

Роузи се съживи при споменаването на парите. Дари го с усмивка, която го накара да разбере какво намираше Дейвид Маунтджой в нея, после се подписа „Роузи Маунтджой“ със замах.

— Това ли е всичко? — попита тя, изправи се на крака и приглади полите си.

— Да, мисис Маунтджой.

Тя отново му се усмихна мило и тръгна към вратата с предизвикателното поклащане на бедрата, което ѝ беше станало навик.

— Мисис Маунтджой! — извика адвокатът, когато тя излезе в коридора.

— Да? — Тя пхна главата си през пролуката на вратата.

— Дъщеря ви.

Роузи гледаше втренчено, изненадана, Ханичил, която все така седеше на крайчеца на голямото кожено кресло.

— По дяволите! — каза тя и се засмя. — Съвсем забравих детето. Хайде, бебчето ми, побързай, хайде. Сега, когато си богата ранчерка, трябва да се грижиш за майка си. Никога не го забравяй.

На път за вкъщи Роузи купи две бутилки контрабанден бърбън от своята „връзка“. После остави Ханичил да чака сама в колата, докато тя влезе „за да пийне едно“ в контрабандно заведение, което знаеше. Върна се след два часа, кара бясно чак до ранчото и се затвори в стаята си с двете бутилки.

— Ти, проклети глупако Дейвид! — мърмореше си тя до късно през нощта, след като беше пресушила първата бутилка. — Да се убиеш така! — По бузите ѝ неспирно се стичаха сълзи. Не можеше да престане да мисли за него, не можеше да престане да плаче. Беше отегчена. Беше сама. — Ти взе най-хубавите години от живота ми, Дейвид — хленчеше тя, отдавна пияна. — Дори не се ожени за мен, а после си отиде и остави ранчото на детето, не на мен. — Тя запрати

празната бутилка в стената и се сви, когато парчетата стъкло се разлетяха на всички страни.

— Мами? — На прага стоеше Ханичил, облечена в бялата си памучна нощница, силно уплашена.

— Защо счупи бутилката?

Роузи втренчи поглед в нея.

— Вината е твоя! — извика тя и се хвърли върху възглавниците. — Ако не беше ти, ранчото щеше да е мое! О, изчезвай, малко копеле! — изплака тя. — Изчезвай от живота ми и не си прави труда някога да се връщаш!

Ханичил изтича обратно в стаята си. Отиде до прозореца и втренчи поглед в чернотата на нощта, като че ли можеше да види татко си там навън. Татко, който се връща у дома и вика името ѝ още от прага. Отчаянието накара коленете ѝ да затреперят и да отслабнат и тя падна на пода.

— Защо се случи това, татко? — попита тя. — Защо си отиде и ме остави?

Дълго време стоя коленичила на пода, без да забелязва студа. Когато зората най-после оцвети хоризонта в сиво, тя се изправи сковано и си облече синия гащеризон. Слезе тихо долу, мина покрай стаята на майка си, през кухнята, и излезе на верандата. Вдиша с пълни гърди студения и чист утринен въздух. Беше толкова рано, че дори още Том Джеферсън не беше станал, а тя беше прекалено малка и не можеше сама да оседлае Лъки. Затова тръгна пеш по набраздения черен път, който водеше към главното шосе.

Застана под сянката на големия кестен, който растеше до входа на имота — същото дърво, което беше попречило на баща ѝ да види говедата за миг, който се беше оказал фатален. Втренчи поглед в мястото, където той беше издъхнал. Нямаше кръв, нито парчета гуми или изкривен метал — никакво доказателство за трагедията, която се беше разиграла тук. Нищо не беше останало от баща ѝ.

Ханичил излезе от сянката на вече зараждащата се слънчева светлина. Погледна първо наляво, после надясно по тихото шосе, което се простираше чак до хоризонта, и, както ѝ се струваше на нея, до безкрайността. Седна в средата на пътя с кръстосани крака и зачака говедата, които да премажат и нея. Така щеше да може да отиде на небето при татко.

Том беше този, който я намери след два часа. Майка ѝ не се беше сетила за нея, но Ализа — да. Той яздеше по пътя и намали, като видя Ханичил. Сърцето му пропусна един удар, когато я погледна — беше поразен от начина, по който главата ѝ беше отпусната на гърдите, от примирението, което се усещаше в отпуснатите ѝ крайници, от начина, по който слънцето падаше върху златистите ѝ коси. Том беше на четиринайсет години тогава и вече знаеше, че цял живот ще обича Ханичил Маунтджой. Това беше миг, който той никога нямаше да забрави.

Слезе от коня и го завърза за ниските клони на кестена.

— Ханичил! — извика нежно и отиде при нея. — Какво правиш тук, момичето ми? — Той клекна до нея, а тя го погледна с уморените си, заслепени от слънцето, сини очи. — Знаем — каза той и ѝ протегна ръката си. — Чакаш татко, който да дойде и да те вземе, нали? — Ханичил кимна, без да сваля поглед от него. Той въздъхна и взе малката ѝ гореща длан в своята. — Е, мъничката ми, мога да ти кажа, че никога не става така. Господ прибира онези, които пожелае. И ги вика при себе си тогава, когато той пожелае. И точно сега, Ханичил, той иска баща ти, а не теб.

— Значи никой не ме иска тогава — каза тя и започна да плаче. — Дори Господ.

— Господ те обича. — Том нежно погали косите ѝ. — Просто не иска да те вземе на небето сега, Ханичил. И аз те искам. И всички в ранчото — също. Ние те обичаме. Всички излязоха да те търсят, полудели от тревога. Мама направо се побърка. Така че, хайде да се връщаме и да им кажем, че си добре. — Помогна ѝ да стане и двамата останаха загледани за миг в мястото, където баща ѝ беше издъхнал. — Знаеш ли какво, Ханичил — каза той неочаквано, — хайде да наберем цветя. Ще напълним един буркан с вода и ще ги сложим в него. Така ще ги запазим по-дълго време свежи. После ще се върнем тук и ти ще ги оставиш точно под дървото. В памет на татко си.

Ханичил вдигна сините си очи към него. Погледът и беше непроницаем.

— Да — отговори простиичко тя. После, когато той я сложи на седлото пред себе си, тя каза: — Благодаря ти. Том. Ти си моят най-добър приятел.

— Разбира се — отвърна той и я стисна здраво, за да не падне. Дълбоко в сърцето си се надяваше, че ще остане такъв завинаги.

ГЛАВА 13

Роузи бързо си спомни за петдесет и деветте хиляди долара и за това, че тя все пак беше наследила нещо. Отиде до Сан Антонио и си купи нов, яркочервен додж и много нови дрехи. Копринени рокли, обувки от естествена кожа с високи токчета и поне половин дузина шапки последен вик на модата. После хвана влака за Хюстън и си нае апартамент в „Уоруик“. Направи още няколко покупки. Купи си дълго до земята визонено палто — точно такава, каквото си беше обещала, че ще носи някой ден. Добила непозната досега смелост, тя посети най-модния фризьорски салон и подстрига дългата си руса коса много късо, също по последната мода. Обиколи всички магазини, за да си купи последните модерни цветове червила, сенки, пудра, руж. Купи си и най-голямото шише френски парфюм, което се намираше в магазина.

Замаяна от радост и удоволствие, се върна в хотела и хвърли покупките си на леглото с щастлива въздишка. Поръча бутилка скъп бърбън и лед на момчето, което имаше „връзки“, седна и се замисли къде би могла да облече всичко онова, което си беше купила.

— Няма кой да ми се възхити — изплака тя на глас, сърцераздирателно, застанала пред огледалото. — Сега, когато Дейвид го няма, си нямам никого.

И отново почувства радостната тръпка на тялото, която предвещаваше удоволствието от тяхното любене. Само като си помислеше за Дейвид, и беше готова за любов. Той наистина много ѝ липсваше. Онова, от което имаше нужда, реши тя след още две питиета, беше мъж.

Тази нощ беше облечена в черно, защото, все пак, беше в траур. Роклята ѝ беше мека и плътно прилепнала по тялото, с ниско изрязано V-образно деколте, на което беше забодена диамантената ѝ игла. Преметна няколко редици фалшиви перли около врата си, защото се чувстваше странно гола без дългата си коса. Шапката ѝ беше много елегантна, украсена с черни пера. Беше доста топло, но тя облече новото си визонено палто и се почувства наистина силна, когато

портиерът скочи да ѝ отвори вратата и да ѝ извика такси. Отиваше в театъра, където се играеха бурлески.

Ето какво могат да направят парите, помисли си доволна. Ако само Дейвид се беше отнасял с нея така малко по-често, ако по-честичко я беше глезил, може би нямаше да е така отегчена. Ето докъде го доведе стоенето у дома. Под копитата на говедата. Беше решила да не мисли за Дейвид тази вечер. Нито пък за това, че ранчото сега принадлежеше на Ханичил вместо на нея. Тя имаше петдесет и девет хиляди долара — е, може би малко по-малко след днешното обикаляне на магазините, помисли си, и се изкикоти доволно. Тази вечер щеше да забрави всичките си грижи и да прекара наистина приятно.

Разгледа внимателно афишите пред театъра, но единственото лице, което разпозна, беше това на Жожо.

— Трябваше да се досетя — каза си примирено.

Жената от билетното гише я изгледа остро.

— Не ви ли познавам? — попита я озадачена.

— Наистина не мисля така — отговори високомерно Роузи, загърна се по-плътно в палтото си и влезе наперено в театъра.

Седна близо до края на редицата и се огледа във всички посоки. Усмихна се, когато видя, както се и очакваше, че е единствената жена сред публиката. Мъжете ѝ хвърляха коси погледи, поглъщаха я с очи, а тя вирна високо брадичка и започна да чете рекламите, изписани по спуснатата завеса. Рекламираха се лекарства против кашлица, хапчетата на доктор Картър, както и някакви болкоуспокояващи. „Господи, помисли си Роузи отчаяно, нима всички мъже тук са толкова стари и болни?“

Но мъжът, който седеше на задната редица, три стола по-нататък, явно не беше. Изглеждаше висок и добре сложен. Черната му коса беше вчесана назад и откриваше широкото му чело. Беше приятен на вид, ако човек харесва тъмнокосите ирландци. Тя се изкикоти тихичко и реши, че май мисли доста често за него и няма нищо против детелината — националната емблема на Ирландия.

Светлините угаснаха и оркестърът подхвана някаква пронизителна увертюра. Появи се комикът с обичайните си номера. Роузи скоро се потопи в така познатия ѝ блясък на театъра. Струваше ѝ се, че никога не го е напускала. Но сърцето ѝ се сви, като видя колко

млади са стриптийзъорките. Толкова млади, каквато беше и тя, когато се събличаше на сцената. Почувства завист и болка.

По време на антракта запали цигара. Изпаднала в лошо настроение, духаше яростно дима и мислеше за бъдещето. Сцената я изкушаваше така силно, както сладоледът изкушава детето, но знаеше, че е прекалено късно. Беше много стара. Все така яростно стъпка цигарата и хвърли поглед през рамо към мъжа, който тъкмо казваше:

— Бихте ли ме извинили? — Беше приятният на вид „ирландец“.
— Видях, че сте сама, и... Е, питах се дали не искате да ви почерпя с освежителна напитка.

Той се усмихваше учтиво, докато тя го изучаваше с поглед. Беше добре облечен и в добра форма. Нямаше мустаци. Роузи не можеше да понася мъжете, които си оставяха бради и мустаци.

— Това с нищо няма да ви обвърже — добави той с нова, все така приятна, усмивка. — Обещавам.

Имаше хубави зъби, отбеляза тя, бели и силни. Когато се наведе към нея, тя долови аромата на тоалетна вода. Реши, че е джентълмен, защото, съдейки от опита си, знаеше, че само истинските джентълмени употребяват cologne. Когато го погледна, настроението ѝ се подобри.

— Защо не? — съгласи се тя и се изправи.

Той я хвана за ръката и я поведе към бара, където продаваха само безалкохолни напитки. Попита я какво желае, после поръча две най-обикновени соди. Извади малко шишенце от джоба си и я погледна въпросително.

— Бърбън? — попита.

Тя кимна усмихната, докато той дискретно наливаше в чашите от питието в шишенцето.

— Казвам се Джак Дилейни — каза той и я погледна право в очите.

— Роузи Хенеси — каза тя. После бързо се поправи: — Искан да кажа, Роузи Маунтджой.

Той бавно отпи вече готовото питие.

— Вие сте омъжена?

— Вдовица. Затова съм в черно. Естествено.

— Естествено — съгласи се той извънредно сериозно. — Палтото ви е много хубаво. Не е ли малко топло за него тази вечер?

Роузи се засмя от удоволствие.

— Току-що го купих. Днес всъщност. Толкова много исках да го облека, че пратих по дяволите времето. На кого му пука какви са температурите?

Той се засмя заедно с нея.

— На кого наистина, мисис Маунтджой?

— О, Роузи, моля. А и защо аз да не ви наричам Джак? Струва ми се по-естествено.

— Естествено — каза той и двамата отново се засмяха.

Той седна до нея за втората половина от представлението и Роузи, възхитена, си помисли, че наистина се държи като джентълмен. Не се опита да я хване за ръката, нито да постави дланта си върху коляното ѝ, въобще — нищо. Но усещаше, че гледа непрекъснато нея, а не Жожо, която показваше прелестите си на сцената и изглеждаше все така млада, каквато беше и преди шест години, на пръв поглед поне. Когато човек се вгледаше по-отблизо, виждаше какво голямо количество грим има тя по лицето си. Но, помисли си Роузи с въздишка, тялото ѝ беше все така страхотно. Жожо винаги беше твърдяла, че „задникът и е най-голямото богатство“, и все още беше така. Тя го полюшваше сексапилно, докато вървеше към рампата, където застана гърбом, с разкрячени крака и ръце на хълбоци, и се усмихна през рамо към публиката.

— Господи, тази кучка ми е откраднала номера! — извика възмутено Роузи. — Точно така завършвах аз. Боже, нима в наше време няма нищо свято?!

— Предполагам, че няма — каза Джак. — Не знаех, че познавате Жожо. И че вие сте в бизнеса?

— Не, вече не — каза тя. — Омъжих се за богато момче, ранчер. Вече няма нужда да работя, за да си изкарвам хляба.

— Знаете ли какво — каза той, когато излязоха от театъра, — тази вечер имах среща с Жожо, но предпочитам да остана с вас. Какво ще кажете, ще вечеряме ли заедно?

Роузи се засмя, доволна, че е отнела обожателя на Жожо.

— Така ще ѝ го върна за това, че ми е откраднала номера — каза тя и сложи ръката си в неговата.

— Да отидем в заведението на Виктор. Там ме познават — каза той.

Заведението на Виктор беше интимен малък бар, в който се сервираше контрабанден алкохол. Намираше се на Хюстън стрийт. Роузи беше очарована, когато видя, че за да влязат, клиентите трябва да натиснат звънеца и да бъдат разгледани през решетката на вратата.

— Откъде ви познават тук? — попита тя шепнешком, когато пристъпиха в тъмното фоайе. Той натисна бутона на асансьора и учтиво я хвана за лакътя, докато влизаха в тъмната кабина с огледалните стени.

— Аз съм един от хората, които ги снабдяват с алкохол — отговори той.

Роузи никога не беше ходила в заведение като това. Когато си изкарваше хляба на сцената, посещаваше само евтини места, където се сервираха евтини ястия, и ходеше с евтини момчета. Никога не се беше радвала на тогавашното си положение, всичко беше толкова долнопробно, ястията направо ѝ засядаха на гърлото. Но тук беше различно: приглушена светлина, оркестър, на дансинга танцуваха двойки, а в малките порцеланови чашки за чай сервираха скъп бърбън.

— Това се прави, за да се заблудят инспекторите, но тази вечер не очакваме проверка. Всички инспектори са тук и се наслаждават на алкохола също като нас.

Изпиха по чашка бърбън и решиха да потанцуват. Роузи харесваше начина, по който той се движеше, харесваше ѝ усещането за неговото тяло до нейното, както и допирът на бузата му до нейната. Брадата му беше леко набола, но и това ѝ беше приятно. *„Той е мъж, истински мъж“*, помисли си щастливо тя.

В таксито, което я връщаше към хотела, тя го попита къде живее. Беше изненадана, когато той отговори:

— Точно там, където отиваме. В „Уоруик“. Винаги наемам апартамент там, когато съм в града.

— Окей, Джак — каза тя, останала без дъх, когато се качиха в асансьора, — твоя апартамент? Или моя?

Ханичил беше най-щастлива, когато майка ѝ отсъстваше, а това като че ли се случваше много често напоследък.

— В Хюстън — отговаряше Ализа, когато тя я питаше. И добавяше: — Да се развява.

Ханичил не знаеше къде е Хюстън, но ѝ звучеше така, като че ли е много далеч. Тя също така не знаеше какво означава „да се развява“, но си мислеше, че звучи забавно. Понякога Роузи ги изненадваше ненадейно. Караше прекалено бързо червения си додж по все така неравния черен път, натискаше силно клаксона и подплашваше конете, които започваха да тичат в ограденото пасище, а катериците да пицят уплашено и да скачат от дърветата на земята. Тогава Ализа излизаше от кухнята и заставаше на верандата с ръце на хълбоци, със сериозно лице, а Ханичил стоеше тихичко до нея.

— Нека чуем какво е правила този път, момичето ми — казваше Ализа. — Можеш да се обзаложиш, че няма да е нищо хубаво.

Роузи винаги им носеше подаръци и ги наричаше „моите най-сладки на света“. Беше весела и усмихната. Носеше нови и красиви рокли за Ханичил, памучни рокли на цветя за Ализа и ризи и панталони за момчето ѝ.

— Може би тя не е толкова лоша — казваше в такива случаи Ализа, умилована от подаръците, които получаваше за сина си. Роклите обаче не бяха никак подходящи за Ханичил, която беше много слаба — също като баща си — и която ставаше все по-висока. Винаги ѝ бяха прекалено къси, а слабите ѝ крака с изпъкнали колене се подаваха грозно изпод воланите. Винаги учтиво благодареше, но гледаше по-бързо да се скрие от критичния поглед на Роузи.

— Е, сигурно е, че няма да станеш красавица, Ханичил — казваше Роузи със смях. — Истина е, нали?

Ханичил попита Ализа какво означава „красавица“ и когато тя ѝ отговори, че това са дами с красиви и правилни черти, безупречна кожа и копринени коси, Ханичил се огледа в огледалото и разбра, че майка ѝ е права. Лицето ѝ беше костеливо, сините ѝ очи изглеждаха хлътнали, на носа ѝ имаше цицина, а косата ѝ беше невчесана.

И така, Ализа окачаше новите рокли в гардероба, а Ханичил си обличаше все гащеризони, на които навиваше ръкавите. Предпочиташе да ходи боса, както правеше Том. Искаше ѝ се да изглежда като него, да бъде също толкова кафява, силна и красива. Искаше да бъде момче, за да не ѝ се налага никога да облича онези глупави рокли с волани, да слага перли на врата си и да маже устните си с червило — като мама.

Ханичил обичаше Ализа. Тя беше огромна, закръглена и носеше утеха. И винаги беше там. Ализа пееше, докато работеше из къщата,

готвеше ориз, свинско и пилета, за да ядат, и също така приготвяше най-вкусния сладолед от праскови. Позволяваше ѝ да го бие с бъркачката и Ханичил се стараеше толкова много, та накрая ѝ се струваше, че повече няма да може да вдигне ръката си. Но ръката на Ализа никога не се уморяваше. Тя винаги приласкаваше Ханичил в скута си, когато ѝ беше студено или не се чувстваше добре, или пък просто беше самотна.

Ализа миришеше на чисто бельо и чаршафи, изсушени на слънцето, както и на помада от рози, която употребяваше, за да приглажда черните си къдри. За Ханичил това беше най-успокояващата миризма на света. За нея тя означаваше „майка“, защото Ализа ѝ беше повече майка, отколкото Роузи с нейните френски парфюми и дълги отсъствия от дома. Ханичил обичаше най-много Ализа. А след Ализа обичаше Том. Но никого нямаше да обича така, както беше обичала татко.

Месеците бавно минаваха. Ханичил яздеше всеки ден, почистваше конюшните заедно с работниците, хранеше конете, помагаше при поливането. Понякога Том я вземаше на обиколки със себе си — точно както правеше и татко. Тя помагаше на Ализа при печенето на сладките и на хляба. И никога вече не обу обувки.

Веднъж седмично, без никога да забрави, тя поставяше свежи цветя в буркана под кестена. За татко.

— Крайно време е да тръгнеш на училище, млада госпожичке — каза веднъж Ализа разтревожена.

Ханичил щеше скоро да навърши шест години, но дори не искаше да чува за училище. Искаше да остане там, където беше, да прави онова, което правеше, защото така беше щастлива. Фактът, че рядко виждаше други деца, с изключение на случаите, когато отиваше на пазара в Китсвил с Ализа, не я притесняваше ни най-малко. С Ализа се чувстваше сигурна, а най-щастлива беше, когато ѝ разрешаваха да отиде на търга за говеда. Тогава Ханичил лъскаше седлото и такъмите на Лъки, докато заблестят. Обличаше бяла копринена риза и завързваше червено шалче на врата си, обуваше ботуши със сребърни шпори и нарамваше миниатюрна карабина, имитация на татковата „Стетсън“. Прибираше златистата си коса под шапката и заприличваше досущ на момче или поне така казваше Ализа.

— Мършаво момче, което като че ли умира от глад — добавяше мрачно Ализа, защото, независимо с каква храна я тъпчеше, Ханичил никога не придобиваше онази закръгленост на крайниците, която би задоволила Ализа. — Имаш телосложението на баща си — въздъхваше примирено тя. — И към неговото тегло не успях да добавя нито унция.

Беше средата на май и скоро щеше да се състои нов търг, когато Роузи доведе Джак Дилейни на гости. Бяха купили нови тексаски говеда, бяха ги вкарали в ограденото пасище и Ханичил ги гледаше, застанала до оградата с Том, сгорещена и щастлива след дългия вълнуващ ден, прекаран на седлото. Том беше внимавал тя да не се отклони и да попадне под копитата на говедата, както и да не падне случайно от седлото, но сега беше извънредно горд с нея.

— Ти си истински каубой, Ханичил — каза ѝ той възхитен, защото не познаваше нито едно дете, особено момиче, което да може да язди като нея и което да притежава нейната издръжливост.

Поведоха конете към конюшните. Ханичил говореше развълнувано за облака прах, който се носел след препускащите говеда и който почти я задавил. Слънцето залязваше. Ханичил имаше намерение да постои под помпата за вода близо до конюшните, за да се поохлади, когато чу познатото тръбене на клаксона и видя червения додж да се носи по пътя към тях.

Тя и Том завързаха конете и мълчаливо загледаха как Роузи завъртя рязко колата и я спря пред къщата. Чуха високия ѝ пронизителен смях, с който тя отвори вратата и слезе. Ханичил застина от изненада и тревога, когато от другата страна слезе мъж и започна да се оглежда на всички страни.

— Това е то, Джак — каза високо Роузи. — Ранчото Маунтджой. Домът на моите прадеди. — И тя отново се засмя високо.

— Кой, мислиш, е този? — попита шепнешком Ханичил и се доближи плътно до Том.

Той сви рамене.

— Просто приятел, предполагам.

Но изглеждаше разтревожен. Роузи не беше водила у дома си никого досега.

— Ханичил? Ти ли си това там, на коня? — Роузи заслони очите си с ръка и се вгледа в дъщеря си. — Мили Боже, помислих те за момче! Ела тук да поздравяш приятеля ми. — Тя се засмя, но смехът ѝ

беше кратък, гневен. — Деца! — подхвърли тя на Джак. — Точно когато искаш да ги покажеш на някого, изглеждат така, сякаш цял ден са се въргалияли в прахта. — Ханичил бавно подкара Лъки към тях. Беше привела кисело рамене и избягваше погледа на майка си. — Джак, това е моето малко момиченце. — Роузи му се усмихна, но някак страхливо. Никога не знаеш как ще реагират мъжете, когато видят дете, а и Ханичил не правеше нищо, за да се хареса. Беше мръсна, миришеше на говеда и беше грозна като греха. *„Само почакай да останем сами, закани се наум Роузи, ще ти дам да се разбереш! И на Ализа ще дам да се разбере за това, че ти е позволила да останеш в това състояние!“*

— Здравей, Ханичил. — Джак кимна с глава, без да се усмихва.

— Здравей — смънка тя с извърната настрани глава. Хвърли му бърз поглед с крайчеца на очите си. Мислеше, че той изглежда много странно, облечен в градския си костюм и с вратовръзка, вместо да бъде с дънки като всички други тук. Докато все още го гледаше, той обгърна с ръка кръста на майка ѝ. После ръката му се придвижи нагоре към гърдата ѝ и той пошушна в ухото ѝ нещо, което я накара да се засмее. Ханичил се изчерви силно. Смушка Лъки и се отдалечи.

— Хей — извика Роузи след нея, макар и неохотно, — къде отиваш?

— В конюшните — отговори Ханичил през рамо.

— Добре, но се постарай да дойдеш навреме да вечеряш с мен и мистър Дилейни — Роузи изкачи стъпалата, които водеха към къщата, като търсеше с поглед Ализа. — И се окъпи преди това — добави тя и двамата с мистър Дилейни отново се засмяха, а бузите на Ханичил отново пламнаха от срам и възмущение.

Ализа намрази Джак Дилейни от пръв поглед. Реши, че той е прекалено крещящо облечен и прекалено нахакан, че е мазен и като че ли ѝ се подмазва със свойското „Ализа“, с което се обръщаше към нея, и с начина, по който поставяше длан на рамото ѝ, като че ли бяха приятели. *„Ти не си ни никакъв приятел, мистър, мислеше си тя, като го гледаше как поглъща с очи всяка подробност. Като че ли се каниш да купуват ранчото.“* И изведнъж изпита гняв и силна неприязън към него.

Подреди масата за вечеря на верандата, но тази вечер не постави прибори за себе си и Том, както обикновено правеше, когато Роузи

отсъстваше. Те щяха да вечерят по-късно, в тяхната виличка, която беше на около миля от главната сграда. Знаеше, че ако този човек прекара нощта в къщата, нямаше къде другаде да спи, освен в леглото на Роузи. А тя нямаше намерение да остане и да слуша скърцането на пружините и техните стонове цяла нощ.

Ханичил провря глава през вратата на кухнята.

— Той отиде ли си, Ализа? — попита тя с надежда.

— Хм, този човек ще остане тук и през нощта — отговори тя и добави под носа си. — Ще спи в леглото на майка ти. — После погледна Ханичил, цялата покрита с прах, така че само очите ѝ се белееха.

— По-добре се изкъпи, малка госпожичке. И то по-бързо. Очакват те за вечеря, а аз ще я поднеса всяка минута.

Ханичил я погледна измъчено.

— Трябва ли? — попита тя умолително.

— Е, момичето ми, предполагам, че този път — да. — Ализа ѝ се усмихна мило. — Няма значение, банята ще приключи бързо. Освен това приготвила съм печено пиле, сос и бисквити. Точно каквото и както обичаш.

— Не съм гладна — каза Ханичил на инат. — Даже мисля, че ми е лошо. — Тя изплези език, за да го огледа Ализа. — Виждаш ли? Пипни челото ми, горещо е.

Ализа въздъхна съчувствено.

— Съжалявам, момичето ми, това просто няма да мине. Ще вечеряш с майка си и с нейния приятел. Нищо не може да се направи. Имаш петнайсет минути.

Ханичил затътри краката си по пода. Денят беше толкова вълнуващ и забавен. Защо майка ѝ трябваше да се появи точно сега? И то с този ужасен градски човек. Не искаше да вечеря с него. Мразеше го.

Като затръшна вратата на стаята си, тя се загледа без настроение в роклята, която Ализа беше огладила и сложила върху леглото. Беше бяла на червени точки. Талията ѝ беше украсена с червена сатенена панделка, яката беше висока, а ръкавите — буфан. Полата беше украсена с волани и дантели. Знаеше, че ще изглежда смешно в нея. Винаги изглеждаше смешна в рокли. И те отново щяха да ѝ се присмеят.

Съблече се и застана под душа, изобретен и инсталиран от Том — малък лукс в стаята ѝ. Приятно беше да усеща хладката вода върху сгорещената си, покрита с прах, кожа. Минутите минаваха и когато разбра, че не би могла да отлага повече момента, тя се подсуши и облече роклята на точки, като завърза грижливо сатенената панделка. Прокара четката през дългата си мокра коса и кисело и вдървено излезе на верандата.

— Ето те най-последно! — Роузи я огледа критично. — Господи, и тази рокля е прекалено къса вече! — възкликна тя. — А къде са обувките ти, момичето ми?

— Нямам такива — измънка Ханичил със сведени очи. — Последните ми станаха малки преди няколко седмици.

Роузи нервно погледна Джак и прикри объркването си със смях.

— Ханичил, не говори така. Мистър Дилейни ще си помисли, че съм лоша майка. Представи си — дъщеря, която няма обувки! Ализа би трябвало да ми каже. Щях да ти купя поне два чифта.

— Тя наистина е хубава, Роузи — каза Джак мило и искрено. — Това, което подушвам, печено пиле ли е? Господи, отдавна не съм ял печено пиле! — Той се усмихна предразполагащо на Ханичил. — Обзалагам се, че това е и твоето любимо ястие, Ханичил. Не е ли така?

— Не — излъга тя, — не е.

Роузи я погледна ядосано. Малкото копеле щеше да създава трудности.

— Учудващо е колко лишени от чар могат да бъдат децата, когато поискат — каза тя на Джак, изпълнена с горчивина. — След всичко, което правиш за тях, малко благодарност и смиреност наистина биха били оценени.

Той сви рамене. Това не го интересуваше. Извади шишенцето от джоба си и го остави на масата. Съблече сакото си и нави ръкавите на ризата си, после напълни две чашки.

— Земята наистина е хубава, Роузи — каза той с поглед, отпращан в далечината. — А и говедата, които виждам в ограденото пасище, са първокачествени.

— Те са само част от стадото — обясни нетърпеливо Роузи. — Има още много, но те са навън. Мисля, че са няколко хиляди. Наистина забравих по колко глави от порода имаме.

Джак си взе от пилето и бисквитите. Напълни чинията си със сос и кимна одобрително с глава, когато опита храната. Каза:

— Обзалагам се, че Ханичил знае точно колко глави добитък имате.

Ханичил сведе очи и втренчи поглед в празната си чиния. Роузи постави парче пилешко в нея, две бисквити и ги заля с малко сос. Храната миришеше прекрасно, а Ханичил беше много гладна, но преглътна, за да прогони глада, и стисна инатесто устни. По-скоро би умряла от глад, отколкото да се храни с този мъж.

Роуз отново я погледна.

— Не си губи времето, като се мъчиш да я заговориш, Джак — каза тя ядосано. — Тя просто преиграва.

— Не знаеш какво изпускаш, дете — каза Джак с усмивка и захапа пилешкото бутче.

„О, напротив, знам, помисли си с горчивина Ханичил, но не си заслужава да го споделям с теб.“

— О, Господи, защо просто не изчезнеш и не ни оставиш да се насладим на вечерята? — каза най-после Роузи, извън себе си от яд.

Нямаше нужда да ѝ се повтаря. Ханичил беше станала от стола, преди Роузи да е довършила изречението. Изтича в къщата и се скри зад щорите. Чу как майка ѝ разказа на Джак всичко за ранчото — колко е голямо, колко глави добитък имат и каква е годишната печалба.

— Имам късмет — каза накрая Роузи, като се облегна назад и запали цигара. — Съпругът ми беше добър ранчер. Остави ме вдовица, но богата — добави тя с усмивка. — Макар че е изненадващо колко бързо парите се изплъзват през пръстите ми.

Той каза:

— Но винаги ще имаш ранчото. То ще ти носи добър приход.

Тя кимна и въздъхна дълбоко. После го погледна.

— Предполагам, че е така — съгласи се с него.

Ализа прибра празните чинии и отиде в кухнята, където имаше дълбока вградена мивка, за да ги измие. Ханичил изтича след нея. Взе парче плат и мълчаливо започна да ги подсушава.

— Вечерята ти е тук, в чинията. Недокосната е — каза Ализа през рамо.

— Не я искам.

Ализа усети треперенето на гласа ѝ. Когато Роузи отсъстваше, тя винаги оставаше с нея в къщата, но сега каза:

— Искаш ли да спиш у дома тази вечер? Ще вечеряме там, с Том. Ханичил прегърна Ализа през кръста и въздъхна щастливо.

— О, Ализа, наистина ли мога да дойда?

— Разбира се, детето ми — каза Ализа на глас и си помисли: *„Като че ли мога да те остави тук с тези двамата, които сигурно ще се напият, а после ще вдигнат врява до небесата като две побеснели кучета, няма съмнение.“*

Отиде да каже на Роузи, че ще вземе Ханичил със себе си.

— Иди да целунеш майка си за „лека нощ“ — нареди ѝ тя.

Ханичил, решена да изпълни дълга си, направи крачка напред и целуна майка си по бузата.

— Така вече е по-добре, миличка. — Роузи я прегърна здраво и, неочаквано, я обсипа с толкова целувки, че почти я задуши. — Тя е одрала кожата на баща си — каза тя на Джак, като въздъхна прочувствено.

Ханичил не се обърна назад. Изтича надолу по стъпалата, а после нетърпеливо заподскача около Ализа, докато вървяха към нейната виличка. А тя наистина беше малка — само две стаи, много тясна кухня и външна тоалетна. Беше изградена от сиви дъски. Ханичил я обичаше най-много, когато имаше буря. Тогава дъждът ромолеше по ламаринения ѝ покрив, светкавиците проблясваха зад прозореца, а тя се чувстваше уютно и в безопасност, сгушена до Ализа. Нямахше нищо против дори хъркането на Ализа, само и само да бъде до нея.

Тя, Том и Ализа седнаха на верандата и започнаха да се хранят, като през цялото време бърбеха за ранчото и говедата. Никой не спомена Роузи и Джак. Като че ли тях просто ги нямаше, като че ли си бяха отишли, помисли си с облекчение Ханичил.

На следващата сутрин, в седем часа, когато се върна неохотно вкъщи заедно с Ализа, за нейна изненада и огромно удоволствие, те наистина си бяха отишли.

Тази нощ Джак Дилейни се беше проявил като опитен любовник и беше доставил силна наслада на Роузи. Когато тя най-после заспа,

той беше останал буден още дълго време. Мислеше за разни неща. Например за това, че не беше преуспял. Според него успехът му беше съвсем скромнен. Имаше добри връзки и доставяше алкохол на заведения в няколко града, но животът беше труден. Трудно беше и да се съревновава непрекъснато с другите доставчици. Засега беше с „подходящи хора“, но в този бизнес „подходящите хора“ се сменяха без предупреждение. Можеш да се окажеш на улицата, без дори да си разбрал кога и как е станало това. Говореше се, че забраната ще бъде отменена скоро. Трябваше да мисли за бъдещето.

Роузи не беше особено умна, беше вече възрастна, но беше много красива и много секси. И беше богата. Ранчото Маунтджой беше голямо, а той можеше да се види в ролята на тексаски ранчер. Със своята способност да се оправя в живота, можеше да направи подобрения тук и да изкарва дори още по-голяма печалба. Първото, което щеше да направи, беше да построи прилична къща. Сегашната изглеждаше така, като че ли щеше да се разпадне при първия повей на вятъра.

— Роузи — каза той и я смушка в ребрата. — Защо да не се оженим?

Роузи веднага се разсъни.

— Наистина ли го искаш?

Беше толкова изненадана, че очите ѝ бяха заприличали на палачинки. В полумрака изглеждаше наистина много красива така, както лежеше, напълно гола.

— Наистина го искам — каза той. — Дълго мислих и реших, че така ще е по-добре и за двама ни.

— О, Джак — каза тя и обви първо ръцете си, а после и краката си около тялото му. — Къде ще отидем за медения си месец?

Той я събуди отново, този път вече на зазоряване.

— Хайде, да се махаме оттук — каза той и игриво я удари по дупето.

Заведе я в най-изискания магазин в Сан Антонио и ѝ каза да си избере рокля. Роузи облече абсолютно всички рокли, които се намираха в магазина, обградена от вниманието на всички продавачки. Най-накрая си избра една малко младежка за нея копринена рокля в прасковен цвят с тясно набрана пола. Всеки набор беше украсен с тясна сатенена панделка. Купи си и сатенени обувки в същия цвят,

както и огромна клоширана шапка, украсена с изкуствен прасковен цвят.

После той я заведе в бижутерията и тя пробва няколко диамантени пръстена, преди той да вземе решение. Избра пръстен с един-единствен кръгъл камък, който беше повече от два пъти по-голям от малкия пръстен с рубини и диамант, купен ѝ от Дейвид. Джак ѝ купи също така златна брачна халка. За всичко това плати обаче Роузи.

— Само докато стигнем до Чикаго и банката ми — каза ѝ той.

После седна на мястото на шофьора в нейния червен додж и я закара до градския съвет, където се сдобиха с брачно свидетелство. Същия този следобед бяха бракосъчетани от длъжностното лице и веднага заминаха на меден месец в Чикаго, където той трябваше да се погрижи и за бизнеса си. Чикаго беше един от любимите градове и на Роузи.

ГЛАВА 14

Минаха цели шест месеца, преди Ханичил да види отново майка си. Тя се спусна по пътя със своята обичайна скорост, само че сега не натискаше непрекъснато клаксона. Ханичил забеляза, че от едната страна на автомобила има голяма вдлъбнатина и че боята е олющена на още няколко места. И все пак изпита неочаквана нежност, когато Роузи излезе от колата и тя видя, че понакуцва.

— Мами, мамии, ти си ударена! — извика тя и се затича към нея.

— Наистина — отговори Роузи с горчивина.

Ханичил втренчи ужасен поглед в бялата превръзка, която стягаше глезена на майка ѝ, а после погледна ожуленото ѝ лице. Хвана я за ръката — като да я защити.

— Ще ти помогна, мамии — каза тя. — Можеш да се облегнеш на мен.

Роузи се засмя — кратък и остър звук, който нямаше нищо общо с веселостта.

— Благодаря, детето ми — каза тя. — Наистина имам нужда от някого, на когото да се облегна.

На верандата се появи Ализа. Застана с ръце на хълбоци и загледа мълчаливо ударената кола, после — Роузи.

— Някой те е блъснал? — попита тя най-накрая.

Роузи срещна очите ѝ.

— Да, Ализа, така е — каза тя тъжно.

Изглеждаше така отчаяна, самотна и уязвима, че дори сърцето на Ализа омекна.

— Може този път да не се е развявала — каза Ализа на Ханичил, когато двете отидоха да приготвят кафе. — Може да е сложила ново начало.

— Искаш да кажеш, че може би този път ще остане у дома? — попита страхливо Ханичил. Разкаяната Роузи с изкълчения глезен беше нещо ново, различно, но кой можеше да каже колко дълго ще трае това ѝ настроение? Можеше отново да стане старата Роузи, а

Ханичил не би могла да го понесе. Тя искаше нещата да си останат точно такива, каквито си бяха.

Седнала на верандата, Роузи мълчаливо пиеше кафето си, вперила поглед в далечината. Ханичил седна на най-горното стъпало и обгърна коленете си с ръце. Наблюдаваше майка си. Фишър, малкото черно кученце, което Том беше намерил на пътя, се беше сгушило в нея, изплезило езиче от горещината.

— Човек трябва да се потруди доста, за да намери по-грозно куче — каза заядливо Роузи, все още загледана в равната прерия. — Къде, за Бога, го намери?

— Том ми го даде. — Ханичил сложи длан на главата на кученцето, а той се обърна и я облиза предано.

— Е, трябва веднага да му го върнеш. Това куче нищо не струва. — Роузи отпи още една глътка. — Кафето е горчиво — каза тя на Ализа.

— На мен ми се струва, че и ти си горчива — възрази остро Ализа.

Роузи избухна в плач. Не можеше повече да се сдържа. Цялата сърцераздирателна история се отрони от устните ѝ, без дори да го иска: за това, че беше помислила Джак за джентълмен, а той я беше излъгал, че е постигнал успех в живота. За това как я беше ухажвал и как се бяха оженили.

— Ти си се омъжила? — каза Ализа, силно изненадана. — За този подмазвач от града? Защо? Можех да ти кажа какъв е той още първата вечер, когато го видях как оглежда ранчото така, все едно че е вече негово. Той е толкова мазен! Можеше като нищо да се плъзне по наклона, ха-ха!

— Жалко, че не стана така — каза Роузи горчиво.

Сините очи на Ханичил не се отделяха от лицето на майка ѝ, докато тя разказваше как се оженили и какъв прекрасен месец изкарали в Чикаго. Наели огромен апартамент в хотел „Дрейк“, вечеряли в най-добрите ресторанти, посещавали всички шоу представления, пиели и танцували в контрабандни заведения, където ѝ било далеч по-забавно отколкото в който и да е театър. Джак дори я запознал с Ал Капоне. Докато си спомняше, по лицето на Роузи беше изписан копнеж.

— Това бяха най-хубавите мигове в живота ми — каза тя шепнешком и тежко въздъхна. Но гласът ѝ стана по-корав, когато си спомни истината. — Когато, в края на месеца, пристигнаха сметките, Джак ми каза, че е във „временно затруднение“. Помоли ме да се погрижа за тях, само този път. Каза, че ще ми ги върне по-късно. — Тя вдигна ръце нагоре и ги погледна безпомощно. — Той живееше като принц — най-хубавите дрехи, най-големите апартаменти в най-изисканите хотели, най-хубавата храна. Джак винаги искаше най-доброто. Кой не би му повярвал? И аз, разбира се, плащах. В Сейнт Луис и Индианаполис. В Синсинати, Охайо и Питсбърг. Даде ми почивка едва в Ню Джърси. Каза, че неочаквано спечелил пари или нещо такова. — Тя направи пауза, вгледала се с тъга в миналото. — Онази нощ той се държа с мен така, като че ли бях кралица, истинска кралица. Купи ми нова вечерна рокля. И всички ми се възхищаваха, докато танцувах, всички без изключение.

Ханичил си представи как майка ѝ танцува, представи си всички онези мъже, втреничени в нея, и притисна кученцето по-близо до себе си — за утеха.

— Когато се върнахме в хотела, Джак започна да ми задава въпроси за ранчото — продължи Роузи. — Каза, че управителят ми не се справя добре. Че мястото запада и е готов да се обзаложи, че ме мамят. И че сега, след като сме вече женени, за ранчото трябва да се грижи той. На мен идеята ми се стори добра. Той беше мой съпруг, все пак. Казах: „Защо не?“ Тогава той започна да ми задава още въпроси — колко е голяма собствеността, колко глави добитък имаме, колко е печалбата. Отговорих му, че нищо не знам. Казах му, че с това се занимава адвокатът на Дейвид, Паркър Грант. И той се обади на адвоката и започна и на него да задава въпроси. Старият Грант отказа да отговаря, защото не го познавал и защото ранчото не е мое, а на Ханичил. — Очите на Роузи гледаха уплашено, когато ги насочи към тях. — Джак полудя. Каза, че съм го измамил, че съм се преструвала на богата вдовица, че съм го излъгала, че притежавам ранчо, а толкова нямало. „Бях богата, отговорих му, докато не започнах да плащам сметките ти.“ — Гласът ѝ заглъхна. Тя покри лицето си с длани. Но въпреки това видяха, че по бузите ѝ се стичат сълзи, когато прошепна: — Джак ме удари, нарече ме лъжлива кучка и излезе. — Сълзите я задавиха. — Изостави ме.

— И, без съмнение, отново е трябвало да платиш сметката в хотела — каза Ализа язвително. — Е, Роузи, по-добре е да престанеш да се самосъжаляваш и да продължиш да живееш. Няма смисъл да плачеш заради мъж, който се отнася лошо с теб и краде парите ти.

Ханичил нищо не разбра, с изключение на това, че Джек Дилейни е откъснал парите на майка ѝ и че я беше ударил. Никой никога, през целия ѝ живот, не беше удрял Ханичил. Тя познаваше единствено нежността, тесния си семеен кръг, животните, които обичаше, каубоите, които се държаха с нея така, като че ли наистина беше специален човек, и на шега я наричаха „мадам“ и ѝ сваляха шапки. „*Tu si шефът*“, казваха ѝ винаги със смях.

— Мами — каза тя и свали длани от ушите си, — ранчото наистина ли е мое?

Роузи ѝ хвърли гневен поглед.

— Да, по дяволите — отговори ѝ кисело. — За какво мислиш, че говорих току-що? Ако ранчото беше мое, така, както трябваше да бъде, това нямаше да се случи. Грешката е на баща ти.

Ханичил се сви и стисна още по-здраво кученцето.

— Дейвид не е допуснал грешка — намеси се Ализа. — Нито пък Ханичил. Такова е било желанието на Джорджи Маунтджой. И за всички нас е по-добре така, защото, струва ми се, че иначе Джек Дилейни щеше да заграби и него. И тогава къде щяхме да живеем? Щяхме да останем на улицата, Роузи Хенеси. Не го забравяй.

Роузи стоеше в стаята си. Лежеше на леглото и гледаше тавана. Ализа се опита да я заинтересува с домакинството, с управлението на къщата, дори с управлението на ранчото, но на Роузи всичко ѝ беше безразлично. От гардероба ѝ се подаваха скъпите ѝ елегантни рокли и кожените ѝ палта и ѝ напомняха, че няма къде да ги облече. Не си направи нито веднъж труда да си сложи пудра и червило, не обръщаше внимание дори на френския парфюм, който беше оставила на тоалетката. Нито веднъж не отиде до Сан Антонио, дори за да посети фризьорския салон, и модерната ѝ прическа скоро се превърна в сплъстено топче коса.

Ханичил внимаваше да не се мярка пред очите на майка си. Понякога дори ѝ се струваше, че Роузи не е в къщата. Повечето нощи

Ализа спеше при нея, защото се страхуваше да я оставя сама с Роузи, която не излизаше от състоянието си.

— Не знам какво става. Дали не полудява? — каза на Ханичил озадачена.

Ханичил знаеше обаче, че това е прекалено хубаво, за да е вярно. След няколко седмици Роузи излезе на верандата бледа и изпита.

— Ализа! — извика тя, докато минаваше през кухнята. — Донеси ми кафе! И по-бързо! Отивам в града.

Съвсем скоро двете гледаха след Роузи, която се носеше по пътя в червения автомобил, и се питаха дали въобще ще се върне. Но, разбира се, тя се върна. Нямахме къде другаде да отиде, а и не й бяха останали много пари. Бяха й останали обаче красивите дрехи. И с новата си прическа, добре оформена и накъдрена на леки вълни, тя наистина изглеждаше прекрасно. И все вървеше с онова секси поклащане на бедрата, което мъжете винаги забелязваха.

Прекарваше все повече и повече време в Сан Антонио, като често отсъстваше дори по няколко седмици. А когато се връщаше, винаги носеше по няколко бутилки алкохол, хвърлени на задната седалка на доджа. После се затваряше в стаята си и се появяваше едва двацет и четири часа по-късно.

— Роузи — извика ѝ Ализа един ден и почука силно на вратата, — излез от там! Знаем какво правиш вътре. Напиваш се! Ти си луда, ето какво си. Никога не мислиш за това, че имаш малко момиченце и отговорности.

Роузи отвори вратата. Лицето ѝ беше подпухнало, очите — зачервени. Миришеше на уиски. Пъхна лицето си в това на Ализа.

— Искаш да знаеш защо пия ли? Защото съм отегчена. Ужасно отегчена, чак до мозъка на костите си. Ето защо. — Прибра се в стаята и затръшна вратата.

Ханичил наблюдаваше Ализа, която извади ключа от джоба си и заключи вратата.

— Изнесох всичките бутилки от стаята ти, Роузи — извика Ализа. — Не оставих нито една. Така че, седни на леглото и помисли малко, жено. Помисли за греховете си.

Роузи изпищя. Заудря с юмруци по вратата.

— Ти си кучка, Ализа! — извика тя. — Уволнена си! Махай се от тук, от къщата ми!

— Тази къща е на Ханичил, жено, не го забравяй! — извика ѝ Ализа в отговор. После хвана Ханичил за ръката и я заведе в кухнята.

Тази вечер Ханичил не можа да изяде вечерята си. И Ализа не можа. Роузи беше престанала да удря с юмруци по вратата и да пищи и тишината беше ужасяваща, страшна. Но нито една от двете не заговори за това. Ализа накара Ханичил да си легне точно навреме, но разреши на кученцето да се стуши в нея, макар да се съмняваше, че момичето ще заспи. После седна на един стол и остана да пази цяла нощ пред вратата на смразяващо тихата стая на Роузи.

На другата сутрин на вратата се почука учтиво.

— Ализа? — каза Роузи тихо. — Може ли да получа цигара? Моля те!

— Ти плачеш? — Ализа втренчи поглед във вратата, като че ли можеше да я види през нея.

— Да.

Ализа отключи вратата и двете втренчиха погледи една в друга. Очите на Роузи бяха силно подути, но тя изглеждаше примирена.

— Отсега нататък ще бъда добра, Ализа — каза тя. — Ще видиш.

Но обещанията на Роузи бяха винаги временни. Тя скоро се върна към стария си начин на живот. През по-голямата част от времето живееше в Сан Антонио и Хюстън, а клюките винаги достигаха обратно до ранчото Маунтджой. „Около Роузи Хенеси винаги се навърта някои мъж“, гласяха те.

ГЛАВА 15

Ханичил беше на осем години, когато големият кладенец, който снабдяваше с вода ранчото Маунтджой вече повече от век, внезапно пресъхна. Предходното лято беше ужасно горещо и по всичко изглеждаше, че и това ще е такава. Ханичил чу Том да казва на Ализа, че по тръбите, които свързваха кладенеца с мястото за водопой на говедата, не тече почти никаква вода и че той е много разтревожен.

Роузи обаче не се тревожеше за нищо.

— Този кладенец винаги си е бил тук — казваше тя безгрижно и седеше и пушеше на верандата както преди. — Това, от което имаме нужда, е една хубава буря и той ще се напълни отново.

Дори Ханичил се питаше как е възможно тя да е толкова глупава. Детето знаеше, че без вода говедата ще умрат.

— Без вода и ние ще умрем — мърмореше Ализа под нос, страховито.

Всяка сутрин Том караше Ханичил до училището, което беше на десет мили от ранчото, в Китсвил. Пътуваха в стария додж на Роузи, но само тогава, когато тя не се впуснеше в някое от дългите си отсъствия. В тези случаи двамата отиваха до училището на кон.

Ханичил се изчерви от срам, когато за първи път чу майките на другите момичета да говорят за Роузи.

— Що за възпитание се дава на това дете? — говореха те. — Погледнете я само, боса и в гащеризон, като някой син на фермер! А това е детето на Роузи Маунтджой, онази, която притежава едно от най-големите ранчо в областта! Чух, че харчи всичките си пари в Сан Антонио и Хюстън, където добре си живее. Всички мъже говорят само за нея и за онова, което върши.

И те се споглеждаха многозначително, а после поглеждаха с гордост своите деца, прилично облечени в карирани полички и бели блузки, със сплетени на плитки коси, с къси бели чорапки и излъскани обувки. Майките шепнеха на децата си да стоят далеч от Ханичил, като че ли и те можеха да се заразят от лошите навици на нейната майка.

Ханичил се срамуваше заради майка си, но се чувстваше далеч по-различно, когато хората говореха за Том. Тогава лицето на Ханичил гореше от гняв. Те втренчваха погледи в нея и Том, а един ден една жена каза високо, че е скандално, задето тя е оставена на грижите на чернокожо момче. Ханичил се извърна и им се противопостави. Отметна назад дивната си руса коса, а сините ѝ очи блестяха гневно.

— Не се осмелявайте да говорите за Том! — извика тя ядосано. — Какво въобще знаете за него? Том Джеферсън е най-добрият ми приятел. Да, това е истината. А сега идете и го разкажете на всички. Хайде. — И като отметна още веднъж глава назад, тя влезе в училището. Но излезе отново само след секунда. — Чуйте ме, клюкарки такива! — извика тя от стъпалата. — Моята истинска майка е Ализа Джеферсън! И моята кожа е със същия цвят като техния, само че вие сте слепи и не можете да го видите! Хайде, вървете да разкажете това на целия град.

Сам Уотърфорд, учителят на Ханичил, прикри усмивката си, когато тя мина покрай него, все още побесняла от гняв, размахала лакти, и седна на чина си, най-отзад. Учителят ѝ беше казал да седне там, защото беше с цяла глава и рамене по-висока от останалите в класа. Той харесваше бойкия дух и невинността на Ханичил, начина, по който тя защитаваше майка си и приятелите си. Също така се възхищаваше на интелекта ѝ.

Ханичил Маунтджой беше най-умното дете в класа. Всеки следобед си вземаше книга за вкъщи и когато я връщаше на другата сутрин, учителят знаеше, че я е прочела. По-скоро — погълнала на един дъх. Обичаше да чете приказки за далечни страни, разкази засмели постъпки и приключения, за история, за биографии на известни мъже и жени — президенти и актьори, шампиони на родео и балерини. Обичаше да чете всичко за Англия, защото, както заявяваше гордо, дядо ѝ Джорджи бил англичанин. Живееше в измисления свят на книгите и на киното. Всеки съботен следобед ходеше на кино в Китсвил. И Сам ни най-малко не я обвиняваше. Никой не завиждаше на живота на Ханичил Маунтджой Хенеси.

Но сега Сам беше принуден да каже:

— Ханичил Маунтджой, тук, в училище, не допускаме такова поведение. Бъди така любезна да не повишаваш тон по този начин.

— Кучки! — промърмори Ханичил под носа си, с което накара момичетата да ахнат, шокирани, а момчетата — да се засмеят гръмогласно.

Сам реши да се престори, че не е чул. На Ханичил и без това й беше трудно. Не приличаше на другите момичета, не се обличаше като тях и не живееше така, както живееха те. Ханичил беше своеобразна във всяко едно отношение и учителят се надяваше, че тя ще получи добро образование, че ще отиде да учи в колеж, докато всички тези малки глупави зайчета ще се омъжат и ще имат бебета — точно както е станало и с техните майки.

— Днес следобед ще имаш допълнителна домашна работа — каза й той строго. — Ще вземеш у дома си тома с произведенията на Шели и ще прочетеш първите двайсет страници. И ще научиш една поема наизуст. Ти можеш да избереш коя да бъде, но утре ще застанеш пред класа и ще я изречитираш. Ясно ли е?

— Да, сър. — В гласа на Ханичил се усещаше весела нотка. Мистър Уотърфорд знаеше колко обича тя поезията. Неговото така наречено наказание можеше да се окаже милост за нея. Като се изключи рецитирането, защото тогава всички момчета ще я гледат втренчено, а момичетата ще си шушукат, прикрили устата си с длан, по отношение на външния й вид.

Училището беше непрекъснатата борба за Ханичил. Тя го обичаше и мразеше едновременно. Такива бяха и отношенията с майка й. Понякога, когато Роузи си беше у дома, Ханичил наблюдаваше как седи на верандата втренчена в пространството. Тя изглеждаше толкова тъжна и самотна, че сърцето на Ханичил се свиваше. Тогава тя седеше до нея и слагаше глава на коленете й. Много искаше да знае как може да успокои демоните, които сякаш разкъсваха майка й. И така, до поредното „развяване“ на Роузи, както го наричаше Ализа. Тогава Роузи изчезваше в своя свят, със своите „приятели“.

В същата година, когато кладенецът на ранчото започна да пресъхва, започнаха да пресъхват и богатствата на Америка. Катастрофата на Уол стрийт разтърси като сеизмични вълни цялата страна. Ехото на взрива се чу дори в Европа, както и в останалия свят.

Семейство Маунтджой никога не бяха живели като богаташи, като се изключи Роузи, разбира се, а тя не беше истинска Маунтджой, но поне не бяха и бедни. Началото на тяхното благополучие беше

поставено в онзи момент, когато Джорджи Маунтджой спечели две хиляди долара на карти и умно ги инвестира в още земя и превъзходни говеда. А сега говедата умираха поради липса на вода, а и вече нямаше пазар за тях, защото никой нямаше пари, за да ги купи.

Управителят на ранчото каза на Роузи, че трябва да копаят, за да намерят нов кладенец, ако искат ранчото да оцелее, а Роузи отвърна, че не са останали никакви пари, с които да започнат копаенето. Няма достатъчно дори да се плати на каубоите, които се грижели за умиращите говеда.

— Искаш да кажеш, че си похарчила всичките пари на Дейвид Маунтджой? — попита Ализа шокирана. — И всички пари, които сме спечелили от неговата смърт насам?

— Ти знаеш, че днес парите нищо не струват. — Роузи безгрижно издуха дима от цигарата си и се съсредоточи в току-що лакираните си нокти.

— Да, но тези пари със сигурност са отишли някъде — отговори Ализа. — А сега какво ще правим? — Широкото ѝ чело се сбърчи тревожно. Тя стисна здраво устни, за да покаже неодобрението си. Беше разчитала на тези пари. Беше смятала, че те ще им помогнат да преживеят трудните времена, които, тя знаеше, винаги идват, рано или късно, неизбежно като пролетните дъждове.

— Не бъди такава досадна мърморана — каза Роузи. — Ранчото Маунтджой дава достатъчно, за да запази сегашния стандарт на палавата и високомерна мис Маунтджой. Тя все така ще ходи в гащеризони, това няма да се промени. Нищо няма да се промени и за теб и твоето момче.

Гласът на Ализа едва излизаше от гърлото ѝ, така се беше свило то от гняв.

— Не съм очаквала, че ще кажа това на теб, Роузи Хенеси. О, да, знам, че все още си Роузи Хенеси, макар че може и да съм единствената, която знае, че Дейвид никога не се ожени за теб. Но няма да кажа и думичка, за да не навредя на детето, което и без това вече си няма баща. И така, никога не съм очаквала, че ще кажа това, но не си ми плащала заплата от смъртта на мистър Дейвид. Момчето ми също изкарва пари, като се грижи за ранчото. И, слава Богу, поне на него се плаща. Така че не ми се прави на важна, Роузи Хенеси. Грижа

се за момиченцето ти, откакто се е родило. И за къщата. И то за нищо, без пари.

Като остави Роузи да гледа със зяпнала уста след нея, тя се върна в кухнята и започна ядно да трака с тенджерите, докато ги слагаше върху огъня, за да приготви вечерята.

— Значи съвсем скоро в това домакинство няма да има пилета — мърмореше си тя под нос, сама на себе си. — Ще ядем горчица, супа от коприва и свинско. И то, ако имаме късмет.

Някак си преживяха тази година, а и следващата. Нагорещената суха земя се пукаше, докато накрая заприлича на огромна картинна мозайка. На места пукнатините бяха толкова широки, та на Ханичил се струваше, че се простират до края на света. Всеки ден все същото — ужасна горещина, надвиснало мъртво синьо небе и силен горещ вятър, който се вихри над прашна гола земя.

Вечер Ханичил лежеше в леглото и не можеше да заспи, защото чуваше ужасяващото мучене на умиращите от глад говеда, които копнееха за водата и тучните пасища, някога изобилстващи в ранчото Маунтджой. Чуваше как горещият вятър свири в телеграфните жици и — в далечината — пищенето на влаковете, които отнасяха хората към цивилизацията, където водата си течеше от чешмата и никой дори не се замисляше за нея. Покриваше ушите си с длани, изпълнена с дълбоко отчаяние и самота. *„Не трябваше да си отиваш, татко, шепнеше в мрака. Не биваше да ни оставяш.“*

Кучето, слабо и с дълги крайници като нея самата, лежеше изпънато на голия под до леглото ѝ, дращеше с лапи и се задъхваше заради горещината. Чуваше плача ѝ и поставяше лапи на леглото, виеше съчувствено и се опитваше да облизва с език горчивите ѝ сълзи.

Тогава забраната върху алкохола беше отменена и Роузи я заведе в Сан Антонио да празнуват. Взе и последните долари — онези от продажбата на последните говеда, която, след като нямаше трева, ѝ се струваше разумно нещо. Не мислеше като Том, Ализа и Ханичил, които знаеха, че това е истинска трагедия. Те не бяха единствените ранчери, които страдаха от дългото засушаване, но техният кладенец беше единственият, който пресъхна.

Ханичил се беше свила на верандата и мислеше за влака и за това, къде ли би могъл да я отведе той.

— Не ти ли се иска да видиш Ню Йорк, Том? — попита тя.

Той се беше облегал на перилата на верандата, втренчил поглед в небето. Обърна се и я погледна.

— Не. Не ми пука за Ню Йорк. Всичко, което съм искал, е да бъда тук, в ранчото. То е моят живот — каза той и разпери безпомощно слабите си ръце. — Не познавам никакъв друг живот и не искам да познавам. Обичам това място и сърцето ми се къса, задето няма вече говеда. Това е истината.

— То никога нямаше да се случи, ако татко беше жив.

— Дори баща ти нямаше да може да направи нищо с времето. Той беше просто човек, Ханичил. Точно толкова безпомощен, колкото и останалите от нас, когато Господ е решил да прави онова, което той желае.

— Но той щеше да спестява парите ни, нямаше да ги харчи като мама — каза Ханичил. — Щеше да изкопае нов кладенец, да постави нови тръби и бедните говеда нямаше да умрат, и ние нямаше да умираме от глад...

— Все още не умираш от глад, мис — извика Ализа от кухнята. — Вечерята е готова, така че, измийте си ръцете и сядайте на масата.

Издоха храната мълчаливо. Том преглъщаше мъчително рядката супа и избягваше погледа на майка си. През цялото време се питаше какво ще стане с ранчото. *„Не е останало нищо, освен тази къща, хамбарите и стопанските постройки, както и някои машини, мислеше той уморено. Няма работа за мен, освен да се грижа за двата коня и за Ханичил.“*

Хвърли й бърз поглед с крайчеца на окото си. Тя беше втренчила поглед в чинията си, но той знаеше, че не вижда супата в нея. Очите й излъчваха болка и самота — както ставаше винаги, когато мислеше за баща си. Косата й беше сплетена на плитка, очите й гледаха като очите на изгубено дете, а той мислеше, че изглежда по-възрастна за дванайсетте си години. *„Детството и вече отминава, помисли си с тъга. А и онова, което и е останало, майка и скоро ще го вземе. Роузи нямаше право да изхарчва всичките пари, без дори да помисли за дъщеря си. А сега какво ще стане с нея?“* Том остави лъжицата. Не можеше да яде. Майка му го погледна въпросително, но нищо не каза. И нямаше нужда — знаеше за какво мисли той. За същото, за което мислеше и тя. Нямаше трева, нямаше вода, нямаше говеда. Нямаше и пари. Какво щяха да правят сега?

Ализа беше отгледала сина си сама. Борбата беше дълга и тежка. Тя не се страхуваше от усилената работа, нито от бедността. Но със сигурност не искаше отново да се срещне с бедността, която така добре познаваше — горчивата бедност, която изяжда душата тогава, когато нямаш работа и се чудиш откъде ще дойде следващото ти ядене и дали господарят няма да те изгони от бедната ти влажна стаичка. Ализа беше изпаднала в такава бедност, преди Дейвид Маунтджой да я наеме за своя домакиня. А сега, благодарение на Роузи, изглеждаше много вероятно да се озове в същото положение.

— Трябваше да накараш Роузи да ти плаща заплатата, Ализа — каза Ханичил ядосано. — А тя само харчеше и харчеше... За кожени палта, за рокли, за бижута, за нищо. Въобще не мога да разбера за какво и как е успяла да изхарчи всичко.

Тя погледна с отчаяние Ализа, нейното мило кръгло лице, нейните пълни гърди, здравето ѝ тяло — жената, която я беше обичала и се беше грижила за нея през целия ѝ живот. И Том — толкова висок, с дълги крайници и толкова силен. Очите му бяха толкова тъмни, че когато го погледнеш, виждаше в тях собственото си отражение. Той ѝ беше верен приятел, единственият ѝ приятел. Ализа беше човекът, който уталожваше нещата между нея и Роузи, а Том уталожваше нещата между нея и целия останал свят — под което се подразбираше училището и останалите деца.

Сега и двамата трябваше да си намерят друга работа, за да изкарват пари, с които да живеят, и тя ужасно се страхуваше да не ги загуби и двамата. Ръцете ѝ трепереха от гняв, когато остави лъжичката си на масата. В този миг мразеше толкова яростно Роузи, че искаше да я види мъртва. Трябваше да присъства на погребението на Роузи вместо на баща си. Ковчегът на Роузи трябваше да бъде спуснат в гроба тогава, Роузи трябваше да е тази, която да отиде при Господ, вместо да ходи в онези кръчми в Сан Антонио и да прахосва техните пари, спечелени от продажбата на измършавелите говеда.

— Искан ми се Роузи никога да не се връща — изсъска тя през стиснатите си зъби. — Мразя я. Не искам никога вече да я видя.

— Тихо, дете. Как можеш да говориш така?! — скара ѝ се Ализа. Но не изглеждаше шокирана. Бедната Роузи, седнала на стъпалата на верандата, прегърнала коленете си с ръце и заклатила тяло напред-назад, толкова самотна и уязвима, беше едно нещо, но на другата

Роузи, онази, която беше прахосала цяло състояние за глупави неща, за мъже и дрехи, не можеше да бъде простено.

Том стана от масата. Облегна се на перилата на верандата, пъхнал ръце в джобовете, загледан в черните облаци, които се носеха по далечния хоризонт. Беше виждал подобни облаци много пъти през последните няколко години, но никога не беше валяло. Най-много да заръми, което не беше достатъчно дори да намокри повърхностния слой на земята и да слегне праха. Задуха силен вятър и вдигна вихрушка прах. Той сви рамене и се извърна. Сигурен беше, че и тази вечер няма да завали. Нямаше милост за ранчото Маунтджой.

Том беше на двайсет и две години и бъдещето му изглеждаше съвсем мрачно. Някога се беше надявал да стане управител на ранчото. Сега знаеше, че ще трябва да си тръгне. Утре или вдругиден, или другата седмица — ще трябва да тръгне да си търси работа. Също като стотици или дори хиляди други мъже, които ще търсят безрезултатно работа, която не съществува.

Том хвърли през рамо поглед към Ханичил. Тя се беше свила на кълбо в стария люлеещ се стол. Очите ѝ бяха затворени. Кучето лежеше до нея, поставило муцуна върху краката ѝ, а тя го галеше бавно и замислено по гърба. *„Утре или вдругиден, или другата седмица, помисли Том с горчивина — за втори път, ще трябва да изоставя Ханичил. Може би завинаги.“*

— Хайде да отидем да пояздим, момичето ми — извика той и ѝ се усмихна, като с едно-единствено, така привично, движение се изправи на крака.

Тя не си направи труда да си обуе ботуши. Тръгна боса из двора и свирна на Фишър, а Том беше готов да се закълне, че в момента тя е забравила проблемите си.

Яздиха дълго. Не пришпорваха конете да препускат в пълен галоп, защото вече нямаше малки кладенчета, откъдето да ги напоят и освежат. Конете вървяха един до друг в бърз тръс, а те си говореха само когато си посочваха един на друг някое изсъхнало дърво — последна жертва на сухите години — или за да накарат другия да обърне внимание на странното шумолене на сухата трева, раздвижвана от сухия вятър, когато посочваха пухкавите черни облаци, които сякаш

не помръдваха от хоризонта и като че ли обещаваха край на ужасната суша. Обаче така и не заваляваше дъжд.

По-късно, в най-тъмните часове на безлунната нощ, Ханичил лежеше будна в леглото и слушаше песента на горещия вятър в телеграфните жици и познатото свирене на влака и плачеше за Том, чиято мечта да управлява ранчото никога нямаше да се сбъдне; и за Ализа, на която така и не плащаха заплатата и беше обедняла напълно. Плачеше и заради себе си, защото не знаеше какво ще стане и с нея. Но се беше заклела никога да не пролее нито една сълза за безразсъдната си егоистична майка.

Ханичил стана с изгряването на зората и изтича в конюшната, както правеше винаги. Забеляза, че почти не е останало сено и овес, с които да хранят Бют и Лъки — двата единствени коня, които им бяха останали. Реалността, осъзнаването на факта, че не са им останали и пари, я връхлетя и тя изпадна в паника.

— Не се тревожи — каза ѝ Том, който също беше дошъл в конюшната. — В хамбара има още малко. Ще стигне поне за два месеца.

— А тогава — какво?

Очите ѝ гледаха уплашено, затова той каза колкото се може по-весело:

— О, Господ ще се погрижи за нас, Ханичил. Както винаги, нали? — И двамата вдигнаха погледи към небето, когато чуха неочаквания, силен гръм. Том ѝ се усмихна. — Не ти ли казах? Това сигурно е самият Господ, който иска да каже, че е съгласен с мен.

Ханичил изтича навън и впери поглед в надвисналото небе. Лицето ѝ грейна. Тя заподскача радостно, а косата ѝ се развя свободно над раменете.

— Ще вали, Том! — извика развълнувано. — Този път наистина ще завали! Бурята най-после пристигна. Погледни, само погледни!

Той нетърпеливо огледа хоризонта, но видя само светкавици. После му се стори, че черните облаци започват да изсветляват, да стават сиви. Освен на изток, където бяха подхванати от вятъра и се издигаха нагоре в небето. Там се образуваше черна висока вихрушка.

— Хвани Лъки! — извика той и се спусна към Бют. Свирна на Фишър и кучето веднага се спусна към него, защото мислеше, че ще

излязат на разходка. — Хайде, побързай, момиче! — извика той отново. — Ханичил, размърдай се, за бога!

— Защо, Том? Какво има? — Тя с лекота възседна коня. — Къде отиваме?

— В къщата! — извика той и нервно ѝ хвърли поглед през рамо. — И ние, и конете, ще се скрием в мазето. Идва тайфун. И то като че ли точно срещу нас.

Ханичил никога преди не беше виждала торнадо, но беше чела за тях в училище. Знаеше колко са опасни, знаеше, че разрушават всичко по пътя си, че вдигат във въздуха къщи и автомобили. И хора. Страхуваше се, но не можеше да не погледне назад. Трябваше да види торнадото.

А когато погледна, ѝ се прииска да не го беше правила. Огромна, черна, страшна колона се носеше завихрено из прерията, като се завиваше първо на едната страна, после на другата. И набираше скорост и височина с приближаването си към тях. Тя срита Лъки в хълбоците, за да ускори хода му, затвори очи и се впусна в галоп след Том.

Той вече отваряше вратата в задната част на къщата, която водеше към мазето, където Ализа складираше зимни ябълки, грудкови растения, консервирани плодове и зеленчуци. Дейвид Маунтджой го беше построил специално за нея, когато тя се оплака, че няма хладно място, където да държи хранителните продукти. Дейвид го беше направил както трябва — с циментов под, с огромни и здрави дървени греди и стълбище, за да може тя лесно да слиза до него. Сега Ализа се скри в мазето и мислено благодари на Дейвид. Кучето бързо я последва. Обърна се и видя Ханичил и Том, които се опитваха да накарат нервните и уплашени коне да слязат по стълбите. Вятърът се усили до силно бучене, конете изпаднаха в паника, показаха бялото на очите си и най-после слязоха по стъпалата. Том дръпна вратата капак над главите им и превъртя големия железен ключ. Погледна майка си, която стоеше подпряна на стената до изрядно подредените рафтове. Тя държеше един ръжен над главата си за защита и гледаше Ханичил, която се опитваше да успокои конете.

— Няма какво друго да правим, освен да чакаме — каза Том, като се опитваше да говори уверено.

— Да чакаме и да се молим, сине — каза Ализа и падна на колене.

— Е, аз няма да се моля! — извика гневно Ханичил. — Проклета да съм, ако се моля на Бог, който постъпва така с нас. След всичко, което преживяхме, сега и това. Какво му става на Господ? Не ни ли беше достатъчно?

Но ужасен шум удави думите ѝ. Толкова силно бучене, че покриха ушите си с длани, за да предпазят слуха си. Ханичил изпищя:

— Господ е дошъл за мен, защото произнесох напразно името му!

Писъците ѝ се смесиха с високо изречената молитва на Ализа, с уплашения лай на Фишър, с цвиленето на ужасените коне и гласа на Том, който ги приканваше да останат спокойни. А после им се стори, че земята се разпука на две и се стовари върху главите им — толкова силен беше трясъкът. И после — тишина.

ГЛАВА 16

На Ханичил се струваше, че тишината е оглушителна. Тя коленичи на циментовия под и вдигна очи към небето. Зачака онова, което щеше да дойде. Чу как Ализа си говори с бога, как му казва, че е готова да умре и да застане пред него.

Ханичил се замисли за смъртта. Тя ѝ се струваше далечна — нещо, което се случва на другите хора, не на нея. Не и на Роузи, помисли си гневно тя, която се „развяваше“ в Сан Антонио, вместо да е с тях в мазето, където да чака таванът да се разцепи и торнадото да ги вдигне във въздуха. Роузи винаги е имала късмет, помисли си Ханичил с горчивина, а на добрите хора като Ализа и Том се налага да носят цялото бреме на живота. А в този случай, те щяха да умрат, докато тя се „развява“.

Настана пълна тишина. Ализа беше спряла да се моли и дори конете и Фишър бяха притихнали. Том изкачи стъпалата и се спря на най-горното, за да се послуша. Торнадото беше преминало. Той превъртя ключа, постави длани под капака и се опита да го повдигне. Той не помръдна. Том го подпря с рамо и бутна отново, по-силно. Нищо. Обърна се и ги погледна.

— Заяжда — каза сухо. — А може и нещо да е паднало върху него.

— О, Господи, о, Господи! — прошепна Ализа. — Хванати сме в капан.

По челото ѝ изби пот. Тя притисна здраво длани една в друга и започна да произнася непрекъснато името Господне. Ханичил я прегърна, за да я успокои.

— Всичко ще бъде наред, Ализа. Сигурна съм, че някой ще дойде и ще ни отвори. Скоро.

А после си повтори наум, че сигурно всичко ще се оправи, защото тя още не беше готова да умре. За нея животът не беше още започнал. Все още не беше посетила онези далечни, загадъчни страни, които копнееше да види, не беше присъствала още на всички балети и опери, имаше още поне милион книги, които да прочете.

— О, погледнете ги тези коне — обади се Ализа. Те се обърнаха и видяха Бют и Лъки да опустошават щайгите с ябълки. — Те поне няма да умрат от глад.

— Ханичил е права, мамо — каза Том, за да я окуражи. — Скоро ще ни намерят и ще ни измъкнат оттук. — Но гледаше тревожно капака, защото му се струваше, че цялата къща е паднала отгоре му.

Ханичил си взе ябълка и седна на пода до Ализа. Кучето, задъхано и с увиснали уши, се сгуши в нея. Том поведе конете към далечния край на мазето, по-далеч от хранителните запаси. Остана там, хванал ги за юздите. Никой не говореше. Просто чакаха.

Пет часа по-късно Роузи свърна със стария червен додж в алеята, подмина весело мястото, където съпругът ѝ беше загинал трагично, и дори не помисли за него. Колата подскачаше по старите дълбоки бразди. Роузи мислеше за мъжа, когото беше срещнала онази нощ. Беше ѝ казал, че е нов в града и мисли да отвори нощен бар, в който обаче да се предлага и скара.

— Просто място, където човек може да отиде съвсем сам, да си похапне и да си пийне — беше ѝ казал. — И където жена като теб, с твоя външен вид и умения, ще изглежда великолепно зад бара. Знаеш как е — понякога мъжът предпочита да вижда жена, отколкото мъж насреща си. Да си побъбри с нея. Би могла да се справиш с такава работа, нали, Роузи?

Роузи си беше помислила за десетте долара, които бяха останали в портмонето ѝ, и му се беше усмихнала.

— Колко? — беше попитала предпазливо.

— Трийсет на седмица. И бакшишите ще бъдат за теб.

„Манна небесна“, беше си помислила тя.

— Направи ги трийсет и пет — беше казала, защото не искаше да се съгласи прекалено лесно.

— Така да бъде.

Бяха си стиснали ръцете и Роузи се беше съгласила да започне работа след три седмици, когато кръчмата „Сребърният долар“ щеше да бъде отворена. Не беше така примамливо както работата ѝ в театъра, но поне щеше отново да работи. А кой можеше да каже докъде би могло да я доведе това? Кого би могла да срещне?

Тя вдигна глава, излязла от мечтите, и натисна рязко спирачките. Колата залитна и спря, а тя седеше в нея втрещена. Огледа се, като се

питаше дали не е попаднала на друго място, защото на мястото, където бяха къщата, хамбарите и конюшната, сега имаше само купчина развалини. Погледна по-надолу по алеята и видя познатия кестен и табелата, на която пишеше „Ранчо Маунтджой“. Извика ужасено, излезе от колата и се затича към развалините, които някога бяха неин дом.

— О, Господи! — прошепна тя, ужасена от разрушението. Фурната на Ализа лежеше на една страна на полето, а бялата вана проблясваше на слънцето на мястото, където преди беше конюшната. И чак докъдето погледът стигаше, имаше парчета от чинии, огледала и мебели, както и парчета дрехи.

Роузи крещеше и тичаше из полето. Търсеше из тревата нещата, които бяха останали цели, и ги събираше.

— Господи, визоненото ми палто! — викаше тя истерично. — Сребърната ми лисица, бобровата ми кожа, красивите ми рокли... — Падна на колене, а сълзите се стичаха по бузите ѝ. До гърдите си притискаше огърлица от червени стъклени топчета. — Всичко, за което съм работила толкова много години — прошепна тя с истинска мъка. — Всичко! Вече нямам нищо.

Погледна назад към мястото, където беше къщата. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато най-после се сети за дъщеря си и Ализа. Изправи се и затича към купчината дървени греди.

— Ализа — прошепна. — Господи, Ханичил!

Роузи сигурно беше единственият човек в Сан Антонио, който не беше чул предупрежденията за приближаващото торнадо. Нямаше никаква представа, какво се е случило. Гледаше втренчено останките. После започна истерично да пищи.

— Ханичил! — пищеше тя. — Ализа... — Издърпа една греда, с което накара няколко други да се търколят и да паднат на земята. — Ааа! — викаше тя, като си представяше експлозия, която разкъсва на парчета телата на Ханичил, Ализа и Том. — Ааа!

Бягаше истерично в кръг, размахваше ръце, пищеше. После чу шума. Спря се и се огледа, объркана, около себе си. После го чу отново. Приличаше на удари с чук. А дали не беше кучешки лай?

— Фишър! — извика тя. — Фишър, добро кученце, къде си?

Лаят идваше от там, където някога беше задната част на къщата. Роузи направи крачка напред, вгледана предпазливо в останките.

После отново чу ударите на чука.

— Ализа! — извика тя. — Ти ли си?

— Том е. Всички сме тук. Долу, в мазето, Роузи.

— О, слава на Бога! — извика тя с огромно облекчение. Но все още не можеше да намери капака, който водеше към мазето, защото беше затрупан с множество дървени греди и други останки. — Къщата е паднала върху вас — извика тя и задърпа, безрезултатно, една огромна греда.

— Иди доведи помощ, Роузи! — извика Том. — От няколко часа сме тук долу, така че побързай. Става малко задушно и чистият въздух ще ни дойде добре.

— Да, да... Тръгвам веднага. Ще доведа помощ. — Роузи изтича към колата. Запали я с треперещи ръце и даде на задна. Излезе бясно на главното шосе.

Китсвил изглеждаше съвсем обикновено — сънливо малко тексаско градче, сгушено под ярката слънчева светлина на следобеда. И тя едва можеше да повярва, че онова, което беше видяла, беше истина. Изтича до бакалията, застана на прага, притиснала сърцето си с длан, и истерично завика:

— Помощ! Помощ! Помощ!

Магазинът беше пълен с жени, които грижливо избираха плодове, преди и макари. Всички те обърнаха едновременно глави към нея и я загледаха втренчено. Отвориха учудено уста. Роклята на Роузи беше мръсна, косата ѝ — разбъркана, а сълзите бяха размили грима ѝ и по лицето ѝ се стичаха черни вадички.

— Това е Роузи Маунтджой — шепнеха си те една на друга. — Какво ѝ става?

Собственикът побърза да се появи иззад тезгяха.

— Какво има, мисис Маунтджой? Какво се е случило? — Той я хвана за ръката и я поведе към един от столовете.

— Къщата ми... Отнесена е... Всички са в мазето. Заровени живи. Ханичил, Ализа, Том. Не знам какво се е случило.

— Сигурно е попаднала в торнадото. — Той грабна телефонната слушалка и бързо набра някакъв номер. — Оператор, дай ми тексаските рейнджъри — каза той с тон, който подсказваше, че се е случило нещо. — Бедствие в ранчото Маунтджой. Попадали са в торнадото. В мазето има хора, заровени живи.

— Представете си — шепнеха си все така една на друга жените, — Роузи Маунтджой сигурно е единственият човек в цялата околност, който не знае за торнадото. А то е минало точно през нейната къща. Къде е била тя, че нищо не знае? — Те се гледаха с въпросително вдигнати вежди. Всички знаеха къде прекарва времето си Роузи. — Бедното дете — продължаваха да шепнат те, като мислеха за Ханичил, — помислете само, заровена жива в мазето! — Но никоя от тях не отиде при Роузи, за да ѝ предложи съчувствие или помощ.

След няколко часа, когато драмата беше свършила и затворените в мазето бяха освободени, плъзнаха ключките — колко безотговорна била Роузи, която дори не знаела, че къщата ѝ е попаднала в торнадо. И за това как Ханичил, Ализа, Том и конете излезли от мазето, следвани от кучето.

— Като от Ноевия ковчег — казваха те с презрително изсумтяване.

На следващия ден Роузи посети мистър Джон Паркър Грант. Адвокатът изглеждаше още по-стар и още по-съсхрен, но все още имаше остър език и, за щастие на Роузи, знаеше какво прави.

— Какво ще стане сега, мистър Грант? — попита го тя, кръстосала крака, и го погледна смело право в очите. — Всичко замина. Тревата, кладенецът, говедата. И къщата.

— Както и всичките пари. — Той изгледа Роузи над очилата си. — Смятам за свой дълг да ви кажа, мисис Маунтджой, че през целия си живот не съм виждал по-лошо управление от това на вашето ранчо. Всичките пари да бъдат похарчени, без да има нищо на бял свят.

— Да, нищо не остана — съгласи се Роузи. — И все още ли твърдите, че не мога да продам ранчото? Или пък, че и Ханичил не може?

— На практика ранчото Маунтджой няма никаква стойност. Точно сега няма да получите нищо за имота. И вече няколко пъти ви казах, че скъпоструващо или нищо неструващо, ранчото е завещано на поколенията. Никога няма да бъде продадено.

— И какво ще правя сега? — Роузи продължаваше да го гледа в очите. — Как, предполагате, ще построя нова къща? Като нямам дори килограм боб?

Грант въздъхна дълбоко и започна да рови из книгата, разпръснати по бюрото на партньора му.

— Още един път извадихте късмет, госпожо — каза той. Обръщението трябваше да ѝ подсказе, че той продължава да я уважава като своя клиентка. — Запазих застраховката на къщата и плащах редовно вноските. Парите вземах от фонда, предназначен за това. Вече се свързах със застрахователната компания. Те ще построят нова къща и ще ви изплатят всичко друго.

— Всичко? — Пред погледа на Роузи затанцуваха доларови банкноти. Отново ще бъде богата. Тя се усмихна мило на адвоката. — Колко?

— Двеста долара.

— Двеста долара! Това ли е всичко? Ами кожите ми и хубавите ми дрехи и... чиниите и другите неща?

— Само постройката беше застрахована, мисис Маунтджой. Не мебелите и съдържанието на къщата. Те бяха ваша лична отговорност. Аз се грижа само за онова, което е включено в завещанието.

Тя го изгледа презрително. Дали нямаше да ѝ каже, че и застраховката е била нейна отговорност, но той се е погрижил въпреки всичко?

— Кога ще получа парите? — попита остро тя.

— Вече попълних формуляра. Ако подпишете тук, компанията ще плати, сигурен съм, веднага.

Роузи подписа и дълбоко въздъхна. Изправи се и тръгна към вратата.

— Благодаря ви, мистър Грант — извика през рамо. — Благодаря ви, макар нищо да не сте направили.

Той поклати глава и я проследи с поглед, докато тя излизаше през вратата, а после застана до прозореца и я загледа как върви по тротоара.

— Бедната Ханичил — каза тъжно, — никой повече от нея няма нужда от баща.

Както обикновено, Роузи правеше онова, което иска. Даде двестата долара на Ализа заради неизплатените заплати и ѝ каза, че трябва да си намери друга работа. Каза им, че застрахователната

компания ще построи наново къщата, но тя е наела къща в Сан Антонио и ще се премести веднага, защото си е намерила работа в новия бар, който ще бъде отворен другата седмица. Ханичил ще трябва да отиде с нея. Ще се премести в ново училище и ще трябва да се грижи за домакинството, защото тя няма да има време заради работата си. Ханичил каза ужасена:

— Няма да дойда с теб в онзи ужасен град. Няма да си стоя вкъщи и да се грижа за домакинството, докато ти се „развяваш“. И няма да се преместя в друго училище. Ще остана тук с Ализа и Том.

— О, така ли? А какво ще кажеш за мен? Пак ще плъзнат онези слухове, че Роузи Маунтджой е оставила детето си да живее с чернокожите слуги.

— Роузи гневно отметна глава назад. — Забрави, Ханичил. Идваш с мен.

Ализа каза тъжно:

— Майка ти е права, момиче. Ще трябва да я послушаш. Поне засега. Добре беше, когато всички живеехме тук, в ранчото, защото то беше твоят дом, но не можеш да дойдеш да живееш с мен и Том в града. А ще мине много време, преди да построят къщата. А и ние може би ще трябва да изминем много мили, преди да си намерим работа. Съжалявам, Ханичил, но така трябва да стане. Засега — добави тя с нежност.

Сърцето ѝ се късаше, както и това на Ханичил, но и двете не можеха да направят нищо. Ханичил се сбогува сърцераздирателно с Том и Ализа. Не знаеше кога ще ги види отново. За втори път в живота ѝ сърцето ѝ беше съкрушено. Раздялата ѝ с Лъки беше също толкова трудна. Тя го обичаше силно не само защото татко ѝ го беше купил за нея, но майка ѝ беше казала, че той не може да живее с тях в града, защото няма да има място и храна за него. Том каза, че ще се грижи и за Лъки, и за Бют, докато може, и че ако си намери работа, ще ги задържи при себе си в ранчото, а Ханичил ще може да ги вижда там, когато пожелае.

Тя взе само кучето със себе си. То лежеше на задната седалка на разбития додж и лаеше възбудено, докато се носеха по алеята. Минаха покрай стария любим дъб, под който беше бурканът с дивите цветя в памет на татко. После поеха по шосето към Сан Антонио и към новия ѝ живот.

Новият „дом“ на Ханичил беше малък апартамент в дървена къща на улица близо до парка, където растяха много брези. Бялата боя се лющеше, двата прозореца бяха малки, а към единствената врата водеха три скърцащи дървени стъпала. Къщата беше заобиколена от други, също толкова порутени сгради, пред някои от които бяха завързани мършави кучета. Те лаеха по Фишър, докато той ги гледаше неуверено. Някога в парка растеше трева и имаше алеи. Сега, като всички други места, и той беше море от прах. В единия му ъгъл беше клюмнала една-единствена бреза, а зад нея беше тяхната къща.

— Имахме късмет — каза Роузи саркастично. — Ще имаме сянка, единствени от всички в квартала. О — добави тя, — само да можеше баща ти да види докъде сме изпаднали, и щеше да съжали, че не е оставил ранчото на мен. Отдавна щях да съм го продала и сега щяхме да живеем като крале.

Ханичил знаеше, че майка ѝ искрено вярва в онова, което казва. Все още бе убедена, че ако беше наследила ранчото, можеше да живее в бяла къща с веранда на елегантна улица в Хюстън. Роузи отключи вратата. Когато влязоха, ги посрещна гореща задуха. Огледаха се.

— Предполагам, че не е чак толкова лошо — каза тя несигурно, макар че всичко ѝ изглеждаше много по-хубаво късно една вечер миналата седмица след няколко питиета. Тогава, на светлината на лампата, ѝ се стори, че жилището притежава бохемски чар. А сега изглеждаше просто западнало и неуютно. — Има само една спалня — каза тя, като отвори една врата в далечния край и надникна вътре. — Така че ще я взема аз. През повечето нощи ще работя и не искам да ме безпокоиш, докато се приготвяш за училище. Ще трябва да се наспивам, за да изглеждам все така красива. Всъщност ще имам нужда от всичката почивка, която мога да си осигуря, след като ще бъда единствената, която ще носи пари в домакинството. — Роузи изгледа критично дъщеря си. — На колко години си сега? На дванайсет? Наближаваш тринайсет? По-добре да побързаш да пораснеш, Ханичил. Още две години в училище и можеш да си намериш работа, за да носиш и ти пари вкъщи. — Изведнъж ѝ хрумна нещо. — Може би можеш да се грижиш за деца дори и сега? За бебета? В място като

това има много бебета, а и така ще имаш какво да правиш през нощта, докато мен ме няма.

Ханичил се отпусна отчаяно на мръсния диван. Погледна разнебитената малка дървена маса и двата стола, които приличаха на развалини, металната мивка и остарялата газена лампа. Кафявият линолеум, с който беше покрит подът, беше напукан и на петна, а двата малки прозореца бяха покрити с избелели оранжеви завеси. Стаята, която беше едновременно и кухня, и всекидневна, и щеше също така да ѝ служи и за спалня, беше не повече от дванайсет на девет фута, а тази на Роузи беше още по-малка. Там имаше място колкото за едно легло, тоалетка и стол. Изведнъж Ханичил се почувства като животно, хванато в капан.

— Ще подредим така, че да е красиво — каза Роузи и хвърли шапката си на леглото. Вдигна косата си нагоре, за да освободи врата си, и започна да си вее. — Господи, каква горещина! Кога ще свърши? Ще изляза на покупки, Ханичил, така че ти се разположи удобно в новия си дом. — Огледа се наоколо. — Може би ще можеш да почистиш малко. После отиди до бакалията на ъгъла и купи мляко, хляб, пуканки и нещо, което ти избереш. През повечето време ще се храня навън, в бара, така че няма защо да се тревожиш за мен.

Ханичил гледаше втренчено, безмълвно майка си. Току-що бяха пристигнали в това ужасно място, а тя вече я оставяше сама.

— О, хайде! — извика Роузи раздражено, нетърпеливо. — Дай ми малко почивка, не можеш ли? Проблемът ти, Ханичил, е, че Ализа непрекъснато те глезеше. Никога не се е налагало да правиш каквото и да било. Но вече си достатъчно голяма, за да се грижиш сама за себе си.

На прага се спря, обърна се и погледна дъщеря си, която продължаваше да седи на мръсния диван и да я гледа втренчено. Безмълвно. Лицето ѝ беше смъртно бледо, русата ѝ коса беше мокра и прилепнала от пот на тила, а край лицето ѝ висяха мокри кичури. Изглеждаше по-голяма, отколкото беше, на четиринайсет и дори на петнайсет, но сините ѝ очи бяха като на уплашено дете.

— Това ще ти се отрази добре. Ще изгради характера ти. — Роузи говореше твърдо, за да покаже, че е категорична. — Точно от това имаш нужда, ако питаш мен. Господи, как ми се иска да беше

поне наполовина като мен. — Тя хвърли два долара на масата. — Ще се видим по-късно — извика и тръшна вратата след себе си.

Животът в този малък апартамент беше точно толкова лош и безрадостен, колкото Ханичил си го представяше. Мястото беше далеч от центъра. В единия край на улицата имаше автобусна спирка, а в другия — заложна къща. Малко по-надолу имаше евтин бакалски магазин, месарница и няколко вечно затворени магазини с празни витрини — символ на Депресията. Езерният парк беше също наблизо, макар в него да нямаше езеро. Нямаше дори едно-единствено дърво, което да е причина мястото да се нарича така. Училището беше построено от тухли и изглеждаше малко по-добре от останалите сгради, но децата, които ходеха там, бяха бедни и окъсани, така че Ханичил не се чувстваше по-различно в сравнение с положението, което имаше в предишното си училище.

Всички момичета се познаваха и вече бяха оформили малки затворени групички. Ханичил беше срамежлива и непохватна, винаги беше смятана за чужд външен човек в Китсвил и дори там нямаше приятелки. Не знаеше как да подходи към тези непознати момичета и дори какво да им каже, затова винаги беше сама, притиснала учебниците до гърдите си. Сама изяждаше и обяда, който сама си приготвяше, обикновено някой сандвич с евтин колбас.

Като мина известно време, някои от момичетата започнаха да ѝ казват „здравей“ и да ѝ се усмихват, но Ханичил все още се държеше на разстояние. Знаеше, че те водят живот, който е различен от нейния. Вярно, не бяха богати, но имаха истински семейства и живееха в прилични домове. Майките им не работеха в бара „Сребърният долар“ и Ханичил беше готова да се обзаложи, че винаги бяха с дъщерите си, когато те се върнеха от училище. Не като Роузи, която понякога не се връщаше вкъщи до следобед на следващия ден. И то само за да се преоблече и да излезе пак.

Нямаше и бебета, за които Ханичил да се грижи през нощта, защото в този квартал живееха само болни от ревматизъм старци, които бяха вечно пияни и я гледаха похотливо, и уморени стари жени, които надничаха през прозорците, когато тя минаваше. И никой не отронваше дори едно „добро утро“ или „как си“.

Всеки следобед, след училище, Ханичил изминаваше на бегом разстоянието от три блока, което делеше училището от дома ѝ,

стиснала здраво скъпоценните учебници. Бедният Фишър стоеше завързан до стъпалата през целия ден също като другите кучета. Като я видеше, той се изправяше на задните си крака и започваше радостно да лае. Тя знаеше, че и на него му липсва ранчото, виждаше как се стряска на сън, как подскача, все едно че е на лов за диви зайци. Ранчото липсваше на Фишър точно толкова, колкото и на нея.

Тя го водеше на разходка в малкия парк, който беше открила на няколко мили от жилището си. Там го пускаше да бяга свободно. Винаги се връщаха бавно, неохотно. А когато стигнеха „у дома“, Ханичил му даваше обяда, а понякога и кокал, който беше измолила от месаря. После си приготвяше купа овесена каша или сандвич със сирене и изпиваше чаша мляко. Дори докато се хранеше, четеше, подпряла книгата на масата пред себе си. Поглъщаше думите с по-голямо нетърпение, отколкото храната.

След това написваше домашното си, вземаше ябълка и книга и сядаше на стъпалата. Кучето мързеливо спеше до нея, а тя четеше за красивите палати на Медичите в Италия, за ренесансовите катедрали във Франция, за огромните каменни замъци в Англия, които били построени през средновековието. Четеше за крал Хенри и Ан Болейн, за Луи и Мария-Антоанета, за Леонардо и Лукреция Борджия.

По-късно, излегнала се на неудобната кушетка, която ѝ служеше за легло, тя удряше възглавницата в напразни опити да я направи по-мека, въздишаше в горещия мрак и мечтаеше за деня, в който някак си, по чудо, ще се освободи от този задушавач я живот и ще тръгне по света, за да види всички тези прекрасни места със собствените си очи, вместо да чете за тях.

Един следобед, когато се прибра у дома след училище, намери писмо. Позна почерка на Том и нетърпеливо разкъса плика. Том ѝ казваше, че строежът на къщата е започнал и че напредва бързо. Той бил спретнал къщата на Ализа, която изглеждала съвсем като нова, макар от това да нямало голяма полза, след като тя работела на цели трийсет мили от дома в кухнята на един ресторант. Тя се справяла чудесно, но била самотна. Ханичил ужасно ѝ липсвала.

„Аз също извадих късмет, пишеше Том. Работя на бензиностанцията и в магазина малко по-нагоре по

магистралата, близо до Китсвил. Не плащат много, но все пак е работа и аз съм благодарен. Най-доброто е това, че мога да живея в старата къща в ранчото и да се грижа за конете. Те ще бъдат на твое разположение, когато късметът ти се обърне и ти отново дойдеш да живееш в ранчото. Те ще те чакат, Ханичил, обещавам ти. А също и ранчото Маунтджой, защото аз ще се грижа за нещата тук до твоето завръщане. Някои ден сушата ще свърши и тревата отново ще поникне. Ще изкопаем пое кладенец. Дори знам къде — на това място вече е поникнала нова, свежа трева, Ханичил, а това означава, че там наистина има подпочвена вода. Взех назаем бургия от един приятел и смятам да започна да копая по малко. Поне Лъки и Бют има вече къде да пасат. Аз ги упражнявам всеки ден. Ти ни липсваш много на всички.

Ще се видим някои ден, и то скоро, Ханичил. Бъди сигурни. Мама казва, че не може да ти пише, защото никога не е учила в училище, но иска да ти каже, че те обича и че непрекъснато мисли за теб.“

Беше се подписал простичко: Том.

Ханичил притисна писмото до лицето си. Целуна подписа така, като че ли целуваше самия Том. Поне едно нещо беше наред в нейния свят. Изпитваше болезнен копнеж да се върне в ранчото. Замисли се дали да не каже на майка си, че просто ѝ е омръзнало тук и се връща у дома. Или пък да вземе кучето и да изчезне, без да каже нито дума. Но знаеше, че така няма да стане. Беше обречена да живее тук цял живот с Роузи.

Месеците минаваха мъчително за Ханичил — празни и скучни, но Роузи се забавляваше добре. Щом не можеше да бъде на сцената на театрите, значи мястото ѝ беше в бара. Знаеше добре как да приготви коктейл, сандвич или да налее чаша бира. Вече не беше младо момиче, минаваше четирийсет, но все още имаше хубаво тяло, широка усмивка и походка, която караше клиентите да ахкат от възхищение. А ако въобще на света имаше „момиче“, което да иска да му се възхищават,

то това беше Роузи Маунтджой Хенеси. Тя обичаше спиртните напитки и докато работеше, изпиваше по няколко бърбъна.

Когато смяната ѝ свършеше, около полунощ, обикновено се намираше по някое „момче“, което да я заведе на друго място да изпият по още няколко питиета. А понякога, но много рядко (защото, както казваше тя, не е проститутка, а просто жена, която работи за прехраната си), отиваше с някого, когото много, много харесваше, в хотелска стая. И парите, които изкарваше в такива случаи, ѝ идваха добре.

Тя наистина се справяше добре, така казваше на Ханичил, когато ѝ показваше новите рокли, които си беше купила, или новите перли, рубини и диаманти. И добавяше. *„Ако баща ти беше жив, той щеше да ми купи истински бижута, не фалшиви.“*

Спалнята на Роузи изобилстваше с евтини дрънкулки, имитации, статуетки, плюшени играчки и дори кукли. Купуваше нощни лампи с висящи ресни, имаше дузини възглавници с червени калъфки, украсени с розов плюш. Герданите от евтини стъклени мъниста и фалшиви перли бяха разпръснати по тоалетната ѝ масичка или висяха от чекмеджетата. Роклите ѝ бяха на закачалки, прикрепени с гвоздеи на стената. Плюшените играчки — разпилени по земята, както и обувките ѝ с високи токчета и яркочервените сандали.

Беше малко след полунощ. Роузи се беше прибрала рано този път. Седеше до масата с бутилка бърбън пред себе си и наполовина пълна чаша. Ледът се топеше и оставяше мокри петна по и без това изцапаната покривка, а бутилката беше полупразна.

— Изглежда също като гримьорната ми в театъра. Тогава, когато бях звезда — каза тя на Ханичил, като се огледа из стаята. — Не знаеше, че майка ти е била известна, нали? — каза тя и се усмихна на спомените. — Бях най-добрата стриптийзьорка. Всички казваха така. И имах по-хубав задник от Жожо, макар тя винаги да заявяваше, че „задникът и бил най-доброто и качество“. — Тя се засмя. — Схвана ли, Ханичил? — попита тя и силно намигна.

Ханичил уморено кимна с глава. Беше слушала това и преди.

Роузи обу яркочервените сандали с високи токчета, загърна се в робата и се понесе из стаята, залюляла бедра. Запя някаква песен и

направи ефектна поза, разтвори малко робата и се усмихна. После отново закрачи и залюля бедра. Пъхна цигара в устата си и зае заключителна поза.

— Какво мислиш? — попита тя. — Все още съм хубава, нали? — Роузи я погледна като че ли подозрително, защото очакваше сарказъм. — Да, добре — каза тя най-накрая, седна на дивана и запали цигарата. — Запомни, момиче. Това беше самата истина. Майка ти беше звезда. И затова татко ти се влюби в мен. Ей така, от пръв поглед. Видя ме да вървя по улицата и — край. — Тя въздъхна, всмукна дълбоко от цигарата и отпи голяма глътка бърбън. — Щях да стигна дори до Ню Йорк, до шоуто на Зигфийлд. Но зарязах всичко заради любовта. — Тя изсумтя презрително. — Тогава бях млада и глупава. — Роузи напълни пак чашата си, без дори да се погрижи да си сложи лед. — Ах, Ханичил, аз и баща ти пиехме френско шампанско тогава. Нямах представа, колко струваше то по време на забраната. Тогава не пиех нищо евтино. — Отпи още една дълбока глътка и запали нова цигара. Вече говореше само на себе си. — Той ми купи визонено палто, толкова бяло, толкова меко... — Докосна бузата си с длан, защото си спомни допира на кожата. — Господи, колко привлекателен беше баща ти... — каза шепнешком. — И толкова секси... Знаех, че е мъж за мен. Млад, богат и секси. Какво повече би могло да иска едно момиче? — Главата ѝ падна назад, върху възглавниците. — Трябваше да знам, че ще платя за това — каза тя вече пиянски, втренчила поглед в Ханичил. — Че има два капана — ранчото, което съсипа живота ми, и дъщеря ми.

Ханичил не искаше да слуша повече. Изтича към вратата, а кучето изтича след нея. Излезе на улицата. Дълги часове скита безцелно, с ръце в джобовете, с обронена глава, без да забелязва случайните минувачи, колко късно е станало и факта, че се излага на опасност. Дори не знаеше къде отива или къде ще спре. Знаеше само, че е на върха на хълма, където, освен нея, имаше само няколко дървета.

Втренчи поглед в черното нощно небе, на което не се виждаше нито луна, нито облаци. И мрачно си помисли, че там горе няма рай. Че баща ѝ не я гледа отгоре. Че там просто няма нищо. Тя беше никъде. Беше никоя. Тя не съществуваше.

Месеците минаваха. За нейна изненада, тя се справяше блестящо в училище и учителят ѝ каза, че е длъжна да постъпи в колеж.

— Колеж! — присмя се Роузи, когато Ханичил ѝ предаде думите на учителя. — Веднага щом законът разреши, ще напуснеш училище. Ще ти намеря работа. Дори ако това означава да миеш чинии в някой бар. Поне ще носиш пари вкъщи.

Парите не излизаха от ума на Роузи. Те все още изтичаха през пръстите ѝ като вода. Винаги имаше нещо, от което се нуждае или за което да мечтае, или просто много силно желае. Струваше ѝ се, че Ханичил никога няма да престане да расте. Все се налагаше да ѝ купува нови поли, а Господ ѝ беше свидетел, малките момичета нямаха никакъв вкус. Роузи избираше нещо в ярки, весели цветове, на красиви цветя и с волани, а Ханичил отказваше да го облече.

— Хей, Ханичил — викаше тя понякога, — имаш ли новини от Том тези дни?

Ханичил поглеждаше уморено майка си. Обикновено тя не питаше нито за Том, нито за Ализа.

— Ализа все още работи в Бродъртън. Том живее в ранчото. Взел е бургия назаем от приятеля си, който работи в гараж, и копае на мястото, където е израсла свежа трева. Мисли, че ще намери вода там. — И отпрати мълчалива молитва към Господ това да стане. *Защото тогава ще мога да си отида у дома и никога, никога вече да не видя този омразен апартамент.*

Роузи махна небрежно с ръка, при което пепелта от цигарата ѝ се посипа по пода, и погледна Ханичил.

— Том е глупак. В тази земя няма подпочвен извор. Целият край е мъртъв. Завинаги. А всичката онази земя е твоя, мила моя дъщеричке. Всички безполезни акри са твои.

Ханичил излезе и седна на стъпалата, подпря брадичка на коленете си и впери поглед в безрадостния пейзаж. Мразеше всяка минутка от този си живот. Мразеше и Роузи. Седя така дълго време, замислена за това, как би могла да избяга и да се върне да живее в ранчото. Но нямаше пари и това просто нямаше как да стане.

Странно, на другия ден Роузи се върна рано у дома. Беше около десет часът. Ханичил изненадано вдигна очи от книгата, когато майка ѝ влезе необичайно забързана в стаята. Бузите ѝ бяха зачервени, очите

й блестяха и първото, което Ханичил си помисли, беше: „Уф, пак е пияна!“ Но този път Роузи не беше пияна. Тя се хвърли на стола от другата страна на масата, запали цигара и каза:

— Познай кой ми се обади току-що! — Отметна глава назад и издуха така, че димът образува съвършен кръг.

— Не знам. Кой? — отговори с досада Ханичил.

— Обадиха се от офиса на Паркър Грант & Андерсън. Ето кой, онези надути адвокати. — Погледна Ханичил и зачака тя да запита защо са се обаждали.

— Защо са ти се обадили? — подчини се Ханичил.

— Обадиха се на мисис Маунтджой, защото, мила дъще, искаха да ме информират, че в нашата земя са открили нефт.

Ханичил изправи гръб.

— В ранчото Маунтджой?

Роузи кимна.

— Точно така, момичето ми. В нашето ранчо. Изглежда, че онзи глупак Том открил нещо, докато се разхождал насам-натам с бургията. Потърсил адвоката, стария Паркър Грант, но той отдавна умрял. И с него разговарял мистър Андерсън. Онова, което чул, му харесало и затова изпратил отбор юнаци да проверят. — Тя се засмя весело. — Казаха, че там долу има цяло състояние, което просто чака да бъде извадено. Искат само нашето разрешение, за да започнат да копаят. — Тя се облегна назад и се усмихна на Ханичил. — Твоята майка най-после ще бъде богата, момичето ми — прошепна. — Наистина, наистина богата! — Роузи въздъхна дълбоко, доволно. — Представи си, оказа се, че все пак съм се омъжила за богато момче — каза тя и извади нова бутилка бърбън от кафявата чанта, която винаги носеше със себе си. — А сега ще празнувам! — Тя изгледа подозрително Ханичил. — Какво има? Да не би някой да ти е отхапал езика? Няма ли да ми кажеш, че си доволна?

— Разбира се, че се радвам. Ако наистина е вярно — добави тя, изпълнена със съмнения.

— О, вярно е, разбира се. В десет часа утре сутринта ще отидем в офиса на мистър Андерсън, за да подпишем документите, с които ще упълномощим петролната компания да проучи земята ни. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Така каза и Андерсън. Господи, вече чувам как сребърните долари звънят в джоба ми. — Наля си бърбън и отпи

щедра глътка. — Отсега нататък ще пиеш само първокачествени питиета, Роузи — каза си. — Никакви евтинии.

Ханичил остави майка си да пие и излезе навън. Седна на стъпалата — мястото, където можеше да помисли спокойно. Ами ако Роузи беше права и в ранчото Маунтджой имаше нефт? Ще бъдат богати. Ще може да се върне отново у дома. Най-последно. Извика кучето и тръгнаха да се разхождат в нощта. „*Най-последно*, мислеше си тя, докато се разхождаше по самотните хълмове под пълната луна, *най-последно отново ще бъда щастлива*.“

На следващата сутрин отидоха в офиса на Андерсън, за да подпишат документите. Роузи беше облякла елегантна черна рокля, шапката ѝ беше с малка периферия и украсена с перо, а Ханичил беше с чиста карирана поличка и бяла блузка, която обаче ѝ беше прекалено тясна.

Мистър Андерсън беше висок и здрав мъж с изпъкнали сини очи и студени длани. Ханичил го гледаше безмълвно, докато Роузи се впусна в дълга тирада за това, колко е развълнувана. Каза още, че това щастие ѝ се полага, тъй като Дейвид Маунтджой я оставил почти без нищо.

— Не те остави без нищо — каза гневно Ханичил. Седеше на същото плъзгаво кожено кресло, на което беше седяла преди единайсет години, когато баща ѝ умря и мистър Джон Грант Паркър ѝ каза, че вече тя е собственичка на ранчото. — Остави ти пари, много пари. Петдесет и девет хиляди долара. А ти ги похарчи всичките.

Лицето на Роузи придоби пурпурен цвят.

— Как се осмеляваш, Ханичил!? Какви приказки само! Знаеш, че парите бяха похарчени за теб, за да поддържат стила ни на живот, за храна и... парите просто се топят. Нали така, мистър Андерсън? — Тя му се усмихна мило. — На мен все не ми достигат.

Той кимна, после им каза коя ще бъде компанията, която ще търси нефта.

— Ще платят такса за разрешението да копаят в земята ви — каза той. — Те ще инвестират пари в съоръженията и ще извършат цялата работа, а, ако намерят нефт, вие ще приберете по-голямата част от печалбата — каза им с усмивка.

— И кога ще получим парите? — прекъсна го Роузи.

— Първо трябва да видим дали има нефт — обясни й търпеливо Ханичил.

— Може да минат два месеца или две години, никой не знае — каза мистър Андерсън.

— Господи! — Роузи захапа долната си устна, толкова много се ядоса. — Искан да си купя нова къща и да се преместя веднага.

— Нека ви напомня, че все още няма пари — побърза да обясни Андерсън. — Говорим за печалба в случай, че в ранчото Маунтджой наистина има нефт.

Но той не познаваше Роузи. Думата „в случай“ липсваше в нейния речник. Вече чувстваше доларите в нетърпеливите си ръце. Вече беше готова да ги похарчи.

ГЛАВА 17

Роузи започна да празнува. Не се върна у дома тази вечер, нито на следващата. Никога преди не беше отсъствала толкова дълго и Ханичил се тревожеше. Тогава, неочаквано, тя се зададе по прашната пътека, облечена в нова яркочервена рокля и с елегантна малка шапчица на главата. Приличаше на пищна райска птица в гетото на сивите гълъби. Носеше поне половин дузина чанти и кутии, всичките с елегантни етикети.

— Ходих на покупки — извика тя и триумфално захвърли пакетите на леглото. Седна до тях, вдигна крака във въздуха и изу сандалите си. Въздъхна с облекчение. Свали шапката си и размърда пръстите на краката си. — Господи, колко съм уморена! Когато някой ти каже, че пазаруването е лесна работа, не му вярвай, Ханичил.

— Откъде взе пари, Роузи? — Ханичил съжали, че е задала въпроса, защото много се страхуваше от отговора.

Роузи се усмихна и запали цигара.

— Има и начини, и средства — каза тя скромно. — Начини и средства. — Засмя се и добави: — О, добре, щом искаш да знаеш, отидох при Виктор, в „Сребърният долар“. Казах му, че ще копаем за нефт в ранчото. Казах му, че ако не ми вярва, може да попита мистър Андерсън. Той така и направи.

Трябваше да видиш как се промени отношението му. Каза: „Разбира се, мога да ти дам пари в аванс, Роузи.“ Подписах някакъв формуляр, с който му дадох десет процента от дела си, и той ми даде много пари. Сега мога да имам каквото си пожелаю.

— Ами ако не намерят нефт? Как ще му изплатиш парите?

Роузи вдигна рамене.

— Разбира се, че ще намерят нефт. Виж, пише го дори във вестника. — Тя хвърли един вестник към Ханичил. — Виждаш ли, ей там, на първа страница. Пише за нас и за ранчото Маунтджой и за това, колко богати ще бъдем. — Тя отметна глава назад и се засмя весело. — Най-после съм известна. Роузи Маунтджой, най-богатата вдовица в Тексас.

— Не забравяш ли нещо? — поправи я Ханичил. — Джак Дилейни. Мъжът, за когото се омъжи? Не си се развела с него, така че си все още Роузи Дилейни.

Роузи я изгледа, после започна да разопакова пакетите.

— Да, но никой друг не знае за това. Така че да не будим заспалите кучета, нали? Аз и Виктор ще дадем парти в „Сребърният долар“, за да отпразнуваме случая. И аз ще бъда от дясната страна на бара като всички други посетители. Никакви бакшиши вече — добави тя триумфално. — Отсега нататък аз ще давам бакшиши.

Ханичил въздъхна. Вече виждаше закономерностите в поведението на Роузи. И сега беше същото като преди. А дори нямаше гаранция, че ще намерят нефт.

— Донесох ти подарък — каза Роузи и пъкна ръка под купа нови рокли. — Искях да си купя истинско боброво палто, но, предполагам, че ще трябва да почакам, докато отидем в Хюстън. — Намери пакета, който търсеше, и го подаде на Ханичил. — Ето. Сега не можеш да кажеш, че майка ти никога не мисли за теб.

Ханичил извади роклята. Светлосиня, от шифон, с ниско V-образно деколте и къса пола. Беше крещяща и предназначена за момиче поне десет години по-възрастна от нея.

— Е? — попита раздражено Роузи. — Не ти ли харесва? Реших, че ще засили синьото на очите ти.

— Благодаря ти, Роузи — отговори Ханичил изненадана, че Роузи е помислила дори за цвета на очите ѝ. — Много е хубава — побърза да добави тя, — но няма къде да я облека.

— Точно в това е работата — каза Роузи весело. — Можеш да я облечеш довечера. На моето парти. Мисля, че е време да започнеш да излизаш, да се появиш в обществото. — Тя се засмя. — Можеш да се наречеш дебютантка. Сега ще бъдеш богата наследница на нефтено поле.

— Не, благодаря. — Ханичил върна роклята отново в пакета.

Роузи погледна раздражено дъщеря си, чието лице беше бледо, крайниците — дълги и слаби.

— Време е да излизаш, да се запознаеш и с други хора. Сега ще бъдеш богато момиче, Ханичил. Трябва да те въведем в обществото. Както се полага, искам да кажа. Не само тази вечер. — Тя въздъхна, като все още я гледаше. — Ще се погрижим малко за външността ти и

ще изглеждаш окей. Кой знае, може дори да предизвикаш всеобщо възхищение. — Като не откъсваше поглед от нея, тя се смя, и се смя докато почти се задуши от смях. После запали цигара и каза: — А утре се махаме оттук. Наех апартамент на гранд авеню. Един от най-хубавите на тази улица. — Спусна роклята на пода и излезе от нея. — Единственият проблем е в това — каза, като стисна цигарата с устни, а с двете си ръце завърза робата си, — че не разрешават достъп на животни в сградата. Ще трябва да се отървеш от Фишър.

Ханичил прегърна кучето. То размаха опашка и я близна по лицето с надеждата, че ще поиграят.

— Как можа да го кажеш! — извика тя. — Сигурно си си загубила ума!

Роузи вдигна рамене.

— Не обвинявай мен. Такива са правилата там, това е всичко.

— Е, но това не са моите правила и няма да отида да живея някъде, където Фишър не може да дойде с мен. Предпочитам да остана тук.

— О, тогава остани тук, но сама, глупаво момиче! — изръмжа Роузи, изведнъж изгубила търпение. — Правя всичко възможно за теб, а ти така ми се отблагодаряваш!

Роузи отиде в стаята си. Скоро Ханичил я чу да си тананика последната модна песничка с дрезгавия си, секси глас, докато се обличаше за партито. Нищо не можеше да обезпокои Роузи за дълго време. Не и когато имаше пари за харчене.

Ханичил изведе Фишър на разходка и се върна късно, за да е сигурна, че майка ѝ е излязла. Отвори предпазливо вратата и надникна вътре. Стаята миришеше на скъп парижки парфюм, на турски цигари и на първокачествен бърбън. Тя надникна и в стаята на Роузи и видя разпръснати дрехи по леглото и по пода. Роузи никога не си правеше труд да ги прибира. А върху тоалетката цареше истински хаос от гerdани, червила, пудри, ружове и яркочервени лакове. Почувства се виновна, задето не беше благодарилa както трябва за новата си рокля. Роузи толкова упорито се опитваше да ѝ достави удоволствие. Каза си, че ще се извини, когато Роузи се прибере. После реши, че и тя може да положи известни усилия, за да бъде майка ѝ доволна. реши да отиде да я намери в бара. Ще ѝ каже, че съжaliaва, и ще ѝ благодари за подаръка.

Силна джаз музика и гръмогласен смях долитаха от отворените врати на „Сребърният долар“. Ханичил стисна силно каишката на Фишър и закрачи неуверено отвън. Най-после се осмели да влезе в антрето и надникна над двукрилата летяща врата точно когато музиката смени ритъма си. Тази мелодия тя познаваше добре. Чу гласа на Роузи, която каза:

— Това е любимата ми мелодия.

После видя майка си, която дузина мъжки ръце повдигаха, за да я качат върху бара. Роузи застана там с ръце на хълбоци и се усмихна на публиката си. Червената рокля прилепваше към красивите извивки на тялото ѝ. Млечнобелите ѝ гърди се показваха почти целите от деколтето. Тя вдигна полите си още по-високо, залюля предизвикателно бедра и извика:

— Е, кой все още е най-сексапилната стриптийзърка, момчета?

— Ти, Роузи — извикаха всички в отговор. Засмяха се и започнаха да я аплодират, а тя започна да се разхожда по бара, като от време на време се спираше, за да им се усмихне и да им намигне.

Ханичил затича надолу по улицата и задърпа бясно Фишър след себе си. Не го остави дори да се изпишка.

— Как можа да го направиш, Роузи — каза тя през стиснати зъби. — Как можа? Как, как? — Не спря да тича, докато не стигна до Рентъл парк.

На следващата сутрин, рано, тя взе автобуса за града. Отиде да говори с мистър Андерсън. Напомни му, че ранчото Маунтджой е заведено под попечителство, и го попита дали тя не може да получи част от двете хиляди долара, които петролната компания беше платила, за да ѝ разрешат да копае в земите им. Той не възрази. И така, Ханичил отиде с него до Тексаската банка и изтегли петстотин долара от сметката на ранчото. После се сбогува с мистър Андерсън и взе автобуса за Китсвил. А после двамата с Фишър извървяха пеш десетте мили, които дележа Китсвил от ранчото Маунтджой. Ханичил изпрати Том да доведе обратно Ализа и написа писмо на Роузи, в което казваше, че няма да се върне. Най-после си беше у дома.

Два месеца по-късно тялото на Роузи беше намерено в локва кръв, нейната собствена кръв, на тротоара пред „Сребърният долар“. А след още две седмици Джак Дилейни се върна, за да предави правата си над ранчото Маунтджой.

Ханичил винаги преставаше да си спомня, когато стигнеше дотук, защото не можеше спокойно да мисли за онова, което се беше случило после. То живееше някъде в тъмните дебри на подсъзнанието ѝ, като бомба с часовников механизъм, готова да експлодира всеки момент.

Тя никога не говореше за Роузи и за Джак Дилейни. Ако Едгар Смолбоун не беше дошъл онзи ден да ѝ каже, че чичо ѝ я търси, тя, най-вероятно, нямаше никога да го стори. Но споменаването на лорд Маунтджой отключи спомените ѝ.

Докато яздеше обратно към ранчото, тя се питаше какво ли точно ще извади от ръкава си старият лорд. Какво е искал да каже с това — „*може и да бъдат благодетелствани*“. Надяваше се, че ще е нещо добро, защото точно сега те наистина се нуждаеха от късмет. Замисли се с тъга за татко и за това, какво би казал той и погледна с усмивка към синьото небе.

— Моли се за мен, татко, там горе, в небето — каза. — И помни, че аз още те обичам.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 18

— Шапкарка? — възкликна недоверчиво лорд Маунтджой. — Искате да кажете, че тази жена прави шапки?

Суейн стоеше пред бюрото на негово благородие в библиотеката на лондонската му къща, където беше отишъл, за да предаде докладите си относно наследниците на Джорджи Маунтджой. Икономът беше поел шлифера му и кафявата му филцова шапка. Той стоеше прав, за да привлече вниманието на негово благородие, и мълчаливо слушаше лорда, който повторно изрази учудването си, че една от неговите роднини майстори шапки, за да си изкарва прехраната.

— Мадам Сюзет е много специална шапкарка, милорд. Тя продава шапките си само на много богатите, на висшето общество. Магазинът ѝ има огромен успех.

Маунтджой го изглежда раздразнено.

— Какъв успех може да има един магазин за шапки? Кажете ми, Суейн, като сте толкова сведущ по тези въпроси.

Суейн се покашля нервно зад дланта си. Мислеше, че лорд Маунтджой ще е доволен от успешно свършената работа.

— Мадам Сюзет е също така контеса, сър. Каза, че вие сигурно ще се радвате да узнаете това.

— Контеса, но френска — каза лордът презрително. — Освен това само по брак. Хайде, разкажете ми за детето. — И той погледна Суейн с нескрито очакване.

— Контесата има дъщеря, сър.

— Момиче? — Той сякаш потъна в зеленото кожено кресло. Никога не му беше хрумвало дори, че потомците на Джорджи могат да бъдат нещо друго, освен момчета.

— Казва се Анжу, сър. Почти на двацет години е и е получила образованието си далеч от дома. В училище в провинцията. Добро училище, както ще видите от доклада ми. Изглежда, тя е много интелигентна и отлична ученичка. Исква да учи в Сорбоната. Тихо момиче, както ми казаха.

— Интелектуалка — каза мрачно лорд Маунтджой. Ставаше все по-лошо и по-лошо.

Суейн му разказа всичко, което знаеше за историята на Мари и Джорджи, а лордът въздъхна тежко, разочаровано.

— Това ли е всичко, което сте открили? Само тази францужойка?

— В Италия беше още по-трудно, сър. Инцидентът бил потушен старателно от семейство Фиоралди. Аристократично семейство, ако нямате нищо против, сър. Родословното им дърво датира отпреди много, много векове. Е, не е древно колкото вашето, разбира се, но и сред тях има доблестни рицари.

— Хм! — беше единственият коментар на лорд Маунтджой, но той, все пак, изглеждаше заинтересуван.

— Слугите са изключително предани на семейството, сър. Отказаха да отговорят на въпросите ми, въпреки че им предложих значителна сума пари.

Лорд Маунтджой изсумтя недоверчиво.

— Слугите винаги вземат подкупи. Особено в Италия.

— Не и тези, сър. Но все пак открихме, че когато срещнала Джорджи Маунтджой, Адриана Фиоралди била сгодена за Паоло Торлони, богаташ, който имал обширно имение във Венето. Бил избран от бащата на Адриана. Тя нямала думата по въпроса.

— Правилно — измърмори одобрително лорд Маунтджой. — Е, хайде, продължавайте, продължавайте. — Той махна нетърпеливо с ръка и заслуша внимателно историята на Адриана и Джорджи, която ги отведе и до Джини Суинбърн. — Йоркшир — отбеляза мрачно лорд Маунтджой. — Наистина затънтен край. Но пък има прекрасни места за лов. — Той въздъхна, защото предвиждаше известни трудности. — Има само едно същество, което е по-упорито от йоркширците, Суейн. И това е йоркширската жена. Е, продължавайте, как се казва той?

— Тя се казва Лаура Лавиния Суинбърн и също е на двайсет години.

За първи път в живота си лорд Маунтджой не намери какво да каже. Гледаше Суейн така, сякаш нищо не разбираше. Изминаха още няколко минути, все така в мълчание. От неудобство Суейн запристъпва от крак на крак. Страхуваше се, че лорд Маунтджой ще го лиши от премията от двайсет процента само защото всичките потомци на Джорджи Маунтджой бяха момичета.

— Какво се е случило с Адриана Фиоралди? — попита най-накрая лорд Маунтджой.

— Омъжила се за Паоло Торлони, сър. В катедралата във Флоренция, няколко месеца след завръщането си. Церемонията била великолепна и на нея присъствали някои от най-видните италиански семейства. Изглежда, съюзът им бил щастлив, въпреки че нямали деца. Били женени повече от трийсет години и умрели само няколко месеца един след друг. Били си предани чак до края.

— Предани, хм — каза лорд Маунтджой. Размишляваше над факта, че онова, което човек не знае, не може да му навреди по никакъв начин. — Какво следва? — попита с надеждата, че го очаква нещо по-хубаво.

— Добри новини, сър. — Суейн си позволи да се усмихне победоносно. — Успях да намеря и потомците на Джорджи Маунтджой в Тексас, в Съединените американски щати.

— Да те вземат дяволите, човече, всички знаем къде се намира Тексас! — извика му, раздразнен, лордът.

— Страхувам се, че това е отново млада жена, сър. — Суейн се позабави малко, предчувствайки удоволствието да каже: — Тя се казва Ханичил.

От шока, ченето на лорд Маунтджой увисна. Той преглътна тежко.

— Ханичил — повтори и поклати глава. — Това сигурно е някаква шега? Никой, и особено един Маунтджой, не може да се казва Ханичил! — Едва тогава разбра, че надеждата му да се сдобие с внук и наследник се е изпарила като дим. — Какво, по дяволите, не е било наред, та са се раждали само момичета? — попита той гневно. — Семейство Маунтджой винаги е раждало синове. Така родът се е запазил през вековете.

— Може би вината е в чужденците, сър — предположи Суейн.

— Мисля, че сте прав — кимна Маунтджой, уверен, че неговото семейство не би могло да бъде обвинено.

Тогава Суейн му разказа за Дейвид и Роузи и за това, че и двамата са умрели по ужасен начин.

— Ханичил все още живее в ранчото с жената, която я е отгледала, Ализа Джеферсън.

— Гувернантката ѝ, искате да кажете?

— В никакъв случай, сър.

Лорд Маунтджой въздъхна. Започна да мисли, че е получил кутията на Пандора за рождения си ден. Вместо да намери наследника, на който се надяваше — някой свестен, беден, послушен младеж, който ще се подаде на възпитанието и влиянието му и ще започне да следва традициите на семейството, той се сдоби с три внучки, всяка една от които му се струваше по-неподходяща от другата. Изглежда детектива така, като че ли вината беше негова. Суейн отново запристъпва от крак на крак. Черните му ботуши изскърцаха и лорд Маунтджой смръщи силно чело.

— Има още нещо, ваше благородие — побърза да каже Суейн. — Ханичил е бедна. Много бедна, сър. Ранчото било опустошено от сушата преди няколко години. Те работят упорито, за да оцелеят. Казаха ми, че Ханичил работела за двама мъже. Тя обича земята. Не мисли за нищо друго.

Маунтджой изглеждаше замислен. Той харесваше младите хора, които работеха упорито.

— Само ако бяха мъже — въздъхна той, — можеше да се надявам на нещо. Но французойка интелектуалка, луда по конете йоркширка и млада тексаска, която обработва земята! Какво бих могъл да направя от тях, Суейн, питам ви?

Суейн зачака търпеливо, докато лорд Маунтджой седеше, загледан в пространството, и мислеше за Джорджи и неговите потомци.

— Това ли е всичко, Суейн? — попита най-накрая лордът.

— Да, сър. Ето писмените ми доклади. Може ли да ви обърна внимание на странното съвпадение, сър? Те всички са родени в една и съща година.

Лорд Маунтджой прегледа набързо страниците, провери датите и откри, че Суейн е прав.

— Забележително! — каза. — Необичайно.

— Все едно че са тризначки, сър — каза Суейн с усмивка.

Лорд Маунтджой успя да потисне треперенето на тялото си.

— Те са Маунтджой — каза той. После, замислено, добави: — Момичетата Маунтджой. — Фразата се отрони от устните му като да беше предназначена за светските хроники на „Таймс“.

Суейн отново запристъпва от крак на крак. Питаше се дали да не напомни на лорд Маунтджой за обещаната премия.

— Вярвам, че свърших задоволително работата си, ваше благородие — каза той най-после, защото му се стори, че лордът никога няма да излезе от състоянието си на замисленост.

— Какво... какво? О, наистина, да. Много добра работа, Суейн. Разбира се, ще получите обещаната премия.

Суейн се усмихна широко. Човек никога не знае с тези аристократи. Не че те биха излъгали човек на труда като него, но понякога наистина забравят какво са казали.

— Още нещо, сър, за което току-що се сетих. Всъщност момичето от Тексас се казва Елоиз Джорджия Маунтджой Хенеси.

— Но вие казахте Ханичил! — възкликна лордът слисан.

— Това е галеното ѝ име, сър. — Суейн се усмихна самодоволно, защото още един път лордът бе загубил дар слово. И не спомена, че през целия ѝ живот, никой не беше назовавал Ханичил с истинското ѝ име.

Лорд Маунтджой прекара дълго време, след заминаването на Суейн, в четене и препрочитане на докладите. Мислеше си, ядосан, че брат му Джорджи беше пилял семето си с престъпна нехайност. Да вкараш едно момиче в бяля, е донякъде разбираемо. Но цели три?! Като се сети за „рядката Роузи, най-добрата стриптийзърка“, той изохка високо. Бутна стола назад от бюрото и закрачи по червено-зеления килим с ръце зад гърба. Както винаги, когато беше разтревожен, въртеше палците си един около друг.

— Анжу д'Аранвил — каза той на глас. — Лаура Суинбърн. Елоиз Хенеси.

Отново закрачи, като все още мислеше за тях. Загледа се навън към снежинките, които танцуваха волно във въздуха, преди да паднат на земята. Бурята беше връхлетяла внезапно, а ето, че той не беше забелязал и кога е престанала. По улиците нямаше жив човек и снегът затрупваше мълчаливия, като че ли безлюден, град.

— Лаура Маунтджой — каза той колебливо. — Анжу Маунтджой. Елоиз Маунтджой.

Отново закрачи из стаята, като се спря за кратко пред камината, за да провери поканите, които беше получил за вечерта. Имаше само една — за вечеря и парти на Белгрейв скуеър. Гледаше като хипнотизиран гравирани букви. Изведнъж, пред очите му, те като че ли се промениха в покана, писана от самия него... Покана за бал, който той дава в чест на праплеменниците си Лаура, Елоиз и Анжу. Лорд Маунтджой поклати глава. Немислимо беше да въведе в обществото незаконните деца на Джорджи. Е, не деца, но потомци.

— Господи — каза той отново на глас, — дъщерите на французойка шапкарка, на италианка благородничка и на американка стриптийзьорка!

Мисли за това още минута, а после лека усмивка повдигна крайчетата на устните му. Тя прерасна в малко по-голяма, после в още малко по-голяма, и накрая — в силен смях. Смееше се така, както не помнеше да се е смял от трийсет години насам — от все сърце. Ехото на смеха му отекваше в смълчаната белота.

— Е, е — продължи да говори на глас, когато дар словото му се върна, — може би подаръкът, който си направих за рождения ден, ще се окаже по-добър, отколкото си мислех, че може да бъде.

Седна зад бюрото си, преди да се е разколебал, и написа писма на всичките си праплеменнички.

„Моя мила Елоиз, може би си научила, че бях поръчал да направят някои проучвания. Искан да проследя потомците на брат си Джорджи Албърт Артър Маунтджой. Чувствам, че ще е по-добре, при създадите се обстоятелства, да не повдигам въпроса за поведението на брат си, както и на замесените жени. Достатъчно е да кажем, че на моята възраст — аз съм на седемдесет години — съм изпаднал в положение, непознато на нито един Маунтджой досега. Аз съм последният мъжки потомък от линията на семейството, която не е била прекъсвана от времето на норманското завоевание.

И, следователно, аз каня вас, внучката на брат ми и моя праплеменница, да ме посетите в Англия. Искан да дойдете да живеете в Маунтджой Парк, дома на дядо ви

през детството му, дома, в който е роден. Искам да бъдете въведена в английското общество. Ще дам бал във ваша чест в къщата си в Лондон.

Сигурен съм, че вие не знаехте, както не знаех и аз съвсем доскоро, че дядо ви има още две внучки — една в Париж и една в Англия. По странно стечение на обстоятелствата, вие всички сте на двайсет години.

Сигурен съм още, че дядо ви, Джорджи Маунтджой, би искал да се възползвате от тази възможност да се срещнете с мен, неговия брат и единствен останал жив представител на рода, и да бъдете представена в двора като всички останали момичета от семейството.

Няма нужда да казвам, че всички разносики по вашето посещение и по вашето представяне в обществото, както и всичките ви нужди — пътувания, дрехи, бижута и т.н. — ще бъдат поети от мен. В замяна, ще очаквам да се оставите в ръцете на възрастната дама, моя роднина по сребрена линия. Софи Маунтджой, която ще ви обучава по въпросите на облеклото, поведението в обществото и добрите маниери.

Едва ли има нужда да добавям, че, тъй като няма нито едни потомък от мъжки пол, който да наследи графската титла, тя ще умре, уви, с мен. Но, разбира се, решението, коя от вас да наследи парите, ще бъде изцяло мое.“

Подписа се с доста заврънкулки „Маунтджой“, после се облегна назад, доволен от жилото, което се усещаше в думите му.

— Тази примамка ще накара момичетата да се втурнат насам побързо и от хрътката, която гони лисицата — каза той на глас и потри весело длани една в друга. — Всяка ще се надява, че тя ще получи парите. А коя ли всъщност ще бъде тя? — И той написа подобни писма, адресирани до мадам Сюзет и мисис Джини Суинбърн.

Когато приключи, дръпна шнура на звънчето, който висеше близо до камината, и зачака пристигането на Джонсън.

— Погрижи се за изпращането на тези писма — нареди му. Извади часовника от джоба си. — Имам време и за чаша уиски, преди да започна да се преобличам.

Джонсън предаде писмата на иконома, за да им постави марки и да се погрижи да бъдат занесени до пощата, а после занесе шишето с уискито в библиотеката — любимото място за едно питие на лорда. Лордът бавно отпи първата глътка, остави я известно време в устата си, за да опита по-добре вкуса ѝ, а когато преглътна, каза:

— Няма нищо по-хубаво от глътка първокачествено уиски в студена зимна нощ, Джонсън.

— Наистина няма, сър — съгласи се безстрастно Джонсън.

Часовникът тиктакаше в тишината, снежинките падаха по перваза на прозореца, а дебелите дърва горяха със силен пукот в камината.

— Добре ще бъде да се насладим на покоя и тишината, докато още можем, Джонсън — каза Маунтджой с дяволита усмивка. — Имам чувството, че нещата тук ще се променят.

И той се засмя сърдечно. Нямаше търпение да отиде на партито и да разкаже на всички, че скоро ще им представи трите си отдавна изгубени праплеменнички и ще ги въведе в двора още този сезон. Защото дори за миг не му хрумна, че те могат да откажат.

ГЛАВА 19

Няколко седмици по-късно, в един студен и син мартенски следобед, Ханичил седеше в жълто такси и пътуваше към номер седемдесети на Уест стрийт пайър и към луксозния лайнер, който щеше да я отведе до Англия.

Манхатън и Уол стрийт се низеха край прозореца в късния следобед и всичко се смесваше в неясно петно от бели като слонова кост кули и потънали в дълбока сянка каньони (така се наричат в САЩ улиците, от двете страни на които се издигат само небостъргачи). Тогава, изведнъж, големият бял лайнер изникна пред очите ѝ.

Тя плати на шофьора и застана, стиснала куфара си, загледана в знамената, които плющяха на вятъра, в излъсканите перила, в моряците, облечени в елегантни тъмносини униформи, които пееха песни от последното бродуейско шоу, в огромните червени лодки, пренасящи куфарите, които щяха да бъдат натоварени на кораба. Втренчи завистливо поглед в красивите жени, които стискаха в ръце малки чантички за бижута, направени от крокодилска кожа, облечени в кожени палта и елегантни костюми от туид, заобиколени от приятели, дошли да ги изпратят. „Ще се видим по-късно, когато стане време за коктейл“, викаха си те една на друга и Ханичил се почувства неугледна в палтото от камилска кожа, което изглеждаше толкова елегантно на страниците на каталога на „Сиърс“.

Завладяха я самота и страх от непознатото. Копнееше за сигурността на ранчото, за приятелството на Ализа и Том. Но после си припомни какво могат да направят за ранчото парите на лорд Маунтджой — щяха да помогнат да се засади наново тревата, да се купят нови говеда, да се изкопаят нови кладенци. И ранчото отново ще разцъфти — както във времето, когато баща ѝ го управляваше. Освен това знаеше, че и баща ѝ би искал тя да отиде. Извади билета първа класа от чантичката си и решително тръгна към трапа.

Зад нея настъпи неочаквано раздвижване и тя се обърна, за да види какво става. Фотографи се тълпяха около висок тъмнокос мъж и неговата придружителка. Светкавиците подчертаваха строгото

изражение на лицето на мъжа и добре познатата красота на жената, която беше с него. Ханичил ахна от изненада, когато я разпозна, благодарение на дългите следобеди, прекарани в киното в Китсвил. Тази платиненоруса коса, тези блестящи червени устни и този сластен поглед можеха да принадлежат само на Вива Молсън, известната холивудска звезда. Един от фотографите, нетърпелив да направи снимка, неочаквано се втурна точно пред Ханичил и я събори на земята.

— Достатъчно! — прогърмя мъжки глас над нея. — Махни се от пътя ми, идиот такъв. Не виждаш ли какво направи?

Мъжът със строгото лице се беше навел над нея, а светлите му сиви очи я гледаха загрижено.

— Добре ли сте? — Той ѝ помогна да се изправи на крака. — Ако този глупак ви е наранил, ще се погрижа да бъде уволнен.

— Стана случайно — побърза да каже Ханичил, шокирана от идеята, че някой може да бъде уволнен само защото я е съборил на земята. — Не се ударих.

— Тогава, моля ви, приежете моите извинения, мис...?

— Ханичил Маунтджой Хенеси. — Тя си спомни инструкциите на лорда и бързо се поправи: — Всъщност истинското ми име е Елоиз. Елоиз Маунтджой.

Лицето му изгуби строгия си вид, когато се усмихна, и тя си помисли, че той изведнъж стана по-млад, почти момче. В гласа му се усещаше весела нотка, когато каза:

— Моите извинения отново, мис Маунтджой.

С крайчеца на окото си, Ханичил забеляза гневно стиснатите устни на Вива Молсън и нетърпеливото потропване на красивото ѝ краче. Объркана, тя каза:

— Добре съм, наистина. Благодаря ви за помощта. — И тръгна бързо към трапа.

— За Бога, Алекс, побързай! — извика Вива. — Става късно.

Смръщил вежди, той я придружи нагоре по трапа и се отдръпна назад, когато тя започна да позира на палубата за фотографите.

— Ще се видим по време на коктейла, Алекс, мили! — извика му тя, когато той я остави на публиката ѝ.

— Не и ако мога да направя нещо, за да го предотвратя — каза си той под нос, докато вървеше по коридорите на кораба към цветаря,

който се намираше на по-долната палуба.

Александър Андреос Скот мразеше коктейлите, както и партитата. Нямаше време за фотографите и журналистите, които пишеха клюкарските рубрики, нито пък за другите знаменитости, въпреки че си беше заслужил прозвището Мистериозния мъж, което сякаш го преследваше. Нямаше време и за жени като Вива Молсън.

Беше я срещнал на вечеря преди няколко месеца, а после я беше видял отново снощи в Сторк кльб, където забавляваше бизнес познати. Вива беше отегчена от придружителя си и се беше лепнала за него. Беше висяла като недъгава на ръката му през цялата вечер. Беше му наредила да я изпрати до дома ѝ, а когато откри, че и двамата ще плават на „Куин Елизабет“ на следващия ден, го беше помолила да я закара до кораба.

— Защо да заемаме две лимузини, скъпи — беше пошепнала в ухото му със сексапилния си контраалт и беше стиснала многозначително ръката му. А после го беше погледнала с така известния си сладен поглед и беше пошушнала: — Това пътуване обещава да бъде вълнуващо, Алекс.

Подразни го нейната увереност, че е достатъчно само да даде знак, и всеки мъж ще дотича. Той не харесваше неинтелигентните жени и пищната Вива не го привличаше.

Алекс Скот беше на трийсет и осем години. Беше спорно дали е красив или не. Лицето му беше дълго и тясно, носът — прав и силен, устата — твърдо очертана, усмивката — сардонична. Имаше гъста тъмна коса, вече прошарена със сребърни нишки. Очите му бяха в същия сребърносив цвят, но с тъмни точки в ириса, а около тях имаше бръчки на напрежение, които подсказваха, че е видял и потруден живот от сегашния, в който се смяташе за преуспял човек. Беше висок и слаб, с добре оформени мускули и изглеждаше великолепно в ушитите по поръчка костюми, които носеше. И имаше ужасна репутация, що се отнасяше до жените.

Казваха, че когато Алекс Скот те пожелае, веднага ти го казва. Той изпращаше цветя и някак си винаги успяваше да открие кои са любимите ти. Канеше жените на вечеря за двама в дискретни и много скъпи ресторанти. Изпращаше им бижута и книги, без да помисли дори за екстравагантността на единия и малката стойност на другия подарък. Мислеше единствено за удоволствието, което те щяха да

донесат. Жените твърдяха, че Алекс Скот им дава всичко, освен сърцето си. Той не им разрешаваше също така да надникнат в душата му, нито в неговото загадъчно минало.

На цветаря той поръча да изпрати две дузини жълти рози на мис Маунтджой. Приложи визитната си картичка и съобщението: „*Моите извинения отново. Вярвам, че нямате ожулвания.*“ После отиде в огромния апартамент на горната палуба, където камериерът му вече разопаковаше чантите, а един облечен в бял жакет стюард англичанин чакаше нарежданията му. Алекс беше винаги безупречно учтив и внимателен със слугите. Той благодари на стюарда и каза, че няма нужда от нищо. Съблече сакото си, нави ръкавите на скъпата си синя памучна риза и седна зад бюрото, поставено в ъгъла, под големия прозорец, който гледаше към оживения док. Направи две телефонни обаждания — едно до офиса си в Манхатън и едно до секретариата във Вашингтон. После извика помощника си, Ставрос, който беше настанен в по-малка каюта на долната палуба. Когато той дойде, Алекс му издиктува три телеграми — една до корабостроители в Глазгоу, една до търговеца на вина в Бордо, от когото той правеше своите покупки, и една до жена в Рим. Последната гласеше простичко: „*Честит рожден ден. Имаш моята любов, както винаги.*“

Чу се корабната сирена, което означаваше, че потеглят, и той застана до прозореца, за да наблюдава маневрите. Оркестърът засвири, хората махаха с ръце и крещяха „приятно пътуване“, а разстоянието между пристанището и кораба ставаше все по-голямо. Най-последно потеглиха.

Алекс облече палтото си, наметна шал на врата си и излезе на променадата. Както очакваше, тя беше безлюдна. Отегчените пътници от първа класа бяха виждали всичко това и преди, гледката не ги интересуваше. Те бяха по-загрижени да се приготвят навреме за коктейла, който щеше да се състои след малко. Той закрачи бавно и загледа как небостъргачите на Манхатън се стопяват в далечината. Алекс обичаше морето, то беше в кръвта му. Ако се беше родил сто години по-рано, щеше да стане моряк на кораб с шест мачти, щеше да се бори с вятъра, с бурите и пиратите. А вместо това беше собственик на една от най-големите корабни компании в света и се смяташе за един от съвременните пирати.

Корабите на Скот обикаляха света и носеха скъпоценни товари от зърно и дървен материал, нефт и машини. Хората говореха, че пренасяли и незаконен товар. Всички познаваха корабите на компанията „Скот“ и мислеха, че познават и Алекс Андреос Скот. Знаеха колко е богат, каква власт притежава. Но знаеха също така, че той страни от всички. Онова, което не знаеха, беше как е постигнал всичко това. Ключките нашепваха, че е член на аристократичното италианско семейство Скот, но други, които мислеха, че са по-добре осведомени, казваха, че той е дете на цигани скитници, което си е проправило път до върха с всякакви, позволени и непозволени, средства. Трети говореха, че е незаконно дете на гръцки монарх, въпреки че никой не споменаваше имена. Твърдяха, че по този начин той си е осигурил парите, с които да се впусне в корабния бизнес, а това обясняваше и гръцкото му презиме.

Едно беше сигурно — Алекс Скот беше започнал с корабите, но сега интересите му покриваха самолетната индустрия в САЩ, имаше автомобилни заводи в Италия и Франция и собствена банка в Англия. Но в центъра на неговата империя бяха корабите — най-обичаните от него превозни средства. В това число влизаше и неговата собствена, дълга сто и осемдесет фута, яхта „Атланта“, в момента хвърлила котва в Южна Франция близо до Кан. „Атланта“ не беше най-голямата яхта, която кръстосваше моретата, но беше най-красивата.

Ето защо той не можеше да устои на гледката, която представляваше огромният лайнер, проправящ си път по река Хъдсън към океана. Слънцето залязваше в огнено оранжево зарево, когато той отново видя момичето. Беше се облегла на перилата и стискаше с длани предницата на евтиното си палто, за да се предпази по-добре от студа. Тя отметна глава назад и затвори очи, ноздрите ѝ се разшириха, когато вдиша с пълни гърди соления мирис на океана. По русата ѝ коса блестяха капки и той се досети, че тя стои тук още от качването си на борда. Възторгът, изписан на лицето ѝ, го накара да се усмихне. Знаеше, много точно, как се чувства тя.

Ханичил въздъхна и се сгуши още по-плътно в палтото си, защото вятърът ги удари с неочаквана сила, а после се засмя на глас. Смехът ѝ беше толкова спонтанен и весел, че го накара да се засмее в отговор. Той каза:

— Чувството е прекрасно, нали? Отпред виждаш отворения за теб хоризонт, а отзад — кулите на Манхатън, които малко по малко се стопяват. Няма значение, колко често предприемам пътувания по море, гледката винаги ме привлича.

Тя се завъртя към него изненадана.

— Мислех, че всички ще са тук, горе. Как биха могли да изпуснат подобна гледка?

— Те са прекалено заети с приготвянията си за вечерята. — Той ѝ предложи ръката си. — Така и не се запознахме както подобава. Аз съм Алекс Скот. Знам, че вие се казвате Елоиз Маунтджой, понякога известна като Ханичил.

Тя се усмихна объркана.

— Ханичил беше името, с което татко ме наричаше. И винаги са ме наричали така. Само че сега прачичо ми казва, че в Лондон трябва да използвам истинското си име. Елоиз. — Тя се засмя. — Предполагам, че отначало ще ми бъде трудно да схвана към кого се обръщат хората.

Той забеляза колко учудващо сини са очите ѝ. Помисли си, че тя е толкова млада и наивна, че почти може да види звезди в очите ѝ. Но пък изглеждаше толкова старомодна в евтиното си палто, че той предположи, че работи като компаньонка. И изпита съчувствие към нея. Не можеше обаче да си обясни присъствието ѝ на борда по друг начин, освен с това, че се грижи за разглезено малко дете с още поразглезена майка. Или, още по-лошо, за някоя болна старица, която пътува първа класа.

— Беше ми много приятно, че ви срещнах, мис Маунтджой — каза той и се поклони леко, учтиво. После се обърна и отново закричи по палубата.

— Мистър Скот, този е първият път, когато се качвам на кораб — извика импулсивно Ханичил след него.

Той отново се обърна към нея и я погледна сериозно, със скръстени ръце.

— Така ли? — каза. — Още една причина да се забавлявате добре, мис Маунтджой. Първо пътуване на голям лайнер е наистина преживяване, на което човек може да завиди. — После продължи разходката си.

ГЛАВА 20

Ханичил очакваше, че ще пътува в скромна каюта, но лорд Маунтджой беше човек, който винаги купуваше или наемаше най-доброто. Луксозният ѝ апартамент беше на най-горната палуба. Стените му бяха облицовани с красива дървена ламперия. Банята беше облицована с мрамор, а месинговите покрития блестяха като златни. Ханичил се чувстваше така, сякаш се намираще в света на киното, във филм. Като че ли копнежите и мечтите, които хранеше, докато седеше на първия ред в киното в Китсвил, изведнъж се бяха сбъднали.

Киното и книгите бяха нейното средство да избяга от трудния и еднообразен живот в ранчото. Те я водеха към светове, толкова различни от света, който познаваше, че тя едва можеше да повярва, че и те съществуват някъде. Досега. Тя се гледаше втрещено в огледалото в банята и, разочарована, разбираше, че мястото ѝ не е тук. Този елегантен апартамент беше предназначен за жени като Вива Молсън — блестящи, целите в сатен и диаманти.

На вратата се почука и влезе стюардът, който носеше ваза с жълти рози.

— Добър вечер, мис Маунтджой — каза той весело. — Аз съм вашият стюард, Бил. — Той ѝ хвърли бърз преценяващ поглед. И веднага се изненада, защото тя не беше типът жена, който обикновено заемаше този апартамент. — Страхувах се, че вие ще бъдете единственият пътник на моята палуба, който няма да получи цветя на сбогуване, мис — каза той и си спомни екстравагантните и скъпи букети, които беше подредил в останалите каюти. Усмихна се, когато тя нетърпеливо зарови лице в тях. — Отгледани са в оранжерия, мис, и не носят аромата на градинските рози. — Подаде ѝ визитната картичка, която придружаваше цветята, и ѝ каза, че скоро ще дойде стюардесата, която ще разопакова нещата ѝ.

— Ако имате нужда от нещо, мис Маунтджой, просто ме извикайте — добави той на излизане от стаята.

Ханичил преброи розите. Досега никой не беше ѝ изпратил дори едно-единствено цвете. Изненадана, тя отвори малкия плик и прочете

извинението на Александър Андреос Скот. Погали с пръсти цветята. Бяха меки като кадифе и жълти като истинските тексаски рози.

Стюардесата дойде да разопакова двата ѝ малки куфара, въпреки уверенията на Ханичил, че би могла, без никакви затруднения, да се справи и сама. Тя гледаше, смутена, как камериерката сгъва синия ѝ пуловер и синята ѝ блуза, как закача на закачалка чисто новия ѝ костюм от туид, купен също от каталога на „Сиърс“, както и всичко друго, което притежаваше. Знаеше, че стюардесата сигурно е свикнала да закача копринени и сатенени рокли, че е свикнала с луксозното бельо на дамите от първа класа и че дори не е виждала евтино памучно бельо като нейното. Ханичил имаше един-единствен чифт копринени чорапи.

Стюардесата окачи внимателно дългата ѝ черна копринена вечерна рокля в специално отделение на гардероба и постави обувките с високи токчета под нея. Постави старото плюшено мече на Ханичил на леглото, усмихна се за довиждане и побърза да обслужи и другите пътници.

Ханичил се загледа във вечерната рокля. Беше един от специалните „холивудски“ модели на „Сиърс“. Подобен модел беше носила младата холивудска звезда Лорета Йънг. Така пишеше и на етикета и тя вярваше, че е истина. Роклята струваше безбожните девет долара и деветдесет и пет цента. Повече, отколкото всяка друга дреха, която беше имала. Беше очарована, когато я видя за първи път, но сега, като я гледаше да виси на специалната закачалка, която на раменете имаше подплънки от сатен, роклята изглеждаше ужасно евтина.

Никога досега Ханичил не беше обличала вечерна рокля. Не ходеше никъде, така че къде би могла да я облече? Всъщност досега тя въобще не беше обличала рокля — каквато и да било. Още като дете беше намразила рокличките с волани, които Роузи ѝ купуваше. Но от филмите знаеше, че когато хората пътуват на презокеански лайнер, се преобличат за вечеря. И философски си повтаряше, че, с всички тези великолепно облечени и блестящи жени на борда, никой няма да я забележи. Спомни си какво ѝ беше казала Ализа на тръгване:

— Все още не си красавица, момичето ми. Но у теб има нещо, не знам какво. Да ти кажа истината, все още те чакам да израснеш, да придобиеш окончателния си външен вид. Някой ден ще бъдеш истинска красавица.

— Как така? — беше попитала Ханичил.

— Мисля, че ще изглеждаш като татко си. А той изглеждаше наистина превъзходно, това мога да ти кажа. И имаше същото излъчване, което ти имаш дори сега. — Ализа беше стиснала твърдо устни, защото, изведнъж, беше разбрала какво е то.

— Какво, Ализа? Какво е притежавал баща ми?

— Нищо, което да е за твоите уши, Ханичил. Хайде, да приключваме вече с опаковането на багажа — беше побързала да каже Ализа и беше тръгнала веднага към кухнята.

Ханичил се къпа дълго, като с всяка минута се чувстваше все повече и повече като филмова звезда. После облече новото си памучно бельо — точно като онова, което носеше като дете. И много внимателно обу копринените чорапи и сребристите обувки. Облече черната вечерна рокля и завърза хлабаво дългите си руси коси с черна сатенена панделка, купена от магазина на Елиас в Сан Антонио — онзи същия, в който майка ѝ беше работила някога. Внимателно напудри луничките по носа си, също така внимателно постави червило на устните си, после се усмихна, за да види как изглежда. Беше изцапала малко зъбите си, затова ги облиза с език. Май че всичко е наред, помисли си със съмнение. Струваше ѝ се, че устните ѝ са лепкави, но предположи, че ще свикне с усещането. После пръсна зад ушите си от безбожно скъпия парфюм с миризма на карамфили.

Огледа се във високото огледало и загрижено се запита дали дълбокото деколте не разкрива прекалено голяма част от гърдите ѝ и дали полата, която стигаше едва до глезените ѝ, не е прекалено къса. И дали роклята не прилепваше прекалено плътно по нея. Подръпна я, изпълнена със съмнения. А дали розовата тафта, която се подаваше изпод черната дантела, не я караше да изглежда гола, като че ли въобще нямаше бельо?

Въздъхна. Вече беше прекалено късно. Черната рокля беше единствената, която имаше. Пожела да си беше купила перли, но единственото ѝ бижу беше златният пръстен с кръста на фамилията Маунтджой, който първоначално беше принадлежал на дядо Джорджи, а после — на баща ѝ. Тя го носеше винаги. Като плюшеното ѝ мече, и

той ѝ беше талисман, който, по мистериозен начин, я свързваше с татко.

Тръгна, малко нервна, към трапезарията. Люшкането на кораба и това, че не беше свикнала да носи обувки с високи токчета, я караха да залита и дори да се препъва понякога. Главният келнер, който стоеше в края на стълбището, я изгледа втренчено, изумен. Ханичил му се усмихна колебливо. Огледа набързо препълнената трапезария — бляскавите полилеи, саксиите с палмите, оркестъра който свиреше приятни мелодии. Облечените в черни фракове келнери щедро разливаха шампанско. Пътниците се поздравяваха весело, а жените дори се целуваха по бузите. Всичко беше като сбъднала се мечта. Тя се загледа по-внимателно в пътниците и изведнъж мечтата ѝ се превърна в кошмар. Смути се, бузите ѝ пламнаха. Филмите лъжеха. Нито една жена не беше облечена във вечерна рокля. Всичките до една бяха облечени в къси дневни рокли. Хората се обръщаха, за да я видят, усмихваха ѝ се, а тя чувстваше как кожата ѝ пламва чак от пръстите на краката до върха на главата. Огорчена, пожела подът да се разтвори под нея и да я погълне.

Алекс Скот я гледаше от входа. Тя изглеждаше така, като че ли искаше да избяга, но той знаеше, че не може да го направи. Беше замръзнала на място от объркване и смущение.

— Мога ли да ви помогна, мис? — питаше я главният келнер.

— Няма нужда, Марио. — Алекс я хвана за лакътя. — Мис Маунтджой е с мен. Маса за двама, Марио, ако обичаш, по-далеч от тълпата.

Ханичил го погледна отчаяно. Тя забеляза, че не е облечен във фрак и не носи бяла вратовръзка.

— Не съм облечена подходящо — каза му тя шепнешком. — Досега не знаех. Всички са се втренчили в мен. Не мога да вляза.

— Стюардът е трябвало да ви каже, че никой не се облича официално още първата вечер. Това е нещо като традиция. Както и да е, оставете ги да се втренчат във вас. Те сигурно мислят само за това, колко прекрасно изглеждате.

— Извинете, сър — прекъсна ги главният келнер, разтревожен, — но мис Молсън каза, че ви очаква на масата си, сър. Тя е с лорд и лейди Кинън и семейство Бидълс.

— Дяволите да вземат и мис Молтън, и семейство Бидълс! — Алекс погледна окуражително Ханичил. — Поемете си дълбоко дъх — каза ѝ шепнешком — и се дръжте за мен.

И той я поведе надолу по грандиозното стълбище, покрай втренчените в нея келнери, покрай разярената Вива, която беше ококорила очи, покрай любопитните Бидълс, до една маса в ъгъла.

— Съжалявам — каза Ханичил, като се отпусна с благодарност на стола. — Изглежда, ви създавам много проблеми. — Когато го погледна, на миглите ѝ блестяха сълзи.

Той се усмихна.

— Ни най-малко. Всъщност не ми създавате никакви проблеми.

— Много съжалявам — каза тя, а бузите ѝ все още горяха от срам. — Сигурно ме мислите за глупачка от провинцията. И сте прав. Всичко, което знам, съм го научила от филмите, а те не казват, че хората на кораба не се обличат официално първата вечер. Предполагам, че просто не знам правилата.

Алекс я погледна замислено.

— Странно — каза след дълга пауза, — но когато ви срещнах за първи път, вие ми направихте впечатление на жена, която не би се огънала при нещастно стечение на обстоятелствата. Не се разплакахте, дори не изохкахте, когато онзи идиот, фотографът, ви събори на земята, макар да видях, че се ударихте. „Ах, каква силна жена — помислих си. — Жена, която може сама да се грижи за себе си, макар да е млада.“

Ханичил вдигна глава и го погледна изненадана.

— Наистина ли си помислихте така? Или просто се опитвате да ме накарате да се почувствам по-добре?

— Никога не казвам нещо, което не мисля наистина.

Тя отново се изчерви, този път от удоволствие.

— Опитвам се да бъда силна. Налагаше се да работя упорито, просто за да съществува ранчото, след като Роузи изхарчи всичките ни пари. После дойде сушата, после Депресията...

— Защо не започнете от самото начало — предложи той, когато келнерът им наля шампанското. — Но първо ми кажете какво бихте искали за вечеря.

Тя погледна безпомощно дългото меню. Закусвалнята в Китсвил беше единственото място, където беше ходила да вечеря, а тяхното меню представляваше картон, изцапан с кетчуп, и включваше само

руло „Стефани“, пиле и топъл пай. Както и да е, дори там тя рядко си позволяваше да ходи. Той разбра затруднението ѝ и побърза да каже:

— Да поръчам ли и за двама ни?

Тя с облекчение се съгласи.

— Между другото, благодаря ви за розите, мистър Скот. — Лицето ѝ грейна от удоволствие. — Никой досега не ми е изпращал рози. Толкова са красиви.

— Защото бяха предназначени за красиво момиче — излъга галантно Алекс. И си помисли, че макар да е лошо облечена и странна, в нея има нещо, което го привлича. — Признавам, че съм любопитен — каза той. — Коя сте вие? С какво се занимавате? Защо пътувате сама?

Ханичил му разказа за писмото на лорд Маунтджой и че отива в Лондон, защото е сигурна, че баща ѝ би искал да се срещне със семейството му.

— И защото наистина имам нужда от парите — добави тя, искрена, както винаги. — Искам ранчото да стане същото, каквото беше по времето на татко. Като във времето, когато бях малко момиче и тревата беше зелена, а говедата ни бяха най-добрите в цял Тексас.

И тогава му разказа цялата история или поне по-голямата част от нея. Пропусна онази част, когато живееше в нает апартамент в Сан Антонио с Роузи, и за онова, което се случи после и което засягаше Джак Дилейни. Алекс я гледаше, докато тя си изливаше душата пред него, и си мислеше за това колко различна е тя от всички изискани жени, които познаваше — толкова млада и невинна. Със съжаление си каза, че той самият никога не беше притежавал такава невинност. Никога, дори когато беше млад, не беше правил стъпка, която да не е обмислена и да води към следващото стъпало и още по-нагоре. Необходимостта и гневът бяха движещите му сили, но очевидно не такива бяха причините, които караха Ханичил да работи упорито. Беше готов да се обзаложи, че тя не би могла да излъже и че дори не умее да флиртува. Разбра, че за първи път му е приятно и наистина се забавлява. Ханичил Маунтджой беше като тоник в неговия преситен свят.

Ханичил погледна в спокойните му сиви очи и почувства, че може да му се довери. И изведнъж откри, че му разказва неща, които не беше казвала на никого досега.

— Бях на петнайсет години — каза тя, — когато видях колата на шерифа Уилкс да идва по алеята. Реших, че кучето отново създава проблеми, като тича след колите по магистралата. Но шерифът беше много сериозен и някак си странен. И тогава разбрах, че е нещо наистина лошо. „Трябва да говоря с Ализа, каза шерифът. Насаме.“ Влезе в къщата и след малко чух Ализа да пици. Влязох тичешката в кухнята. Тя седеше на стола и се люлееше напред-назад. Беше покрила лицето си с престилката. Знаех, че се крие, защото плаче. *„Всъщност Роузи не беше лош човек, казваше Ализа на шерифа. Беше просто глупава и заблудена. Коленичеше пред олтара на езическия Бог, вместо пред олтара на нашия. Мислеше, че всичко, което блести, е злато. Искеше да има всичко. Толкова отчаяно го искаше, че не беше доволни от живота си тук, нито от детето си. Съмнявам се, че Ханичил е виждала майка си за повече от две седмици през последните няколко години. Всъщност, откакто умря Дейвид и Роузи наследи парите. Бедната жена, щеше да е много по-добре за нея, ако не беше ги наследила. Ето, вижте какво стана.“* Шериф Уилкс ме погледна така, както си стоях на прага. *„Ще ви оставя, защото трябва да съобщите тъжната новина и на Ханичил“*, каза той. Нямаше нужда да ми казва каквото и да било. Вече се бях досетила, че Роузи е мъртва. — Ханичил погледна Алекс право в очите и добави шепнешком: — Била застреляна. Пред бара „Сребърният долар“.

Алекс я погледна шокиран.

— Искате да кажете, че е била убита.

Тя кимна.

— Така и не откриха кой го е направил — каза тя едва чуто. — Ализа беше права. Роузи не заслужаваше такава смърт. Сега мога да я разбера по-добре. Тя просто беше различна, беше неспокойна, самотна... о, не знам. Знам само, че я обичах, по свой начин. Понякога изпитвах вина, мислех, че ако бях такава дъщеря, каквато тя искаше да има, може би тя щеше да си стои у дома, в ранчото. И тогава нямаше да я застрелят.

Той каза:

— Единственият виновен е човекът, който я е застрелял. Не се ли опитаха да го заловят?

Тя поклати глава.

— Струва ми се, че никой не се зае с това както трябва. Все едно че Роузи не си заслужаваше усилията. На никого не му пукаше. Ализа каза, че е така, защото собствениците на заведението, в което се сервираше контрабанден алкохол, са гангстери. Те искали убийството да се потули, за да не се плашат клиентите. Но аз знам — каза тя мрачно. — Винаги съм знаела кой го е направил. Джак Дилейни я уби.

— Вторият ѝ съпруг?

Тя кимна.

— Хората говореха, че Джак е красив, истински Кларк Гейбъл. Но в него имаше нещо низко, безмилостно. Ализа също мисли, че той е убиецът. *„Джак Дилейни го е извършил, каза ми тя. Сигурна съм, той е застрелял Роузи.“* Но Джак имаше перфектно алиби. Онази нощ дори не бил в Сан Антонио. Бил в хотел в Хюстън. Жената, която била с него, го доказвала. И чиновникът от хотела и... не знам... други хора. Но аз знам, че Джак го е извършил. Той винаги е искал ранчото. Чул е, че копаят, че търсят нефт в нашата земя. Казал на полицията, че Роузи е курва, че го ядосвала, че винаги тичала след други мъже и затова я напуснал. Казал, че има много „момчета“, които биха искали да я видят мъртва. Тя била такъв тип жена. Както и да е, той се върна в ранчото. Караше голям черен кадилак. Влезе в къщата така, сякаш беше негова. Защото мислел, че е истинският собственик. *„Бях законен съпруг на Роузи, каза той на Ализа. Онова, което е било нейно, сега е мое. Такъв е законът.“* *„Не и този път, мистър“*, отговори Ализа. — Ханичил се усмихна, като си спомни триумфа, който светеше в черните очи на Ализа. — *„Това ранчо принадлежи на мис Ханичил Маунтджой Хенеси. Завещано ѝ е от прадядо ѝ. Под попечителство. Роузи никога не е била собственичка на ранчото. Няма да бъдете и вие.“* Помислих си, че ще убие и Ализа. Вдигна ръка да я удари, а аз извиках на кучето да се хвърли отгоре му. То впи дълбоко зъби в ръката на Джак, чак до костта. Но на мен ми се искаше да ги беше впило в гърлото му. Исках да постъпи с него така, както той беше постъпил с майка ми. Исках кучето да го убие. — Ханичил, разтреперана, си пое дълбоко дъх. Погледна Алекс така, като че ли искаше да се извини. — Предполагам, че дамите не бива да говорят така. Те разговарят за времето, за музика и други такива неща. — Тя се изчерви. — Сигурно ви обърквам. Ализа винаги ми повтаряше, че говоря прекалено много.

— Не, не е така. И не ме обърквате. Какво се случи с Дилейни?

— Предполагам, реши, че не иска кучето да го ухапе втори път. Бързо изтича до вратата, спря се на прага и ме погледна. Каза: „*Някои ден ще се върна, Ханичил. И ще взема онова, което по прави ми принадлежи. Бъди сигурна, ще се върна.*“ Ализа ми каза, че според закона Джак е законен мой втори баща. „*Да се надяваме, че няма да предяви права и над теб, момичето ми,* каза ми тя. *Защото, ако го направи, този път ще загубим. Може да те изведе от тук за нула време, ако иска, и ние никога вече да не те видим. Точно както няма да видим вече и Роузи.*“ — Ханичил потрепери. — Както и да е, не построиха петролни кладенци и той сигурно загуби интерес към ранчото. Но поне откриха подпочвен извор. Можете ли да си представите колко развълнувани бяхме? Направо полудяхме, скачахме и крещяхме. — При този спомен тя се засмя. — О, Алекс Скот, вие не можете да си представите такова щастие. Но после дойде упоритата работа. Трябваше на всяка цена да изправим ранчото отново на крака.

Алекс се наведе напред през масата и взе задебелялата ѝ длан в своята. Погледна я с възхищение — знаеше много добре за какво говори тя. Знаеше какво е да нямаш пари, познаваше борбата и тежкия труд. И амбицията.

— Надявам се, че ще спечелите, Ханичил — каза той, за да я окуражи.

Тя сви рамене.

— Едва ли. Но с помощта на лорд Маунтджой мисля, че ще мога да направя ранчото отново проспериращо. Искам да стане точно същото, каквото беше по времето на татко.

Алекс я гледаше. Беше като омагьосан. Никога не беше срещал някой като нея. Тя беше като златно, невинно малко кученце, което се е навряло в краката му. Притежаваше способността да те накара да се отпуснеш, установяваше лесно контакт, караше те веднага да се почувстваш интимен с нея, да бъдеш неин приятел. Притежаваше някакъв необясним чар. Той се запита, с болка и съжаление, какво ли ще направи с нея Лондон. Какво ли ще стане още в мига, когато я заспят с пари, бижута и внимание. Надяваше се, че това няма да я развали, защото я харесваше точно такава, каквато беше в момента. Като полъх свеж вятър в неговия застинал, преситен свят.

Хората гледаха с любопитство Алекс Скот, който държеше ръцете на странната млада жена в евтините дрехи. „Тя не е обичайният тип на Алекс — шушукаха, прикрили устата си с длани. — Не е от класа. Поне за Алекс, не мислите ли?“ И се смееха, развеселени, но Алекс дори не забелязваше.

След вечеря отидоха да се разходят по променадата. Стояха, облежани на перилата, и гледаха дълбоките тъмни вълни, които се удряха в корпуса на кораба, пенестата диря след него. Той й каза тихо:

— Обичам океана. Ако зависеше от мен, бих прекарал целия си живот в пътуване по света, съвсем сам на кораб, търсейки неизвестни острови и скрити пристанища.

— Тогава защо не го направите?

Той самият много пъти си беше задавал същия въпрос. Думите й караха нещата да изглеждат толкова лесни — все едно че наистина можеше да прави каквото пожелае.

— Това е само мечтата на едно малко момче — каза той с горчивина. — Но предполагам, че по душа наистина съм моряк.

И той й разказа за флотилията си от кораби, за новия, които се строи в Шотландия, и за истинската си любов — яхтата „Атланта“. Лицето му изглеждаше странно на лунната светлина и тя си помисли, че, изведнъж, той придоби вид на много самотен човек. Импулсивно протегна ръка и проследи профила му с пръста си. Той обърна лице към нея и й се усмихна, после хвана дланта ѝ и я притисна към устните си. Тя го погледна, останала без дъх. Той каза:

— Ние имаме много общи неща, вие и аз, Ханичил. Аз също трябваше да се боря за всичко, което притежавам. И когато бях момче и живеях в Рим, трябваше да се боря с другите момчета, които ме наричаха „bastardo“, копеле. Но те бяха прави. Аз нямах баща, така че, независимо колко упорито се биех с тях, не можех да променя истината.

— Аз също трябваше да се боря в училище — каза Ханичил, изпълнена със съчувствие. — Роузи винаги скандализираше обществото. Обещавам, че ще запазя тайната ви, ако и вие запазите моята — каза тя.

Той обгърна леко раменете ѝ с ръка, докато вървяха към нейната каюта. На вратата я обърна с лице към себе си и каза тихо:

— Благодаря, че ми доверихте тайните си.

— Надявам се, че вече сме приятели — каза тя задъхано. Изведнъж ѝ се прииска, и то много силно, почти отчаяно, той да я целуне. Краката ѝ омекнаха, като да беше изгубила цялата си воля.

— Приятели — съгласи се Алекс. Устните му докоснаха нейните за един неимоверно кратък миг. И той си отиде.

— Приятни сънища, Елоиз Ханичил — каза той тихо през рамо, докато се отдалечаваше.

Ханичил не видя повече Алекс по време на пътуването. Когато попита стюарда къде е той, казаха ѝ, че мистър Скот е много зает човек. Той бил чест пътник на презокеанските параходи и прекарвал времето си в апартамента си, в работа.

Когато „Куин Елизабет“ влезе в пристанището на Саутхемптън, Алекс Скот слезе на брега още с изгрева на зората. Взе директния влак за Лондон, където имаше важна среща. Не се сбогува с Ханичил и тя не знаеше дали да бъде тъжна, или доволна, когато пристигна огромна кошница с виолетки, все още мокри от росата и с божествен аромат. *„Виолетките ми напомнят за ватите очи, казваше картичката, която ги придружаваше. Желая ви щастие и късмет в Лондон. В приятел, Алекс Скот.“*

Ханичил зарови лице в ароматните цветове и си спомни докосването на устните му. Всяка нощ сънуваше тази целувка и се радваше, че и той не я беше забравил.

Пътниците се скупчиха около перилата, замахаха с ръце и започнаха да крещят приветствия към приятелите си, които стояха на дока. Оркестърът свиреше оглушително. Един от носачите качи евтиния куфар на Ханичил в купе първа класа на влака за Лондон и скоро тя също пътуваше към столицата, където я чакаха луксозният синьо-зелен ролс-ройс и Бриджис, шофьорът, с шапка и униформа също в синьо-зелено, със златни копчета и еполети. За нея започваше нов живот.

ГЛАВА 21

Анжу д'Аранвил слезе от таксито на северната парижка гара. Плати на шофьора, стисна влаковия си билет между зъбите и праметна чантата си през рамо, защото и в двете си ръце държеше куфари, и с дълги, пъргави стъпки закрачи към перона, от който вече, доста шумно, потегляше експресът Париж — Лондон.

Хари Локууд подтичваше до нея и се молеше влакът да почака, но в същото време успяваше да се наслади на дългите крака на Анжу. Настигна я точно когато свирката на влака се чу за последен път. Сграбчи дръжката на една от вратите на първа класа и я отвори, вкара първо куфара си, а после и той скочи вътре.

— Почакайте, почакайте ме — изкрещя Анжу през парата, която я обгръщаше. Пъхна единия куфар под мишницата си и диво сграбчи дръжката на вратата. — По дяволите, о, по дяволите — почти изплака тя, докато тичаше край вече набирация скорост влак.

Хари сграбчи чантата ѝ, после ръката ѝ и я повдигна. Успя да я вкара вътре точно навреме. Той политна назад, спъна се в куфара ѝ и падна на пода, като повлече и Анжу, която падна върху него.

— Е — каза той, когато очите им се срещнаха, — и това ако не е начин да хванеш влака!

— Боже мой — каза тя, задъхана, изправи се и приглади полите си. — Почти го бях изтървала.

Хари Локууд се засмя, изправи се и изтупа сакото си от праха. — Всъщност го изтървахте. Той беше вече потеглил.

Тя каза горчиво:

— Защо винаги закъснявам? Можете, ли да ми обясните? На двайсет години съм, много интелигентна, много образована и много умна. И с всичките си умствени възможности, винаги, неизбежно, закъснявам. Като хроническа болест ми е. — Тя отметна косата от очите си и го погледна умолително. — Дали нямам някакъв сериозен недостатък?

Хари отново се засмя и я погледна възхитен. Тя беше много висока, около метър седемдесет и осем, и стройна, всъщност —

толкова слаба, че можеше да се счупи. Имаше овално лице, големи очи и говореше така, че ти спираше дъха, което можеше да се дължи и на тичането по перона, но, което, предполагаше той, е по-вероятно обичайното ѝ отношение към живота. Очите ѝ бяха красиви — синьо-зелени като морето, косата ѝ — пищна и с цвета на добре сварен мармалад, устните ѝ бяха пълни, усмивката не слизаше от лицето ѝ и беше оптимистична. Тя като че ли с наслада предчувстваше отговора му.

— Много се съмнявам в това — каза той. — На мен ми приличате на млада жена, която е напълно в състояние да контролира живота си.

— Може би костюмът ви навежда на това мнение. — И тя неодобрително посочи костюма от туид, с който беше облечена. Беше по последна мода. Сюжет беше говорила лично с мадам Шанел и беше успяла да го получи на много добра цена. — Дължа го на майка си — каза Анжу. — Тя ме кара да се обличам според нейната представа за елегантност. Заради чичо ми, всъщност. Обикновено изглеждам като студентка. Нали знаете — блузи и поли и ниски обувки. — Тя протегна дългия си строен крак и загледа скъпите си кафяви обувки от естествена кожа, а Хари отново имаше възможност да се възхити на краката ѝ. — Глупаво, нали? — каза тя и му се усмихна обезоръжително. — Казах ѝ, че няма да издържа дълго в Лондон. „Ще се върна веднага, мамо“, казах ѝ. „Ами!“, възрази тя. А аз я попитах: „След като ти не можеш да ме понасяш, как тогава очакваш, някой друг да ме понася?“ Както и да е, имам намерение да съм отново в Париж през септември. Това ще бъде първият ми семестър в Сорбоната — добави тя с широка усмивка, от която ти спираше дъхът. Знаеше, че го впечатлява. — Ще уча математика и физика.

Думите бяха излезли от устата ѝ на един дъх, а Хари поклати глава от учудване.

— И какво мислите да правите, когато получите степен?

— Да правя? — Анжу смръщи вежди озадачена. Имаше достатъчно ум да се справи с училището и да завърши блестящо, като учи само в нощта преди изпита. Но колежът щеше да изпълни целта си — да ѝ извоюва свобода. А сега, с възможността да сложи ръце върху парите на семейство Маунтджой, нямаше нужда да учи в Сорбоната и да живее в евтина квартира, докато в същото време работи упорито, за

да стане известна куртизанка. С милионите на Маунтджой ще бъде по-богата от мъжете, за които някога се надяваше, че ще ѝ осигурят стила на живот, който тя, като прабаба си Мари, много обичаше.

— Никога не съм мислила какво бих могла да правя — каза тя на Хари. — Физиката просто ми се струва очарователна, вие не мислите ли така?

— Не, не ми се струва толкова очарователна, колкото на вас — отговори Хари Локууд. А наум добави: „*Нито пък предизвиква такава веселост у мен*“, защото със сигурност долови дяволитост в зелените ѝ очи и намек за провокация в усмивката ѝ.

Сър Хари Локууд беше на четирийсет години и притежаваше изключително добра външност — права, гъста руса коса, очи с цвета на лешник, изключително тъмни мигли и вежди. Беше висок, с мускулесто тяло и изглеждаше великолепно в скъпите, шити по поръчка, дрехи, които обикновено носеше. Кожата му имаше постоянен тен от честите гостувания по бляскавите и скъпи курорти по целия свят. Хари прекарваше по-голямата част от времето си в елегантните летни вили на приятелите си в Южна Франция, в грандиозните им вили на остров Барбадос, на Бахамите или Ямайка през зимните месеци. Той беше винаги добре дошлият ерген, чието най-добро качество беше способността му да забавлява дамите. И точно поради тази причина го канеха, защото Хари притежаваше титла. За нещастие обаче не разполагаше с никакви пари.

Всички знаеха, че Хари Локууд от години търси богата наследница, за която да се ожени. На два пъти беше много близо до успеха, но склонността му да бъде неверен още преди да е повел жената по пътеката към олтара, беше сложила бърз край и на двете авантюри. „*Хари Локууд просто не може да държи дюкяна на панталона си закопчан*“, бяха думите, с които мъжете от неговия кръг го описваха. Те добавяха със смях: „*Другото, което той не може да контролира, е страстта си към хазарта.*“ И все пак, когато пътуваше зад граница, а понякога дори в английската провинция, тези му недостатъци се оказваха и най-добрите му качества. По отношение на жените, разбира се. И обикновено, в края на дългата зима, той успяваше да победи в няколко поредни игри, което го снабдяваше с пари за летните развлечения.

Хари неохотно отклони поглед от тялото на Анжу, когато един от кондукторите почука на вратата и надникна вътре.

— След малко ще сервираат вечерята, мосю — каза той.

Хари погледна въпросително Анжу.

— Тъй като вече възвърнахте спокойното си дишане, може би ще ми правите компания за вечеря. Ще можете да ми разкажете повече за физиката, която намирате очарователна. И как възнамерявате да се превърнете в красиво и елегантно момиче от обществото — добави той с усмивка.

— За мен ще бъде удоволствие, мосю. — Анжу се усмихна и му хвърли преценяващ поглед. — Но това не е ли изпросена вечеря? Майка ми непрекъснато ме предупреждава да не говоря с непознати мъже, камо ли да вечерям с тях. Разбира се, сигурна съм, че нейните предупреждения се отнасят само за мъжете, които нямат титла и пари. — Тя се засмя весело и скочи на крака, при което гневно смръщи вежди. — Ох, Боже, тези обувки май започнаха да ми стягат вече — каза тя и запристъпва от крак на крак.

— Мисля, че е време да се запознаем — каза Хари усмихнат. — Казвам се Хари Локууд.

Тя учтиво пое ръката му.

— А аз съм Анжу д'Аранвил. О, не. Май излъгах. От този момент нататък не съм Анжу д'Аранвил, а Анжу Маунтджой.

Той повдигна учудено вежди.

— Маунтджой? — Това беше име, което добре познаваше. Всички го знаеха. Старият лорд Маунтджой беше един от най-богатите хора в Англия.

— Да, това е името на прачичо ми. Онзи, при когото отивам в Лондон. Той иска да използвам неговото име. И защото моята мама иска да сложи ръце върху парите на Маунтджой, и тя каза, че трябва да приема името. — Тя го погледна и въздъхна. — О, историята е много дълга.

— Разкажете ми още, Анжу Маунтджой — каза той, хвана я за ръката и я поведе по коридора към вагон-ресторанта.

По време на дългия обяд, Анжу разказа на Хари за Джорджи Маунтджой и неговата връзка с Мари.

— Тя беше наистина очарователна, моята баба — каза тя с обич. — Мама се опитваше да ме държи далеч от нея, но, разбира се, не

успя. Мари много лесно я надхитряваше и най-добрата част от моето детство беше, когато гостувах на баба си в нейния апартамент на улица „Бонапарт“. Тя умря преди няколко месеца. Ужасно много ми липсва. Беше моята най-добра приятелка, но татан все повтаряше, че влиянието ѝ над мен било лошо. — Тя погледна Хари право в очите и каза: — Мама мислеше, че Мари е покварена, но аз мисля, че тя просто се забавляваше. А вие какво мислите, мосю Локууд? — Тя затрепка с дългите си мигли, присви сексапилно устни, а той се засмя на глас.

— Мисля, че сте ужасна флиртаджийка. Поведението ви е направо скандално — каза Хари, на когото му беше много забавно. — Не се лаская да мисля, че един възрастен мъж може да бъде привлекателен за двайсетгодишно момиче като вас. Предполагам, че флиртувате с всички мъже, които се мярнат на пътя ви.

Тя въздъхна преувеличено и го погледна с широко отворени очи — поглед, който стаяваше дъха на мъжете.

— Само с тези, които имат приятна външност — отговори му невинно. — А и вие не сте възрастен, мосю, а просто по-възрастен.

— Благодаря ви, мадмоазел Маунтджой — отговори Хари развеселен. — Мисля, че сте научили много от вашата баба.

— То е в кръвта ми — призна си тя. — Моята френска кръв, това е. — Тя леко потръпна. — Английската ми кръв сигурно е замръзнала още в праисторическата епоха. Мари казваше, че баща ми бил задръстен и скован и никак не приличал на дядо ми Джорджи. Той бил истински донжуан — добави тя с обич, отмести празната чиния от пържолите и си поръча крем брюле. После го погледна, все така с широко отворени очи. — Има още две — каза с висок шепот, какъвто се използва на сцената, за да се чуе от всички, — още две копелета. Като мен.

Хари я погледна право в очите. И двамата забелязаха пълната тишина, която се възцари във вагон-ресторанта.

— Е, не точно копелета — каза той с усмивка. — Баща ви е бил копеле, не вие.

Тя сви рамене и гребна пълна лъжичка от крема.

— Мисля, че е същото. Във Франция поне. Името ни е опетнено, така казва мама. А и нямаме пари. Освен тези, които тя изкарва. Майка ми е мадам Сюзет. — И тя го погледна като че ли с очакване.

— Така ли? — Той се запита дали мадам Сюзет не е кабаретна актриса, която участва в театър Folies Bergeres.

— Шапките ѝ са много известни — информира го Анжу. — Предполагаше се, че аз трябва да нося една, но мисля, че тя падна от главата ми, докато тичах за влака. — Тя се засмя. — Мамап ще ме убие, ако научи. Тя много иска да сключи добър брак. Но, разбира се, аз ще се омъжа само по любов. — Погледът ѝ отново срещна неговия. — И заради секса, разбира се. Ще си търся подходящ партньор — добави тя сладко. — Тишината, която цареше на съседните маси, стана още по-дълбока. — О, вие не ядете десерта си! — каза весело Анжу. — Може ли аз да го получа? — И тя загреба пълна лъжичка.

Хари я гледаше учудено.

— Вие изглеждате така, сякаш ядете само марули и семена. Къде отива всичката тази храна?

Тя вдигна рамене и погледна учудено празната си чиния.

— Ям колкото кон, но винаги съм била така слаба. Дори мога да похапна още малко сирене — каза тя и погледна с очакване стюарда, който се приближаваше към тях.

— Eh bien — каза тя, докато пиеха кафето си. — Лорд Маунтджой е стар човек. Няма наследници, на които да остави имотите и парите си. И така, какво предприема той? Наема частен детектив да издири потомците на Джорджи. — C'est moi^[1] — тя посочи към гърдите си. — И другите две. Момиче от Англия и едно от Тексас, американка. Ще се срещнем в Лондон. Лорд Маунтджой ще ни лансира в обществото. Той ще реши коя ще получи голямата награда. Милионите на Маунтджой.

— И коя мислите, че ще бъде?

— Предполагам, че ще зависи от прищевките на стария лорд. — Анжу сви рамене и се усмихна безгрижно. — Що се отнася до мен, това не ме интересува.

Той си помисли, че тя лъже, и беше прав. Защото Анжу отчаяно желаше тези пари. И беше решена да не оставя никой да ѝ препречи пътя към милионите.

— Правя го само заради майка си — каза тя отново. — Тя казва, че съм безнадежден случай. Че нито един мъж не би взел за жена такава като мен, отдадена само на науките. Интелектуалка, казва мама

с презрение. — Тя въздъхна прочувствено. — Понякога си мисля, че мама никога няма да ме разбере.

— Да, и аз не мисля, че тя ви разбира — съгласи се Хари. Той разгада малката ѝ игра и дори прозря, че Анжу е точно като него. Искаше всичко, което може да получи, и беше готова да използва целия си чар.

Влакът приближаваше Кале и те се върнаха в купето. Хари извика един стюард и уреди пренасянето на багажа им на ферибота. Дватамата слязоха заедно и пак така заедно се качиха на кораба.

— Просто трябва да съм сигурен, че няма да изтървете кораба — каза ѝ той с усмивка.

Тя отново затрепка с дългите си мигли и каза:

— О, не, мосю Локууд. Не правете подобна грешка. Никога няма да изтърва това, което искам.

Той я придружи до каютата ѝ. На вратата очите на Анжу срещнаха неговите. Той я гледаше въпросително. Тя се изкушаваше, това беше вярно, но се целеше по-нависоко от Хари Локууд и беше достатъчно умна да не си затваря пътя още сега.

— Лека нощ, Хари — каза тя, като го целуна по двете бузи. — Благодаря ти за прекрасната вечеря. Много се забавлявах.

Той сграбчи ръката ѝ, придърпа я близо до себе си и започна да я изпива с очи.

— Трябва ли да ме оставите толкова скоро?

Анжу се прозина леко.

— Толкова съм уморена! — каза тя, като се престори, че много ѝ се спи.

— Ще ви видя ли отново? В Лондон?

— Но, разбира се. Сигурна съм, че пътищата ни отново ще се пресекат. — Тя издърпа ръката си от неговата, отвори вратата на каютата си с другата и бързо влезе вътре. — Лека нощ, Хари — каза тя отново, студено.

И затвори вратата под носа му. Хари остана загледан ядосано в нея за миг. Беше готов да се закълне, че тя беше направила всичко възможно да остави у него впечатлението, че е готова за една страстна нощ — всички онези приказки за секс, всичките ѝ окуражаващи усмивки и очарователни погледи. После се усмихна. Въпреки че се

правеше на сведуща по въпросите на секса, Анжу беше много млада — тя просто си играеше, това е всичко.

Хари се усмихна при спомена за техния разговор, докато вървеше към бара, за да изпие едно питие преди лягане. Знаеше, че онова, което Анжу му беше разказала, беше вярно и че те отново ще се срещнат. Той ще се погрижи за това. Та нали тя ще наследи милионите на Маунтджой!

Видя я отново рано на другата сутрин. Небето над Доувър беше оловносиво. Валеше дъжд. Анжу вървеше към морскозеления ролс-ройс на Маунтджой. Полата ѝ беше къса, краката — дълги, а лицето ѝ беше озарено от красива усмивка на радостни предчувствия. Тя се обърна и го видя. Сложи пръст на устните си и му изпрати въздушна целувка. После се качи в колата, шофьорът затвори вратата и вече я нямаше.

Хари се замисли какво ще се случи, когато трите момичета се срещнат. И за стария Маунтджой, който щеше да се облизва като паяк в центъра на паяжината си, да ги примамва с парите си, да играе малките си игрички. Надяваше се, че старият лорд знае какво прави. Защото едно беше сигурно. Анжу щеше да му създава доста проблеми.

[1] Това съм аз — (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Лаура Лавиния Суинбърн не искаше да стане Лаура Маунтджой. Мразеше дори идеята за това. Смешната представа, как неочаквано ще се превърне в дебютантка, облечена така, че да прави смъртоносно впечатление на хората, я изпълваше с ужас.

— Промених решението си. Няма да замина — каза тя на Джини, макар да знаеше, че трябва да го направи, защото имаха нужда от парите. — Мразя всичко това, мразя и лорд Маунтджой, и онези две момичета също.

— Как е възможно да ги мразиш, когато никога не си ги срещала? — попита я съвсем разумно, Джини.

Стояха на перона на Централната гара в Лийдс. Лондонският експрес изпускаше пара и бял облак ги обви от всички страни, което беше почти толкова лошо, колкото и гъстата мъгла, която беше забавила пътуването на Лаура с един ден.

— Мъглата ми беше изпратена от небето — каза Лаура на Джини. — Това беше съдба. Съдба, която ми казваше да не заминавам.

— Забрави за съдбата. Баща ти би искал да отидеш. Също и аз. И само това е, което има значение.

Джини не добави, че според нея за Лаура ще бъде по-добре да се отдалечи за известно време от семейство Суинбърн и да влезе в обществото. Да опознае света, реалността. Малкото село и усамотената къща не бяха място за млада жена. Лаура трябваше да забрави преживяната трагедия с Хадън Фокс и да се позабавлява.

Момичето оброни глава и загледа белите плочи под краката си. Отлагаше сбогуването до последната минута, като че ли се надяваше на чудо.

— Ти ставаш смешна, Лаура — каза Джини, вече ядосана. — Та това е златна възможност. Другите момичета ще позеленеят от завист, а ти се държиш така, като че ли отиваш в затвора, а не в прекрасна къща, на балове, на партита. Ще се срещнеш с твоя роднина. Престани да се държиш глупаво и се качвай на влака.

Кондукторът охрана вървеше по перона и затваряше вратите, когато Били Сакстън, в ръце с куп вестници, мина бързо покрай тях и се качи в първа класа. Почти щеше да изпусне влака заради гъстата мъгла. Погледна през прозореца към крехката възрастна дама в нейните старомодни дрехи и към намръщеното момиче в плисираната пола и зеления пуловер. Старата дама май ѝ се караше, а по наведената глава на момичето можеше да се съди, че то е навикнало на това.

Кондукторът извика: „Всички да се качват!“ и старицата побутна момичето към отворената врата.

— Не искам да те изоставям — проплака изведнъж Лаура и я прегърна здраво. — Не искам да изоставям и Суинбърн. О, как ми се иска да не се налагаше да заминавам.

Джини също я прегърна здраво.

— Не плачи, Лаура. За добро е, ще видиш. Ще прекараш добре, сигурна съм. А когато всичко това свърши, аз все още ще съм в Суинбърн, ще те чакам. И ти ще ми разкажеш всичко. — Тя отдалечи Лаура на една ръка разстояние и се загледа с нежност в лицето ѝ. Избърса сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, после звучно я целуна. — Хайде, качвай се. Ъй помни: баща ти би очаквал от теб да се държиш като дама. А също и аз.

Кондукторът вече размахваше зеления си фенер. Наду свирката, влакът беше вече готов да потегли, а Лаура все още стоеше неохотно на долното стъпало на вратата, която водеше към купетата на първа класа. Тя хвърли последен умолителен поглед през рамо, но Джини се усмихна решително.

— Побързай, Лаура! — извика тя. — Задържаш влака.

Лаура неохотно се качи, кондукторът затвори вратата след нея и влакът потегли, като постепенно набираше скорост и излизаше от перона.

Били гледаше бабата, която продължаваше да маха с ръка и да се усмихва, но беше готов да се закълне, че вижда сълзи в очите ѝ. Вратата на купето му се отвори. В коридора стоеше момичето и го гледаше.

— О, по дяволите! — каза тя натъртено. — Не очаквах, че ще има някой тук. — Провери билета си и видя, че мястото ѝ е срещу неговото. После вдигна поглед нагоре и видя, че кондукторът вече е подредил багажа ѝ над мястото. Да, това беше мястото ѝ. — Е, ще ви

се наложи да се примирите с мен — каза тя и се отпусна на меката кожена седалка. И веднага избухна в сълзи.

Били въздъхна. От раздразнение. Мислеше да почете вестник на спокойствие, после да си изяде обяда. Въобще, надяваше се пътуването да е спокойно и приятно. Наблюдаваше я, но не казваше нищо. Знаеше, че е по-добре да я остави да се наплаче. Господи, каква досада беше тази и какъв шум вдигаше! Имаше много неща, за които да мисли. Определено можеше да преживее и без някой да прекъсва мислите му.

Били Сакстън беше един от най-крупните собственици на коне за конни надбягвания в Европа. Но напоследък прекарваше повече време в Америка, където трябваше да наглежда бизнеса, завещан му от богатата му майка, отколкото във великолепното си имение в Уилтшир.

Прекрасната къща на Били, Сакстън Моубрей, и хилядите акри земя, които я заобикаляха, включително и селото Моубрей, се наследяваха в семейството вече от три поколения. Дядо му я беше купил от обеднял богаташ, когато късметът му беше заработил с пълна пара — благодарение откриването на нов прах за пране, който наистина беше първокачествен и направи голям удар. Така дядо Сакстън се беше превърнал в един от индустриалните магнати на деветнайсети век. После бащата на Били беше наследил всичко и се беше оженил за богата наследница американка, Джиана Ломбарди. Нейното семейство беше забогатяло благодарение на готовите тестени закуски. Бащата на Били беше наследил и двата бизнеса, беше слял двете богатства.

Били беше на трийсет и шест години. Беше получил образованието си в Хароу и Кеймбридж. Имаше магистърска степен по бизнес науки от университета Харвард. Беше научил много за отглеждането на конете и надбягванията, които се бяха превърнали в негова страст за цял живот. Беше тих и спокоен, прекалено скромен човек. Но когато беше развълнуван, говореше доста високо и дори леко заекваше. А това се случваше всеки път, когато негов кон спечелеше някое надбягване. Били мразеше публичността и единственият път, когато се беше появила негова снимка в печата, беше, когато един от конете му беше спечелил извънредно важно състезание. За него конете бяха звездите от пистата и всичките му похвали бяха запазени за

треньорите. „Аз само купувам конете, казваше той. Треньорите са хората, които правят от тях победители.“

Погледна момичето, седнало срещу него. Тя продължаваше да плаче шумно и той се питаше какво да прави. Отново въздъхна раздражено. Трябваше да вземе някои важни решения и се беше надявал, че ще остане насаме, за да обмисли нещата на спокойствие. Последните два дни беше прекарал в наблюдения над Фокстън Ярд, защото мислеше да прехвърли два от конете си да бъдат тренирани там. Всичко му се беше видяло прилично — имаше няколко великолепни коня, мястото светеше от чистота. Но имаше нещо, което не можеше веднага да се определи, но което го безпокоеше. Може би мястото беше прекалено прилично. Конярите вървяха безшумно и избягваха погледите си, вместо да крещят високо, докато хранят конете, и да слагат шумно ведрата вода на земята, както правеха навсякъде другаде. Дори конете изглеждаха странно спокойни. Били подозираше, че Хадън Фокс е причината за това.

След малко момичето се поизправи. Извади носна кърпичка от чантата си, избърса сълзите си и издуха носа си. И му хвърли гневен поглед. Очите ѝ бяха зачервени и подути под правите тъмни вежди, но той забеляза, че са красиви, лешникови на цвят. Косата ѝ беше лъскава, с цвета на кехлибара, а на дългите ѝ мигли блестяха сълзи. Кожата ѝ беше леко маслинена или, може би, с цвета на гъст крем. Носът ѝ беше прав, скулите — широки, устата — решителна. Всъщност тя никак не приличаше на англичанка. По-скоро му напомняше майка му, която беше италианка. Той каза студено:

— Ще ми кажете ли какво не е наред? Може би ще мога да ви помогна.

— Не можете. — Тя беше категорична. — Никой не може да ми помогне. Съдбата ми е по-лоша и от смъртта, и дори от нищото. — Очите ѝ мятаха мълнии.

— Смъртта и нищото?

— Знаете какво искам да кажа. — Тя го дари с още един сърдит поглед. — Както и да е, не виждам защо да сте загрижен. Вие дори не ме познавате.

— Вярно е. Аз съм само един непознат, чието спокойствие беше нарушено, когато вие влязохте. Мисля, че е нормално да проявя загриженост.

Тя прояви достатъчно добро възпитание да се направи на засрамена.

— О, Господи, как би ми се карала баба, ако знаеше! Тя не може да понася грубостта. Съжалявам. — Беше готова отново да заплаче. — Извинявам се. Наистина.

Той кимна, готов да прояви разбиране.

— Приемам извинението ви така по начина, по който беше дадено.

Тя се усмихна, неочаквано придобила закачливост.

— Ох! Пуф — каза тя, — никак не приличате на задръстен скапаняк, така че, защо се изразявате като такъв?

— Откъде знаете, че не съм такъв?

Тя го изгледа преценяващо. Беше висок, със здраво телосложение, с гъста, пясъчноруса коса, намазана щедро с брилянтин, за да не се къдри, каквато склонност имаше. Лицето му беше дълго и донякъде приличаше на конска муцуна. Очите му бяха сини, брадичката — силно изразена, устата — неочаквано твърда.

— Устата ви ми го подсказва — каза тя. — Онази лека сардонична извивка. Може би тя означава, че сте жесток. А това може да бъде много вълнуващо. Като мистър Рочестър. Нали знаете, от романа „Джейн Еър“.

— Познавам творчеството на сестрите Бронте — каза той изумен. — Въпреки че не съм жител на Йоркшир.

— А какъв сте тогава? — Лаура се втренчи любопитно в него, моментално забравила мъката си и съдбата, която беше по-лоша от смъртта.

Той сви рамене.

— Шотландец, италианец, американец. Може би дори англичанин. Но определено не йоркширец.

— Е, разбира се, всеки може да види това — отговори тя разгорещено. — Мъжете на Йоркшир са най-добрите мъже в света. — Очите ѝ придобиха замечтан израз, което му подсказа, че тя мисли за точно определен човек. — Не е възможно да имате толкова интернационална кръв. Трябва да изберете само две националности.

— Щом такива са правилата на играта, ще трябва да избира само две.

Тя се засмя и лицето ѝ грейна. Беше заинтересувана.

— Продължавайте — каза тя. — Вие сте първи. После ще дойде и моят ред.

— Нека да видим. — Той замислено поглади брадичката си. — Мисля, че ще се спра на американец от италиански произход.

— Ха! — възкликна тя триумфално. — Знаех си, че сте чужденец! Аз също не съм англичанка, но не съм чак толкова екстравагантна смесица. Едната ми половина е италианска, другата — английска. — Тя срещна очите му с нещо като нетърпение. — Познавате ли Флоренция? Майка ми е оттам, а аз никога не съм имала възможността да я видя. И двамата ми родители са загинали, когато съм била само на годинка. Удавили са се, когато фериботът се преобърнал. Отивали да се видят с дядо ми. Дядо Фиоралди от Тоскания, но не стигнали до там. — Тя въздъхна дълбоко. Много пъти разказваната история все още ѝ причиняваше болка. — Не познавам родителите си, не съм виждала никога Италия. Всъщност не съм ходила почти никъде, като се изключи училището пансион в Хароугейт, а то не е много далеч от Суинбърн. Баба ми Джини ме е отгледала. Не бих и могла да мечтая за нещо по-прекрасно. Тя е всичко за мен. Дори майка ми не би могла да ме обича повече. — На миглите ѝ отново затрепкаха сълзи. Били извади бяла ленена носна кърпичка от джоба на сакото си и мълчаливо ѝ я подаде. — А тя вече е много възрастна — каза Лаура. — Не искам да я оставям сама в Суинбърн. Тя, разбира се, не е съвсем сама. Но е без мен. О, ако онзи дърт Маунтджой не беше написал онова писмо, в което предлагаше щедрия си подкуп, все още щях да съм си в Суинбърн, където ми е мястото. И нямаше да ми се налага да минавам през онази глупост, която наричат debutante.

— Лорд Маунтджой? — повтори Били, силно учуден. Маунтджой му беше съсед в провинцията, в Уилтшир. — Отивате в Лондон, за да се срещнете с лорд Маунтджой?!

Тя кимна.

— За нещастие, изглежда, такава е съдбата ми.

— Едва ли е „по-лоша от смъртта“. Аз поне така мисля.

— Ако сравните това с живота ми в Суинбърн, с баба и Хадън Фокс, наистина ме очаква нещо по-лошо и от смъртта. Въпреки че Хадън Фокс се оказа изменник. Мразя Лондон и обществото и всичкото онова глупаво преобличане.

— Хадън Фокс? — попита той изненадан. Изведнъж се превърна в силно заинтригуван човек. Можеше да задоволи любопитството, което изпитваше към това момиче, като в същото време получи и информация за Хадън Фокс. — Знаете ли какво, мисля, че сигурно сте гладна, след като плакахте толкова много. Защо да не отидем да обядваме и да ми разкажете всичко за Хадън Фокс и лорд Маунтджой и за вашата баба. И за Суинбърн, разбира се.

— Не забравяйте и любимите ми коне за конни надбягвания! — извика тя и скочи на крака. После скромно приглади полата си от туид.

Той си помисли, че тя самата е пъргава като жребче, че краката ѝ са дълги и стройни като краката на кон за надбягвания. Но чорапите ѝ имаха бримка, а стъпалата ѝ изглеждаха огромни в неугледните обувки с копринени връзки. А костюмът ѝ от туид изглеждала така, като че ли беше купен на разпродажба на дрехи втора употреба. Както и беше, макар той да не го знаеше.

— Нямам търпение да чуя и за тях — отговори той и я хвана за ръката, след което тръгнаха по коридора към вагон-ресторанта.

— И така — каза той, когато седнаха и поръчаха, — започнете от самото начало.

Лаура го погледна спокойно.

— Мислите ли, че баба ми би одобрила? Вие все пак сте напълно непознат за мен човек.

Той се поколеба. Очевидно тя не знаеше кой е той, а той не искаше да ѝ каже, защото искаше да чуе непредубеденото ѝ мнение за Хадън Фокс.

— Вие сте абсолютно права. Може би така е по-добре. Двама непознати във влака, които си разказват един на друг историите на живота си. Точно както се случва във филмите.

— Но вие не сте ми разказали нищо за себе си — каза тя, изпълнена със съмнения.

— Само защото вие говорите непрекъснато. А и загубихте много време в плач — отбеляза той. — Малкото ми име е Били.

— Лаура. — Стиснаха си ръцете.

— Добре тогава, започнете първа. И от самото начало. Например, с лорд Маунтджой.

Когато тя разказа цялата история, той отбеляза:

— Значи сте на път да се превърнете в дебютантка? — Повдигна скептично едната си вежда. — Това ли е съдбата, по-лоша и от смъртта? — Лаура смръщи нещастно вежди, а той се засмя и промени темата: — Разкажете ми сега за Хадън Фокс.

— Хадън беше, искам да кажа, е, малко по-възрастен от мен. Ще стане на двайсет и шест следващия август, ако искаме да бъдем точни. Висок е. Има руса коса, която винаги пада над очите му. Те са сини. Морскосини, казва той с гордост, защото баща му бил адмирал. Всички от фамилията Фокс били хора на морето. Още от времето на Нелсън. Като се изключи Хадън. Живеят в огромна къща, Фокстън Хол, а Хадън се занимава с тренирането на коне за конни надбягвания. Помагах две лета във Фокстън Ярд, когато бях още ученичка. Така се срещнахме. И се влюбихме — добави тя мрачно.

— Ето защо значи не искате да отидете в Лондон. Искате да останете в Суинбърн и да се омъжите за него?

Тя прехапа устни и погледна, без настроение, супата, която се разплиска леко, когато влакът направи завой. Каза:

— Семейството на Хадън е аристократично. Те мислят, че не съм достатъчно добра, за да се омъжа за сина им. Искат жена, която да му донесе титла, а още и пари, и недвижима собственост. Искат съюз, а не брак по любов.

— А какво казва самият Хадън?

Тя сви рамене, с което като че ли признаваше поражението си.

— Сгоди се за лейди Даяна Гилмор. Ей така, без дори първо да ми каже. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Споменахте, че имате кон? — побърза да каже той, докато стюардът отнасяше празните чинии от супата и сервираше печено говеждо и йоркширски пудинг. — Другата причина, поради която искате да останете в Суинбърн.

— А, моята прекрасна Саша! — каза тя и лицето ѝ моментално засия. — Тя е червеникавокафява кобила. Беше кон на Хадън. Той мислеше, че единият ѝ преден крак е слаб, и искаше да се отърве от нея, но никой не искаше да я купи. Той каза, че от нея няма никаква полза, но тя беше само на две години, а конете започват да показват истинските си способности, когато станат на три. Не можех да понеса отношението му, тя имаше толкова благородна глава. Кълна се, че когато Хадън каза, че е по-добре да я „премахнем“, кобилата ме

погледна ей така. — И Лаура изгледа сърцераздирателно Бил. А той си помисли, че очите ѝ са с цвета на малцовото уиски. — Кълна се, Саша разбра, че ще умре. Така че, разбира се, казах на Хадън, че ще я купя, макар да нямах пари. „Колко?“, попитах го, като си мислех, че просто ще каже: „Взemi я, от нея и без това няма полза.“ „Двайсет лири и е твоя“, каза той, като я удари по врата, за да подчертае всичките ѝ добри качества — потеклото ѝ, младостта ѝ. „Кой знае, тя може и да стане победител някои ден“, добави той. — Лаура смръщи вежди, изведнъж придобила нещастен вид. — Не мислех, че е честно да иска толкова пари, след като знае, че въобще нямам. А ако я убиеше, нямаше да спечели и толкова. Но телефонирах на баба и ѝ казах какъв проблем имам, как Саша ме е погледнала, колко е красива и че ако тя умре, аз също ще умра.

Били се усмихна. За Лаура половинчати неща просто не съществуваха. Всичко беше или черно, или бяло. Или живот, или смърт. Той каза:

— И така, разбира се, баба плати.

— Да. Каза, че това е подаръкът ми за рождения ден. Но тъй като вече бях получила един подарък онази година, този ще бъде за следващата. — Лаура въздъхна щастливо при този спомен. — Грижех се за коня като за бебе. И знаете ли какво? Хадън беше сбъркал. Масажирах я, разхождах я и я тренирах и се оказа, че ѝ няма нищо на предния крак. Било е само временно. — Засмя се весело. — Не мисля, че Хадън въобще ми прости за това, че му измъкнах коня само за двайсет лири. Миналия сезон я пуснах на три състезания за начинаещи коне — спечели двете, а в третото завърши трета. Храня силни надежди по отношение на нея. Мисля, че тя ще спечели цяло състояние за мен. Така ще мога да отворя собствена конюшня в Суинбърн и да се занимавам с тренирането на коне. И така, разбирате ли — добави тя напълно искрено — защо ми се налага да отида до Лондон и да се занимавам с тамошното глупаво общество. За да спечеля парите на Маунтджой и да отворя собствена конюшня. Ще тренирам само победители и ще спечеля много пари. Така ще мога да се грижа за баба Джини — така, както тя винаги се е грижила за мен.

— И да победите Хадън Фокс на собствения му терен — отбеляза проницателно Били.

Лаура се усмихна дяволито. Предчувстваше отмъщението.

— Кълна се, ще му разкажа играта. Когато получа парите на Маунтджой, ще бъда по-богата от Хадън. А това ще бъде отлично за моята конюшня. Ще примамя клиентите му с успехите си и ще ги накарам да водят конете си при мен, не при него.

— Значи мислите, че сте също толкова добра треньорка, колкото и Хадън Фокс?

— Дори по-добра — отговори тя сприхаво. — Хадън е мързелив и кара другите да му вършат работата. И дори още по-лошо — той оставя другите и да мислят заради него. — Смръщи вежди, замисли се над онова, което току-що каза. — Хадън не е особено умен — каза тя. Беше искрена. — Макар че нямаше да го призная, ако ме бяхте попитали преди няколко седмици. Да, аз съм добра треньорка. През целия си живот съм имала коне. Работя с коне от тринайсетгодишна. Поне през ваканциите. Но мисля, че това е преди всичко инстинкт, способност да се почувстват нещата — нали знаете: кога един кон е добър и така нататък. А останалото е просто упорита работа. Освен това обожавам конете и обичам тази работа. Не искам да се занимавам с нищо друго.

— Дори да се омъжите? Да имате деца? — каза той усмихнат.

— Разбира се, че не. Не и след Хадън. Никога вече няма да имам доверие на който и да било мъж.

— Но Хадън не е причината, поради която искате парите на Маунтджой? — Предположението беше умно, защото въпреки привидната ѝ веселост и смелост, той виждаше, че има нещо повече в тази история.

Очите на Лаура срещнаха неговите.

— Вие сте много умен, Били Еди-кой си. Откъде знаете толкова много за мен? Прав сте, разбира се. Парите все не ни достигат в Суинбърн, а баба е вече много уморена и много се тревожи. Опитва се да го скрие, но аз го знам много добре. — Лаура отметна нетърпеливо косата, паднала над очите ѝ, и каза: — Виждате ли. Били, бях планирала всичко. Щях да се омъжа за Хадън. Щяхме заедно да ръководим Фокстън Ярд. Щяхме да тренираме много победители и така щях да мога да се грижа за баба. Бях планирала живота си. И... Е, останалото го знаете. Отчаяно се опитвах да измисля начин за спечелване на пари. Дори мислех да стана жокей. Добра съм в прескачането на препятствия, а и лесно губя тегло, но, по дяволите,

прекалено съм висока. И тогава пристигна писмото на лорд Маунтджой. И разбрах, че ми се дава втори шанс. Но не съм се молила за това — добави тя разгорещено. — По право, дядо е трябвало да наследи състоянието. После баща ми, после — аз. Но вместо нас го е получил старият лорд Маунтджой. А сега го размахва над главите ни като примамка. А аз ще трябва да отида и да подскачам, за да го стигна. Преди другите.

— И това е причината, поради която и баба ви иска да отидете.

Лаура го изгледа гневно.

— Разбира се, че не. Баба е най-некористолобивият човек, когото познавам. Тя иска да отида просто за да се забавлявам. Да бъда представена в обществото, да се срещам с други млади хора. Всъщност предполагам, че тя има предвид да срещна някой млад мъж. Мисли, че така ще забравя Хадън и проблемите си.

— Предполагам, че баба ви е права — каза Били. Ставаше му все по-интересно и по-интересно.

Лаура не прие ябълковия пай и крема, предложени ѝ от стюарда.

— Мразя Лондон — каза тя сприхаво. — Мразя дебютантките въобще, мразя и онези други две момичета, при това, преди да съм ги срещнала. Обзалагам се, че са снобки и че единствената им грижа е да пипнат милионите на Маунтджой. Защо иначе ще пристигат на бегом? Чак от Америка и от Франция.

— Може би те също имат нужда от парите?

Тя обмисли тази възможност, после поклати глава.

— Не толкова, колкото аз имам. Но аз искам само толкова, колкото ще е достатъчно за баба и за конюшнията ми. Що се отнася до мен, могат да вземат останалото. Маунтджой не е предлагал досега помощта си. Едва сега, когато не му е останал никой друг, се е заинтересувал от нас. — Тя отметна глава назад. Очите ѝ хвърляха мълнии. Тя като че ли малко преиграваше. — Но аз не съм готова да играя тази игра. Ще спъвам плана му при всяка възможност.

— Да, сигурен съм — съгласи се Били впечатлен.

— Чувствам се доста изтощена — каза тя, когато се върнаха в купето. — Всичкото това говорене. И плачът. — Тя се прозина, като учтиво закри уста с длан. — Баба би се срамувала много от мен. Та през цялото време аз говорих само за себе си! Нито веднъж не попитах каквото и да било за вас. А имам толкова много въпроси.

Лаура заспа само след няколко минути и все още спеше, когато влакът спря на гара Кингс крос. Той я гледаше и си мислеше затова колко наивна и непресторена е тя. Беше най-доброто момиче, с което беше говорил през целия си живот. А тя дори не знаеше за състезателните му коне и парите му.

Били се наведе и взе ръката ѝ в своята. Тя беше груба, а ноктите ѝ бяха изгризани.

— Събудете се, Лаура — каза той. — Пристигнахме.

— О, не! — проплака тя, като моментално се събуди. — Това е то. Моята съдба, по-лоша и от смъртта. — Но прояви добро възпитание и се усмихна.

Той ѝ извика носач и загледа как той сваля износената стара ученическа чанта с инициалите „Л. Суинбърн“ до нея и двете кафяви торбички от рафта над седалката. Погледна Лаура и се усмихна.

— Предполагам, че трябва да си кажем „довиждане“, Лаура.

— Бяхте прав — каза тя. — За нашата игра, искам да кажа. Във вас има повече от две националности. Произнесохте името ми с италиански акцент, но изречението започнахте с американското „предполагам“. Като се добави английската ви вежливост, стават поне три.

Той се засмя.

— А може би дори повече. Аз наистина говоря само истината.

Тя го изгледа спокойно.

— Аз все още не знам нищо за вас. Може би не трябваше да ви доверявам всичките си тайни.

— Поверени на мен, те са в безопасност — обеща той. — Сигурни като смъртта.

При тази дума тя потръпна, после неочаквано го целуна по бузата.

— Благодаря ви за прекрасния обяд. Благодаря и за проявеното разбиране. — Тя се поколеба. Гледаше го право в красивите сини очи. — Надявам се, че някой ден пак ще се видим — добави.

А в следващия миг вече крачеше зад носача по перона. Не погледна назад, когато шофьорът на морскозелената лимузина я

поздрави. Двамата тръгнаха към изхода, където ги чакаше ролс-ройса на Маунтджой.

Били стоеше, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на тъмносиньото си палто, и гледаше след тях, докато изчезнаха от погледа му. Беше сигурен, че старият лорд наистина ще си получи заслуженото с Лаура. Никога вече животът му нямаше да е същият. Но му се струваше, че и неговият собствен също щеше да се промени, макар да не му беше ясно нито защо, нито как. Реши, че ще се обади на лорд Маунтджой и ще си изпроси покана за онзи бал. Усмихна се, когато си помисли за изненадата, която щеше да се изпише по лицето на Лаура, когато го види. Ще трябва да си признае кой е всъщност. И тогава ще могат да си поговорят на воля за коне и конни надбягвания. Може би той ще успее да ѝ помогне. Всъщност вече ѝ беше помогнал — беше решил да не ползва услугите на Фокстън Ярд. Лаура вече беше поставила основите на отмъщението си.

Били се усмихваше, когато махна на едно такси, и по-късно, докато пътуваше към „Кларидж“, където наемаше огромен апартамент всеки път, когато биваше в Лондон.

ГЛАВА 23

Къщата Маунтджой заемаше място колкото за цял блок на Кързън стрийт. Беше построена от светли френски варовикови камъни, имаше поне дузина високи прозорци, а покривът беше живописен — с мансарди и червени тухли. Отпред имаше четвъртит двор, покрит с павеа. Портата беше от желязо и с доста внушителни размери. По двора имаше подредени огромни саксии със засадени в тях ориенталски дървета. Тези саксии бяха подменяни всеки сезон, съобразно времето. Към входа на къщата водеше мраморно стълбище. То завършваше пред дъбова порта, украсена с дърворезба. На прага стоеше сивокосият иконом, Джонсън, и чакаше Анжу да излезе от колата.

— Добър ден, мис Маунтджой — каза той. — Името ми е Джонсън.

— Добър ден, Джонсън — отговори Анжу и огледа високото преддверие. Великолепно стълбище водеше от средата му към украсена с колони галерия на втория етаж. Подът беше от цветен мрамор, а корнизите, със сложни гипсови украси, бяха обточени с кант златиста боя. Стените бяха покрити с огромни гоблени и рисунки. Покрай тях бяха подредени дузина позлатени дивани от епохата на Луи IV. Преддверието приличаше на палат и тя, доволна, си помисли, че лорд Маунтджой е по-богат, отколкото е предполагала.

Джонсън я поведе нагоре по великолепното стълбище.

— Мис Ханичил пристигна вчера — каза той. — А мис Лаура очакваме със следобедния влак.

— Мис Ханичил? — Тя повдигна учудено вежди.

— Тя е от Тексас, мис. Настанена е в жълтата стая, в края на коридора. — Джонсън отвори една врата и отстъпи назад, за да й направи път. — Лорд Маунтджой, смята че в синята стая ще ви хареса, мис.

— Е, наистина е синя — каза Анжу, като обхвана с поглед сините фигури на персийския килим, сините тапети и тежките сини брокатени завеси. Стаята беше огромна. С висок таван, широко легло, покрито с

балдахин, писалище под един от трите прозореца, които гледаха към Кързън стрийт, и още много по-малки масички, столове и дивани, както и лампи, покрити с плат, украсен по краищата с ресни. Имаше стая за преобличане и баня с вана. — Идеална е, благодаря ви, Джонсън — каза тя и се усмихна. — Мисля, че ще бъда много щастлива тук.

— Вашата лична камериерка, Агнес, ще дойде след малко, мис, за да разопакова багажа ви. А чайт ще бъде сервиран долу, в трапезарията, точно в четири часа.

При мисълта, че ще има лична камериерка, очите на Анжу заблестяха. Помисли си, че животът ѝ става все по-добър и по-добър и ако е умна, никога вече няма да бъде бедна. Може би нямаше да ѝ се наложи да става куртизанка или, пази боже, да ѝ се наложи да сключи брак по сметка.

Като остави Агнес да разопакова нещата ѝ, тя бавно слезе долу. Парапетът на стълбището беше изработен от гравирани ониси, а разкошният тъмночервен килим беше дебел и мек. Тя хареса лукса, мириса на пари, който се виждаше и усещаше навсякъде. Отчаяно искаше да живее в такъв разкош. Искаше да бъде господарка на тази къща, да се забавлява стилно, да харчи пари разточително — така, като че ли никога няма да свършат. Беше сигурна, че това може да стане с милионите на Маунтджой.

Надникна в огромната трапезария и в по-малката, в кабинета и в стаята, която се използваше само сутрин, в огромния хол и в по-малкия. В задния край на къщата видя красива бална зала, където паркетът беше излъскан до блясък, а от тавана се спускаха великолепни уотърфордски полилеи. Дузина високи френски прозорци водеха към покрита с мозайка тераса. От нея се спускаха стъпала, които на свой ред водеха в красива градина.

— Mon Dieu! — възкликна тя впечатлена. — Значи тук ще се състои нашият бал.

Върна се в хола, спря се и се огледа уверено около себе си. Точно тогава се появи Ханичил и тръгна надолу по стъпалата, към нея.

Ханичил беше прекарала нощта сама в къщата, като се изключат дузината слуги. Беше вечеряла сама, обслужвана от облечен в ливрея главен келнер, и наблюдавана от среброкосия иконом. Беше прекалено уплашена, за да изпитва апетит. Беше самотна. Сви се в огромното

легло, закрито със завеса от балдахин. Огромната спалня беше пълна с антикварни предмети и мрачни портрети на прадедите на семейство Маунтджой. Когато беше загасила светлината, ѝ се беше сторило, че сенките запълзяват към нея. Огънят в камината продължаваше да гори. Струваше ѝ се, че въглените съскат злобно и че уличните лампи святкат заплашително зад завесите. Беше се запитала дали в къщата няма призраци, после беше затворила очи и се беше опитала да заспи, но не успя. И сега беше наистина щастлива, че и друго момиче е пристигнало.

— Господи, как се радвам да те видя! — извика тя и взе на бегом последните няколко стъпала. Протегна и двете си ръце. — Здравей, аз съм Ханичил. О, не, предполагам, че трябва да ти кажа истинското си име — Елоиз.

Анжу я изгледа от главата до петите и забеляза несръчно подгънатия костюм от туид и неугледните обувки. Каза развеселена:

— Значи така изглеждат хората от Тексас.

— Какво искаш да кажеш? — отвърна Ханичил изумена. — Тексасците изглеждат като всички други хора, нали? Една глава, две ръце, два крака. Съвсем нормално, бих казала.

Анжу се усмихна дяволито.

— Точно толкова нормално, колкото е и името ти.

— Е, точно това не биваше да го казваш — каза Ханичил обидена. — Анжу също не е обичайно име. Така биха нарекли черните в Америка, ако питаш мен.

— Никой не те пита. — Анжу смръщи вежди. — Eh bien, къде е лорд Маунтджой? Той ме очаква.

— И мен очаква, но още не се е появил. Икономът ми каза, че мъглата го е забавила. От нас се очаква да се запознаем и да си стоим у „дома“, докато той дойде.

Анжу се засмя весело при тази представа.

— Очевидно, лорд Маунтджой е оптимист. Не си разбрала, Ханичил, че зад тази врата ни очаква Лондон. Магазини, кафе-барове, нощни клубове. — Очите ѝ блестяха в радостно предчувствие. — Аз поне не мога да чакам.

— Искаш да кажеш, че няма да го послушаш? — попита Ханичил, впечатлена от нейната самоувереност.

— Разбира се, че няма да се подчиня. Щом на лорд Маунтджой му липсват добри маниери и не е тук да поздрави гостите си, едва ли може да очаква от нас да си седим и да плачем. Какво ще кажеш, Ханичил, не си склонна да се впуснеш в едно малко приключение? — Ханичил се колебаеше, затова Анжу добави: — Хайде, моля те.

Ханичил беше човек, който никога не отказва, когато го помолят, но все още се колебаеше.

— Нямам никакви пари.

— Нямаме нужда от пари. Ще се разходим из парка, ще нахраним патиците, ще наблюдаваме англичаните в тяхната естествена среда. Ще се качим на един от онези големи двуетажни червени автобуси, ще се огледаме из „Хародс“ и „Фортнъм & Мейсън“. — Ханичил се засмя, а Анжу добави вдъхновена: — Ще те подкупя с чаша чай в „Риц“. Какво ще кажеш на това, Ханичил Маунтджой?

— Става. Никога не съм ходила на „чай“, нито пък в „Риц“.

Анжу ѝ намигна и двете тръгнаха към вратата.

— Е, нали знаеш приказката? — Тя се усмихна скромно. — Винаги има първи път — Джонсън! — извика тя — Излизаме да пием чай. Ще се върнем по-късно.

— Извинете ме, мис Анжу — каза той, като че ли шокиран, — но лорд Маунтджой каза да го чакате тук.

— И ние ще бъдем тук, когато лорд Маунтджой пристигне. Ще го чакаме — отговори тя студено.

В края на Кързън стрийт Анжу попита един полицай как да стигнат до „Риц“. После се разходиха по „Мейфеър“, „Бърлингтън“ и „Пикадили“. Тя влезе през вратите на грандиозния хотел така, все едно го притежаваше. Зашеметяващият мрамор, златните покрития и блестящите кристални полилеи на хотел „Риц“ не можеха да се състезават по великолепие с интериора на къщата Маунтджой, но тя си помисли, доволна, че тук поне е по-оживено. В дъното на залата свиреше тихо струнен оркестър. Беше пълно с млади хора, които си прекарваха добре.

Главният келнер ги заведе до тиха маса близо до стената, полускрита зад саксия с палма, но Анжу вдигна надменно брадичка и каза, че няма да седне на място, където никой не може да я види. После с уверена стъпка отиде до една от централните маси, в съседство с масата, около която седяха група привлекателни младежи. Изгледа ги

преценяващо изпод дългите си мигли, докато сядаше. Помисли си, доволна, че изглеждат свършени. Докато поръчваше чая, тя ги дари с лека, съблазнителна усмивка.

— Mon Dieu, mais il fait très chaud, ici — каза тя, докато си вееше с менюто като с ветрило.

Ханичил не говореше френски, но се досети за смисъла на думите от жеста с менюто.

— Няма да знаеш какво е горещина, докато не попаднеш в Тексас по пладне в средата на лятото — каза тя с усмивка. — Сто и десет градуса на сянка, само че ти не си на сянка, защото такава просто няма. И нямаш търпение да се върнеш у дома и да застанеш под помпата в задния двор, за да измиеш праха от себе си.

Анжу я погледна, въздъхна и поклати гневно глава, като посочи с поглед младите мъже на съседната маса. Те ѝ се усмихнаха в отговор, а тя погледна встрани — все едно че погледите им се бяха срещнали случайно. Знаеше, че трябва само да ги окуражи с дума, и те ще се присъединят към тях. Реши все още да не ги окуражава.

Чаят им пристигна. Те направо погълнаха малките сандвичи с кисели краставички и пушена съомга. Имаше още ягодово сладко и плътен сметанов крем, както и френски пастички. През цялото време Анжу бърбеше весело, но несвързано, като от време на време поглеждаше, уж случайно, към младите мъже на съседната маса. Когато изядоха всичко, тя облиза крема от устните си с малкото си, заострено розово езиче. А после погледна двамата младежи право в очите. Усмихна им се и те нетърпеливо ѝ се усмихнаха в отговор.

Келнерът им даде сметката и тя внимателно погледна каква е сумата, а после отвори ръчната си чантичка и внимателно прерови съдържанието ѝ.

— Oh, mon Dieu! — извика и се хвана театрално за гърлото.

— Какво има? — попита Ханичил озадачена.

Анжу я погледна невинно.

— Изглежда, съм оставила портмонето си у дома. Нямам нито едно су, с което да платя сметката. — А после се обърна и изгледа безпомощно съседите си по маса.

Ханичил възкликна ужасено. Представи си как ги водят и двете с белезници на ръцете, как месеци наред прекарват в миене на чинии в кухнята на хотела.

— Какво ще правим? — попита шепнешком.

И тогава, както Анжу беше сигурна, че ще стане, русокосият младеж от съседната маса скочи на крака и каза:

— Извинете, но не можех да не чуя. Знам в какво неудобно положение се намирате и ще ви помоля да ми позволите да ви помогна.

Ханичил втренчи поглед в Анжу, която се усмихваше на младежа. Изведнъж разбра, че Анжу през цялото време е знаела, че не разполага с никакви пари. Че всичко е било внимателно планирано и добре изпълнено.

— Вие сте наш спасител — каза Анжу, изпълнена с възхищение към него, посветила му цялото си внимание. — Виждаш ли, Ханичил, вярно е все пак онова, което хората говорят за англичаните. Те са идеалните джентълмени. Виж само как предлага помощта си на двете дами, които са изпаднали в стресово състояние. Трябва да ви благодаря, мосю...?

— Роло Фърнис и Арчи Брайтуел — отзоваха се те веднага.

— Аз съм Анжу д'Аранвил Маунтджой, а това е Ханичил. — Тя махна небрежно с ръка по посока на Ханичил, която гледаше ужасена как Роло слага пет банкноти върху сметката.

— Маунтджой? — каза Арчи заинтересуван — Някаква връзка със стария лорд?

— Нашия прачичо — каза Анжу важно. — Е добре, сега мислим да отидем до „Фортнъм & Мейсън“. — Тя се изправи и приглади полата си, без да поглежда към тях.

И отново, както беше сигурна, че ще стане, Роло и Арчи предложиха да ги придружат до магазина. Когато излязоха оттам след час, ръцете ѝ бяха пълни с кутии бонбони и цветя.

— Как го правиш? — попита я Ханичил натъжена, когато младежите ги оставиха пред къщата Маунтджой, махнаха им с ръце и продължиха с таксито.

Анжу сви рамене.

— Лесно е, когато знаеш как — отговори тя и се засмя дяволито. — И съм сигурна, Ханичил, че ти никога няма да се научиш.

Лаура се облегна на луксозните и меки възглавнички, докато Бриджис маневрираше с ролс-ройса през натовареното лондонско

движение. Забеляза, че хората обръщат глави и втренчват погледи в скъпата кола, и си помисли колко би се радвал Хадън, ако можеше да бъде на нейно място. Точно в това беше проблемът на Хадън, разбра тя едва сега. Той не искаше любовта на добра и вярна жена. Хадън искаше скъпи къщи, коли и дрехи. Искаше яхти и вили в Барбадос. Още повече, знаеше, че никога няма да ги спечели с честен труд, защото беше мързелив. С богатата съпруга, можеше да наеме някой, който да управлява Фокстън Ярд, после ще може да се облече в скъпи дрехи от туид и да се прави на „добре известния треньор“, докато този някой друг върши всичката работа. Точно както беше правила и тя. Реши, поне за стотен път, че е много по-добре без него. Тогава защо, запита се отново, защо я боли толкова много? *„Наранена гордост“*, беше казала баба Джини. *„От това страдаш, моето момиче. А за тази болест няма по-добро лекарство от друг мъж.“*

Лаура се надяваше, и много искаше, баба ѝ да се окаже права. Все пак, казваше си тя, докато говореше с Били във влака, нито веднъж не се беше сетила за Хадън. Реши, че Били наистина е прекрасен човек. А също така и много интересен. Беше го целунала импулсивно просто защото той беше толкова приятен. Но сега, като се замислеше, май че тя беше говорила през цялото време и не знаеше почти нищо за него. Жалко, защото едва ли щеше да го види някога отново, мислеше тя, когато колата зави по Парк Лейн и започна да напредва още по-бавно заради натовареното улично движение. Бриджис зави наляво по Кързън стрийт, после пак наляво и влязоха в голям, покрит с павеа, двор. Лаура надничаше любопитно през прозорците на голямата лимузина.

— Боже мой! — възкликна тя, силно впечатлена, когато носачът ѝ отвори вратата. — Наистина бих искала баба да види това.

Джонсън я чакаше на най-горното стъпало на мраморното стълбище, а носачът понесе нагоре старата ѝ училищна чанта и кафявата ѝ торбичка.

— Съвсем сигурна съм, че не сте свикнали да носите такива неща — каза Лаура, весело усмихната.

Носачът я погледна учудено. Не можеше да се смее, докато е на работа, не и когато Джонсън го наблюдава като ястреб — плячката си.

— Добър вечер, мис Маунтджой — поздрави Джонсън. — Вярвам, че пътуването ви е било приятно.

— Много приятно, благодаря — каза Лаура и отново си помисли за Били.

— Казвам се Джонсън, мис.

— Приятно ми е — каза Лаура и учтиво се усмихна.

— Носачът ще занесе багажа ви в стаята ви, мис. Ако ме последвате, аз ще ви заведа там.

Лаура го последва по великолепното стълбище. Гледаше с широко отворени очи разкоша около себе си. Въртеше глава наляво-надясно, за да разгледа по-добре мраморните статуи в цял ръст на римските императори и тези на гръцките нимфи, за които не се съмняваше, че са оригиналната изработка, дивеше се на разкошните цветя в мраморните конзоли, на позлатените дивани от епохата на Луи еди-кой си, за които беше сигурна, че никой не е седял на тях, защото изглеждаха много твърди.

— Мис Ханичил е в жълтата стая в края на коридора — каза Джонсън, — а мис Анжу е настанена в синята стая, която е срещу нея. Лорд Маунтджой предположи, че вие ще харесате розовата стая — тази, която е съседна на стаята на мис Ханичил.

Той отвори със замах двойната врата и се отдръпна, за да мине тя Лаура пристъпи вътре и погледна първо зашеметяващо красивите тапети с изрисуваните по тях рози, розовите завеси, килима, по който също „цъфтяха“ рози. Дори кувертюрата на огромното легло беше розова. Имаше порцеланови купи, които също бяха украсени с мотиви от рози. Имаше толкова много сребърни и златни предмети, пръснати по масичките и тоалетките, че с тях можеше да се напълни цял магазин. Тя се замисли за стаята си в Суинбърн Мейнър, с нейните обикновени кремави тапети, с обикновения шкаф за дрехи и старото желязно легло, в което майка ѝ я беше дарила с живот.

— Тук наистина е много по-различно, отколкото у дома — каза тя.

Носачът остави чантите ѝ толкова внимателно, като че ли бяха куфари „Нютон“, а на прага застана млада камериерка.

— Това е Джоузи — каза Джонсън — Тя ще бъде вашата лична камериерка, мис Лаура. Ще ви помага с всичко, с каквото може.

— Моя лична камериерка? — Лаура погледна учудена красивото русокосо момиче, облечено в черна рокля, с бяло боне и бяла престилка. Засмя се, защото си помисли, че всичко това е много

смешно. — Е, кой знае, Джоузи, всичко може да се окаже и много забавно — каза тя.

— Да, мис — отговори скромно Джоузи, но когато Джонсън не я гледаше, се усмихна.

— Лорд Маунтджой се е забавил поради мъглата, мис. Ще дойде колкото може по-скоро — каза Джонсън. — Междувременно, другите две момичета пристигнаха вече, а вечерята е определена за седем и половина. Питиетата, ако ви интересуват, се поднасят в седем, мис, в малкия салон.

— В малкия салон — повтори тя — Благодаря ви, Джонсън. Ще бъда там.

Лаура започна да се разхожда из стаята си, да вдига изящните предмети един след друг, да се възхищава от изработката им и да се пита каква ли е цената им. Натисна леглото с длан и откри, че то е твърдо, но много удобно. В повечето къщи в Англия хората не обръщаха внимание на какви дюшеци спят и използваха такива от времето на викторианската епоха. А тук дюшеците бяха съвсем нови. Седна на табуретката пред тоалетката с огледалото и се вгледа в отражението си, защото се питаше дали ще изглежда по-различно, като се огледа в това скъпо стъкло в посребрена рамка, отколкото у дома, където огледалото ѝ беше съвсем обикновено. После отиде в банята, където Джоузи пълнеше ваната за нея. Взе шишенцето с ароматните соли за баня и с удоволствие вдъхна аромата им.

— Роза, разбира се — каза.

— А какво друго, мис? — съгласи се Джоузи. Очите им се срещнаха и те се засмяха. Лаура седна на ръба на ваната от розов мрамор и се загледа в момичето.

— Кажи ми как се чувстваш, като работиш в тази къща, Джоузи?

— Не знам, мис. Предполагам, че работата е добра. — Тя постави чехлите и хавлиите до ваната. Разбира се, те също бяха украсени с мотиви от рози. — Да ви кажа истината, мис, аз току-що бях повишена от обикновена камериерка, а като такава трябваше да се грижа за големия салон. Нали разбирате, в тази къща нямаше дами, които да се нуждаят от камериерки. Милейди е умряла преди цели четирийсет години.

— Искате да кажете, че лорд Маунтджой е живял тук съвсем сам през всичките тези години? — Лаура си представи как старецът се

разхожда из къщата, придружен само от спомените си.

— Точно така, мис. Той дава вечеря един път в месеца, за да върне гостоприемството на хората, казва той, но истинско забавление тук е нямало от години. Трябва да ви кажа, мис, че всички очакваме с нетърпение бала. Най-после и това място ще се посъживи малко.

Лаура знаеше, че на един слуга не се задават въпроси за господарите му, но любопитството ѝ беше по-силно от възпитанието.

— А какъв човек е лорд Маунтджой? — попита тя. — Но бъди искрена.

— Ами, не съм много сигурна, мис. Аз почти не го виждам. Предполагам, че негово благородие е малко нервен и избухлив. Не мисля, че може дълго време да проявява търпение. Но е добър работодател, мис. Много честен, истински господар.

Лаура се замисли за лорд Маунтджой, докато лежеше във ваната, от която се носеше аромат на рози. Запита се колко ли честен и справедлив ще бъде, когато научи поради какви причини тя иска да получи парите му. Е, не всичките, разбира се. Но достатъчно, за да купи помещения за конюшнията и да се утвърди като треньор. Помисли си, че може просто да продаде предметите от стаята си и да получи нужната сума. Това ще бъде само капка в морето на несметното му, както изглеждаше, богатство Джоузи прекъсна мислите ѝ, като ѝ каза, че няма да се преобличат за вечеря, защото лорд Маунтджой не се очаква.

— Ще бъдете само трите — каза тя, като помагаше на Лаура да облече втората си по хубост рокля — от червеникавокафява коприна, която баба ѝ беше преправила от една от собствените си рокли. Носеше обещите на баба си в съответния цвят и обикновена златна гривна, която беше получила на осемнайсетия си рожден ден. Обувките ѝ бяха обикновени, но удобни.

Джоузи сресва косата ѝ дотогава, докато тя заблестя, и я попита дали не иска да я прибере в кок, но Лаура каза „не“, защото и така си била добре. И ето, че беше готова.

— Да тръгваме, Джоузи — каза тя с усмивка. — Готова съм да се срещна със съдбата си.

Тя се засмя, защото се сети за Били и за думите си, които определяха съдбата ѝ като „по-лоша и от смъртта“. Докато слизаше тичешком по великолепно мраморно стълбище, тя се надяваше, че

това няма да се окаже истина. Джонсън я чакаше в подножието, за да я заведе до малкия салон.

— Другите две млади дами ви чакат, мис — каза той, като ѝ отвори вратата.

— Мис Лаура Суинбърн Маунтджой — оповести величествено името ѝ той.

Високо русокосо момиче скочи на крака и тръгна към нея с усмивка на устни. Другото, червенокосо и много красиво, се беше облегнало на перилата на камината. Физиономията му беше кисела. Не направи никакво движение, дори опит да я поздрави, и Лаура предположи, че преценява съперницата си.

— Радвам се да те видя — каза Ханичил и стисна ръката ѝ. — А това е Анжу. — Анжу неохотно ѝ подаде дланта си. — Мисля, че е прекрасно това, че ще станем приятелки. — Ханичил се усмихваше лъчезарно. — Мисля, че досега не съм имала приятелка, истинска приятелка.

— Това означава ли, че не си имала и приятел? — попита Анжу с надменна усмивка.

Ханичил я погледна изненадана.

— Ами, не. Том Джеферсън е най-добрият ми приятел. Няма нещо, което Том да не знае за мен. Е, почти нищо — побърза да се поправи тя.

Анжу повдигна скептично едната си вежда.

— Нима?

Ханичил каза, наистина ядосана:

— Чуй ме, Анжу, не ми харесва, когато хората въртят думите ти и насам, и натам и всячески се опитват да им придадат друг смисъл. Аз говоря каквото мисля. И не се опитвай да ме изкараш, че съм казала нещо, което не съм.

— Браво! — Лаура, очарована, запляска с ръце. — По-добре ще е да свикваш, Ханичил. Англичаните са специалисти в това да говорят неща, които всъщност не мислят. Ще те преметнат така хитричко, че дори няма да се усетиш И ще кажат, че си тъпа и дебелокожа. — Тя въздъхна прочувствено. — Знам го от опит.

— Обзалагам се, че никога не си имала гадже, Ханичил, нали? — Анжу отново я атакува.

Ханичил се изчерви.

— Никога не съм имала време да мисля за такива неща. Много съм заета. — Помисли си за Алекс и как сърцето ѝ беше подскочило, когато той я беше целунал; и за цветята, които ѝ беше изпратил. — Но всъщност имам гадже — каза тя на един дъх, преди да е размислила.

— Как се казва той? — попита Лаура, завладяна от играта.

— Казва се Алекс. Алекс Скот.

— Сигурно не е Алекс Андреос Скот! — възкликна Лаура удивена.

Ханичил ги погледна объркана.

— Срецнах го на кораба. Вечеряхме заедно. Той ме целуна — добави тя предизвикателно.

Анжу избухна в гръмогласен смях.

— Най-богатият мъж на света те е целунал? А, да, сега си спомних — добави тя присмехулно. — Известният, богатият, загадъчният Алекс Андреос Скот. Аз също вечерях с него, едва онзи ден, в Париж, в онова малко бистро, добре познато нему. — Тя въздъхна замечтано и вдигна очи към небето. — Той е толкова опитен, този Алекс. Толкова е секси и целува така добре...

— Престани! — предупреди я Лаура и погледна Ханичил със съчувствие. В нейните очи се бяха събрали сълзи. Беше унижена.

— Ти... ти, кучко! — извика Ханичил, обърна се рязко и тръгна към вратата.

Но Анжу и Лаура и без това вече не я гледаха. Погледите им бяха приковани в мъжа зад гърба ѝ, който стоеше мълчаливо на прага и ги наблюдаваше. Ханичил се блъсна право в него. Избърса сълзите от очите си и го погледна.

— О! — възкликна тя.

Анжу бързо остави чашата си с джин и вермут, а Лаура изправи гръб. Ханичил направи две крачки назад, загубила дар слово от страх. Лорд Маунтджой ги изгледа все така безмълвно, смразяващо. Мина цяла минута, преди да каже с леден глас.

— Надявам се, че тази малка кавга не е обичайната ви представа за учтив разговор, млади дами. А ако е, ще трябва да заменя думата „дами“ с „кухненски прислужнички“. Струва ми се, че разговорът, който чух, е на това ниво. И съм сигурен, че и вие сте съгласни.

Ханичил оброни тъжно глава. Знаеше, че никога няма да се научи да се държи като дама. Лаура също разбра, че са ги хванали „на

местопрестъплението“.

— Извинявам се, лорд Маунтджой — каза тя. Чувстваше се така, сякаш е изправена пред директора на училището за нарушение на правилника.

Анжу се поколеба само миг, след което се затича към него.

— О, чичо Маунтджой — каза тя весело, — това беше само разговор между момичета, това е всичко. — И го целуна по студената буза. — Отсега нататък ние всички ще се постареем да ви направим по-добро впечатление. Първо да ви се представим. Аз, разбира се, съм Анжу и съм очарована най-после да се срещна с роднината си от Англия. — Тя го погледна право в очите и го дари с най-искрената си усмивка. Както си и мислеше, той ѝ се усмихна в отговор. Малко кисело, наистина, но опасността беше отминала. — Това е Лаура Суинбърн — каза тя, като не ѝ даде възможност сама да се представи. — Мисля, че Лаура е от Йоркшир. А това — и тя махна небрежно с ръка към високата русокоса девойка, чиято глава все още беше сведена от смущение — е мис Ханичил, която е дошла чак от Тексас.

— Как сте? — каза недоволно лорд Маунтджой. Сега, след като вече бяха тук, той нямаше ни най-малка представа, какво да им каже. От години не беше разговарял с млада жена, камо ли с непозната. Замисли се с копнеж за Софи Маунтджой. Тя беше омъжена за негов далечен братовчед, който беше убит през войната. Беше обещала да се грижи за тях като квачка за пиленцата си. Той знаеше, че Софи Маунтджой не беше дарена с радостта от истинското майчинство и щеше да ги наблюдава зорко като ястреб. Когато Софи поемеше отговорността за тях, тези млади момичета нямаше дори да се опитват да направят погрешна стъпка. Да, помисли си той. Софи ще ги „вкара във форма за нула време“. Извади часовника от джоба на самото си и провери колко е часът.

— Е, добре тогава — каза той, като отново го прибра в джоба си, — отивам в клуба си. Ще дойдете при мен утре точно в девет, в библиотеката. Ще обсъдим вашето бъдеще. — Той се обърна и излезе, като ги остави да гледат втренчено след него.

ГЛАВА 24

Няколко минути преди девет на следващата сутрин лорд Маунтджой крачеше неспокойно по шарения вълнен килим, с ръце на гърба, като въртеше тревожно палците си един около друг. Непрекъснато поглеждаше часовника, който показваше, че до девет остават само броени секунди.

— Закъсняват — каза той на глас. — По дяволите, знаех си, че ще стане така. Жените винаги закъсняват.

На вратата се почука и той изръмжа.

— Влез!

Момичето от Франция се появи първо. Странно, но той беше усетил още вчера, че тя не е от хората, които биха се наредили на опашка, за каквото и да е. Следваше я момичето от Йоркшир, а девойката от Тексас вървеше последна.

— Добро утро, лорд Маунтджой — казаха те в хор, като да бяха го репетирали.

— Надявам се, че сте спали добре, чичо — добави Анжу с прелестна усмивка.

— Хм, благодаря ви. Да, да... — отговори той изненадан.

Започна бавно да обикаля около тях и да ги разглежда критично, като да бяха група кадети, строени за парад в „Сандхърст“. После прецени наум резултата. Разполагаше с една висока и стройна, много светлоруса фермерка от Тексас; с една намусена, луда по конете, мъжкарана и с една францужойка интелектуалка, чиято пола беше прекалено къса и която му се струваше по-дяволита от допустимото. Сърцето му се сви, когато си помисли как ли леля Софи Маунтджой ще успее да ги превърне в *debutantes*. На него те му се струваха безнадеждни. Отново погледна часовника. Мислеше, че Софи също закъснява. Какво не беше наред у жените, та никога не успяваха да дойдат навреме? На вратата се почука и Джонсън обяви:

— Лейди Софи Маунтджой, сър.

Всички глави се обърнаха към нея, когато тя влезе в стаята. Беше висока и с царствена осанка, истинска грандама, с безупречно

фризирана бяла коса, с едра гръд, украсена с диамантени брошки.

— Добро утро, Уилям — каза тя гръмогласно. Гласът ѝ можеше да се чуе на миля разстояние. Тя целуна въздуха до бузата му. — Не че сутринта е добра. Дъждът е достатъчен да удави дори патица, а уличното движение е ужасно — Обърна се и втренчи поглед в момичетата, които не сваляха очите си от нея. — Е, е, какво имаме тук — каза тя, доближи златния си лорнет до окоето си и започна внимателно да ги оглежда. После се обърна към лорд Маунтджой и каза: — Момичетата Маунтджой, наистина. Бих казала, по-скоро грозните патенца. — Критиката ѝ беше унищожителна. — Начинанието ще се окаже много скъпо — предупреди го тя. — Ще изхарчиш доста пари, за да превърнеш тези същества в Пепеляшки и да им намериш по един принц Чаровен. — Тя отново доближи лорнета до окоето си и огледа стъпалата им. — И да намериш достатъчно големи златни пантофки.

— Ще ги оставя в твоите вещи ръце, Софи — каза той загрижено. — Направи каквото можеш с тях. Поне докато не изложат името Маунтджой — добави той още по-разтревожено.

— Остави на мен, Уилям — каза тя. — Ако някой може да го направи, това съм аз.

На излизане от стаята — нещо, което бързаше да стори, за да се озове в безопасност в клуба си, — лорд Маунтджой им каза:

— По-добре се представете на дамата.

Анжу беше първа, разбира се.

— Анжу д'Аранвил, лельо Софи — каза тя, пристъпи напред и целуна и двете ѝ щедро напудрени бузи.

Леля Софи, ужасена, побърза да я отстрани от себе си.

— Първото, което трябва да научите, е да не целувате англичаните. Особено при първо запознанство — каза тя. — Това просто не се прави.

— Съжалявам, лельо Софи — Анжу ѝ се усмихна подкупващо.

Лаура ѝ протегна ръката си, чиято кожа беше олющена на места, а ноктите — изгризани.

— Как сте? — каза тя — Аз съм Лаура Суинбърн.

Леля Софи подуши деликатно въздуха и доближи кърпичка до носа си.

— Все още се усеща мирисът на конюшня. Полепнал е по вас — каза тя, като продължаваше да държи кърпичката до носа си.

Лаура се изчерви.

— О, Боже! — каза тя — Обикновено нося този пуловер на работното си място — Фокстън Яр. Чист е, но мирисът на коне някак странно полепва по него.

— Урок първи: пуловерите се носят в конюшната, не в къщата — предупреди леля Софи. — Бъди така любезна винаги да го помниш, момичето ми.

Ханичил вдигна високо брадичка — тя беше такава, каквато беше, а леля Софи можеше да върви по дяволите.

— Ханичил Маунтджой Хенеси — каза тя — От Тексас.

— Тексас, хм? — Леля Софи отново я изгледа през лорнета си. — Мястото, където Джорджи отиде накрая, нали? От ранчото?

— Да, мадам. Но никога не съм го виждала. Умрял е преди моето раждане.

— Майка ти не беше ли актриса?

Ханичил се усмихна и си помпели колко доволна би била Роузи от това определение.

— Да, мадам, тя била „Роузи, най-сексапилната стриптийзьорка“, когато баща ми я срещнал.

— Мили Боже! — възкликна леля Софи шокирана. — Не мисля, че трябва да разгласяваме нашироко този факт. Не бива дори да го споменаваме в гостните салони по улица „Мейфеър“. Може би, ако просто казваш, че е била в театъра, това ще бъде достатъчно.

Когато се съвзе от шока, тя каза, все така гръмогласно:

— Е, а сега, млади дами, имаме доста работа. Ще трябва да се усъвършенствате много, и то в кратък срок, ако искате да ви представим навреме в обществото. Това е истинско предизвикателство, признавам, но аз и лорд Маунтджой очакваме вие да се справите. — Тя ги изгледа втренчено, после ги предупреди. — Няма да има мързелуване, нито дори отпускане. Аз просто няма да го допусна. Семейство Маунтджой винаги е било известно с високия си дух и със силната си гордост. От вас не може да се изисква по-малко. Ще трябва да се научите как да бъдете мили и любезни — каза леля Софи, като погледна Лаура. — И как да не се набивате в очи — добави тя, като изгледа предупредително Анжу. — И как да слушате, вместо да

приказвате прекалено много — каза тя на Ханичил. — Виждам, че нито една от вас няма вкус и не знае как да се облича, както и това, че отчаяно се нуждаете от добри дрехи. Лично аз не мога да понасям френските дизайнери. Според мен те просто не разбират английския вкус. И така, аз ви уговорих среща с един от новите, модерни дизайнери, Нормън Хартнел. Той ще ушие балните ви рокли, както и роклите, с които ще бъдете представени в обществото. Ще отидем също и при Виктор Щайбел и при Бета, в Найтсбридж, за дневни рокли и костюми. — Тя въздъхна, погледна ги и си помисли с каква огромна работа се е нагърбила. — А междувременно ще ви заведе в „Суот & Едгарс“ още сега, защото не мога да ви гледам в тези отвратителни дрехи нито миг повече. А що се отнася до теб — добави тя ледено, като гледаше Анжу, — показваш от краката си толкова много, че чак е неприлично. Аз лично ще кажа на шивача каква дължина трябва да бъдат роклите ти.

Анжу въздъхна и си помисли с копнеж за Париж, за Скиапарели и Уърт, за дрехите на които можеше да умре.

Останалата част от сутринта прекараха в частния салон на „Суот & Едгарс“, където непрекъснато влизаха и излизаха продавачки, които им показваха поли и блузи, вълнени пуловери, обувки и рокли. Купиха онези, които леля Софи одобри.

Върнаха се в къщата Маунтджой за един обяд набързо, а после отидоха в „Хартнел“, където им взеха мерките Леля Софи лично каза на шивача от какво имат нужда. Донесоха топове първокачествен плат от работните помещения, налагаха ги по телата им и така направиха последния избор.

После посетиха мадам Вакани в нейното студио в Кенсингтън, където направиха уговорки за частни уроци по танци и изкуства, както и по дворцови обноски. Леля Софи изгледа трите си племеннички и каза:

— Време е за чай. Но тъй като не сте представени на нито едно място, не мога да ви заведе в „Гантърс“. Ще трябва да прием чай у дома. — Те се качиха, уморени, в даймлера и шофьорът ги върна в къщата Маунтджой.

След това дните им преминаваха в безкрайни уроци. Вземаха уроци по поведение, стойка и походка, по етикет, по дикция и танци, как да правят реверанс, как да бъдат „мили“ на вечеря или с партньора

си по танци. Леля Софи настоя те да научат „домашни развлечения“, за да могат да вземат участие и в събирания в провинцията през уикендите, и те прекарваха часове на тенис корта, за да добият необходимите умения. Но Лаура и Ханичил поне нямаха нужда от уроци по езда.

— Лельо Софи, обещавам да бъда забавна и мила — каза тъжно Анжу, като гледаше как Лаура и Ханичил се спускат в галоп по Ротън Роу. Изглеждаха така, сякаш са родени на седлото. — Но никога няма дори да се доближа до тези отвратително миришещи животни.

Освободиха я от ездата, но не успя да спечели битката по отношение на късите поли. Ястребовото око на леля Софи зад златния лорнет не пропускаше нищо и Анжу го знаеше. Лондон ги чакаше, изкушаваше ги, примамваше ги зад вратите на къщата Маунтджой, но, за съжаление, леля Софи все казваше, че времето още не е дошло.

Леля Софи се погрижи да бъдат подготвени за всеки възможен случай. Пробите бяха безкрайни, защото получиха пълни комплекти костюми и дневни рокли, вечерни рокли и кадифени пелерини, обточени с кантове от сатен, обувки, шапки, кожени ръкавици, чанти от крокодилска кожа и копринено бельо. Лорд Маунтджой не се скъпеше на пари, защото неговите момичета трябваше да изглеждат наистина блестящо. А междувременно ги държаха зад вратите на къщата. Практически, бяха затворнички и щяха да останат такива чак до бала в тяхна чест.

Но вестниците се бяха добрили по някакъв начин до историята на отдавна изгубените племеннички на лорд Маунтджой. И всички узнаха за тях. Те бяха уж най-ревниво пазената тайна на Лондон, а хората се надпреварваха да им изпрацат покани. Освен това в къщата Маунтджой не беше даван бал от четирийсет години и всички се вълнуваха при мисълта, че отново ще влязат в тази великолепна сграда. Лорд Маунтджой се беше оттеглил на спокойствие в провинциалното си имение в Уилтшир. А, за голяма мъка на Анжу, леля Софи все отлагаше събитието. Докато не бъдат в пълна готовност, така се изразяваше тя.

— Като кораби! — засмя се Лаура — Трябва само да отворят бутилка шампанско в наша чест, да ни полелят и да ни пуснат в бурните вълни на обществото и да чакат да бъдем спасени от първия красив мъж, който се заинтересува от нас.

— Не и аз — каза Ханичил и потръпна при тази мисъл.

Бяха се излегнали, изтощени след дългия и тежък ден, запълнен с проби и тичане по тенис корта, което за Ханичил беше по-тежка работа и от препускането след говедата Ханичил беше облякла розова хавлия за баня, защото току-що беше измила косата си. Сега я сушеше пред огъня и бузите ѝ бяха порозовели от горещината, а сините ѝ очи блестяха като сапфири. Анжу разбра, неочаквано, че тя изглежда много по-различно. Беше силно изненадана от преобразяването. Предполагаше, че всички са се променили. Дори Лаура изглеждаше много по-хубава и много по-женствена, загърната в синьо кимоно и с току-що лакирани в яркорозово нокти.

— Леля Софи няма да ги одобри — каза тя с усмивка на задоволство и махна с ръка, за да ги покаже на останалите. — Те са неприлично ярки, момичето ми — каза тя, като много точно имитира силния контралт на леля Софи И всички се засмяха.

— Щом не искаш да се омъжиш, тогава какво искаш, Ханичил? — попита тя и размаха ръце във въздуха, за да изсъхне по-бързо лакът.

— Искам парите на чичо Маунтджой — отговори Ханичил.

— Е, това поне е честен отговор — каза Анжу.

Лаура я изгледа унищожително.

— Да си признаем, парите са онова, заради което всички сме тук. Аз също.

— И защо искаш парите? — попита я Анжу, уж между другото, като се изтегна на розовия диван.

— По две причини — каза Лаура И им разказа за баба си, на която вече не са останали никакви пари, и за неверника Хадън Фокс — Мислех, че ще мога да се грижа за баба — така, както тя винаги се е грижила за мен. Знам колко труден е животът за нея сега. Парите наистина никак не достигат. Тя се опитва да го крие от мен, но аз го знам. Виждам как треперят ръцете ѝ, когато пощата пристигне и тя започне да отваря сметките. Понякога я заварвам просто да седи и да гледа втренчено огъня, като че ли очаква да намери разрешение на финансовите ни затруднения в пламъците. Просто не е честно тя да се тревожи за парите на тази възраст — добави с тъга. — Винаги е готова да даде всичко за другите. Целият ѝ живот е преминал в грижи за ближния и преданост. Сега аз трябва да се грижа за всичко. Трябват ми

пари, за да отворя собствена конюшня. Искам да се грижа за баба и за къщата. Само тогава ще бъда щастлива — добави тя.

— Съмнявам се — каза Анжу скептично.

— А какво ще кажеш за себе си, Mamzelle Анжу? — сръза я Лаура — Каква е твоята причина да искаш парите? Интересува ли те нещо, освен дрехите, бижутата и мъжете?

Анжу се засмя.

— И аз си имам своите причини — каза тя, — но те са си лично мои. Ами ти, мис Тексас? Момичето, което не иска да се омъжи и може би дори не иска парите? Прекалено хубаво, за да бъде вярно.

Ханичил се зарадва, че е седнала до огъня. Така не можаха да забележат колко силно се изчерви. Анжу непрекъснато се заяждаше с нея. Сигурно искаше да я докара дотам да избухне. Е, този път няма да успее, реши тя.

— Много е просто — каза тя тихо. — Парите ми трябват, за да засадя наново земята, да купя нови говеда, и то най-добрите. Искам ранчото Маунтджой да стане такова, каквото беше в дните на баща ми. Аз го разочаровах. Сега ранчото не струва и петак. След неговата смърт майка ми изхарчи всичките пари. После отново се омъжи. Просто се появи един ден в ранчото и каза: „Това е новият ми съпруг, Джек Дилейни“. След няколко години той я застреля.

Анжу изправи гръб, направо изумена, и втренчи поглед в нея, а Лаура каза шокирана:

— Искаш да кажеш, че е убил майка ти?

Ханичил кимна.

— Сигурна съм, че той го направи. — И тя им разказа историята на Роузи, която свършваше със смъртта ѝ пред бара „Сребърният долар“.

— А той върна ли се, за да предяви претенции над ранчото? — попита Анжу, която много се заинтересува.

Ханичил отново кимна.

— Но ранчото е мое. Завещано е под попечителство и той никога няма да може да сложи ръце върху него. Е, поне докато не измисли някакъв начин. — Тя ги погледна и срещна очите им, които я гледаха със съчувствие. Дори Анжу изглеждаше загрижена. Но Ханичил не можеше да им разкаже какво се е случило. Никога не говореше за това, но понякога сънуваше. Най-после всичко се беше сляло в някаква

неяснота. Помисли, че е оставила лошите спомени зад себе си, но тази нощ отново сънува случилото се. И страховете ѝ се върнаха.

На Джак Дилейни му беше добре известно, че е привлекателен и, най-важното, умен мъж. Точно така беше забогатял в годините, след като напусна Роузи. „Притежаваше“ автомобилни компании в шест щата, но те всъщност бяха центрове, където се перяха пари на мафията. Имаше голяма къща в Хюстън и караше голям черен кадилак с червена тапицерия.

Беше богат, защото беше безмилостен. Познаваше методите на „бизнеса“ и знаеше как да се възползва от тях. Но все още не се беше изкачил до върха. Работеше за шефовете си. Изпълняваше нареждания. Така че, когато прочете във вестника за компанията, която търси нефт в ранчото Маунтджой и която очаквала да намери значително количество, той осъзна колко богата ще бъде Роузи. А после се беше запитал как да обърне това в своя полза.

Каза си, че все още е официално женен за Роузи. Тя не беше направила постъпки за развод, той — също. Знаеше, че не би могъл да се върне при нея просто така. Тя щеше да си помисли, че преследва парите ѝ. Но той щеше да я заведе в Хюстън, да ѝ покаже огромната си къща, да я запознае с новия си начин на живот.

— Бейби, в момента имам повече пари от теб. По дяволите, ако преследвах парите ти, щях да почакам да намерят нефт. — Ще ѝ напомни, че съществува възможността в ранчото да няма нефт, но че той няма да чака нещата да се изяснят. — Сега те моля, Роузи, да се върнеш при мен — щеше да ѝ каже. — Много съжалявам за онова, което се случи, момичето ми. Ужасно ми липсваше, но не можех просто така да дойда и да падна на колене. Мъжът си има гордост, все пак върни се у дома, Роузи, и стани съпруга на богат мъж. Така няма защо да се тревожиш дали в ранчото ще намерят нефт или не.

Знаеше, че Роузи е романтична душа и ще бъде завладяна от цветята и диамантените пръстени, както и от сладките приказки, с които щеше да я засипе. Щеше да се върне при него. А ако не намереха нефт, той щеше веднага да я изхвърли отново. „*Който не рискува, не печели*“, каза ѝ той онази вечер, в която и се обади по телефона в бара „Сребърният долар“. Но Роузи просто се изсмя, когато той ѝ предложи

да се срещнат. И избухна в гръмогласен смях, когато той ѝ каза защо иска тази среща.

— Сигурно ме мислиш за вчерашна, Джак — каза му тя през смях. — Ще бъда по-богата, отколкото можеш да си представиш, бейби. Но ти няма да получиш нито цент. — И беше затворила.

На Джак му трябваше известно време, за да си изработи план. Знаеше, че ранчото принадлежи на Ханичил и че не струва нищо, докато в него не открият нефт. Като съпруг на Роузи, той беше законен втори баща на Ханичил И дори Роузи да умреше, той все още щеше да е втори баща на детето ѝ. Само тогава той щеше да получи права над ранчото. Жалко за Роузи, помисли си той, докато планираше действията си, но той ѝ беше дал шанс и тя го беше проиграла.

Нямаше намерение сам да свърши работата. Не защото се гнусеше от такава работа. Нямаше да му е за първи път, но щеше да му трябва непохватно алиби. Извика убиец, когото добре познаваше, направи необходимите неща, плати му и в определения ден заведе една жена в хотела в Хюстън. Пиха в бара, вечеряха в ресторанта и нарочно пожелаха лека нощ на човека зад рецепцията малко след полунощ. Покъсно същата нощ Роузи беше застреляна на тротоара пред бара в Сан Антонио.

Джак реши, че ще е най-добре да отиде в ранчото и да каже, че всичко му принадлежи. Но не беше помислил, че Ализа ще се окаже толкова умна. Не познаваше и омразата на Ханичил. Когато му казаха да се маха и насъскаха кучето срещу него, той вече беше решил каква ще бъде следващата му стъпка.

Отиде да се види с Андерсън, адвоката на семейство Маунтджой. И му каза, че е силно опечаленият съпруг на Роузи. Призна, че живеели разделени, но така била избрала Роузи, а тя била доста независима жена. Каза още, че той нееднократно се е опитвал да се върне при нея.

— Тогава Роузи нямаше да свърши дните си така — каза той. — Щях да се грижа за нея, да ѝ осигуря приличен живот. Тя и Ханичил можеха да живеят с мен в къщата ми в Хюстън. Ще бъда честен с вас, Андерсън. Винаги съм обичал детето, познавам го още от малко. Макар да не е моя плът и кръв, връзката остава. Всъщност, когато се наложи да се разделя с Роузи, ми беше най-мъчно за детето. Наистина много го обичах. — Вдигна примирено ръце нагоре. — А сега, когато

бедната Роузи вече не е жива, няма кой да се заеме с момичето, което е все още много младо, за да се грижи само за себе си. Казах си: „Джак, ти си този, който трябва да поправи станалото.“ И за Роузи, и за Ханичил. И за себе си. — Погледна Андерсън право в очите, както се полага, когато разговарят двама мъже. — Знаете какво имам предвид, защото вероятно имате собствени деца. Когато прочетох какво ужасно нещо се е случило с Роузи, казах си, че трябва да направя нещо за бедното дете, останало без майка. Все пак аз съм неговият втори баща. И така, мистър Андерсън, искам да осигуря на Ханичил дома, който отдавна ѝ липсва. Да ѝ осигуря добро образование, да я изпратя да учи в колеж, ако пожелае. Отсега нататък Ханичил ще има такъв баща, какъвто заслужава. Човек, който да се грижи за нея и да я обича.

Андерсън беше впечатлен от красноречивия, елегантно облечен мъж, който седеше срещу него. След смъртта на Роузи той самият се беше запитал какво ще стане с Ханичил. Тянямаше други роднини. Джак Дилейни беше единственият ѝ близък. Оставаше и фактът, че, законно, той беше вторият ѝ баща. Доказателството за това беше в ръцете му — брачното свидетелство на Роузи и Джак. Но той се колебаеше. Въпреки всичко. Бяха заложили много пари. Кой можеше да каже дали Дилейни не беше още един мошеник, който иска да се докопа до ранчото и до нефта.

Андерсън провери Дилейни и откри, че той наистина притежава огромна къща в Хюстън, както и друга недвижима собственост, че има процъфтяващи автомобилни компании в шест щата, както и значителни сметки в банките. Откъде Дилейни беше взел парите за закупуването на собствеността и бизнеса си, беше истинска загадка, но той беше един от стълбовете на обществото и добре известен на местните политици, подпомогнати от щедрите дарения, които правеше за рекламните им кампании.

Всичко приключи само за два дни — Джак Дилейни беше определен за законен настойник на Ханичил и ранчото мина под негово попечителство, докато тя навърши двацет и една години.

Дилейни се завърна триумфално в ранчото Маунтджой. Само че този път взе със себе си двама души въоръжена охрана, жена, облечена като медицинска сестра, и документа, който го определяше като настойник, както и нареждането Ханичил да отиде да живее при него. Опита се да бъде мил, за пред хората, обаче това не успя да мине пред

Ханичил. Тя стоеше на верандата и го гледаше втренчено, като държеше ръмжащото куче за верижката. От двете ѝ страни бяха застанали Ализа и Том. Каза му:

— Предупреждавам ви, махнете се от собствеността ми, докато не съм насъскала кучето по вас за втори път.

— Ханичил, Ханичил — каза той и ѝ протегна умолително ръце. — Дошъл съм да говоря с теб. Да ти кажа какво се случи. Искам само да ти помогна, момичето ми. Хайде, не пускай кучето, само ме изслушай. Защо да не го направиш?

— Махай се! — отвърна тя, изпълнена с презрение.

Джак въздъхна.

— Защо трябва да разваляш всичко? Майка ти винаги е казвала, че си доста трудна, и, предполагам, че беше права. Но остава фактът, че у себе си имам съдебно разпореждане, подписано от съдията на Сан Антонио, както и от твоя адвокат, Андерсън. Аз съм твой настойник, докато навършиш двайсет и една. Покажи ѝ съдебното разпореждане, Вини — каза той на единия от мъжете.

Вини хвърли тревожен поглед към кучето.

— Ето — каза той, докато вървеше към нея.

Кучето се хвърли напред, обаче тя го задържа.

Взе документа с червения печат и го прочете. Лицето ѝ пребледня, а гласът ѝ трепереше, когато каза:

— Трябва да ме убиеш, за да ме накараш да напусна това място. — И тя хвърли документа на земята. — Както уби майка ми.

Джак се обърна към „сестрата“.

— Виждате какво имам предвид — каза той, доближи пръст до главата си и го завъртя. — Момичето си е загубило ума след случилото се. Тя вече не знае кое е правилно и кое — не. После каза: — Ти си имаш твоето мнение, Ханичил. Но ще го запазиш за себе си. Сега ще дойдеш с мен и ще си изясним всичко. Или ще отида при шерифа и ще го накарам да те принуди да тръгнеш с мен. — Погледна я. — Какво ще кажеш? Ще дойдеш доброволно или насила? На мен ми е все едно.

Ханичил погледна Ализа, като да просеше помощ от нея. Знаеше, че Дилейни не се шегува и не ѝ е останал избор.

— Ще дойда — каза му. — Но ще се върна много скоро, ще видиш. Ще отида при мистър Андерсън и ще му кажа, че всичко това е погрешно. Той скоро ще отмени съдебното нареждане.

Подаде каишката на кучето на Том и се качи в кадилака. „Сестрата“ седна от едната ѝ страна, а Вини — от другата. Извърна глава, а по бузите ѝ се затъркаляха сълзи, които падаха по кожената тапицерия и оставяха след себе си солени следи. „Сестрата“ не направи опит да я успокои, а Джак не пое по пътя за Хюстън. Потегли на север.

— Къде отиваме? — попита тя, когато разбра, че не това е пътят.
— Мислех, че отиваме в Хюстън.

— По-добре я успокой, както говорихме — каза Джак на „сестрата“. Тя беше приготвила спринцовката предварително и още преди Ханичил да е забелязала, я заби дълбоко в ръката ѝ.

Пътуването беше дълго, но Ханичил не го знаеше. Когато най-после се събуди, беше в санаториума „Вели Вю“. Двама лекари се бяха подписали под документа за приемането ѝ, както и под следното заключение: *„Ще остане тук, докато се върне здравият ѝ разум и отново придобие способност да отговаря за действията си.“*

Санаториумът представляваше сграда на три етажа в готически стил и се намираше в средата на щата Тексас. Беше построен от четвъртити червени тухли, които сигурно са стрували цяло състояние на ексцентричния богаташ от викторианската епоха, който беше построил сградата и бе живял в нея в уединение. Сега тук беше „домът“ на около петдесет пациента, намиращи се в различни степени на умствена нестабилност, и чиито роднини с удоволствие плащаха високите такси, за да се отърват от тях.

Сградата беше заобиколена от тесни пътечки, покрити с чакъл. Около нея се простираха обширни поляни, а стените бяха много високи и покрити на върха с парчета натрошено стъкло. До вратите, които се задвижваха с електричество, стояха двама униформени мъже, а през нощта целият район се патрулираше от хора с кучета. Говореше се, че много малко от хората, които влизат във „Вели Вю“, излизат от там.

Ханичил се събуди в стая, сякаш запълнена с бяла светлина. Беше малка и непоносимо ярко осветена. Подът беше покрит с кафяв линолеум, стените бяха изцяло бели. Единственият прозорец беше много висок и препречен с решетки. Тя повдигна глава и извика при

силната болка, която почувства. Опита се да вдигне ръце към нея, но не можа. Опита се да седне, но и това не успя да направи. Повдигна отново глава, този път извънредно предпазливо, и видя дебели кожени ремъци да препасват гърдите ѝ и да приковават ръцете ѝ от двете ѝ страни. Също такива кожени ремъци опасваха бедрата и глезените ѝ. Ужасена, тя се отпусна отново на ниската възглавница. Прииска и се да извика за помощ, да дойде някой, който да ѝ разкаже какво се е случило с нея и къде се намира. Но когато отвори уста, от нея не излезе нито звук. Тя се разтрепери от усилието да изкрещи и се опита да си припомни как се е озовала тук. Но в паметта ѝ цареше пустота. Като че ли нямаше минало.

Затвори очи и се вслуша в потискащата тишина. Започна да брои секундите, минутите, половин час. Мина час, а все още никой не идваше. Опита се да се пребори с кожените ремъци, но беше добре обездвижена. Спря да брои и втренчи поглед в тавана. Зачака, в ужасяващата я тишина, онова, което щеше да последва.

Вратата се отвори с трясък и едра червендалеста жена в бяла униформа надникна вътре.

— И така. Значи най-после се събудихте. — Отиде бавно до леглото и сграбчи китката на Ханичил с огромната си длан. Гледаше часовника, прикрепен на гърдите ѝ, и Ханичил реши, че измерва пулса и. — Хмммм, отново се ускорява — каза тя най-накрая. — Предполагам, че ще се наложи да ви дадем успокоително.

Излезе през вратата, но се върна след миг. Пред себе си буташе количка, върху която блестяха хирургически инструменти и спринцовки. Очите на Ханичил се разшириха от ужас, когато разбра, че жената се кани да ѝ бие инжекция, с която отново да я приспи. Така никога нямаше да разбере къде се намира и защо е в това място. И кога ще може да си тръгне. Ако въобще ѝ разрешиха да си тръгне Най-после гласът ѝ успя да излезе от гърлото.

— Не! — изпищя тя. — Не, не, не! Недейте, моля ви, недейте!

Жената я изгледа втренчено, а ръката с инжекцията замръзна във въздуха.

— Да, предполагам, че това е нравът ви, за който обаче ни предупредиха. — Тя дойде още по-близо и се усмихна мрачно. — Нищо чудно, че се е наложило да ви доведат тук. Казаха, че сте склонна към насилие, а и аз мога да го видя в очите ви. Какъв гняв! О,

Господи! — Тя повдигна чаршафа и заби иглата дълбоко в хълбока на Ханичил.

Ханичил извика от болка и страх.

— Кажете ми къде съм — прошепна тя — Моля ви.

Сестрата се изправи, скръсти ръце на гърди и я загледа.

— Къде сте? Ами, в санаториума „Вели Вю“, госпожице. Можете да благодарите на небето, че имате втори баща, който е достатъчно загрижен за вас, че да ви настани тук. Ако не беше той, щяхте да сте в държавно заведение, заключена с поне дузина други откачени.

Но Ханичил вече потъваше в тъмния тунел на чернотата, където нищо не съществуваше, където нямаше нито минало, нито настояще, нито бъдеще. Само мрак.

Не знаеше дали са минали часове, седмици или месеци, когато най-последно се завърна в земята на живите. През открянатата врата се процеждаше светлина и тя успя да види, че до леглото ѝ седи някой. Сестра, този път по-млада. Имаше руса коса, а кожата ѝ беше толкова светла, че просветваше в мрака. Тя спеше.

Ханичил лежеше тихо и я наблюдаваше. Спомняше си много ясно огромната сестра и онова, което се беше случило. Отчаяно искаше то да не се повтори. Каза си, че трябва да се преструва на спокойна, да лежи кротко и да се държи разумно. Трябваше да разбере защо е в санаториума.

Все още завързана за леглото, тя лежеше тихо и чакаше сестрата да се събуди.

Ноцта отмина и зората обагри хоризонта в розово, когато сестрата най-последно протегна ръце над главата си и въздъхна дълбоко. Погледна часовника си, прозина се и каза:

— Господи, нима наистина е толкова часът!

После погледна пациентката си. Очите им се срещнаха. Сестрата беше много изненадана, когато Ханичил спокойно каза:

— Чаках да се събудите.

Тя се усмихна.

— Наистина много мило от ваша страна, госпожице. Как се чувствате тази сутрин?

— Защо съм завързана?

— За да си починете добре, мила. За да не се разхождате из залите и да създавате хаос.

— Нима съм го направила? — Ханичил беше изумена.

Сестрата се засмя.

— Не, доколкото знам. Тиха сте като мишка още от пристигането си. А това беше преди около седмица.

— Седмица? Искате да кажете, че цяла седмица вече съм завързана за това легло? Но защо? Защо съм тук? Какво съм направила?

Сестрата започна да изпъва чаршафите.

— Доктор Лестър ще обсъди това с вас. Той скоро ще започне сутрешната визитация, така че няма да се наложи да чакате дълго. И тогава ще видим какво ще правим с тези ремъци.

Докторът влезе в стаята след минута. Погледна въпросително сестрата, а после — Ханичил.

— Как е тя тази сутрин? — попита той.

— По-добре, сър. Изглежда спокойна.

Той продължаваше да гледа втренчено Ханичил. Беше много висок, косата му беше сива и като че ли мръсна, веждите — черни и рошави, лицето — безстрастно.

— Искате ли да седнете? — попита той.

Ханичил кимна. Сестрата побърза да развърже ремъците. Ханичил въздъхна доволно, когато протегна крайниците си.

— Съжалявам, че трябваше да го направим — каза доктор Лестър. — Но беше за ваше добро.

— Искате да кажете мислили сте, че ще избягам? Или че мога да нараня някого?

Той прегледа бележките си и каза:

— Мислехме, че можете да нараните себе си. Преживели сте трудни моменти. Помните ли какво се е случило?

— Майка ми беше убита. Джак Дилейни го извърши — каза тя, а гласът ѝ трепереше от мъка.

Докторът въздъхна и поклати глава.

— Вторият ви баща е прав — вие не мислите логично, не сте с ума си. И все още продължавате да си фантазирате. Той си помислил, че за да преживеете това, ви трябва пълно спокойствие, тишина и мир. „Вели Вю“ е мястото, където ще намерите всичко това.

— Това е лудница, нали? — извика тя. — Джак Дилейни ви е казал, че съм луда, и ме е затворил тук. Защо не можете да разберете

истината? Той се ожени за майка ми, защото мислеше, че е богата. Искаше да стане мой попечител, за да получи парите от нефта. Той е убиец. Ето че премахна и мен от пътя си. Сега ще може да прави каквото пожелае с ранчото Маунтджой.

Докторът хвърли многозначителен поглед на сестрата и поклати глава.

— Сестра Греновски ще ви помогне да се изкъпете, а после ще закусите. Можете да се разходите около сградата, да поседите в дневната стая с другите пациенти. Малко компания ще ви се отрази добре. А утре може би ще се разходите из градините. Тук съм, за да ви помогна, Ханичил. Но трябва да ми имате доверие.

Ханичил искаше да пищи, да вика, да моли да я пуснат на свобода, но беше видяла многозначителния поглед, който си бяха разменили докторът и сестрата. Знаеше, че викането няма да ѝ помогне. Те просто щяха да поклатят глави и да кажат: „*Виждаш ли, Дилейни е бил прав.*“ Трябва да се държи като нормална, да бъде разумна, поне доколкото ѝ е възможно при тези обстоятелства. Да не се бори, да не предизвиква сцени. В противен случай, щяха отново да я упоят.

Следобед сестра Греновски я заведе на разходка. Вървяха по алеите, покрити с чакъл, които ограждаха моравата така, че тя образуваше съвършен триъгълник. Ханичил видя високите стени и охраната с кучетата. Сърцето ѝ се сви. Разбра, че няма да излезе, и избухна в плач.

— Това е само болница. Като всички други — каза сестра Греновски с намерението да я успокои.

— Много от нашите пациенти се страхуват от външния свят. Той представлява опасност за тях. Стените и охраната не са тук, за да ви държат вътре, а за да ви пазят от страшния външен свят.

Думите ѝ звучаха толкова разумно, че Ханичил почти ѝ повярва. Като се изключи това, че тя не се страхуваше от света навън. Страхуваше се от оставането си в болницата.

Видя доктора на следващия ден.

— Искам да си отида у дома — каза тя и го погледна умолително. — Моля ви, аз наистина не съм луда. Сигурно и вие го виждате, иначе не сте никакъв доктор.

Той ѝ се усмихна, но усмивката му беше далечна, чужда.

— През последните няколко месеца сте преживели няколко травмиращи случки. Обезпокоена сте. Объркана сте. Мистър Дилейни е много загрижен за вас. Иска само най-доброто. Трябва да останете тук, докато се почувствате по-добре.

Беше хваната в капан. Джак я беше премахнал от пътя си, както и Роузи. И сега беше получил контрол над ранчото. И ако се избиеше петрол, всичката печалба щеше да е за него. Досети се, че Джак плаща на лекарите, за да я държат тук. Надеждите ѝ угаснаха, защото разбра, че ще остане тук завинаги.

Дните във „Вели Вю“ бяха всичките еднакви, като се изключат неделите, когато всички, които можеха, посещаваха сутрешната служба в малкия студен параклис, построен на тревист хълм на няколкостотин метра от главната сграда.

Седмиците минаваха. Всяка сутрин Ханичил питаше кога ще може да се върне у дома. Молеше докторите да ѝ позволят да излезе навън, казваше им, че не е луда, но те просто въздъхваха и сменяха успокоителното ѝ или ѝ биеха инжекция, която я изпращаше в небитието.

Месеците минаваха в привични действия и апатия. Всичко ѝ беше неясно, действителност и небитие се преплитаха. Ханичил стана като всички други жени — седеше тихо в дневната стая, гледаше втренчено през прозореца часове наред или пък наблюдаваше огъня. Дори престана да забелязва буйстващите пациенти, които седяха завързани за столовете, онези, които се смееха бурно без причина, и онези другите, които разговаряха с хора, които само те можеха да видят.

Не говореше с никого. Каква полза от това, питаше се тя в безкрайните тъмни нощи, заключена в тясната стаичка с прозореца с решетки, от който, ако се повдигнеш на пръсти, можеше да види кестена навън. Роузи беше мъртва, а в затвора се беше озовала тя вместо Джак. Никога нямаше да излезе оттук.

Валеше сняг в деня, когато мистър Андерсън дойде да я види. След шест месеца. И една седмица преди Коледа. Неспокойните

пациенти бяха направили цветни хартиени гирлянди, въпреки че някои от тях дори не помнеха какво означава Коледата. Клончета имел бяха закачени по стените и техният аромат изпълваше сградата.

Ханичил седеше, съвсем сама, до прозореца в дневната стая В скута ѝ лежеше неотворена книга. Беше я взела от рафтовете преди седмици, а не беше прочела нито ред. Някога книгите бяха нейното средство да попадне в други светове. Сега знаеше, че това е невъзможно Беше отделена от реалността, а ето, че и мечтите ѝ бяха забранени.

Беше ужасно студено, а печката с дърва и въглища не успяваше да стопли стаята. Ханичил, облечена в дебел вълнен пуловер, гледаше как топлата струя въздух, който излизаше от устата ѝ, образува фигури по заледения прозорец. Колебливо протегна пръст и написа едно име на прозореца Фишър. Спомни си за кучето си и остра болка прониза сърцето ѝ. Болката ѝ напомни, че е още жива.

— Ханичил, имаш посетител — каза ѝ сестрата. — Ела, момиче, побързай. Не искаме да го накараме да чака, нали?

Сърцето на Ханичил се сви от страх. Беше сигурна, че е Джак. Гледаше втренчено, замръзнала от ужас, сестрата.

— Мистър Андерсън е дошъл чак от Сан Антонио, за да те види — каза сестрата. — Чака те в кабинета. Хайде, Ханичил. Какво ти става?

Надеждата накара сърцето ѝ да забие по-бързо, но после си спомни, че точно Андерсън беше подписал съдебното разпореждане, което правеше Джак неин настойник. Не беше дошъл, за да ѝ помогне.

Андерсън се извърна от прозореца, когато я чу да влиза. Попиваше с поглед измършавялата ѝ фигура, хлътналите очи, апатията ѝ.

— Мили Боже, Ханичил, какво са ти сторили? — Той преглътна тежко, за да спре треперенето на гласа си. — Ела тук, дете. Седни. — Не добави, че настоява тя да седне, защото се страхува, че измършавелите ѝ крака няма да издържат тежестта на тялото.

Андерсън седна срещу нея. Прочисти нервно гърлото си. Каза:

— Дойдох тук, за да ти се извиня. Направих много погрешна преценка. И ужасна грешка, като те оставих на грижите на Джак Дилейни. — Ханичил го погледна внимателно, но нищо не каза. — ФБР издирва Дилейни във връзка с организираната престъпност —

каза Андерсън Изкашля се и изтри чело с длан, като през цялото време избягваше погледа ѝ. — Не очаквам да ме разбереш, Ханичил. Узнах това, когато ФБР ми се обади във връзка с ранчото Маунтджой и нефта. — Той отново се изкашля нервно и продължи: — За нещастие, в ранчото няма нефт. Компанията изкопа дузина кладенци, но нищо не излезе. Решиха да изоставят полето. Съжалявам, Ханичил. Но поне имаш две хиляди в банката, така че сега си по-добре, отколкото ако копаенето въобще не беше започнало. — Той се наведе напред, с ръце на коленете, и погледна тъжно. — Много ме боли за това, което Джек Дилейни е сторил с теб. Дойдох веднага, щом научих за затварянето ти в санаториума. Дойдох да те изведа оттук, момичето ми. — Той тревожно я погали по ръката. — Очевидно, Дилейни не е вече твой настойник. И не е попечител на имуществото ти. Всичко е отново твое и аз съм на твоите услуги, за да направим необходимите регистрации.

Ханичил огледа безцветната стая, прозореца с решетките, високата стена с парчетата счупено стъкло. Вече не я интересуваха нито Джек Дилейни, нито доктор Лестър, нито ранчото, нито парите за нефта. Важното беше, че ще излезе оттук. Най-после ще си отиде у дома, в ранчото.

Понякога сънят свършваше тук, но в по-добрите нощи тя отново преживяваше облекчението от завръщането у дома, радостта да се озове в прегръдките на Ализа, да вижда ясното синьо небе над главата си, да знае, че е свободна. Това преживяване нямаше никога да забрави.

Когато на следващата сутрин се събуди в къщата Маунтджой, все още с мисълта за санаториума, тя се огледа из великолепната стая. Погледът ѝ се спря на огромния прозорец с копринените завеси, на Елън, нейната камериерка, която тъкмо влизаше в стаята с таблата със закуската, и се запита кое ли от двете е сън. После чу гласа на Лаура да долита от коридора, чу леля Софи да натяква, че ще закъснеят, и си спомни, че Джек Дилейни е останал в миналото. И че това сега е нейният живот.

ГЛАВА 25

Лорд Маунтджой, много изискан в черния си фрак и бяла вратовръзка, слизаше по стълбите точно в шест вечерта, в която щеше да се състои балът. Изправи се в средата на голямата зала и остана доволен от начина, по който бяха подредени цветята, както и от дължината на тъмночервения килим, който покриваше пътеката, стигаше чак до вратата, застилаше външните стъпала и дори част от двора. Беше разговарял със Суейн, който, облечен във фрак и бяла риза, приличаше на келнер, но, слава Богу, поне не беше с онези скърцащи ботуши. Маунтджой знаеше, че може да му има доверие и да бъде спокоен за сигурността — Суейн притежаваше ястребов поглед, който не пропускаше нито една подробност.

Излезе навън, за да провери какво е времето. Беше малко облачно, но топло и приятно. Ако имаха късмет, нямаше да завали. Влезе обратно вътре и провря главата си през вратата на трапезарията, където беше сложена огромна маса за шейсет човека.

— Мили Боже! — възкликна той при вида на сребърните и златните, сервизи за хранене; тежките кристални чаши, които проблясваха под светлината на множеството полилеи; златните фруктиери, пълни с грозде, ябълки и праскови; и дузините свещници, които щяха да осветяват вечерята. Колосаната бяла ленена покривка беше украсена по края с бръшлянови клонки, а в средата тук-там бяха разпръснати бели камелии. В центъра на масата, в сребърни вази, бяха подредени бели рози с блестящи зелени листа.

Лорд Маунтджой огледа дузината икономи, облечени в морскозелените ливреи със златист кант и с бели ръкавици. В такива официални случаи те слагаха и бели напудрени перуки. Обсъди вината с Джонсън, провери техните етикети и с тревога попита дали шампанското е достатъчно студено.

После отиде в балната зала, където оркестърът вече настройваше инструментите си. Поздрави ги и каза, че е чул, че те са най-добрите. И че следователно очаква от тях да не го разочароват точно в тази специална вечер. И тук стените бяха украсени със зеленина, а покрай

тях бяха наредени маси и столове, украсени с инкрустации от злато. Напълно разцъфнали гардени бяха подредени на снопчета, привързани с панделки, и техният прекрасен аромат предизвика у него носталгия по баловете на неговата младост.

Надникна и в малкия салон, където известният фотограф, младият Сесил Битън, чакаше, за да снима момичетата Маунтджой в тяхното пълно великолепие, и откри, че той също е променен. От тавана се спускаха бели завеси, а Битън подреждаше пред тях столове, украсени с рози. Лорд Маунтджой изгледа неуверено фотографа и отбеляза, че не е знаел, че снимането на три момичета изисква толкова много суетня. След това се върна в своята стая убежище — библиотеката. Погледна позлатения часовник над камината. Шест и четирийсет и пет. Беше казал на момичетата да отидат при него точно в седем. Първо трябваше да бъдат фотографирани. Гостите щяха да ги очакват за вечеря в осем, а балът щеше да започне в десет.

— Уилям, там ли си? — Леля Софи влезе през вратата. Изглеждаше като кралица Мери с прическата си в едуардиански стил, с диамантените и перлените си огърлици и със старомодната рокля от кремав сатен с малък шлейф, който се влачеше след нея. — А! — възкликна тя, като го видя. — Ще се радваш, като ти кажа, че всичко е както трябва. Проверих, за да бъдем сигурни. Но кой, за Бога, е онзи странен мъж в коридора? Прилича на полицай.

— Бивш полицай — каза Маунтджой. — Детективът, който откри момичетата. Повиках го, за да се погрижи за сигурността.

— Сигурност? — Тя изглеждаше истински изненадана. — Не мисля, че гостите ще откраднат сребърните ни прибори, Уилям. — Погледна старомодния си, украсен с диаманти, часовник, прикрепен към дантелите, украсяващи пазвата ѝ. — Момичетата ще слязат след минутка — каза.

Той я погледна тревожно. Надяваше се, че всичко ще бъде наред. На вратата се почука. Той се изкашля нервно и извика:

— Влез!

Анжу беше първа, разбира се. Спря се театрално на прага, после тръгна грациозно към тях. Спря се пред лорд Маунтджой, усмихна се, като го гледаше право в очите, даде му време да се наслади на външността ѝ.

Нейната рокля беше много светла, с цвета на момината сълза. Горе беше прикрепена само с тесни презрамки, които оставяха раменете ѝ почти голи. Талията беше тясна, подчертана, а полите се спускаха свободно надолу. Разкошната ѝ червена коса беше прибрана от двете страни и се спускаше на волни къдри по гърба ѝ. Лорд Маунтджой си помисли, с известна носталгия, че тя изглежда точно като прапрабаба си, контеса Карълайн, чийто портрет висеше в галерията на Маунтджой Парк.

Лаура беше точно зад нея. Усмивваше се на чичо си и на леля Софи, докато вървеше към тях. Кестенявата ѝ коса блестеше като коприна и се къдреше като косата на паж. Роклята ѝ беше от бяла коприна и също придържана от тесни презрамки, а полите бяха покрити с бял тюл, украсен с бели перлени мъниста. Напомни на лорд Маунтджой сватбените снимки на неговата собствена прабаба.

Ханичил беше последна. Вървеше към тях с широките крачки на дългите си крака — походка, която обикновено им се струваше тромава, но сега беше неочаквано елегантна. Пшенично русата ѝ коса беше подстригана и сега стигаше до раменете, като падаше на меки вълни край лицето ѝ. Роклята ѝ беше от светложълта тафта, която се диплеше и шумеше при всяка нейна крачка.

Като я погледна, лорд Маунтджой си помисли, че от всички тях само тя е истинска Маунтджой. Тя имаше фамилния арогантен нос и семейните блестящи сини очи, макар нейните да бяха най-светлосините, които беше виждал. И, по дяволите, тя притежаваше техния характер.

Момичетата застанаха в редица пред него, а после, неочаквано, направиха реверанс, при което полите им изкусително изшумоляха. Маунтджой ги погледна и буца заседна в гърлото му.

— Красиви сте — каза той тихо, а после добави, по-високо: — Даже много красиви. — Спомни си първия ден, в който ги видя, и отбеляза колко много са се променили — лицата им бяха напудрени, прическите — безупречни, дрехите — съвършени. Момичетата Маунтджой бяха високи, грациозни, прекрасни. Най-после изглеждаха така, както трябва.

— Добра работа. Софи — каза той шепнешком. — Много добра.

Отвори синята кутийка, която лежеше на масичката, и извади легендарната огърлица от перлите, извадени от южните морета —

перлите с размерите на мраморни парчета. Огледа изпитателно момичетата си.

— Мисля, че са за теб, мила моя — каза той и сложи огърлицата на тънката шия на Ханичил.

— Истински ли са? — попита тя, като ахна от изненада.

— По дяволите, момиче, разбира се, че са истински — каза той остро, възмутено. — Никога през живота си не съм подарявал на жена фалшиви бижута.

После той извади огърлица от смарагди, инкрустирани в диаманти. Тя блестеше примамливо на светлината и Анжу затаи дъх от копнеж. А лордът погледна първо нея, после — Лаура. Явно беше, че не му е лесно да реши.

— За теб, мила моя — каза той най-после с усмивка и Анжу въздъхна от задоволство, когато смарагдите украсиха нейната шия.

— Ето и за Лаура — каза той и извади последното съкровище от чекмеджето. Огърлица от розови рубини, разположени в центъра на един-единствен огромен медальон, обграден с диаманти. Сложи го на врата ѝ, а тя вдигна ръка и го докосна, като му се усмихна малко нервно.

— Много са красиви — каза тя.

Маунтджой огледа и трите — всичките се бяха зачервили от радостна възбуда и бяха толкова нервни, че не смееха да дишат, за да не развалят нещо. И, неочаквано и за самия него, той беше разчувстван от тяхната красота и невинността им. Изпита чувство, което, с изненада, установи като „любов“. Това бяха последните представители на рода Маунтджой, негова плът и кръв. Бяха момичетата Маунтджой. Той стисна здраво устни и успя да прикрие чувствата си.

— Тези бижута бяха на майка ми — каза като че ли сърдито. — Вашата прабаба. Мисля, че и тя би искала вие да ги получите. Довечера вие ще ги носите така, както ги е носила и тя на вашите години.

Три чифта уплашени очи му се усмихнаха в отговор. Момичетата бяха готови да припаднат от нерви. Стори му се, че забелязва паника в очите им.

— Внимание! — каза той остро и те бързо изправиха гръб, а той закрачи напред-назад, с ръце на гърба, като въртеше палци. — Ето как аз, старият войник, се приготвям за битка — каза им. — Първо малко

уиски, после една молитва. А после излизам от окопа и се хвърлям в атака. Може ли да ви предложи да направите същото? Само че във вашия случай ще трябва да заменим уискито с глътка шампанско. И винаги помнете — очите му се впиха в техните, — че сте Маунтджой. — Наля им от приготвеното шампанско и каза: — Първо ще вдигнем гост за леля Софи, без която всичко това нямаше да е възможно.

— За милата леля Софи — казаха те и вдигнаха чашите си, а Лаура изтича и импулсивно я целуна; другите две я последваха.

— А аз предлагам да вдигнем тост за чичо Маунтджой — каза Лаура и му се усмихна. — Защото той е най-милият чичо на света.

И, за голямо негово объркване, те всички се втурнаха към него и го зацелуваха и по двете бузи. Той изпита искрено облекчение, когато на прага застана Джонсън.

— Извинете ме, сър, но мистър Битън чака, за да фотографира младите дами. — И леля Софи ги подкара като агънца към малкия салон.

Лордът се усмихна на Джонсън.

— Тази вечер ще бъде същото като в добрите стари времена, нали, Джонсън? — каза му.

— Наистина, сър. Къщата изглежда точно така, както по времето на баща ви.

— Да, мина много време — каза Маунтджой доволен. — Наистина много време. Но мисля, че вече отново ще се включим в обществения живот, Джонсън. — И той напълни обичайната си чашка малцово уиски, което предпочиташе пред шампанското. От време на време поглеждаше часовника, защото малко нервно и нетърпеливо очакваше пристигането на гостите.

В осем без десет минути той се изправи пред входната врата и огледа тревожно четвъртития вътрешен двор. Икономите с напудрените перуки и ливреите на фамилията Маунтджой се бяха подредили по стъпалата, а Джером Суейн внимателно наблюдаваше цялата сцена, избрал удобна позиция в сянката на вратата.

— По дяволите, надявам се, че няма да закъснеят — измърмори Маунтджой. — В поканата изрично написахме осем часа. — Той влезе обратно вътре точно когато в коридора се появи леля Софи и момичетата. — А, ето те и тебе — каза той с облекчение. — Надявах

се, че няма да закъснееш и ти, както обикновено правят гостите. Щях да се чувствам глупаво, ако ми се беше наложило да ги посрещам сам.

— О, не се тревожи излишно, Уилям — каза сухо леля Софи и нареди момичетата в редица до чичо им, а тя застана от другата му страна. — Помнете — каза им тя, — първо се усмихвате, после стискате ръцете им и повтаряте името им. „Добър вечер, лейди Еди-коя си, толкова се радвам, че дойдохте“. Запомнихте ли?

— Да, лельо Софи — отговориха те в хор.

Очите на Анжу и Лаура се срещнаха и те си намигнаха. Лаура трябваше да направи огромно усилие, за да не се изкиска. Замисли се за обикновения си живот в Суинбърн, за работата си в конюшните на Фокстън Ярд. Сега всичко това ѝ се струваше толкова далечно. Искаше ѝ се баба ѝ да беше тук, но Джини категорично беше отказала поканата. Беше казала, че е много мило от страна на лорд Маунтджой да я покани, но на нейната възраст човек има нужда да си ляга рано, а освен това била сигурна, че Лаура ще се забавлява по-добре, ако не ѝ се налага да се грижи за баба си. Според Лаура това не беше вярно, но баба ѝ беше казала, че това е събитие за младите, че това е нощта на Лаура и че тя ще мисли непрекъснато за нея, но че не би отишла за нищо на света.

Разбира се, мадам Сюзет също беше поканена. За съжаление обаче тя се беше подхлъзнала на мокри листа след обилен дъжд на „Шанз Елизе“ и си беше счупила крака. Това се беше случило предната седмица и тя все още не можеше да пътува. А това беше добре дошло за Анжу, която чувстваше как възбудата тече във вените ѝ, как кръвта ѝ препуска, колко силно бие сърцето ѝ. Тя не искаше майка ѝ непрекъснато да я наблюдава, стигаше ѝ и леля Софи Тази вечер беше началото на нейния нов живот и тя искаше истински да се забавлява. Най-после.

Ханичил приглади полите на красивата си жълта рокля от тафта и се питаше какво ли би казала Ализа, ако можеше да я види сега. Дали щеше да каже, че най-после е достигнала външния вид, който е бил загатнат у нея от дете? Дали щеше да каже, че изглежда точно като баща си и че е придобила онази загадъчна негова черта, за която тя не искаше да говори, но беше казала, че Ханичил я притежава? Мислеше, че баща ѝ би бил горд тази вечер с нея, защото най-после беше станала една от семейството Маунтджой.

Застанал в ъгъла, до вратата, Суейн гледаше с възхищение внучките на Джорджи Маунтджой и мислеше за търсенето, което го беше отвело от Европа до Америка. Помисли си, че ако Джорджи беше тук сега, той щеше да се гордее с тях. Виждаше, че лорд Маунтджой беше горд с трите момичета, макар да беше готов да се обзаложи, че старецът никога не би си го признал. От двора долетя шум от пристигаща кола и той изпъна рамене, сложи ръце на гърба си и зае стойката на бившите военни и на бившите полицаи. Беше се вживял в ролята си на главен отговорник по сигурността в случая. Когато първите добре облечени и обсипани с бижута гости влязоха през входната врата и имената им бяха обявени от Джонсън, той си помисли, че е жалко, дето съпругата му не може да присъства, за да види всичко това. Жалко, че и шпаньолът не е тук. За първи път в живота си той беше сметнал, че е по-добре да остави кучето у дома.

Лорд Маунтджой представяше праплеменничките си на гостите. Те стискаха ръцете им и се усмихваха и, както лордът каза по-късно на леля Софи, правеха всичко с грация, красиво.

— Никой не би могъл да каже, че не са родени с тези маниери — каза той. — Сигурно е в кръвта, нали. Софи, в гените на семейството?

Лаура ентусиазирано разклащаше ръцете на гостите, повтаряше имената им — точно така, както я беше учила леля Софи.

— Добър вечер, лейди Харкрофт, толкова се радвам да ви видя Лорд Харкрофт. — И тя се усмихна. — Добър вечер, мисис Уинтър, толкова се радвам, че успяхте да дойдете. Мистър Уинтър. Радвам се, че сте тук. Добър вечер, мистър Сакстън, толкова се радвам. Мили Боже! — възкликна тя и ококори очи от изненада. — Но това е Били!

Той ѝ се усмихна.

— Как си, Лаура?

— Сакстън! — възкликна тя и ококори още по-широко очи. — Значи ти си богатият собственик на коне за конни надбягвания?

Той пое дланта ѝ в своята.

— Съвсем същият — отговори скромно. — Може ли да те помоля за един танц по-късно?

— Ще ми достави удоволствие. — Тя неохотно пусна ръката му и усмихната гледаше как се отдалечава. — Представете си, да го видя отново! — помисли си тя доволна.

Анжу беше вече отегчена от непрекъснатото стискане на ръцете на гостите. Забеляза, че Лаура срещна някого, когото познава.

— Кой беше този? — попита я тя шепнешком, като машинално се усмихваше на следващия гост.

— О, просто приятел — прошепна Лаура в отговор.

Анжу я погледна малко ревниво, питайки се кой ли е Били Сакстън. Сигурна беше, че е чувала някъде името му, но не можеше да си спомни къде.

— Добър вечер, лейди Девлин, лорд Девлин — каза тя, но очите ѝ бяха приковани в следващата двойка.

Там стоеше един извънредно привлекателен мъж, който предизвика у нея добре познатата възбуда. И тя знаеше кой е той. Изгледа Ханичил с крайчеца на окото си и видя, че тя още не го е забелязала. Протегна ръка и каза:

— Добър вечер, синьорина Матео. Добър вечер, мистър Скот. — Изгледа го с дълбок поглед и задържа ръката му секунда повече от благоприличното. — Наистина много се радвам, че сте успели да дойдете. — Думите ѝ бяха отправени директно към него.

Дори Алекс Скот да беше забелязал интереса ѝ, той не го показа. Имаше очи само за Ханичил, която стоеше последна в редицата. Спомни си уплашеното момиче, което беше готово да заплаче, застанало в началото на стълбището към трапезарията на лайнера, и си помисли, че Ханичил Маунтджой е изминала дълъг път. Видя колко елегантна, грациозна и чаровна е станала тя, как поздравява гостите с искрена и топла усмивка, как твърдо стиска ръцете им, как прави реверанс на принцеса Матилда. Изпита гордост, някакво странно, непознато чувство, което стопли сърцето му, и си помисли, че, без съмнение, тя щеше да е най-красивото момиче тази вечер.

— Добър вечер, синьорина Матео, колко мило, че сте успели да дойдете. — Ханичил се усмихна топло. — Добър вечер... — Очите ѝ срещнаха тези на Алекс и тя се спря по средата на изречението. Затвори очи, после ги отвори — като че ли не вярваше на онова, което виждаше. — О, Алекс! — каза тя нежно, едва чуто, а на него се стори, че гласът ѝ погали сърцето му.

— Как си, Ханичил? — Той пое протегнатата ѝ ръка в своята.

— Наистина много се радвам да те видя — каза тя, изчерви се и си помисли, че не би могла да скрие чувствата, които я вълнуват.

— Аз също се радвам да видя, че изглеждаш толкова... толкова добре — каза той, като ясно усещаше присъствието на двойката зад гърба си, която чакаше да бъде представена.

— Ще те видя ли по-късно? — попита тя с надежда.

— Разбира се.

Тя видя как той хвана за ръката красивата италианка. Испита ревност към нейната красота, но с усилие поднови поздравите си към гостите. Сърцето ѝ ликуваше — Алекс беше тук и тя щеше да го види по-късно.

Гостите се бяха събрали в големия салон, където отпиваха от шампанското и коктейлите, които бяха сервирани по настояване на леля Софи и въпреки протестите на лорд Маунтджой.

— Ти просто трябва да вървиш напред заедно с времето, Уилям — беше му казала тя важно. — Пила съм такива коктейли в „Савой“ и трябва да ти кажа, че са наистина хубави. Освен това даваме парти за млади хора, а не за старчоци като нас.

Пристигнаха и последните гости и лорд Маунтджой погледна часовника си. Беше осем и двайсет и седем. Погледна Джонсън, който го чакаше в коридора.

— Готови ли сме, Джонсън? — попита го той разтревожен.

— Инструкциите ви са изпълнени, сър. Вечерята ще бъде сервирана точно в осем и половина.

— Добре, добре. Хайде, Софи, организирай съдането на масата и се погрижи момичетата да седят до забавни млади мъже. Не искам да скучаят на собственото си парти.

Леля Софи въздъхна.

— Престани да се тревожиш. Всичко е вече уредено.

Джонсън отиде до вратата на големия салон.

— Дами и господа, вечерята е сервирана — каза той величествено.

Огромната трапезария беше станала уютна и придобила интимност от светлината на свещите. Лаура ахна, като видя великолепната подредба на масата, цветята и икономите, които стояха зад всеки един стол.

— Никога не съм виждала нещо такова — прошепна тя на Ханичил.

— А аз съм — отговори ѝ шепнешком Ханичил. — На кино, седнала на първия ред на киното в Китсвил. — И се засмя.

— О, мили Боже! — възкликна Лаура, като се спря пред мястото си и видя, че Били Сакстън ще седи до нея. — Ти ли си моят съсед?

— Струва ми се, че да — отговори той и двамата се усмихнаха доволни един на друг.

Анжу се понесе елегантно край масата. Знаеше, че мястото ѝ е някъде в началото, но не знаеше кои ще ѝ бъдат съседите по време на вечерята. Леля Софи беше отказала да ѝ каже предварително. Въздъхна дълбоко, като видя, че мъжът от дясната ѝ страна е френският посланик, който беше някъде около седемдесетата си година. Но мъжът от лявата ѝ страна ѝ беше съвсем непознат. Погледна името на картичката — лорд Джеймс Матрингтън. Видя го да върви към нея и да ѝ се усмихва. Беше млад и хубав, а в очите му блестеше възхищение от нейната външност. С облекчение си помисли, че леля Софи все пак не я разочарова.

Ханичил огледа масата с надеждата, че Алекс Скот ще седи до нея по време на вечерята, но със съжаление видя, че мястото му е от другата страна, и то два стола встрани от нея. С разочарование отбеляза, че той е много задълбочен в разговора си на италиански с красивата синьорина Матео и че, така и така, няма дори да я забележи. Погледна картичките, за да види имената на съседите си — мистър Майкъл Девънпорт и сър Чарлс Удмън. Спомни си добрите маниери и им се усмихна, когато те заеха местата си. Бяха млади и привлекателни. И много се интересуваха от нея.

— Трябва да ви кажа, мис Маунтджой, че цял Лондон говори само за трите момичета Маунтджой. Вие се превърнахте в ревниво пазената тайна на града, която обаче е известна на всички — каза Майкъл Девънпорт и ѝ се усмихна, а в същото време икономът сервира първото блюдо.

Ханичил се засмя, като си помисли, че някой може да изпитва такова любопитство по отношение на нея.

— Е, ето го отговора на вашата тайна — каза тя. — И, моля ви, наричайте ме Елоиз.

Той се усмихна и каза:

— Но аз чух, че името ви е Ханичил. Всички вече го знаят. Защо да не мога да ви наричам така?

— Баща ми винаги ме наричаше така и... Тогава — защо не? — съгласи се тя.

— Не мисля, че някой е очаквал лорд Маунтджой да ни представи толкова зашеметяващо красиви племеннички — каза сър Чарлс.

Ханичил се изчерви, но отговори според инструкциите на леля Софи, която, наред с другото, ги учеше и как да приемат комплименти.

— Благодаря ви — каза и се усмихна учтиво.

Виждаше Алекс, който говореше с жената от лявата си страна. Мислеше колко красив е той. Алекс вдигна поглед и улови нейния. Усмихна ѝ се окуражително и тя му се усмихна в отговор. Така силно искаше да седи до него!

Съпругата на френския посланик беше клиентка на мадам Сюзет и Анжу вече беше успяла да го очарова И беше силно заинтригувала Джеймс Матрингтън.

— Коя сте вие? — попита я той удивен — Откъде идвате? Лорд Маунтджой ви извади на бял свят така, както фокусникът вади зайчетата от шапката си. Само че не ни предупреди, че сте толкова красиви.

Тя го погледна многозначително изпод полуспуснати клепки.

— Не е ли редно да говорим за времето? Или пък за театър, или опера? Леля Софи ми каза, че по време на вечеря англичаните говорят на една от тези теми.

Той се засмя.

— Туш, мадмоазел. Но на мъжа все пак е разрешено да направи комплимент на дамата.

— Тогава, приемам комплимента ви, мосю — каза тя сериозно, но му се усмихна обещаващо.

Лаура погледна с благодарност леля Софи, която седеше в долния край на масата. Леля Софи знаеше колко много обича тя конете и конните надбягвания, и ѝ беше дала Били Сакстън за съсед по маса.

— Тя, разбира се, не знае, че вече сме се срещали — каза тя и му се усмихна весело. — А вие не се проявихте особено добре, като ме оставихте да говоря колко добра съм с конете и да бърря непрекъснато за Хадън Фокс, без да ми споменете кой сте.

Той се засмя.

— Не искаш ли Хадън да те види сега? Така величествена и блестяща! И по-красива от неговата известна годеница, обзалагам се.

Тя въздъхна и замислено каза:

— Знаеш ли, не искам. Много се радвам, че той не е тук, защото предпочитам да седя до теб.

Очите им се срещнаха.

— Наистина ли? — каза той впечатлен. — Всъщност виждам, че сте момиче, което говори онова, което мисли.

— Винаги — отговори тя категорично.

— Ще ти кажа една тайна. — Той се наведе към нея. — Изпросих си покана за тази вечер, за да бъда с теб.

Тя го погледна очарована.

— Нима?

— Отбих се да видя старчето, когато то беше в Маунтджой Парк. Скоро след като се срещнахме с теб. Казах, че съм чул за приготовленията за голямото парти и че се надявам да бъда сред поканените. Знаех, че тъй като съм му близък съсед и доста известен човек, добрите маниери ще победят и той няма да може да ми откаже.

— Предполагам, че когато леля Софи е видяла името ти в списъка, си е помислила: „А, ще го сложа до Лаура по време на вечерята. Така ще могат да си говорят за коне цяла нощ.“

Тя се засмя, а той си помисли колко е красива.

— Късметлия съм — каза.

От едната страна на лорд Маунтджой седеше принцеса, а от другата — дукеса, но той не ги удостоверяше с вниманието, което им дължеше като домакин. Беше прекалено зает да наблюдава загрижено момичетата си.

— Струва ми се, че се справят добре. Не мислиш ли и ти така, Карълайн? — попита той дукесата.

— Мой мили Уилям, те са очарователни — каза тя и ги погледна. — Всичките са красавици. Как успя да го постигнеш?

— Благодарение на Софи — каза той, като си мислеше за начина, по който изглеждаха, когато ги видя за първи път — Тя постигна това като с вълшебна пръчица.

— Маунтджой, храната е отлична — каза дебелият принцеса. — Трябва да внимаваш някой да не ти открадне главния готвач.

— Ако имаш такова намерение, Матилда, още сега те предупреждавам, че ще се боря с нокти и зъби, за да го задържа. — Той ѝ се усмихна. Забавляваше се добре. Познаваха се от петдесет години и бяха добри приятели. — Какво мислиш за момичетата ми? — попита я той, изпълнен с гордост.

Тя вдигна поглед от чинията си и ги огледа внимателно.

— Онази с кестенявата коса ще се омъжи за Били Сакстън — предсказа тя. — Русокосата ще предизвика скандал, а червенокосата ще ти създаде доста проблеми.

Маунтджой я изгледа втренчено, малко загрижен. Принцесата беше известна с безпогрешните си прогнози. Винаги се оказваше права.

ГЛАВА 26

Когато икономите започнаха да прибират празните чинии и от последното блюдо, лорд Маунтджой провери колко е часът и звънна със сребърното звънче, след което се изправи на крака.

— Дами и господа, мои стари приятели и някои не дотам стари познати — каза той усмихнат и огледа седящите около масата, — поканих ви тук тази вечер, за да ви представя моите праплеменнички, които успях да събера, след като проведох дълго разследване, което, трябва да добавя, ми струваше доста пари. — Всички се засмяха. — Търсенето се разпростря дори в няколко държави. Както и да е, ето ги тук и аз ви моля да вдигнем чаши в тяхна чест За Анжу — той вдигна чаша и ѝ се поклони, — за Лаура — той отново се поклони — и за Ханичил, която, знам, никой никога няма да нарече с истинското ѝ и толкова подходящо име — Елоиз. — Всички се засмяха отново и вдигнаха чашите си. — А сега — извика той весело, защото наистина се забавляваше, — нека започнат танците!

Били сграбчи ръката на Лаура и двамата тръгнаха към залата.

— Дай ми картичката си за танците — каза той. Тя с радост му я подаде и той записа името си срещу по-голямата част от танците. — Ще трябва да оставя няколко и за другите гости — каза, изпълнен със съжаление.

От балната зала долитаха звуците на танцова музика, а коридорът бързо се пълнеше с млади хора, дошли специално за танците. Лаура побърза да се присъедини към чичо си, леля Софи и другите две момичета. Отново се подредиха в линия и започнаха приветствията.

— Още двеста и петдесет човека, о, Господи! — нададе стон тя. Но очите на Анжу блестяха. Тя не обичаше нищо повече от партитата, а това обещаваше да е наистина интересно. Ханичил гледаше с копнеж след Алекс, който изчезна в балната зала с дъщерята на италианския посланик. Надяваше се, че ще я помоли поне за един танц.

Суейн патрулираше в четвъртития двор и държеше под око шофьорите, които чакаха господарите си. Доколкото можеше да съди

от собствения си опит, на шофьорите не можеше да се има доверие. Те имаха достъп до къщата през кухнята и беше много лесно да се промъкнат и да задигнат някой сребърен сервиз, без никой да ги забележи. Трябваше да наблюдава и допълнителния персонал, нает само за тази нощ. Всеки един от икономите с напудрените перуки би могъл да се окаже негодник, никой не знаеше откъде всъщност са дошли освен, може би, агенцията, която ги беше наела и изпратила И, на последно място, гостите. Хората от висшето общество понякога се поддаваха на изкушението или пък отстъпваха пред липсата на пари. Да, той наистина щеше да има доста работа тази нощ. И нямаше да разочарова лорд Маунтджой.

Когато ръцете на всичките гости бяха стиснати, леля Софи повика момичетата.

— Хайде, погрижете се да запълните картите си за танците — нареди им тя. — Забавлявайте се, мили мои. — Усмихна им се с обич и ги загледа как бързо се отдалечават. — Колко са красиви, Маунтджой — каза тя и въздъхна доволно. — Колко млади и невинни.

Ханичил застана отстрани на пространството, определено за танците, и се огледа за Алекс. Забеляза, че един млад мъж е тръгнал към нея и ѝ се усмихва учтиво. Той си запази валса. Тя успя да избяга на втория нетърпелив младеж и започна да си пробива път през тълпата, за да стигне до Алекс. Спря се, шокирана, когато видя, че Анжу е с него. Той попълваше името си в нейната картичка, а тя му се усмихваше с онази кокетна усмивчица, с която винаги даряваше привлекателните мъже, независимо дали бяха келнери, дизайнери или лордове. Алекс върна картичката на Анжу, усмихна се любезно и се извърна. Срещна погледа ѝ и не го отдели от нейния.

— Ханичил — каза той. И тя беше готова да се закълне, че всички хора изчезнаха в миг и останаха само те двамата, съвсем сами. Гласът му звучеше наистина толкова интимно! Той взе дланта ѝ в ръцете си и я целуна леко по бузата. Отстъпи назад и я загледа, като все още държеше ръката ѝ. Поклати глава, удивен, че тя изглежда толкова красиво.

— Наистина си много красива — каза тихо.

— Кой би могъл да си помисли? — попита тя, като си спомни как изглеждаше на кораба, когато се срещнаха за първи път.

— Още когато те видях, разбрах, че сега си по-различна. Само се погледни! — Усмихна ѝ се топло. — Прав бях.

Тя се изчерви. После си спомни уроците на леля Софи по етикет и каза:

— Благодаря.

— Колко танци можеш да ми обещаеш? — попита я той.

Тя му подаде картичката си.

— Всичките — отговори простишко. Погледът ѝ достигна до дълбините на душата му.

Алекс Скот не беше човек, който често губи дар слово, особено пред жените. Но ето, че сега не можеше да намери думи. Разбра посланието, което се съдържаше в погледа ѝ. Разбра също така, че в този момент все още има избор. Можеше да се остави на любовта и да се влюби дълбоко и невъзвратно в нея. А можеше и да отстъпи, както правеше винаги. Тя беше прекалено млада, прекалено наивна, непознаваща света, за човек като него. И все пак го изкушаваше, привличаше го повече от всяка друга жена, колкото и чувствени и светски да бяха те. Но досега той не беше подарявал сърцето си.

— Може би два? — предложи той, като си спомни за Джина Матео, която беше придружил на бала.

— Танцът преди късната закуска? — попита тя нетърпеливо, защото знаеше, че така ще може да го задържи за по-дълго време, а това щеше да им даде шанс да останат сами.

Той се поколеба, защото отново помисли за Джина. Те обаче бяха стари приятели и беше сигурен, че тя ще го разбере. Бързо написа името си и ѝ върна картичката. Отстъпи назад, за да направи място на следващия, по-млад и също привлекателен мъж.

— Очаквам с нетърпение нашите танци, Ханичил — каза ѝ.

Докато се отдалечаваше, се питаше защо го беше направил. Отговорът беше много прост. Не беше успял да устои. Повтаряше си, че тя е прекалено млада, прекалено наивна, прекалено добра за него, но това не можеше да го накара да спре да я желае. Имаше нещо в начина, по който тя го гледаше — толкова доверчиво — с бездънните си сини очи. Очи като нейните примамваха мъжа, омагьосваха го с невинността си, пленяваха го. Ако той не внимаваше.

Лорд Маунтджой наблюдаваше хората, които танцуваха. Знаеше, че трябва да изпълни дълга си и да танцува с принцесата, но тя го беше

нервирала с глупавите си предсказания за бъдещето. Вгледа се внимателно в тълпата, като търсеше с поглед момичетата си. И веднага видя Лаура, която се носеше щастливо по паркета в ръцете на Били Сакстън. Както и преди десет минути, разбра той изведнъж. Мили Боже, нима това момиче няма да танцува с никого друго? Трябва да намери Софи и да размени една-две думи с нея.

Видя и Ханичил, която танцуваше с Майкъл Девънпорт. Тя изглеждаше очарователна. Той кимна с глава, доволен Ханичил улови погледа му и му се усмихна. Дяволите да го вземат, помисли си той, ако тя не изглежда точно като працядо си Джорджи, когато той се усмихваше така.

Потърси нетърпеливо с очи Анжу и ето, че най-после я видя. Зачуди се с кого, за Бога, танцува тя? Господи, възможно ли е това да е онзи простак Хари Локууд? Не си спомняше да го е канил. Знаеше, че и Софи не го е канила. Ако зависеше от него, човек като Локууд нямаше да се доближи дори на хиляда ярда до неговите момичета. Смръщи вежди и си запробива път към Софи, която седеше зад една от малките масички и говореше с другите възрастни или овдовели дами.

Анжу не отделяше очи от тези на Хари не защото особено много го харесваше, но просто защото беше свикнала да флиртува. Беше минало много време от последния път, когато усещаше мъжки ръце по тялото си, а тези на Хари я галеха особено приятно.

— Не очаквах да те видя тук — каза тя, като се приближи до него малко повече, отколкото беше прилично.

Ръката му погали леко гърба ѝ и я притисна малко по-здраво.

— Обикновено не посещавам баловете на дебютантките — призна си той. — Не е в стила ми. Но тази вечер съпругът на Камила Стантън отказа да я придружи. Той служи в армията и го извикаха неочаквано. Помоли ме да придружа съпругата му. — Усмихна се. — Съмнявам се, че лорд Маунтджой щеше да ме покани лично.

— И защо не? — Тя го погледна въпросително и той се засмя на глас.

— Защото, мила моя Анжу, не съм от мъжете, които татковците и чичовците допускат близо до дъщерите си.

— О? И защо така? — попита тя толкова невинно, че и двамата се засмяха.

— Имам чувството, че отговорът на този въпрос ти е известен — каза той и я притисна до себе си така, че гърдите ѝ да опрат в неговите. — А също така имам чувството — пошепна в ухото ѝ, — че двамата сме си лика-прилика.

Изведнъж тя го отблъсна.

— Може би — отговори студено. — А може би не, Хари.

Музиката спря, тя му обърна гръб и се отдалечи. Той се усмихна, но със съжаление. И все пак имаше чувството, че не всичко между него и Анжу е приключило. Всъщност то дори не беше започнало още. Тръгна през тълпата към Ханичил.

— Мис Маунтджой, мисля, че е време за нашия танц? — каза той и ѝ протегна ръката си.

Тя вдигна очи към него.

— О, моля ви, наричайте ме Ханичил — каза тя и се усмихна учтиво. — Всички ме наричат така.

— Добре тогава, Ханичил — Той я отведе и я обхвана с ръце, но я държеше на прилично разстояние — Забавляваш ли се добре на бала си, Ханичил? — попита я, удивен от нейната срамежливост.

— Прекрасно е. Никога не съм виждала нещо такова. Масата беше подредена толкова красиво! Музиката, гардениите — всичко е прекрасно. — Тя се усмихна лъчезарно. Усмивката ѝ го изненада. Помисли си, че тя наистина е много красива. Но не беше неговият тип — беше много наивна и много откровена. При нея нямаше скрити сексуални намеци, както беше при братовчедка ѝ. Ханичил Маунтджой беше прекалено добра за него. Той не харесваше девствените жени. Но той все пак направи усилия да бъде очарователен, както правеше с всички жени. В края на танца, когато я остави, тя му се усмихваше и мислеше, че той е приятен човек.

Анжу намери Алекс да стои сам и да наблюдава танцуващите. Изражението му беше замислено. Тя си помисли, че той изглежда като човек, който има някакви тъмни тайни. В него имаше нещо наистина мистериозно, заинтригуващо. Тя се приближи до него и го потупа по рамото.

— Мистър Скот?

Той се обърна изненадан. Беше се замислил дълбоко.

— Мис Маунтджой?

— Това не е ли нашият танц? — Тя му подаде картичката си, за да погледне в нея.

— Мисля, че е следващият — каза той, след като погледна.

Тя въздъхна примирено.

— О, тогава ще трябва да почакам — Усмихна му се със своята специална интимна усмивка и каза: — Но тъй като вие не танцувате, а аз, изглежда, съм загубила партньора си, защо да не танцуваме и този танц заедно?

Той се засмя, хвана ръката ѝ и я поведе към дансинга. Ръцете му обхванаха талията ѝ и дъхът ѝ секна, когато тръпките на възбудата се спуснаха надолу по гръбнака ѝ. Помисли си, че той е единственият мъж тук тази вечер, когото желае. Беше по-възрастен от нея, беше богат, беше загадъчен, беше секси. Запита се: какво повече би могло да иска едно момиче?

Лаура каза на Били:

— Не мислиш ли, че трябва да направя усилие и да потанцувам и с някого другиго?

— Разбира се — каза той и я притисна по-здраво към себе си, а тя се засмя.

— Хората ще започнат да говорят — каза тя, но протестът ѝ беше съвсем слаб.

— Ще говорят само за това, как съм те помолил да се омъжиш за мен.

Тя се препъна, но той умело я хвана.

— Какво каза? — попита тя изумена.

— Казах само, че някой ден ще те помоля да се омъжиш за мен.

— О! — възкликна Лаура, но се замисли над думите му. — И, предполагам, че знаеш какъв ще бъде моят отговор?

Той поклати глава и каза:

— Не. Но не можеш да обвиниш един мъж, че се надява.

— Това любов от пръв поглед ли е в такъв случай?

— От втори. Първия път очите ти бяха зачервени, а носът ти течеше. Да си кажем правичката, едва ли изглеждаше възможно най-добре. Но все пак беше достатъчно добре, за да ме заинтригуваш. Оттогава не мога да престана да мисля за теб.

— О, Били! — каза тя. Изведнъж се почувства много слаба и краката ѝ се подкосиха при мисълта, че и тя е влюбена. А това толкова

много я радваше.

Лорд Маунтджой седна до леля Софи и махна с ръка на Лаура, която също му махна в отговор. Щастливо при това И му изпрати въздушна целувка.

После лордът се наведе и каза на ухото на леля Софи:

— Принцеса Матилда ми каза, че тя ще се омъжи за Били Сакстън.

Леля Софи изгледа двойката, която се плъзгаше по паркета с лекота и грация. Очите им не се отделяха едни от други.

— Не знам откъде Матилда се сдобива с тази информация, освен ако не е направо от Господа — каза тя остро. — Но този път няма да съм ни най-малко изненадана, ако се окаже права.

Маунтджой сметна, че ще е по-добре да не ѝ казва какво е казала принцеса Матилда за останалите две момичета. Вместо това каза:

— Какво прави този простак Локууд в къщата ми? Ти ли го покани, Софи?

— Не Камила Стантън се е осмелила да го доведе, защото съпругът ѝ я изоставил в последната минута. Не знам защо го е направила, след като те не бяха поканени на вечеря и не биха могли да объркат броя на гостите край масата. Имам чувството, че не е такава добра дама, каквато би трябвало да бъде, но както и да е.

— Така ли? — Лорд Маунтджой си помисли, удивен, колко малко знае за познатите си от женски пол. — Ами онзи човек. Скот?

— Него, разбира се, аз го поканих. Той е един от най-богатите мъже на света и е естествено да се опитам да привлека вниманието му. Той не е много контактен, нали знаеш, и всяка лондонска домакиня си умира да го има на масата си за вечеря. Италианец е и затова е довел и момичето на посланика. Очевидно са стари приятели.

— Той е много възрастен за нея — каза Маунтджой, докато ги гледаше внимателно.

— Той няма да се жени за момичето, Уилям, той просто танцува с нея — каза Софи ядосана. Изправи се на крака, заметна грациозно шлейфа си на една страна и каза: — Следва танцът преди късната закуска. По-добре да говоря с Джонсън и да се уверя, че всичко е наред.

Алекс пусна партньорката си. Джина Матео, и каза:

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? Става въпрос за този танц?

Тя поклати глава.

— Аз също си имам своите планове, скъпи Алекс. Не си въобразяваш, че ти си причината да дойда тук, нали? — Тя се засмя и бързо се отдалечи.

Той се вгледа из залата за Ханичил и зърна част от жълтата ѝ рокля близо до вратата. Музиката беше вече започнала, когато той започна да си пробива път през тълпата към нея. Тя се оглеждаше разтревожено наоколо, после го видя и въздъхна с облекчение.

— Мислех, че си ме забравил — каза тя и се отпусна в ръцете му така, като да му принадлежеше.

— Разбира се, че не съм — каза той учтиво. Но онова, което искаше да ѝ каже, беше, че никога няма да я забрави.

Оркестърът свиреше най-модерната мелодия в момента — „Славей пее на Бъркли скуеър“. Той си мислеше, че тя е лека като перце.

— Мисля, че тази песен е написана за мен — каза той. — Защото живея на „Бъркли скуеър“. Макар че още не съм чувал славеи там.

— Ти живееш там? — попита тя изненадана, защото това беше в квартал Мейфеър и не беше далеч от къщата Маунтджой. Помисли си, че сигурно стотици пъти е минала край къщата му, без да знае, че той живее там.

— Живея още в Рим и Манхатън. И на „Атланта“, когато имам възможност.

— Спомням си — каза тя, защото на лайнера ѝ беше разказал за любовта си към яхтата. — Ще ми липсваш, когато отидеш на яхтата си — каза тя. — Или на онези, другите места.

— Как може да ти липсвам? — каза той, като се засмя, но прекрасно знаеше какво иска да каже тя. — Ние едва се познаваме.

— О, да, познаваме се. — Струваше му се, че думите му я нараниха. — Ти знаеш за мен повече, отколкото всеки друг мъж на света. Макар че не ти разказах всичко.

— О? И защо не?

— Защото ме боли много и не мога да говоря за това — каза тя простиичко и потръпна при мисълта за Джек и случилото се. — Някой

ден ще ти разкажа — добави. — Някой ден и ти ще ми разкажеш всичко за себе си. Всичките си тайни.

Той кимна.

— Може би — съгласи се, но знаеше, че никога не би могъл да го стори.

— Дами и господа, масата е подредена — каза Джонсън от прага, когато песента свърши.

Анжу ги видя да вървят заедно към трапезарията Ханичил държеше Алекс под ръка и му се усмихваше. Помисли си, с ревност, че не е възможно той наистина да се интересува от мис Тексас. Тогава Майкъл Девънпорт ѝ предложи ръката си и тя въздъхна със съжаление. Последваха Ханичил и Скот.

Едно от нещата, които всички си спомняха по-късно, беше вкусната и изящно подредена късна закуска, както и нескончаемите реки от шампанско, както и великолепните букети цветя и упойващия аромат на гардениите. Беше една от онези особени летни вечери, говореха хората, които ще влязат в историята на града. Щяха дълго да помнят омарите и шампанското, пресните ягоди, покрити щедро с гъста сметана. Щяха да помнят песента „Славейт пее на Бъркли скуеър“, как седяха на широките мраморни стъпала, как се смееха и разговаряха, как се разхождаха по терасите на лунната светлина. А някои от тях щяха да си спомнят, че точно в тази нощ се бяха влюбили.

Алекс Скот знаеше, че този път не е успял да устои на любовта. Мислеше, че е успял да обвие сърцето си в стоманена обвивка. Но когато Ханичил Маунтджой се появи в живота му, защитните прегради паднаха, защото тя не си играеше игрички с него. Тя просто му предлагаше сърцето си и той, макар да знаеше, че не му е позволено да го приеме, не можеше да се противопостави на новото за него чувство, което го завладяваше.

Разходиха се, един до друг, по огряната от луната тераса и тя му разказа още за живота си. Струваше ѝ се, че любопитството му не би могло да бъде задоволено — толкова силно беше то. Каза ѝ, че иска да знае всичко. Тя се засмя и му разказа за истинския си свят, който беше толкова различен от света на Лондон и, беше сигурна, от неговия.

— Чувствам се толкова сигурна тук, в мрака, с теб — каза тя, постави длани на парапета и се загледа в двойките, които се

разхождаха под тях, в градината, осветена от китайски фенери. Приличаше на градина от вълшебна приказка.

Музиката отново засвири в балната зала. Той обгърна раменете ѝ с ръка и каза:

— Време е за последния ни танц.

— Това ми звучи толкова страшно, като че ли е краят.

Той импулсивно я целуна по косата и си помисли, че ухае толкова приятно — като току-що окосена трева, свеж и чист аромат.

— Ще се видим ли отново? — попита тя, докато танцуваха последния си танц.

Той въздъхна при този въпрос. Нейната прямот не му даваше възможност да направи обичайните извинения и да се измъкне.

— Надявам се — отговори той, — но се съмнявам, че чичо ти би одобрил това.

— Ще го накарам да одобри — каза тя, внезапно придобила решителност.

Той се засмя и каза:

— Мисля, че младежите се редят на опашка за теб. — Отстъпи назад и мястото му веднага беше заето от красив млад мъж, който изглеждаше точно така, както трябва да изглежда бъдещият ѝ съпруг.

Анжу веднага съзря своята възможност и се възползва от нея.

— Извинете ме — каза тя на мъжа, който търпеливо чакаше, за да танцува с нея. Повдигна високо полите на роклята си и изтича към Алекс.

— Мисля, че това е нашият танц — каза тя задъхано.

— Отново? — попита той, изумен, като я взе в ръцете си.

— Изглежда, никой, освен вас, не иска да танцува с мен — каза тя. Той се засмя. Анжу имаше силно сексуално излъчване, което беше трудно за пренебрегване. — Както и да е, предпочитам да танцувам цяла нощ с вас — каза тя и се притисна в него.

— А не помислихте ли какво ще кажат хората, ако танцуваме цялата нощ заедно? — попита той развеселен.

— Разбира се, че помислих. — Тя се притисна още по-силно в него и сложи главата си на рамото му.

Той отстъпи назад и я отдалечи от себе си. Погледна я извънредно сериозно.

— Анжу, опитайте се да се държите прилично — каза ѝ.

— Но аз това и правя. Повярвайте ми, Алекс, щяхте да почувствате, ако се държах неприлично. — Тя отметна глава и погледна многозначително в очите му. — Не позволявайте тази девическа рокля от сатен да ви заблуди, Алекс, мили — прошепна в ухото му. — Бих направила всичко за вас. — Отново се притисна в него и пошепна: — Всичко.

Алекс въздъхна раздражено, но после се засмя. Помисли си, че Анжу е родена *femme fatale*. Беше малка вещица, беше ѝ в природата да създава проблеми и той се надяваше, че лорд Маунтджой ще успее бързо да я омъжи. Танцът свърши и той я придружи, категорично, до леля Софи. После отиде при Джина, сбогува се с домакините и си тръгна, без повече да види Ханичил.

Тя го търсеше тревожно с поглед, но Лаура ѝ каза, че го е видяла да си тръгва.

— Били иска да даде парти в къщата си, Сакстън Моубрей, следващия уикенд — каза ѝ тя затворнически. — Ще го помоля да покани Алекс специално за теб.

На терасата беше сервирана закуска. Беше три след полунощ и огладнелите млади хора буквално погълнаха бърканите яйца с бекон. После танцуваха, докато зората изгря и уморените оркестранти най-после започнаха да прибират инструментите си.

Лорд Маунтджой каза на Софи, след като и последният гост си беше отишъл, а уморените момичета си бяха легнали, че това е най-доброто парти в тази къща от петдесет години насам.

Когато всички си отидоха, Суейн огледа балната зала и намери изгубена диамантена обеца и перлена гривна. Прибра ги в джоба си при другите скъпи бижута, които беше намерил по-рано. Според него богатите бяха нехайни и разсеяни. Направи списък на намерените вещи, записа и къде ги беше намерил, след което го даде на Джонсън, за да го прибере в сейфа на Маунтджой. На следващия ден бижутата щяха да бъдат върнати на собствениците им.

Ноцта беше дълга, помисли си той, но забавна. И запали една от обичайните си цигари. Беше му интересно да види как живее другата половина от човечеството. Изпита гордост от ролята, която беше играл в събитието. Защото, ако не беше успешно проведеното от него

разследване, нямаше да има момичета, заради които да се даде този грандиозен бал. А той щеше да изгуби една много доходна работа, както и една интересна вечер.

Нямаше търпение да се върне у дома и да събуе обувките си, защото му се струваше, че ще умре от болки в краката. Ще си обуе ботушите веднага щом се върне и ще изведе шпаньола на разходка. А после ще се настани до масата и ще изпие чаша превъзходен чай. И ще разкаже всичко на съпругата си.

ГЛАВА 27

Лорд Маунтджой беше единственият, който слезе долу на следващата сутрин. Точно в осем и трийсет за закуска в малката трапезария. Слугите се бяха трудили неуморно и къщата отново беше в безупречен ред. Той сам си взе задушени бъбреци от сребърната купа и седна начело на масата. Започна да отпива от кафето си и да преглежда сутрешните вестници.

— Мили Боже, това са моите момичета! — Беше толкова изумен, че започна да си говори на глас. Гледаше голямата снимка, която заемаше почти цялата страница на светската хроника на „Таймс“ и на „Експрес“. Под нея пишеше: *„Братовчедките Маунтджой на бала, даден в тяхна чест от прачичо им, лорд Маунтджой, в резиденцията му в Мейфеър снощи.“*

На гърлото на Маунтджой заседна буца, докато гледаше снимката, направена от Сесил Битън. Всяко едно от момичетата заемаше театрална поза, съобразена с особеностите на роклята му. Всичките бяха изумително стройни и като че ли трепереха от едва съдържана енергия и младост — една русокоса, една червенкоса и една тъмна. И всяка една неустоймо прекрасна. Ханичил се беше надвесила над бледорозов шезлонг и ястребовият ѝ профил беше полуобърнат към камерата. Русата коса се спускаше над раменете ѝ. Тя беше завъртяла перлената огърлица около пръста си и гледаше в пространството. Лаура, много изящна и красива, гледаше братовчедка си Ханичил, докато красивата Анжу гледаше смело направо в камерата с широко отворени очи — готова за онова, което светът щеше да ѝ поднесе. Тя изглеждаше зашеметяващо. Над снимката им в „Експрес“ пишеше: *„Момичетата, които всеки иска да познава.“*

— Мили Боже! — възкликна Маунтджой повторно. — Те са известни! — Сети се за предсказанието на принцеса Матилда, разтревожи се, но все пак се надяваше, че тя няма да се окаже права. Семейство Маунтджой никога и с нищо не беше ставало известно. По мнението на всички членове на фамилията да се появи името ти в

пресата беше недопустимо, освен ако не е свързано с обявите за годежи, бракове, раждания или смърт.

Партито наистина беше хубаво, помисли със задоволство лорд Маунтджой. Така пишеше и във всички вестници В десет часа звънецът на входната врата започна да звъни и започнаха да пристигат цветя за момичетата. Малко след това започна да звъни и телефонът. На него му се струваше, че звънът никога няма да престане.

Всички искаха да се запознаят с тях. Обществото искаше да знае всичко за тях, пресата — също.

— Като че ли сме филмови звезди — каза Ханичил, изумена от вниманието, което им се оказваше, и от снимката във вестниците. Тя незабавно я изрязва и я изпрати на Ализа заедно с дълго писмо, в което ѝ разказваше за бала и още пишеше, че е влюбена в „прекрасен мъж“. Ализа ѝ беше казала, че скоро ще се влюби, и ето че така бе станало.

Джини Суинбърн видя снимката в „Експрес“ и веднага телефонира на внучката си. Беше силно развълнувана.

— Гледах снимката ти и си мислех: може ли това да е моята Лаура? Но, разбира се, винаги съм знаела, че ти си прекрасно момиче. Просто никога не бях те виждала в хубави дрехи. Само в онези, с които ходиш в конюшната.

— Пригответи се за най-лошото, бабо — каза Лаура весело. — Намерих мъж, който има по-големи и по-добри конюшни от Хадън Фокс И имам чувството, че ще прекарвам ужасно много време там.

— Къде? — попита Джини. — Помни, предполага се, че трябва да бъдеш в Лондон и да се забавляваш И да намериш млад мъж, който да отвлече ума ти от Хадън.

— О, аз вече го намерих, бабо! — увери я Лаура. — Той е точно онзи, който притежава конюшни.

Джини и въздъхна.

— Е, просто се надявам, че той ще се окаже по-добър човек от Хадън.

— Обещавам ти, че е по-добър — отговори Лаура и нещо в тона ѝ накара Джини да ѝ повярва.

Анжу прочете всяка думичка, която беше написана за тях, поне десет пъти. И особено пасажа: *„Красивата мадмоазел Анжу д’Аранвил Маунтджой, дъщеря на контеса д’Аранвил, изглежда зашеметяващо в роклята си от бледозелен сатен от «Хартнел».*“

Облегна се на възглавницата си и се усмихна щастливо. Точно в този момент влезе Агнес с подноса със закуската. Но Анжу мислеше само за мъжете, които беше срещнала и с които беше танцувала. Реши, че Джеймс Матрингтън е интересен. Той беше седнал до нея по време на късната закуска и ѝ беше разказал всичко за провинциалното си имение в Глостършир, където яздел и ловувал винаги, когато можел. Помисли си, разочарована, че страстта на англичаните към конете ще ѝ дойде малко повечко, отколкото може да понесе. Ето например Лаура — конете бяха единственото, за което мислеше, а сега, като срещна Били, сигурно щеше да го сложи в края на редицата от коне, които непрекъснато се въртяха из главата ѝ. Замисли се за Хари. Знаеше, че той е женкар и негодник, но поне беше забавен. А нея пък само това я интересуваше. Но предпочиташе пред него Алекс Скот, загадъчния мъж. Той беше мъж, който заслужава интереса на жената. Тя знаеше, че много жени са по петите му. Красиви жени, много от които богати и известни. Знаеше се, че той ги води на вечеря, на партита, че някои от тях кани на яхтата си. Но нито една не беше успяла да го хване, да го оплете в мрежите си, а това го правеше още по-интригуващ.

Както казахме, букетите цветя започнаха да пристигат в десет часа. До обяд къщата беше пълна с тях и не можеше да се диша. Но за Лаура единствените, които имаха значение, бяха розите, пристигнали по влака чак от градините на Сакстън Моубрей. „*Ти влезе в живота ми свежа и прекрасна като тези градински рози*“, пишеше в картичката. Не беше си представяла, че Били е толкова поетичен. Притисна разчувствана картичката до устните си.

Ханичил беше в стаята, която използваша само сутрин, и преглеждаше вестниците, когато леля Софи ѝ подаде кошница теменужки от Алекс Скот. Картичката беше малка, а думите — съвсем прости: „*Никога няма да забравя миналата нощ.*“ Лицето ѝ грейна от щастие. Тя зарови нос в ароматните цветя, за да скрие вълнението си. Но леля Софи никога не пропускаше да забележи, когато едно момиче се изчерви. Обикновено зад руменината имаше цяла история.

— От кого, за Бога, са теменужките? — попита тя, изпълнена с подозрения.

— О, от Алекс Скот — отговори Ханичил. Положи големи усилия думите ѝ да прозвучат нехайно.

— Алекс Скот ти е изпратил цветя? — каза леля Софи, направо изумена. — Дори не знаех, че се познавате.

— Срецнахме се на кораба, с който дойдох — побърза да обясни Ханичил, за да отклони подозренията ѝ. — Сприятелихме се. А снощи седнахме един до друг на късната закуска.

— Колко необичайно. — Леля Софи се зачуди как е могла да пропусне такова нещо, после реши, че къщата беше така претъпкана с хора, че ѝ беше извънредно трудно да държи непрекъснато момичетата под око. — Той ми се струва хубав човек — каза тя, — въпреки онова, което говорят за него.

Ханичил се зачуди какво ли точно хората говорят за него, но реши да не пита. Беше толкова щастлива заради цветята и думите „никога няма да забравя“. Искаше да остане сама, за да преживее отново всеки миг, прекаран с него.

Телефонът иззвъня. Влезе една от камериерките и каза, че е за леля Софи. Тя отиде в кабинета, за да се обади. Когато се върна след няколко минути, устните ѝ бяха извити в доволна усмивка.

— Лаура, мила — каза тя, — на телефона беше Били. Ще даде голямо провинциално парти в Сакстън Моубрей този уикенд. Покани всички ни. Каза, че ще празнува рождения си ден, и обеща, че ще бъде много забавно.

Лаура въздъхна облекчено, защото не беше сигурна, че леля Софи ще им разреши да отидат. Но тя, изглежда, одобряваше Били.

— Той има няколко прекрасни коня в имението си — каза тя, развълнувана и нетърпелива — Лъки Денсър и Игъл Ридж. Двата коня, които спечелиха надбягването в Дерби преди години. Сега вече не се състезават, затова са на паша в Моубрей. Той ми обеща, че ще ми позволи да ги яздя.

— Наистина вълнуващо, особено за теб, мила — Леля Софи се усмихна одобрително. — Но там няма да има само коне, нали знаеш. Ще има грандиозна вечеря по случай рождения му ден в събота вечер. И танци, предполагам. — Тя въздъхна, защото, за съжаление, не беше вече млада и можеше само да се надява, че ще успее да поддържа темпото заради трите млади момичета, които беше взела под крилото си.

Алекс беше изненадан, когато Били му се обади и го покани на партито си.

— Ще празнувам рождения си ден — обясни Били. — Купих си сам подарък — ново жребче. Мисля, че може би ще искаш да го видиш, защото, по мое мнение, той ще стане победител. И, между другото, всичките момичета на Маунтджой ще дойдат.

— Разбира се, ще дойда, Били — отговори Алекс топло. — Нямам търпение да видя новия ти кон. — Но когато остави телефонната слушалка, и той, и Били знаеха, че всъщност беше признал, че няма търпение да види отново Ханичил.

Сакстън Моубрей беше красива къща от времето на кралица Ан, построена от червени тухли, чийто цвят обаче беше избледнял с времето и сега беше бледорозов. Бяха прибавени две нови крила от цветен камък, които би трябвало да бъдат в несъответствие с главната сграда, но странно, вместо да загрозяват сградата, ѝ придаваха необичайна красота. Беше по-уютна, създаваща интимност къща, за разлика от Маунтджой Парк. Лаура веднага се влюби в нея — също както се беше влюбила в Били.

— Дори по-бързо — каза му тя на шега, — защото в къщата се влюбих от пръв поглед, а нашата любов беше любов от втори поглед.

Беше разположена сред красив парк, осеян с великолепни дъбове и брястове. Тук-там имаше и брези, които се белееха като сребро. Задната страна на къщата беше обградена от тераса с каменни перила. Тя гледаше към морава за крокет и тревен тенис корт, розова градина и фонтани. Дълга маса, застлана с бяла покривка, беше сложена под огромен кестен. Сервитьорки в сини рокли и бели престилки сновяха между къщата и масата с подноси сандвичи, препечени питки и торти, лимонада и огромни руски самовари чай.

Семейство Маунтджой пристигнаха едни от последните. Някои от гостите вече се излежаваха мързеливо на вълнени рогозки на моравата, други седяха на групички край масата. В летния въздух се носеха смях и весели закачки. Лаура си помисли, че всичко е идеално.

А Били си помисли, че Лаура е съвършена в розовата си памучна рокля, с блестящата тъмнокестенява коса и блестящи очи с цвета на уискито. Беше дори по-красива отколкото в роклята си в нощта на бала, въпреки че тогава носеше огърлица от рубини.

— О, Били, просто съм влюбена в това място! — извика тя. — Красиво е като в Суинбърн.

— Ще се омъжиш ли за мен само заради къщата ми? — попита я той шепнешком.

Тя се замисли за миг и после дяволито каза:

— Не. Но мога да се омъжа за теб заради новия ти кон.

— Ще ти го покажа по-късно — обеща той. — Не си ли разбрала, че аз всъщност още не съм те целунал? — попита той тихо, защото леля Софи се обърна и ги изгледа многозначително.

Тя придоби скромнен вид.

— Конюшният не е подходящо място за първа целувка, не мислиш ли? — прошепна в отговор, а той стисна ръката ѝ. После побързаха да се присъединят към останалите.

Ханичил се огледа набързо. Търсеше Алекс. Сърцето ѝ се сви, когато видя, че той не е там. Надяваше се, че не е променил решението си.

Анжу също се оглеждаше около себе си. Реши, че някои от хората, с които ще прекара уикенда, са повече от приемливи.

Били ги представи на всичките си гости. За изненада на Ханичил хората като че ли наистина се интересуваха от живота ѝ. Тя седна на моравата с Лаура и Били и група негови приятели и им разказа за Тексас и ранчото си, за обиколките, които правеше на земята си, за пазарите на говеда и други неща от ежедневието си.

— Утре трябва да пояздиш някой от моите коне, Ханичил — каза Били. — Можеш сама да избереш кой, макар да ми се струва, че двете с Лаура ще се скарате за победителя от Дерби. Те все още са прекрасни коне и ездата с тях е особено приятна.

Ханичил се развълнува при мисълта, че ще има възможност да поязди кон, спечелил конни надбягвания. Разказа им за жребеца си порода Апалуза и прекрасните коне, които баща ѝ отглеждаше, за Ализа и Том и за това, как почти са открили нефт в земите ѝ.

Леля Софи я наблюдаваше и се ядосваше, защото Ханичил беше забравила уроците и предупрежденията ѝ по-малко да говори и повече да слуша. Спомни си думите на Ализа, предадени ѝ от Ханичил, че детето винаги „си отвари прекалено често устата“. Сега разбра какво е имала предвид чернокожата жена. Момичето просто не можеше да запази нищо за себе си, но странно, това като че ли вече нямаше значение, защото всички я слушаха с възторг, като че ли омагьосани от нея и от факта, че тя е толкова различна от тях.

Анжу се разхождаше по терасата. Знаеше, че е особено привлекателна със сламената си шапка и бяло-зелената памучна рокля. Усещаше мъжките погледи върху себе си, когато се облегна на каменните перила и започна да разглежда моравата и розовата градина, както и парка, който се простираше в далечината. Ревниво си помисли, че Лаура има късмет, задето така лесно завладя Били, без дори да полага усилия. Той беше добра партия, в това нямаше никакво съмнение. Спомни си, че и Алекс трябваше да е тук. Беше сигурна, че трябва само малко да го окуражи, за да дотърчи при нея, както правеха всички мъже. А той беше още по-добра партия от Били.

Алекс караше бентлитото спортен модел доста бързо по виещия се провинциален път, който водеше към Сакстън Моубрей. Двигателят беше двеста конски сили, с два карбуратора, и развиваше скорост от сто трийсет и пет мили в час. Той обожаваше тази кола. Но, за първи път, умът и сетивата му не бяха изцяло отдадени на шофирането. Караше бързо, защото, в противен случай, можеше да обърне колата назад. Кое то и знаеше, че трябва да направи.

Мислеше за Ханичил, от която го делиха само няколко минути сега. Трябваше да я види. Какво имаше у нея, питаше се той, почти ядосан, че го привличаше толкова силно. Като че ли съдбата и боговете бяха решили, че са един за друг, въпреки волята му. Той знаеше, че не е подходящ за нея, но беше обсебен от нея, не можеше да спре да мисли за нея. Точно заради това беше приел поканата на Били. Идеята да прекара един дълъг уикенд в провинцията с нея го изкуши.

— Дяволите да го вземат! — каза той на глас, когато колата мина през портала на Сакстън Моубрей. — Поне веднъж да се забавлявам, без да мисля за утрешния ден.

Вечерята беше неофициална. Жените бяха облечени в семпли рокли, а мъжете бяха по сака. Лаура и Ханичил бяха настанени в една стая. Двете се огледаха критично една друга, преди да слязат долу.

— Изглеждаш прекрасно — каза Лаура. — Синьото определено е твоят цвят, а аз обожавам мекотата на шифона. Изглеждаш като кралицата на феите с тази дълга руса коса и дълбоки, загадъчни сини очи. — Тя се засмя. — Алекс просто ще падне в краката ти, като те види тази вечер. Не е възможно да не започне да те боготвори.

— Така, както Били боготвори теб? — попита Ханичил, изпълнена с копнеж.

— Толкова ли е очевидно? Че сме влюбени? — попита Лаура, докато си слагаше парфюм на китките и зад ушите. Помисли малко, преди да вдигне полите си и да си сложи малко и на ямките на коленната става. — Прочетох някъде, че така се прави — каза тя на Ханичил. — Пишеше, че ароматът направо струи от теб, докато вървиш. — Посипа носа си с пудра, сложи си сини сенки и едва забележимо, розово червило. — Готово. Как изглеждам? — Обърна се към Ханичил, за да получи оценката ѝ.

Ханичил си помисли, че изглежда превъзходно.

— Достатъчно добре, за да слезем и да се нахраним — каза тя и импулсивно я прегърна. — Толкова се радвам, че се срещнахме, братовчедке Лаура — каза тя и двете се прегърнаха.

Слязоха ръка за ръка по широкото дъбово стълбище, което скърцаше под краката им. Излязоха на терасата, където бяха сервирани напитките.

— Сега остава само да направим така, че Алекс Скот да ти предложи този уикенд. И всички ще бъдем щастливи — каза Лаура. — Е, с изключение на Анжу — добави тя. — Трябва да си призная, че не знам какво би могло да я направи щастлива.

Стояха до френските прозорци, които водеха към терасата, и наблюдаваха сцената навън. Алекс ги наблюдаваше и си мислеше, че изглеждат като щастливи малки момиченца, които чакат партито да започне В този момент. Ханичил го видя и тръгна към него, без да отделя очите си от неговите. Виждаше само него, въпреки че имаше цяла тълпа хора. И той се почувства най-щастливият мъж на света.

— Как си? — Той я целуна по бузата и отново почувства сладкия аромат на кожата ѝ. Отидоха в другия край на терасата, далеч от тълпата.

— Помислих, че няма да дойдеш — каза тя развълнувана.

— Но аз обещах. Чаках този миг с нетърпение цяла седмица.

— Наистина ли?

Той се засмя. У нея нямаше и следа от притворство и това му харесваше.

— Наистина.

— Хайде всички на вечеря — извика Били. — Идвайте веднага или готвачът ще се ядоса, ако суфлето му спадне. — Всички се засмяха и влязоха вътре.

— Сложих те до Алекс — прошепна Били в ухото на Ханичил, когато тя минаваше покрай него. Тя му благодари с усмивка.

— Също като в доброто старо време — каза Алекс, като зае мястото си до нея на огромната дъбова маса. — Ти и аз отново ще вечеряме заедно. Само че сега се познаваме по-добре.

— Така ли? — Тя повдигна въпросително вежди. — Едва сега разбрах, че не знам почти нищо за теб.

— Може би някой ден ще ти разкажа — каза той замислено. — Но не сега. Да не разваляме нещата.

Анжу, която седеше към по-долния край на масата, ги наблюдаваше изпод полуспуснатите си клепачи и се питаше за какво ли разговарят и защо Алекс изглежда толкова доволен, че вижда Ханичил. А после посвети цялото си внимание и цялата си енергия на очарователния и много привлекателен мъж, който седеше до нея и който беше изключително заинтригуван от нейната личност.

Вечерята течеше гладко. Ядоха печено говеждо, няколко вида сирене, суфле, ароматен пудинг с крем. Завършиха с йоркширско сирене, за което Били каза, че е купено специално за Лаура. Жените оставиха мъжете с виното с предупреждението, че трябва да изпият само по една чаша, защото, в противен случай, всички те ще си легнат и ще ги оставят сами.

Дамите отидоха в малкия салон да пият кафе и да разменят клюки. След петнайсет минути господарката се присъединиха към тях и започна играта на шаради. Когато тя им омръзна, започнаха да играят на криеница, което даде добро извинение на момичетата да намират тъмни и тайни кътчета, където да бъдат целунати от ухажорите си. Ханичил не беше изключение. Тя се озова в килер за спално бельо с Алекс, който я взе в обятията си и я притисна здраво към тялото си.

— Какво място най-после да те целуна! — каза той и направи точно това.

Тя тръпнеше в ръцете му. Не само устните ѝ участваха в целувката, а цялото ѝ същество. Беше прекрасно.

— Хванах ви! — извика победоносно Анжу, като отвори вратата. Погледна многозначително как телата им се отделят едно от друго.

Но точно тогава се появи и Лаура. Идваше тичешком по коридора.

— Аз пък ви хванах всичките! — извика тя и всички се върнаха неохотно в големия салон.

Навиха килимите и пуснаха грамофона. Започнаха да танцуват, но някои от двойките бяха забелязани да се измъкват тихо на терасата. Младите обичаха да се разхождат из градината.

— Сигурно остарявам — каза уморено леля Софи на Анжу. — Отдавна мина времето, когато си лягам. Вие, младите, можете да танцувате цяла нощ. Такава бях и аз, но преди много, много време — призна си тя.

— Моля те, лельо Софи, спокойно можеш да си легнеш — каза Анжу. — Знаем как трябва да се държим и ти обещавам, че няма да те изложим.

— Може би ще го направя — съгласи се леля Софи. Изправи се на крака с помощта на тръстиковия си бастун, защото тези седмици артритът я безпокоеше особено силно. — И не стойте много до късно — предупреди тя, като целуна Анжу за лека нощ. — Помни, това не е поговорка само на старите хора. Момичето наистина има нужда от достатъчно сън, за да бъде красиво.

Анжу наблюдаваше със задоволство как леля Софи пожелава лека нощ на Лаура и на домакина им. Спря се да размени дума-две с Алекс, който все така седеше до Ханичил. Той галантно я хвана за ръката и я придружи до стаята ѝ. Когато слезе отново долу, Ханичил, Лаура и Били тъкмо се уговаряха утре рано сутринта да отидат в конюшните, още преди закуска.

— На зазоряване винаги е най-доброто време за езда — тъкмо казваше Лаура. — Особено за състезателни коне. Копнея да пояздя Лъки Денсър.

— Междувременно, предлагам да си направим турнир по игра на табла — каза Били. Те веднага се организираха на отбори, които щяха да играят подред върху четири дъски.

Доста по-късно, всички бяха изненадани, когато Алекс спечели турнира.

— Просто късмет — каза той скромно, но Ханичил беше забелязала, че е много опитен играч. — Научих се, когато бях млад — каза ѝ той. — Така убивах безкрайните часове на кораба.

За първи път той споменаваше нещо за миналото си и тя зачака да каже нещо повече. Но той промени темата.

— На покер съм дори още по-добър — каза ѝ.

Тя му се усмихна самоуверено.

— Обзалагам се, че мога да те победя — отговори с предизвикателство.

— Къде, за Бога, си се научила да играеш покер?

— Каубоите ме научиха, когато бях още дете. След вечеря обикновено отивах при тях. Те непрекъснато играеха, а аз надничах през раменете им. Предполагам, че просто съм схванала играта. А когато пораснах, те ми позволиха да играя с тях. Том беше единственият, който някога успя да ме победи — предупреди го тя. — Така че, бъди готов.

Излязоха на терасата при другите. После се хванаха за ръце и тръгнаха да се разхождат по тесните пътечки из розовата градина.

— Късно е — каза той със съжаление — Трябва да те оставя да си легнеш.

— Но аз не искам да се разделям с теб.

— Винаги има и утре — каза той. Беше щастлив, защото знаеше, че може би за първи път, това е вярно и за него. Целуна я. Притисна я толкова здраво до себе си, като че ли не искаше да я пусне, както всъщност и беше.

Върнаха се в къщата и тя разтревожено го попита:

— Как изглеждам? Личи ли, че току-що бях целуната?

— Надявам се, че да — каза той с усмивка. Но приглади косите ѝ и ѝ даде носната си кърпичка, за да изтрие размазаното червило. После я целуна по върха на носа и я изпрати до подножието на стълбите. — Лека нощ, Ханичил — каза.

И си помисли, че тази вечер е много щастлив човек и че ще хване щастието, пък било то и за един ден. И няма да съжалява.

Лаура беше вече по нощница, когато Ханичил се върна в спалнята им.

— Е? — попита тя нетърпеливо. — Целуна ли те?

Ханичил се изчерви, с което си призна още преди да е заговорила.

— Знаех си! — възкликна Лаура победоносно. — Той не свали очи от теб през цялата нощ. — Засмя се и каза: — А Били е запазил

първата ни целувка за утре, защото иска да ме целуне в конюшната. Каза, че това място му се струва най-подходящо. Нещо от рода на това, че ще свържем нашата съдба с тази на конете, защото много скоро аз ще се грижа за тях.

— Помоли ли те да се омъжиш за него? — попита Ханичил изумена.

— Дори няколко пъти. — Лаура се протегна лениво и се разположи в леглото. — Не сме ли най-щастливите момичета на света? — каза тя сънено. — И всичко, благодарение на чичо Маунтджой.

Докато се приготвяше за сън, Ханичил искрено се надяваше да е поне наполовина толкова щастлива, колкото беше Лаура.

Били чакаше Лаура в конюшната дълго преди да е изгряло слънцето. Неговият кон, огромен черно гривест ловджийски кон, който гледаше света с доста опит и се казваше Монстър (Чудовище), вече риеше земята с копита, нетърпелив да се впусне в бяг. Били го удари силно по врата, което, конят знаеше, показваше неговата силна привързаност. После отиде да види новото жребче, което беше още необяздено и нямаше име, но по отношение на което Били хранеше големи надежди.

Жребчето беше красавец, в това нямаше никакво съмнение. Беше кестеняво на цвят и тръпнеше от едва удържана енергия. Той взе четката и започна да вчесва козината с бавни движения, по цялата дължина, а жребчето трепереше от удоволствие. Те двамата вече се харесваха, помисли си Били доволен.

— Ето те. — На прага стоеше Лаура. Погледна първо него, а после — жребчето. — О, Били — каза тя, като забрави, че е изминала пътя на бегом, за да бъде целуната, — той е красавец.

— Нали? — Той отстъпи назад и гордо изпъчи гърди, докато двамата стояха и се възхищаваха на жребчето. — Виж колко дълги и силни са краката му.

Тя погали хълбоците му и почувства гладките мускули под кожата. Потупа го по врата и го целуна бързо по носа.

— Красавец — повтори. — Да, много си красив. Така и ще те кръстим — Красавец.

— Това не е име, подходящо за жребче. — Били се засмя. — Трябва да измислиш нещо по-добро.

— Аз току-що му дадох първата целувка — каза тя и изведнъж си спомни защо беше в конюшната на зазоряване.

— Да — Били се приближи към нея и обхвана талията ѝ с ръце. — А аз? Нима съм обречен винаги да бъда на второ място, след конете?

— Невинаги — призна тя.

И, най-после, той я целуна. Когато неохотно отдели устните си от нейните, тя отвори очи и му се усмихна.

— Ето как ще го кръстим — каза тя доволна. — Крек ъв Доон (Пукването на зората). О, не, Доон Крекър, това е. И когато той спечели, ние ще се споглеждаме и ще си спомняме първата си целувка, която сме споделили в конюшната на зазоряване.

— И втората — съгласи се той и отново я целуна.

— Добро утро, има ли някой тук? — извика Алекс откъм двора и те се разделиха, усмихнати и доволни.

— Тук сме, Алекс — извика Били. — Ела и ни кажи какво мислиш за новото жребче. Лаура току-що го кръсти Доон Крекър.

Алекс се възхити на кончето. Конярите отвързаха и подготвиха конете и точно тогава Ханичил се зададе тичешком по пътеката. Прекоси двора и тръгна към тях. Като Лаура, и тя беше облечена в жълт пуловер, дълги бричове за езда и ботуши. Алекс си помисли, че изглежда толкова естествена, спокойна и красива. Като че ли принадлежеше на това място.

Погледнаха се и си пожелаха „добро утро“, възхитиха се на кончето и започнаха бавно да отпиват от кафето си.

Ханичил яздеше Игъл Ридж. Беше се отдала изцяло на възбудата и радостта да язди такова великолепно животно в пълен галоп в мъгливата ранна утрин. Смееше се високо и щастливо.

— Ако можеше Том да ме види сега — извика тя на Алекс, който галопираше до нея.

Двете с Лаура смушкаха конете в хълбоците и полетяха, навели се плътно над вратовете им.

— Приличат на двойка жокеи — каза Били гордо. — Само ги погледни как яздат тези момичета!

По-късно закусиха на терасата и прекараха в ленивост останалата част от сутринта. Играха крокет и четоха вестници. Били беше организиран турнир по тенис за следобеда и, за изненада на

Ханичил и Лаура, той беше спечелен от Анжу, която, облечена в много къса бяла пола, тичаше неуморимо по корта, решена на всяка цена да срази противника.

След като бяха победени на двойки, Ханичил и Алекс отидоха да се разходят край реката, хванати за ръце. И защото сега бяха толкова близки и тя знаеше, че той ще разбере, му разказа какво се беше случило, когато Джек Дилейни се беше върнал за нея точно както беше предсказала и Ализа.

Чувстваше се уверена в близостта им, сигурна, защитена, докато седяха на брега на реката и гледаха дивите патици, които се плискаха щастливо във водата. Тя каза:

— Имаше време, когато мислех, че няма вече да видя синьото небе, да яздя, да порасна и да се влюбя.

Алекс искаше да може да облекчи дори спомените ѝ от болката. Знаеше колко жестоко и трудно е да живееш с такава болка. Самият той дълги години беше живял с нея.

— Някой ден ще забравиш всичко — успокои я той, като я държеше за ръката. — Някой ден, обещавам ти, ще откриеш, че от години не си се сецала за Дилейни, а после той завинаги ще се изличи от паметта ти. Той няма повече да съществува, но ти — да. Ти ще бъдеш по-силната. Дилейни ще си отиде.

Тя го погледна с надежда. Искаше ѝ се да му вярва, но старият, така добре познат, страх все още беше там.

— Е, сега вече наистина знаеш и най-лошото за мен — каза тя с въздишка. — Няма абсолютно нищо вече, което бих могла да ти разкажа.

Лея Софи беше много доволна от начина, по който момичетата изглеждаха на вечеря и на танците по случай рождения ден на Били — много млади и много красиви в дългите си копринени рокли. Това не беше голям бал, а само провинциално парти, макар да беше много хубаво и приятно, помисли си тя с одобрение. Храната беше отлична, вината — прекрасни, а местният оркестър свиреше извънредно добре. Реши, че Ханичил прекарва ужасно много време със Скот и че Били е толкова подходящ жених за Лаура, че тя самата едва ли би могла да се сети за някой по-добър. А Анжу не танцуваше ли отново с Хари

Локууд? Мили Боже, как успяваше този човек да се появява навсякъде, дори и без покана?

— Как се сдоби с покана? — питаше точно в този миг Анжу.

— Не съм — отговори Хари. — Тук съм като придружител на Камила Стантън.

— А, отново замествах съпруга ѝ — каза тя дяволито.

Той се усмихна.

— Може би. — Отдалечи я малко от себе си, за да я разгледа по-добре. — Струваш ми се отегчена — каза.

Тя го погледна наистина малко кисело.

— Толкова ли е очевидно?

— За внимателния наблюдател — да.

— И ти щеше да бъдеш отегчен, ако беше затворен тук с всички тези мъже, които се държат като деца и играят на глупави игри — каза тя, както му се стори, заядливо. — Започвам да мисля, че англичаните никога не порастват.

— Предполагам, че просто се забавляват. А това пък не е твоят стил. — Забеляза, че тя поглежда през рамо към Алекс, който танцуваше с Ханичил, и каза: — Но предполагам, че италианката се забавлява прекрасно.

Анжу го погледна право в очите.

— Да се махаме оттук — пошепна нетърпеливо тя. Огледа се и видя, че всички са заети — или разговарят, или танцуват. — Изчакай тук няколко минути, после ме последвай — нареди му тя. — Ще те чакам на терасата. — И се отдалечи с грациозна походка.

Той направи така, както му беше казала, но когато излезе на терасата, не я видя. Тя излезе от сенките и го хвана за ръката.

— Ела с мен — прошепна и слезе по стъпалата в градината. Заведе го в беседката, обгърна врата му с ръце и каза: — А сега можеш да ме целунеш.

На Хари му хареса да целува Анжу — тя беше нетърпелива и го целуваше с жар. Умееше да му достави удоволствие. Беше сигурен, че знае и повече от това, но че тази вечер няма да му позволи да се увери. Макар че той опита — сложи дланта си на гърдите ѝ и тя веднага му отговори, като се притисна силно в него. А после, доста неочаквано, се изтръгна от ръцете му и студено каза:

— Достатъчно, Хари.

Завързва косата си и оправи роклята си и каза, че трябва да се върнат да танцуват. Той си помисли, че тя е една малка заядлинка, но тъй като вече познаваше стила на Анжу, реши, че някой ден тя ще бъде негова. А той я желаше толкова горещо, че този ден му изглеждаше много далечен.

Тази вечер Ханичил победи не само Алекс на карти, но и всички останали мъже. А на жените обеща да ги научи на покер на другия ден. Беше пет часът сутринта, когато тя каза „лека нощ“ на Алекс. Той не можа да я целуне, защото около тях имаше и други гости. Гледаше със съжаление как се отдалечава от него. Уикендът беше почти към края си. Знаеше, че се е държал лошо. Не биваше да я целува, защото тя щеше да си помисли, че се интересува от нея. А той знаеше, че за тях няма бъдеще. Неговият живот беше различен. Беше установен преди много години и той не можеше да го промени. Дори заради Ханичил Маунтджой.

В неделя сутринта камериерката занесе на Ханичил плик, сложен на таблата до закуската ѝ. Тя позна почерка на Алекс и нетърпеливо го отвори.

„Моя мила Ханичил, страхувам се, че трябва да бъда в Рим за срещата утре. Ще тръгна, преди да си се събудила. Много се радвах на възможността да бъда с теб този уикенд и ти благодари, че ми довери тайните си. През следващите няколко месеца ще пътувам много и няма да имам възможност да те видя, но се надявам, че ще се забавляваш и ще посетиш много партита. И че ще бъдеш щастлива.

С моите добри пожелания, Алекс.“

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Не знаеше как да приеме това — дали беше сбогуване? Прочете го отново и разбра, че е точно това Алекс искаше да излезе от живота ѝ и я окуражаваше да бъде щастлива с някой друг, не с него.

— Но защо? — запита се, поне за хиляден път този ден.

— Защо? — попита тя Лаура, когато двамата с Били се върнаха от сутрешната си езда. — Снощи си помислих, че се интересува истински от мен. Беше толкова мил, проявяваше разбиране. О, по дяволите, можех да се закълна, че е влюбен в мен.

— Той ли ти каза това? — попита я Лаура направо.

Ханичил поклати нещастно глава.

— Не.

— Е, понякога мъжете са истински зверове — каза Лаура с въздишка и прегърна разплаканата си приятелка.

Останалата част от неделата беше за Ханичил като обвита в мъгла. След чая, на връщане към Лондон, леля Софи й каза, че е толкова мрачна, колкото и небето. Наистина, всеки момент щеше да завали.

— И нашето прекрасно лято ще си отиде — оплака се тя, когато първите дъждовни капки закапаха по покрива на колата.

И Ханичил с тъга си помисли, че леля Софи е права.

ГЛАВА 28

След няколко седмици лорд Маунтджой седеше в библиотеката, пиеше вечерната си чаша уиски и слушаше врявата около себе си. Най-модният танцов хит зазвуча от грамофона. Едно момиче започна да му приглася, две други започнаха да спорят, тръшна се врата, телефонът започна да звъни, както правеше непрекъснато тези дни. И винаги за някое от неговите момичета. Къщата Маунтджой отново беше жива, изпълнена със смях, а понякога и със сълзи. Хора влизаха и излизаха. След посещенията на театър се организираха партита. Млади мъже непрекъснато се появяваха на прага и той изпиваше с тях по чашка, преди те да отведат момичетата на театър. Образуваха се група, разбира се. Той не позволяваше на момичетата да излизат сами с младежите. Изключение правеше, разбира се, обядът. Тогава, ако Софи разрешеше, те можеха да излизат сами с по един ухажор. Понякога им разрешаваха да посетят някой нощен клуб, отново в компанията на другите момичета. В такива случаи той първо телефонираше и нареждаше на главния келнер в полунощ да напомни на момичетата, че е време да си тръгват.

Тази вечер беше голямото събитие — представянето им в двора. Лорд Маунтджой погледна поканата, оставена на полицата над камината:

„Лорд Чембърлейн, по нареждане на техни величества, кани лейди Софи Маунтджой и госпожиците Анжу, Лаура и Елоиз Маунтджой в Бъкингамския дворец. Дамите трябва да бъдат облечени в дворцово облекло, да носят пера и рокли с шлейфове. Господата — в пълно дворцово облекло.“

Поканата звучеше наистина грандиозно. Той се тревожеше малко, но Софи го увери, че всичко е под контрол, че момичетата по

цял ден са репетирали реверанса и как да се движат в дългите рокли с шлейфовете.

Беше осем часът и лорд Маунтджой беше вече облечен в пълно дворцово облекло, с бели и ужасно тесни бричове, които отнеха доста време на него и камериера му, докато успеят да ги надянат на краката му. Беше обут във високи кожени ботуши, излъскани до огледален блясък. Носеше още тясно червено сако с висока яка, златни еполети и златни копчета, украсени с военни мотиви. Белите ръкавици го чакаха в преддверието. Чувстваше се ужасно неудобно, но се надяваше, че си заслужава. Заради момичетата.

Знаеше, че е подранил. Представянето щеше да започне в девет и половина, но шумовете на суетня и радостна възбуда, които долитаха отгоре, му доставяха удоволствие. За разлика от навечерието на бала, този път беше сигурен, че те няма да го изложат и ще привлекат всеобщото внимание.

Докато отпиваше от уискито, доволно мислеше, че момичетата на Маунтджой се превърнаха в сензацията на Лондон. Канеха ги на вечеря и танци, на партита през уикендите, на които, бяха му казали, Ханичил учела другите гости да играят покер, където тя и Лаура изумявали всички с умелата си езда, а склонната към флиртове Анжу винаги изглеждала великолепно. За момичетата Маунтджой пишеха редовно в светските хроники на „Дейли експрес“ и „Мейл“. На него му се струваше, че те тичат от едно събитие на друго и че се връщат у дома само за да сменят дрехите си. А той оставаше в сянка, но всичкото това оживление го радваше.

Да, къщата Маунтджой отново беше жива. Но времената семеняха, признаваше той. И, слава Богу, жарът на момичетата му помагаше и той да се променя, да се нагажда към новото време. А не да чезне самотен, докато стане време да легне в семейната гробница при останалите.

Леля Софи влезе величествено в стаята. Отново приличаше на кралица в роклята екрю, украсена с дантели. Бродираният шлейф беше праметнала елегантно през ръката си.

— Изглеждаш много добре, Уилям — каза тя одобрително. — Винаги съм обичала да гледам мъжете, облечени в дворцово облекло.

То подчертава добрата фигура, а ти си запазил формата си въпреки годините.

— Благодаря ти, Софи — каза той, — но човек не може да се чувства удобно в тези тесни бричове. Спомням си, когато бях млад, безкрайните усилия, с които се напъхвах в тях ми се струваха приятни. Предполагам, че тогава съм бил надут като пуяк. Като младежите, които днес извеждат момичетата ми. — Той я огледа и каза възхитено: — Ти също изглеждаш извънредно добре. Да, наистина много добре.

— Благодаря ти, Уилям — Леля Софи нагласи диамантената си тиара и наведе глава, за да огледа многото бижута, с които беше украсена едрата ѝ гръд. Каза: — Момичетата ще слязат всяка минута.

Лорд Маунтджой погледна, както винаги, стария часовник над камината. Но тази вечер момичетата не закъсняха.

— Ето ви и вас — каза той доволен, когато те влязоха бавно през вратата, красиви в светлите си сатенени рокли, с праметнати през ръцете шлейфове. Носеха високи кожени ръкавици, а шапките им бяха украсени с пера. Носеха само по един наниз перли и обеци в тон с перлите, които им беше купил специално за случая. В ръцете си държаха и малки букети рози и момини сълзи. Лорд Маунтджой се усмихна, като ги видя. — О, наистина добра работа, бих казал. Изглеждате — той потърси най-точната дума — зашеметяващо. Да, това е — зашеметяващо.

— Надявам се, че няма да се унижим, като настъпим шлейфовете си или пък паднем, докато правим реверанс — каза Лаура и се засмя, като си представи подобна сцена — Всички около нас са толкова нервни.

— Няма нужда от нерви — каза силно лордът — Говори се, че младата кралица е много мила, а кралят е добър човек, сърдечен. Познавам го от години.

— Време е да тръгваме. — Леля Софи се изправи. — Хайде, момичета.

Слугите се строиха в редица в преддверието, за да ги изпратят. Усмихваха се, възхитени от вида на младите си господарки, и махаха, докато ролс-ройса изчезна от погледа им по Кързън стрийт. Прекосиха целия Мейфеър, „Сейнт Джеймс“ и Мел.

Уличното движение беше натоварено. Улиците бяха задръстени от коли с дебютантки, тръгнали към двореца. Тротоарите бяха

претъпкани със зрители, които нетърпеливо надничаха през прозорците на колите. „*Като че ли ние самите сме кралици*“, помисли си Лаура, изненадана и обърквана от цялото това внимание. Но на Анжу то много се харесваше. Тя се усмихваше в отговор и дори махаше с ръка, докато леля Софи не ѝ се скара строго. И най-последно пристигнаха.

Колата спря под огромните порти в двора на двореца, където стоеше и охраната в живописни червени униформи. Като влязоха през голямата двойна врата в Бъкингамския дворец, Ханичил пожела да можеше Ализа да я види сега. Странно, но беше сигурна, че баща ѝ я вижда, горе от небето. Знаеше още, че той би се гордял с нея.

Заеха местата си в тройната зала, огледаха се и се усмихваха, когато видяха позната физиономия. Военен оркестър свиреше силно в далечния край на стаята. Двата трона, покрити с червено сукно, очакваха краля и кралицата. Както ги чакаха и момичетата, които щяха да бъдат представени, и техните семейства. В стаята имаше и много членове на дипломатическия корпус, както и военни от сухоземната армия и флотата в пълни униформи, придружени от съпругите си в красиви облекла и с тиари на главите.

Забиха барабаните. Всички се изправиха на крака, когато оркестърът засвири националния химн. Лаура развълнувано смушка Ханичил, когато влязоха крал Джордж и кралица Елизабет, следвани от членовете на кралското семейство и придворните дами.

— Ето че тръгнахме — прошепна Лаура, когато всички момичета, които щяха да бъдат представени, нервно закрачиха по дългия коридор. Когато дойде техният ред и имената им бяха обявени, и поведени от леля Софи, те застанаха пред двата трона, лице в лице с техни величества, те отметнаха шлейфовете колкото можеха пограциозно и направиха дълбоки реверанси. Имаха време само да зърнат прекрасната и мила усмивка на кралицата и красивата ѝ кремава рокля, украсена с дантели, и да си помислят, че кралят наистина изглежда много мил човек и стана време да отстъпят, за да направят място на следващите.

Когато представянето приключи, бяха сервирани сандвичи и напитки. Лорд Маунтджой с огромно удоволствие представи племенниците си на старите си приятели и колеги, които казаха, че момичетата са най-красивите сред присъстващите и той наистина е късметлия, че не е сам на света. Като всички останали, те се разходиха

из огромните зали на Бъкингамския дворец, възхитиха се на предметите на изкуството и картините. Но Анжу се възхищаваше повече на мъжете, които намираще за много секси в тесните бричове.

Изчакаха колата да ги вземе и да ги закара при кралския фотограф на „Пикадили“, където тълпа развълнувани млади жени чакаха реда си, за да бъдат снимани. Пиха кафе и говориха за това, колко вълнуващо е било събитието, за това, колко сигурни били, че ще паднат, докато правят реверансите, и ето, че дойде и техният ред. Бяха снимани по отделно и всичките заедно, после всяка от тях се снима с леля Софи, след това — всичките се снимаха с леля Софи. Струваше им се, че снимките са по-изтощителни и от представянето пред техни величества.

Когато всичко най-после приключи, те се върнаха в къщата Маунтджой, вечеряха и пиха шампанско, за което лорд Маунтджой каза, че са си го заслужили.

Анжу беше доволна, че взема участие в толкова престижни събития, но беше отегчена от непрекъснатите обществени ангажименти. Жадуваше за повече вълнения и беше открила начин да ги получи — беше започнала отново своите „бягства“. Понякога, като се върнеше вкъщи след театър или танци, тя пожелаваше лека нощ на лорд Маунтджой, който винаги бодърстваше, докато момичетата се върнат. Изкачваше великолепно стълбище, обръщаше се на върха му, изпращаше въздушна целувка на чичо си и отново му пожелаваше лека нощ. После изтичваше по коридора, слизаше по стълбите за слугите в задната част на къщата и излизаше през слугинската врата на алеята, където я чакаше някой млад мъж. После отиваха на номер четиристотин на Лейчестър скуеър, където Рене, главният келнер, вече я познаваше добре, или пък в парижкото кафене на Ню Ковънтри стрийт, в „Синята лагуна“, или пък в „Куалинос“. Анжу познаваше добре всичките тези местенца, както ги наричаше.

Лаура я предупреди, че ѝ се носи репутацията на „лесна жена“, но Анжу само вдигна рамене и отговори, че това са просто клюки. Каза, че не е единствената дебютантка в нощните клубове и че ако те притежават дори само половината от нейния дух, ще отидат с нея и ще видят всичко с очите си, вместо да мърморят. Лаура, ядосана, поклати глава. Вече беше научила, че няма смисъл да спори с Анжу. Не можеше да си представи до каква степен се отегчаваше Анжу, не познаваше

неспокойния ѝ дух, който винаги я караше да търси върховни удоволствия и силни вълнения. Ако нещо беше забранено, Анжу веднага го пожелаваше.

Анжу започна да харесва партита в провинциалните имения, защото те ѝ даваха пълна възможност да се държи лошо. Тя проявяваше достатъчно мъдрост да стои далеч от нетърпеливите млади мъже, които много искаха да я вкарат в леглото си. Да спи с женени мъже, беше по-безопасно, защото те никога нямаше да разкажат на никого. Беше и по-вълнуващо, защото беше два пъти забранено, а и те бяха по-опитни. А Анжу обожаваше правенето на любов. Беше и заядлива. Винаги се опитваше да примами приятелите на другите момичета, смееше се, когато те се поддаваха на чара ѝ и изоставяха момичетата си. Те падаха в краката ѝ само за да получат студен присмех.

— Защо го правиш? — питаше я гневно Лаура. — Какво не е наред с теб? Разбиваш сърцата на хората без никаква причина.

— О, това е просто игра — отговаряше безгрижно Анжу. — Освен това не причинявам зло никому.

Но Лаура, на която се беше наложило да успокоява няколко от изоставените момичета, знаеше по-добре.

— Анжу винаги иска това, което не може да има — каза тя на Ханичил един следобед в Сакстън Моубрей. Яздеха два от прекрасните коне на Били. Връщаха се към конюшните, които се намираха в източната част на къщата. — Не знам какво не е наред при нея. Наистина е хубаво, че чичо Маунтджой и леля Софи не знаят какво всъщност става. Чичо си мисли, че тя е идеална — толкова красива, толкова сладка, направо очарователна, така казва той. Ха! — възкликна гневно тя. — Колко малко я познава! Въобще няма да се изненадам, ако започне да преследва и Били, само и само за да ме подлуди.

— Когато завиха зад ъгъла, тя загледа втренчено, изненадана, как Анжу излиза от конюшната, следвана от Били. — Мили Боже! — възкликна. — Какво прави тя тук? Анжу мрази конете и никога не се приближава до конюшня.

Анжу се усмихна лукаво на Лаура и започна яростно да приглажда полата на памучната си рокля. Лаура изгледа подозрително

първо нея, а после и Били. Той сви рамене и задържа коня ѝ за юздите, докато тя скочи на земята.

— Реших, че ще е добре да дойда да видя какво правите вие всички тук, далеч от ястребовите очи на леля Софи — каза невинно Анжу и най-спокойно се отдалечи.

Може и да изглеждаше спокойна, но вътрешно кипеше от гняв. Всъщност не намираше Били привлекателен, но все пак се беше опитала да го прелъсти, за да докаже властта си над Лаура, така да се каже. Беше се промъкнала в яслата, където той тимареше един от конете.

— Това истинската любов на твоя живот ли е? — беше го запитала закачливо. Той се завъртя към нея, изненадан, че я вижда, а тя го беше прегърнала и целунала. — Или може би аз мога да бъда любовта на живота ти? — беше пошепнала в ухото му.

Били ѝ се беше присмял.

— Страхувам се, че не си моят тип — беше отвърнал и сърдит, се беше отдръпнал от нея.

Тя не беше свикнала да я отхвърлят. Особено мъже, които намираше непривлекателни. Каза си, ядосана, че има поне половин дузина мъже, които биха се оженили за нея, ако поне малко ги окуражи. Това не беше съвсем вярно. Бяха четирима, двама от които притежаваха титли. Обеща на себе си, че ще обърне гръб на Били завинаги и че някой ден ще му го върне. Междувременно Камила Стантън щеше да им гостува през следобеда, отново без съпруга си. За изненада на всички, тя щеше отново да пристигне със „заместника на съпруга си“, Хари. Може би все пак щеше да се позабавлява тази вечер.

— Какво искаше Анжу? — попита Лаура, изпълнена с подозрения.

— Нищо, за което да се тревожиш. Дойде да види Доон Крекър — отговори Били весело. — Анжу е безобидна, знаеш ли, малко досадна, това е всичко. Но знае как да ядоса вас, момичетата.

— Да, наистина знае — съгласи се Лаура.

Ханичил ги остави сами. Лаура гледаше как върви по моравата към къщата с наведена глава. Изглеждаше толкова тъжна и самотна. Лаура, разтревожена, каза на Били:

— Били, какво се е случило с Алекс Скот? Ханичил не е получила нито едно писмо от него, а аз знам, че той отново е в Лондон, защото го видях в театъра онази вечер. А един ден го видях да се разхожда из парка „Сейнт Джеймс“. Тя се къгне, че той я обича, но той, изглежда, я избягва.

Били поклати глава.

— Говорят, че Алекс е такъв. Обича жените, но винаги ги изоставя. Това, изглежда, му е правило. Макар че не знам защо е избрал Ханичил. Обикновено има връзки с по-възрастни, по-опитни жени. Бедното момиче — добави той, изпълнен със съчувствие. — Ще трябва да помисля с кого да я запозная, за да отвлека мислите ѝ от Алекс.

— Можеш да опиташ — каза Лаура, но се съмняваше. Целуна го бързо с мисълта, какъв прекрасен човек е той. — Но аз съм сигурна, че тя никога няма да го забрави.

Все пак Били сложи Ханичил до един свой стар приятел по време на вечерята. Чарлс Маршъл беше американец. Беше различен, интересен и забавен. Ханичил се забавляваше, макар да не беше забравила Алекс. По-късно Маршъл успя да я победи на покер.

— Точно както и Алекс — каза си тя, изпълнена с тъга, и се запита дали ще го види някога отново.

Камила Стантън държеше Анжу под око. Анжу изглеждаше погълната от играта на покер с Хари. Но Камила беше проникателна жена и веднага съзираше съперниците си. Вместо да обръща внимание на нея, въпреки че тя го беше довела в Сакстън Моубрей (защото, без нея, той не би могъл да мине дори през вратата на къщата), Хари не се отделяше от Анжу.

Камила беше на трийсет и седем години, руса и привлекателна. Съпругът ѝ беше петдесетгодишен, военен, погълнат от задълженията си към армията, и често отсъстваше безкрайно дълги седмици. Още рано в брака си тя се беше научила сама да си намира забавления и страст другаде. Хари със сигурност не беше първият ѝ любовник. Но ѝ беше постоянен партньор и тя нямаше намерение да го отстъпи на Анжу.

Двамата седяха до прозореца, пиеха шампанско и, както ѝ се струваше, повече разговаряха, отколкото играеха карти. Тя отиде при тях и многозначително каза:

— Лека нощ, Анжу. Лека нощ, Хари, скъпи. Става късно и започва да ми се доспива. Отивам да си легна.

Хари се изправи на крака.

— Лека нощ. Камила, приятни сънища — каза той и я целуна бързо по бузата.

Анжу се усмихна, когато Камила ги изгледа многозначително за втори път. Беше разбрала намека и беше сигурна, че и Хари го е схванал. Гледаха как тя върви към вратата. На прага тя се спря и им хвърли поглед през рамо. Анжу се засмя.

— Време е за лягане, Хари — закачи го тя. После се прозина, като покри малката си уста с красивата си ръка с грижливо поддържан маникюр. — Май и аз съм доста уморена. Може би също трябва да ти пожелаем лека нощ. Ще си легна, както направи Камила.

Той се наведе към нея и прошепна:

— Но Камила ще чака мен, а ти — няма.

— Откъде знаеш? — прошепна тя сладко и го дари с най-дяволитата си усмивка. — Освен ако не се опиташ да разбереш, естествено — добави тя и се отдалечи.

Анжу беше привлечена от Хари, макар да разбираше, че той не е добър човек и не разполага с пари. Малък флирт беше всичко, което тя искаше. И му даде ясно да разбере това, когато след половин час почука на вратата ѝ. Той влезе и веднага я прегърна. Беше облечена в сатенена нощница, която със сигурност не беше избрана от леля Софи, защото повече разкриваше, отколкото закриваше тялото. Но Хари бързо я съблече, защото не беше от търпеливите любовници.

— Чакам този миг още от момента, когато те видях за първи път — пошепна той в ухото ѝ, когато двамата паднаха върху леглото. — Знаех, че е въпрос на време, защото ние си приличаме, Анжу. И двамата обичаме забавленията и приемаме всяка възможност за такива. Точно затова бих могъл дори да се влюбя в теб, ако ме улесниш поне малко.

Анжу покри устата му с дланта си.

— Никаква любов — каза тя. Много добре знаеше, че Хари иска да се добере до парите на Маунтджой. Както и самата тя. — Нека просто правим любов.

Хари беше отличен любовник, майстор на любовната игра. Зад гърба си имаше години практика. Беше и майстор, също като Анжу, в

бързото изчезване след това. Никой дори не заподозря, че е бил в стаята ѝ. С изключение на Камила, разбира се, която никога вече не проговори на Хари. Но разтръби из цял Лондон абсолютната си увереност, че младата Анжу Маунтджой прилича на дядо си, пройдохата и разгулника, и че не е по-добра от него.

Следващата седмица, когато се върнаха в града, Анжу отиде на театър с Ханичил и Лаура. Били и американският му приятел, Чарлс Маршъл, ги придружаваха. Лори Фостър, най-младият син на един граф, беше придружител на Анжу. Всъщност Анжу се забавляваше извънредно добре — той беше привлекателен и забавен. По време на второто действие Анжу видя Алекс Скот, който седеше няколко редици по-нататък. Хвърли поглед на Ханичил и видя, че тя също го е забелязала. С раздражение си помисли, че Ханичил няма никаква защитна обвивка — изглеждаше така, сякаш е дошъл краят на света просто защото мъжът, в когото се е влюбила, е с някоя друга. А той дори не ѝ беше телефонира след партито в Сакстън Моубрей.

— Онова там не е ли Алекс Скот, Ханичил? — запита я най-невинно тя. — Чудя се с кого ли е? Тя е много красива, не мислиш ли?

Лаура я изгледа предупредително, но вече беше много късно.

— Той е с Джина Матео — каза Били. — Те са стари приятели. От Италия.

Ханичил тъжно се запита какво беше сторила. Какво беше казала, че Алекс не искаше повече да я вижда. В един миг той беше мил и явно влюбен, а в следващия изчезна от живота ѝ, като че ли никога не беше съществувал. Внимаваше да не поглежда към него и Джина, докато бавно ставаха от местата си след края на пиесата. Опита се да не дава израз на тъгата си и да бъде забавна в Cafe de Paris, където отидоха след това. Но изпита радост, когато вечерта приключи и най-после ѝ беше позволено да се затвори в стаята си, за да прекара още една безсънна нощ. И да се пита къде беше сбъркала. Сега поне знаеше, че Алекс се е върнал в Лондон. Надяваше се, че може да ѝ се обади. Но седмиците минаваха, а той не се обаждаше. Лаура заведе Били в Суинбърн за уикенда да се срещне с баба ѝ. Помоли и Ханичил да отиде с тях. Анжу щеше да ходи на танци в Глочестършир. Ханичил знаеше, че ще остане сама у дома и ще мисли само за Алекс, който, вероятно, ще е някъде с Джина или с някоя друга. Ханичил беше

сигурна, че поне дузина жени умират от желание да излязат на вечеря с него.

— Ще бъдеш нашата придружителка — каза Лаура, за да я убеди. — Освен това няма смисъл да тъгуваш тук сама и да чакаш Алекс да се обади. Той вероятно също ще отиде някъде за уикенда. Като всички останали — добави тя.

Ханичил с радост каза „да“, защото щеше да се срещне с Джини Суинбърн.

А всъщност се влюби в Суинбърн Мейнър.

— Това не е истинско имение — беше им обяснила Лаура във влака. — Не прилича на Сакстън Моубрей, нито на Маунтджой Парк. Къщата е малка. Първият ѝ собственик се е казвал Брадфорд и е бил търговец на вълна. Малко е старомодна, тук-там порутена, но аз я обичам. — Погледна тревожно, защото силно искаше и те да я харесат.

И не беше изненадана, когато желанието ѝ се сбъдна.

— Как бихте могли да не я харесате? — попита ги тя, изпълнена с гордост.

Времето беше топло, небето — синьо, слънцето осветяваше сивите камъни, от които беше построена къщата, а Джини ги чакаше на вратата, за да ги поздрави.

— Ханичил, мила моя — каза тя, като я прегърна. — Чувствам те близка, като че ли вече те познавам. Лаура ми е разказвала толкова много за теб. — Погледна изпитателно Били със светлите си сини очи, после топло каза: — Виждам, че изборът на Лаура е добър. Тя винаги е била разумна. Поне — поправи се, като мислеше за катастрофата с Хадън Фокс — повечето пъти е разумна.

Лаура вдигна очи към небето, после погледна Били и се засмя.

— Мисля, че Били е много доволен от моя избор, бабо — каза тя. — Но той също ме избра, нали разбираш.

— Тогава се радвам, че го е сторил — отговори Джини мило. — Той е добре дошъл в къщата ми.

— Ще целуне и тебе още преди да се усетиш, Били — предупреди го Лаура. — Тя много обича да целува хората, тази моя баба.

— Значи ето откъде си наследила своята склонност към целуване — каза той весело и всички се засмяха. Надвечер стана хладно, както често ставаше в Йоркшир Дейлс. Вечеряха до камината заедно с трите

колита, които се бяха излегнали в краката им с надеждата да се докопат до остатъците. Ханичил си помисли, че това е най-уютното местенце, напомнящо дом, в което е била. И го каза на Джини.

— Знам, че си много далеч от родния си дом, мила. Така че, можеш да смяташ моята къща и за твой дом — отговори Джини топло.

На следващата сутрин Лаура ги заведе да им покаже конюшните и кобилата, която беше купила от Хадън за двайсет лири. Били внимателно огледа кобилата от всички страни, прокара длани по хълбоците ѝ, разходи я из двора, прегледа краката ѝ.

— Направила си добра сделка — каза той впечатлен. — Трябва да ги съберем с Доон Крекър, да бъдат в една конюшня И да видим чий кон ще спечели — добави той с усмивка.

Лаура потупа Саша по врата, а тя зацвили от удоволствие, когато ѝ подадоха ябълка.

— Ще ги тренирам и двамата, ако ми позволиш — предложи Лаура.

— На никого друго няма да позволя да се приближи до тях. Ще трябва да разширим конюшните и да направим подходящ за тренировки двор.

— Наистина ли? — възкликна тя изненадана. — Но кога?

— Скоро — обеща той. — Когато се омъжиш за мен.

— Но ти още не си ме помолил — каза тя и се засмя.

— Не се тревожи, ще го направя — отговори той. — Първо ще трябва да измоля разрешението на чичо ти, а леля ти Софи ми каза, че трябва малко да изчакам, защото чичо ти можел да възрази, че не се познаваме достатъчно добре.

— Баба ми не мисли така — каза Лаура.

Той отново ѝ се усмихна.

— Знам. Вече я попитах и тя каза, че, разбира се, мога да се оженя за теб.

Лаура щастливо въздъхна.

— Защо мене трябва да попиташ последна? — зачуди се тя. — Та нали аз съм бъдещата ти годеница, предметът на твоето желание и копнежа ти, тази, която обичаш?

— Първо трябва да събера смелост, да купя пръстен, а после да коленича в краката ти. Аз съм човек, който обича да прави нещата както трябва — добави той.

Тя въздъхна и каза:

— Тогава ме целуни, както трябва. Били, преди да си забравил, че ме обичаш, докато вършиш всичко, както трябва.

По-късно същия следобед отидоха с колата в Хароугейт да купят някакви лекарства, от които Джини имаше нужда, и да покажат на Били градините около антикварния магазин. Пиха чудесен чай в „При Пети“. Връщаха се към колата, когато буквално се блъснаха в Хадън, който тъкмо влизаше в заведението.

— Мили Боже, Сакстън, нима това си ти? — каза той сърдечно и му подаде ръката си. — Какво правиш пак тук? Дошъл си отново да видиш конюшните ми, нали?

— Как си, Хадън? — отвърна Били, като да бяха стари приятели — Не, не, не съм дошъл да търся треньор. Вече си намерих.

— Мили Боже, Лаура! — Той я погледна изненадан. А после отново погледна Били. — Искаш да кажеш, че Лаура ще бъде твоят треньор?

— Точно така — отговори Били и се усмихна. — И не бих могъл да се сетя за по-добър.

— Довиждане, Хадън! — извика Лаура през рамо, докато се отдалечаваха по улицата. — Благодаря ти — каза тя на Били. — Но това всъщност не е истина. Аз не съм твоят треньор, защото ще тренирам само Крекър и Саша.

— Това ще бъде само началото — обеща й той и стисна ръката й. Джини се натъжи, когато стана време да тръгват на следващия ден.

— Обещай ми, че ще идваш често — каза тя на Били и той обеща, че ще го прави. — Ханичил, мила моя, идвай тук да ми гостуваш, когато пожелаеш.

Следващата седмица в Лондон настана ужасна горещина. Анжу стана още по-неспокойна. Мислеше непрекъснато за Алекс, но, за разлика от Ханичил, беше готова да направи нещо по въпроса. Прегледа телефонния указател и намери адреса на офиса на Скот в „Шипинг лайнс“ на Сейнт Джеймс.

Усмихна се на отражението си в огледалото, облече се в лека копринена рокля без ръкави, нагласи косата си да пада по сексапилен начин над едното око, напръска се с любимия си парфюм и взе такси до Сейнт Джеймс.

— Мистър Скот, моля — каза тя на момичето зад бюрото в приемната. То я изгледа някак странно и Анжу предположи, че приятелките на Алекс обикновено не посещават офиса му. — Кажете му, че мис Маунтджой е дошла да го види — нареди тя. Закрачи нетърпеливо по красивия килим, като се питаше какво ли ще каже Алекс, като я види.

— Последвайте ме, мис — каза ѝ момичето и я поведе по стълбите, покрити със син килим, към офиса на Алекс.

Той чакаше на вратата. Втренчи изненадан поглед в Анжу. Тя мина бързо край него и влезе вътре, преди да е успял да възрази, и каза:

— Знам, че си очаквал Ханичил, но това съм само аз, Алекс. Помисли си, че можем да обядваме заедно и да си поговорим за нея. Знаеш ли, тя е много тъжна напоследък. И се тревожи, че не ѝ се обаждаш.

— Анжу, какво правиш тук? — попита я той. Беше ядосан. — Благодаря ти за поканата, но не мога да обядвам с теб. Много съм зает. И не искам да говоря за Ханичил нито с теб, нито с някой друг. Моля те, ще си тръгнеш ли, преди да съм се ядосал още повече?

Тя знаеше, че той ще отвори вратата, и затова се облегна на нея.

— Моля те, Алекс, не ме изхвърляй така — каза му нежно. — Аз не съм като Ханичил. Не съм наивна и не е така лесно да ме нараниш. Мога да разбера мъж като теб.

Въпреки гнева си, Алекс се засмя.

— Ти си много глупаво момиче — каза той строго. — Ако чичо ти узнае, че си тук, ще се ядоса И то много.

— Но той не знае и никога няма да узнае — настоя тя. — Моля те, Алекс! Искам само да обядваме заедно.

Той отиде до бюрото си и натисна бутона, с което извика помощника си. Анжу беше принудена да се отмести от вратата, когато някой я натисна отвън.

— Моля те, покажи пътя на мис Маунтджой, Ставрос — каза той студено. — Мисля, че отива на обяд.

Анжу смръщи вежди.

— Още не съм свършила с теб, Алекс — закани се тя. Заканата много приличаше на обещание. — Някой ден ще обядваш с мен.

И като го погледна сладно за последен път, тя излезе от офиса и слезе по стълбите, покрити със син килим.

След това на Алекс се струваше, че Анжу го следва навсякъде, където и да отиде. Не знаеше как го постига, но винаги се появяваше пред очите му. И всеки път се доближаваше до него и шепнеше в ухото му, канеше го на обяд, на коктейл или на вечеря. Той я намираше забавна, но безразсъдна и опасна. Освен това тя не го интересуваше. Не беше момичето Маунтджой, което го привличаше.

ГЛАВА 29

Алекс Скот не можеше да изгони Ханичил от мислите си. Тя беше последното, за което мислеше нощем, преди да заспи, и първото нещо сутрин, за което се сецаше, докато се бръснеше. Виждаше в огледалото нейното лице, а не своето. Сега, в офиса си на Сейнт Джеймс, той гледаше втренчено през прозореца и пак мислеше за нея.

Денят беше красив, небето — синьо. Ярката слънчева светлина придаваше на всичко по-добър фокус, острота на очертанията. Той би трябвало да мисли за това, дали да направи предложение на капитана на гръцкия танкер, но за първи път в живота си просто не можеше да се концентрира.

Извърна се нетърпеливо от прозореца и си каза, че не бива да става смешен. Седна зад бюрото си и се насили да погледне документите, които помощникът му Ставрос беше подредил на спретнатата купчина. Прокара разсеяно длан по повърхността на бюрото и си спомни деня преди двайсет години, когато го беше купил — деня, в който мъжът, когото беше мразил през целия си живот, най-последно беше съсипан. Бяха разпродали на търг обзавеждането на офисите и на къщите му. Алекс още усещаше сладко-горчивото удоволствие, което му беше доставило отмъщението. А сега беше останала само красотата на дърворезбата и инкрустациите и патината, която придаваше на повърхността особен, мек блясък. Удоволствие вече нямаше.

Той се изправи и закрачи из голямата красива стая, обхождайки с поглед нещата, които беше спечелил по време на войната, която беше водил — копринения килим от Исфахан, бюрото в стил Чипъндейл, огледалото от времето на Италианския ренесанс. Всички тези предмети бяха трофеи, за които беше водил дълги битки, и които, за кратко време на сладко заблуждение, беше смятал, че е завоювал. Искаше да възпроизведе офиса на онзи старец, да използва неговите неща, да повтори живота му, може би. Но това не му беше донесло радост. В цялата стая единствените неща, които беше купил с любов, а не заради омразата, бяха картините. Вгледа се по-внимателно в предметите на изкуството — картините на Каналето, Джото и трите

картини на Леонардо. И най-новата си придобивка — малка картина на Мане, изобразяваща лятна градина, в която се беше влюбил от пръв поглед. Веднага беше разбрал, че не би могъл да живее без нея. Разрешението беше много лесно. Беше влязъл и платил исканата сума без колебание, защото художник, който можеше да докосне душата му, беше безценен. Но нямаше също толкова лесно разрешение на проблема, свързан с любовта му към Ханичил Маунтджой. Всъщност нямаше никакво разрешение.

Седна отново зад бюрото и прегледа чертежите и диаграмите, внимателно приготвени от Ставрос. Но погледът му все бягаше към лятната градина на Мане, а умът му — към нещата, за които не искаше да мисли. Поне не сега. Въздъхна и се облегна назад в креслото. Протегна се уморено, скръсти ръце зад главата си, завъртя креслото така, че да може да вижда през прозореца върховете на дърветата и синьото небе. Не беше добре това, че не можеше да разсъждава трезво. Ще отиде да се поразходи, за да се проясни главата му и да види с какво разполагат търговците с предмети на изкуството на „Бонд стрийт“.

Извика Ставрос и му каза, че ще излезе за час-два, оправи италианската си копринена вратовръзка, облече самото си и леко изтича надолу по широкото, застлано със син килим, стълбище.

Разходи се по „Пикадили“ и по „Олд Бонд стрийт“, като се спираше тук-там да разгледа изложеното по витрините на скъпите магазини. Беше стигнал до „Кларджис стрийт“, когато млада русокоса жена се появи иззад ъгъла и връхлетя върху него. Шапката ѝ падна под колелетата на минаващото точно в този миг такси. Чантата ѝ също падна, но на тротоара, разтвори се и от нея изпадаха червила, компактни пудри, телефонен указател, химикали, гребени и монети. Всички те се разпиляха по паважа.

— Ханичил! — възкликна той и се засмя. Струваше му се, че сънят му се е сбъднал — той я държеше в прегръдките си.

— О! — възкликна тя изненадана и погледна право в очите му. — О, Алекс! — каза след това толкова нежно, че сърцето му се разтопи.

— Закъде бързаш толкова?

Тя придоби объркан вид, но само за миг. Като че ли беше забравила къде е тръгнала.

— Отивам на фризьор. Закъснявам, затова тичах. Имам късмет, че се блъснах в теб, а не в някой непознат.

— Страхувам се, че въобще нямаш късмет. — И двамата погледнаха сламената шапка, сплескана от миналото върху нея такси, засмяха се и се наведоха да съберат разпилените по тротоара неща.

Алекс вдигна шапката и я подаде.

— Мислиш ли, че може да бъде възстановена? Или вече за нищо не става?

Тя отново се засмя. Смехът ѝ приличаше на весели вълнички и той също се засмя.

— Страхувам се, че прилича на баница, както би казала Лаура. Но няма значение. Не обичам да нося шапки. Нося ги, защото леля Софи настоява и защото, според нея, така е прилично.

Стояха, гледаха се и се усмихваха. Тя беше облечена в лятна рокля с цвета на хиацинта, който беше точно като цвета на очите ѝ. На краката си носеше бели сандали, а на ръцете — малки бели ръкавички. Дългата ѝ до раменете пшенично руса коса блестеше на слънчевата светлина и според него въобще нямаше нужда от намесата на фризьора. Тя беше просто съвършена, както винаги.

— Бих искал да те поканя на обяд — каза той, макар да знаеше, че не бива да го прави. — Но ти отиваш на фризьор.

— Бих предпочела да съм с теб — каза тя искрено, като продължаваше да го гледа право в очите.

— Добре тогава. — Той я хвана за ръката и махна на едно такси да спре. Чувстваше се като човек, който е изгорил всички мостове след себе си. Отвори ѝ вратата на колата и каза на шофьора: — „Бъркли“, моля.

Седяха, гледаха се и продължаваха да се усмихват.

— Виж колко доволни от себе си сме — каза той. — Като две деца, които са избягали от училище. Трябва да работя, а ти трябва да се погрижиш за косата си. Сигурно слънцето е много силно днес, та така ни е замаяло главите.

— Това е съдба. — Тя го погледна с глава, наклонена на една страна. Усмивката все още красеше лицето ѝ. — Не вярваш ли в съдбата, Алекс?

Очите му срещнаха нейните.

— Само в дни като този.

Таксито спря пред „Бъркли“. Униформеният портиер побърза да им отвори вратата.

— Добър ден, мис Маунтджой — поздрави той весело и ѝ се усмихна.

— Добър ден, Джоузеф. Как е съпругата ти? Надявам се, че се чувства по-добре?

Усмивка премина по лицето на Алекс, като се сети за обърканото и срамежливо момиче, което беше срещнал преди месеци на лайнера. Сега тя беше изискана и красива млада жена, която портиерът на един от най-добрите лондонски хотели поздравяваше по име. Вместо да поздрави него. Изчака търпеливо Ханичил да получи всички подробности по възстановяването на съпругата на Джоузеф.

— Толкова се радвам, че тя е по-добре — каза Ханичил в края на разговора. — Сигурно много сте се тревожили.

Алекс беше сигурен в искреността ѝ.

— Казвал ли ти е някой, че си много приятна и мила? — попита я той в ресторанта, където заеха една маса в ъгъла, до прозореца.

— Само ти. — Тя се усмихна и добави: — И чичо Маунтджой.

— Ти, изглежда, много го обичаш?

— Да, разбира се. О, той си придава строг и недоволен вид, за да държи хората на разстояние. Но го прави само за да прикрива самотата си. Мисля, че прекалено дълго е бил самотен и затова вече не знае как трябва да се държи с хората.

Той я погледна изумен.

— Как е възможно да си толкова млада и толкова мъдра?

— Не съм мъдра — каза тя тихо. — Само че имам опит със самотата.

Погледите им се срещнаха над масата.

— Ти също — каза тя. — Веднага познавам, че познаваш самотата, Алекс. Защо? Мъж като теб, който има всичко?

— Външните неща заблуждават — каза той остро. Тогава дойде келнерът и те трябваше да прекъснат разговора си. Поръчаха си яйца на очи, съомга и салата и бутилка бяло бордо. То беше любимото му вино и той ѝ обеща, че и на нея ще ѝ хареса.

Той седеше и я гледаше. Все още не можеше да повярва на промяната, която беше настъпила в нея. Беше така пораснала, толкова уверена в себе си. А в същото време си беше пак същата — пряма и

наистина очарователна. Той я слушаше, докато тя му разказваше за любовта на Лаура и Били, за това, колко щастлива е Лаура, за партита, на които са ходили, за това, колко се е подобрила играта ѝ на тенис. Не разговаряха за нищо важно, помисли си той със съжаление, когато краят на обяда наближи. Забавиха се с десерта — ягоди в сметанов крем — и с последната чаша вино.

— А ти, Ханичил? — запита я той и хвана ръката ѝ през масата, както беше направил и на кораба, когато за първи път вечеряха заедно — Кажете ми: щастлива ли си?

И веднага между тях се почувства напрежение.

— Днес, да — каза тя тихо — Точно в тази минута съм щастлива, знам го.

Време беше да си тръгват, а той не искаше да се раздели с нея. Предложи ѝ да се поразходят в парка. Беше готов да направи всичко, само да я задържи още малко. Ще си позволи лукса да бъде с нея, пък било и само няколко часа.

Хората се бяха изпънали на тревата или в шезлонгите си, наслаждаваха се на слънчевата светлина и слушаха оркестъра, който изпълняваше на шумели шоу мелодии и военни маршове. Той съблече сакото си. Седнаха под един кестен и започнаха да наблюдават хората, които се разхождаха. Продавачите на сладолед печелеха добри пари, а наоколо радостно тичаха деца, които хранеха патиците в езерото или пък пускаха в него лодки от хартия.

— Когато видях тук, в Англия, толкова много зеленина, винаги си мисля за моето бедно ранчо — каза Ханичил, изпълнена с копнеж. — Там земята е изтощена, гола. Само вятърът се разхожда из нея. А когато татко беше жив, и тя беше жива. Като този парк.

— И някой ден отново ще бъде — каза Алекс. — Когато лорд Маунтджой ти завещае парите си.

Тя откъсна стрък трева и го захапа.

— Понякога това вече не ми се струва толкова важно — отговори. — Признавам, дойдох в Лондон, защото имах нужда от пари. И все още имам, но сега е различно. Наистина обичам чичо Маунтджой и се тревожа за него. И Лаура обичам. Предполагам, че обичам и Анжу, макар че тя много често ме подлудява. Разбира се, искам чичо Маунтджой да ми даде пари, да спаси моето ранчо, само че

вече не мога да му ги поискам. Той вече прояви великодушност и щедрост. Мисля, че ни обича и е истински загрижен за нас.

Излегна се на тревата, като подложи ръцете си под главата. Алекс нави сакото си и го положи под главата ѝ, за да се чувства тя поудобно. Ханичил го погледна и каза:

— Ти знаеш всичко за мен. Е, почти всичко. А аз не знам нищо за теб. С изключение на клюките. Мислиш ли, че това е справедливо?

— Враговете ми в бизнеса казват, че аз не съм справедлив човек. Тя се усмихна.

— Това не е бизнес. А и аз не съм твой враг. Ти си като д'Артанян от „Тримата мускетари“. Странен и изплъзващ се. Никой не знае кой си всъщност или откъде си. Кой си ти, Алекс?

— Понякога и аз самият се чудя — каза той и в гласа му се долавяше горчивина. — Но ако наистина искаш да знаеш, ще ти кажа. — Ханичил стреснато се изправи до седнало положение и обгърна коленете си с ръце. Гледаше го, наистина заинтересувана. — Роден съм в Рим — каза Алекс. — В малка болница, съществуваща благодарение на благотворителните организации. На остров Тиберина, разположен в средата на река Тибър. Майка ми била гъркиня. Била в Италия с родителите си. И срещнала мъжа, който станал мой баща. Той бил красив, аристократичен и по-възрастен от нея. По-опитен. Тя била млада и наивна. И много влюбена. А той се възползвал от това. Тя, разбира се, забременяла. Когато му казала, той отговорил, че отговорността не е негова. Казал, че не бил първият ѝ любовник, нито пък единственият. Че жена като нея очевидно сигурно допуска дузина мъже в леглото си и че детето няма нищо общо с него. Изоставил я и тя нямала друг избор, освен да каже на баща си и да го помоли за милост. Но той не ѝ простил. Доброто му име означавало за него повече от дъщеря му. Лишил я от наследство и я оставил сама в Рим.

Алекс замълча. Никога и на никого не беше разказвал това. Раните бяха още пресни, все още изпитваше гняв, макар отдавна да си беше забранил да мисли за тези неща. А ето, че разказваше на Ханичил за смелостта на майка си да застане твърдо на краката си и да продължи да живее.

— Майка ми се казвала Кристина Андреос — продължи Алекс, — но добавила Скот с надеждата, че английското име ще накара хората да я уважават повече. И, естествено, да заличи роднинските си връзки

с баща си. Започнала работа в кафе-бар. Било ѝ трудно, но храната била добра. Научила се да готви макарони и сос. Работила, докато бременността ѝ не напреднала и не ѝ станало трудно. Спестявала всеки цент, живеела в малка и тъмна стаичка в стара къща на мрачна и тясна улица в Трастевере. Седмица след раждането започнала да продава цветя в Кампо де Фиори през деня и на улиците пред големите хотели през нощта. Бебето вземала със себе си. Безупречно бялата престилка и черният шал, които носела, били символ на нейната бедност, а не на селски произход, защото Кристина не била селянка. Баща ѝ бил професор в университета в Атина. Тя говорела три езика, познавала класическите гръцки и латински произведения, говорела и латински — езика на императорите и кралете. Кръстила ме на един от императорите, Александър, с надеждата, че някой ден ще добия част от величието и блясъка на този велик човек.

Когато съм пораснал достатъчно, за да може да ме поверява на грижите на съседите, майка ми се върнала на работа в кафе-бара, където работела нощем. А през деня продължила да продава цветя по улиците. Работеше по осемнайсет часа на ден, шест дни в седмицата. Свободния си ден, неделя, прекарваше с мен. Научи ме на латински и гръцки, на английски и френски, окуражаваше ме да вярвам, че мога да бъда такъв, какъвто пожелаея. Да постигна всичко. Но всички в квартала знаеха, че тя няма съпруг и че синът ѝ е незаконен. Заемах най-долното стъпало на стълбицата дори по скалата на ценностите на тези хора „il bastardo“ — копелето.

Като дете стоях по цял ден пред ресторанта, където майка ми работеше. Помагаше в кухнята. Когато навърших девет, дадох и на мен подходяща работа. Почиствах масите. Усетих сладостта да печелиш сам парите си, радвах се на монетите, които дрънкаха в джоба ми в края на седмицата. Знаех, че за мен парите са единственият път към свободата и независимостта.

Наблюдавах всичко: богатите матрони, техните изискани маниери, как деликатно се хранеха. Забелязвах дрехите им и колко елегантно — небрежно ги носят. Слушах ги как говорят и упражнявах техния надменен акцент у дома, когато оставах сам. Наблюдавах как мъжете се държат с жените, как се отнасят с тях като с крехки и скъпоценни предмети на изкуството. Толкова различно от грубите обноски и дрезгавите гласове на моите съседи, които вечно навикваха

жените си. Наливах прекрасните вина в чашите на гостите и се учех, усъвършенствах се. Но никой не трябваше да ме учи как се ръководи бизнес. Това ми беше вроден инстинкт. „Гърците винаги са били родени търговци“, каза майка ми, когато пораснах и морето започна неудържимо да ме привлича. Тя взе пари на заем от двойка редовни клиенти на ресторанта. Те го посещаваха от години и я познаваха добре. И станах собственик на малка рибарска лодка. — Алекс сви рамене. — И така положих началото на фирмата си — „Скот лайн“ — каза той, като все още продължаваше да се учудва на това начало, което не обещавахе големи успехи. — Началото беше поставено от шестнайсетгодишно момче и стара ръждясала лодка в малкото рибарско селце в покрайнините на Рим. Седалището и днес си е там, само че сега моите кораби кръстосват света, пътуват през панамския и гибралтарския проход, стигат чак до Япония. След два месеца вече бях продал лодката и си бях купил по-голяма. Наех двама мъже да ловят риба за мен, както и втора лодка, с която излизах в морето сам. Така почти удвоих печалбите си. Още две години правех все това — продавах и купувах лодки, наемах други, докато не спечелих своя собствена малка флотилия — дузина лодки и трийсет мъже, които работеха за мен. После продадох всичко и с парите си купих стар товарен кораб. Започнах да пренасям сярата от Картаген в Испания. Никога не забравих миризмата на този мой първи кораб, тя ще живее в паметта ми винаги — каза той горчиво. — Аз също миришех на сярата, миризмата, която много прилича на тази на развалените яйца. Миризмата се беше пропила в дрехите ми, в косата ми, в кожата ми. Но печелех добри пари. Купих втори товарен кораб само след година.

С печалбата от тази два кораба купих на майка си малък ресторант на Пиаца Навона с малък апартамент на втория етаж. Най-после тя имаше дом, макар и малък. Тя беше известна с уменията си готвачка и скоро „Тина“ постигна успех. Там се хранеха само богати хора.

И все пак не ми харесваше това, че тя работи толкова много и упорито. На следващата година, вече с три кораба, които пренасяха желязо и стомана от Германия, успях да ѝ купя спретнатата вила в живописната Тоскана — място, където тя да си почива, когато горещото лято се настани в Рим. Но тя не можеше да мързелува дълго време. Работеше в лозето, което си беше засадила, и сервираше

виното, първокачествено „Монталчино“, в ресторанта си. Виното постепенно започна да придобива известност. Вложих повече пари в лозето, засадох нови лози, наех човек да надзирава производството. И бизнесът започна да процъфтява. — Алекс погледна Ханичил и се усмихна. — Струваше ми се, че всичко правя извънредно добре. Изглежда, не можех да сбъркам в нищо. Майка ми обичаше малкия си ресторант. Клиентите ѝ бяха верни — на нея, на добрата храна и първокачественото вино. Тя успяваше да устоява на изкушението да разшири бизнеса си. „Тина“ си остана малък ресторант, но с изключително богата и изискана клиентела. За да влезеш там, трябваше предварително да си направиш резервация. Сега майка ми е вече пенсионерка, оттегли се от бизнеса. Времето си прекарва между лозето в Тоскана и апартамента си в Рим. Най-после може да си почине, да бъде спокойна и изискана дама, каквато винаги е мечтала да бъде. Е, сега вече знаем всичко един за друг — каза той и се изправи на крака. Хвана Ханичил за ръката, помогна ѝ да се изправи и за един кратък миг я притисна до себе си. Усети аромата на свежест, който струеше от кожата ѝ, парфюма ѝ. Тя беше свежа и дъхава като тревата.

— Благодаря ти, че ми разказа всичко това — каза шепнешком Ханичил, развълнувана от доверието, с което той се беше отнесъл към нея — Чувствам, че вече те познавам по-добре. Нямаме тайни.

Но Алекс знаеше, че не ѝ е доверил всичките си тайни. Върнаха се на огрения от слънцето Мейфеър. Дърветата хвърляха сянка върху нагорещения паваж, а от градинките полъхваше ароматът на шибой и кученце. Алекс беше мълчалив и Ханичил му хвърляше тревожни погледи. Питаше се дали не съжالياва, че ѝ е говорил за миналото си. Чувстваше се толкова близка с него, като част от живота му. А ето, че той отново беше далечен и недостижим. Понякога ѝ се струваше, че той нарочно издига бариери между тях двамата.

Спряха пред къщата Маунтджой.

— Няма ли да влезеш? — усмихна се тя с надежда. — Ще ти сервирам чай, за да се освежиш след дългата разходка. После можеш да се върнеш в офиса си.

Той каза студено:

— Трябва да ти кажа довиждане, Ханичил. Много се зарадвах на възможността да бъда с теб днес.

Тя го погледна с очакване в очите, с надежда. Полуусмихнатата зачака да я покани на вечеря или на театър — каквото и да е, само и само да бъдат заедно.

— Не искаш ли чай? — попита го и се засмя.

Алекс въздъхна. Не му беше лесно да направи онова, което трябваше.

— Ще бъде по-добре да не се виждаме повече — каза той остро. — Ти си млада. Наслаждавай се на живота, срещай се с очарователни млади мъже. Те могат да ти дадат всичко, което аз не мога. Забрави ме — каза той, изпълнен със съжаление. Обърна се рязко и се отдалечи.

— Алекс, Алекс... — Тя изтича след него. Сграбчи го за ръката, без да забелязва любопитните погледи на минавачите. Огромните ѝ сини очи го гледаха умолително. — Защо? Защо, Алекс?

— Съжалявам, ако неволно съм те заблудил — каза той тихо. — Наистина съжалявам.

Тя видя израза на лицето му, който ѝ даваше да разбере, че решението му е окончателно. Пусна ръката му и загледа след него.

— Никога няма да те забравя, Алекс — прошепна. — Винаги ще те обичам.

Това бяха същите думи, които беше казала и на баща си на неговото погребение. Тогава беше малко момиченце и се надяваше, че татко ще се върне за нея. А сега знаеше, че нито баща ѝ, нито Алекс Скот, ще се върнат при нея. Всичко беше свършило дори преди да е започнало.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА 30

— Лаура и Били са направо неразделни тези дни — каза Анжу, като че ли ревниво. — Не мога да разбера какво вижда тя в него. Та той дори заеква от време на време и тогава с него не може да се разговаря. Сигурно намира парите му за така привлекателни.

Бяха отишли в Маунтджой Парк за уикенда. Стоеше, кисела, до прозореца на големия салон със скръстени ръце и отегчено изражение. Гледаше Лаура, която тъкмо влизаше в малката спортна кола на Били, марка „Триумф“. Двата потеглиха по алеята. Без съмнение, пак отиваха до конюшната. Анжу не беше забравила, че Били Сакстън я беше отблъснал. Използваше всяка възможност да подронва репутацията му.

Ханичил въздъхна. Понякога просто не разбираше Анжу. Тя можеше да бъде много мила и приятна, а в следващия миг се превръщаше в истинска кучка — прозвището, с което Ханичил я беше нарекла при първата им среща.

— Наистина, Анжу, защо трябва да бъдеш толкова открито подла? — попита я тя — Знаеш, че Лаура е влюбена в Били и че той е влюбен в нея. Обзалагам се, че той ще я помоли да се омъжи за него тази седмица. Освен това — добави тя, — Били заеква само когато разговаря с непознати или е много развълнуван. Или ако наблюдава конно надбягване. Или ако е с хора, които не харесва, а предполагам, че ти влизаш в това число.

Ханичил седеше на големия диван, тапициран със синя дамаска. Носеше безупречно отрязани и вталени бричове за езда и ръчно правени ботуши за езда, яркожълт пуловер с поло яка и сако от туид. Бомбето ѝ беше на дивана до нея. Изглеждаше много различно от покритото с прах момиче, облечено неизменно в работен гащеризон. Чакаше чичо Маунтджой. Щяха да яздят заедно. Той беше обещал, че ще ѝ позволи да язди новата кобила, която Били беше купил за него и за която го уверяваше, че някой ден ще излезе победител в надбягванията. Удряше разсеяно с камшика по ботушите си. Обичаше уикендите в провинцията. Те ѝ даваха възможност да язди превъзходни

коне — поне едно нещо, на което не трябваше да се учи тепърва. Дори винаги критичната Лаура не можеше да намери недостатък в ездата ѝ. Уикендите ѝ даваха възможност също така да избяга от Лондон и от Алекс.

След деня, който бяха прекарвали заедно, ѝ се струваше, че го вижда непрекъснато. Но винаги от разстояние — сред публиката в театъра, в тълпата по време на танците, през няколко маси в ресторанта. Лондон приличаше, в това отношение, на малък градец. Всички си разменяха клюки, особено в дамските тоалетни. Всички момичета казваха, че са влюбени в него. Където и да отидеше Алекс Скот, клюките го следваха. Всички знаеха къде е бил и с кого и тайно завиваха на жената, която е била с него.

— Той е най-добрата партия на десетилетието — казваха те. — Сега, след като Уелският принц вече не е на брачния пазар.

Но бащите им не мислеха така. Те мислеха, че Алекс Скот е чужденец и негодник. В противен случай, как е могъл да забогатее толкова много още толкова млад?

— Господи, ако знаеш колко съм отегчена! — извика Анжу раздражено. — Каж ми защо съм тук! Затворена в тази къща, която прилича на мавзолей, наред затътената провинция, където единствената компания са конете. Мразя конете, мразя провинцията, никога вече в живота си не искам да видя дори стръкче трева.

Ханичил втренчи любопитен поглед в нея. Наистина не разбираше какво вбесява толкова Анжу.

— Ти просто ревнуваш, това е всичко — каза тя. Това беше изстрел в тъмното, но, изглежда, попадна право в целта.

Анжу застана пред дивана и я загледа право в очите.

— Eh bien, а какво имаш ти, че си толкова самодоволна и надменна, мис Тексас? — попита я тя бясна. — Милият Алекс... „Моя приятел“ го наричаше ти, онзи, който те целунал. Къде е той, ха?! Да ти кажа ли къде? Той е в Бленхайм за уикенда с дъщерята на италианския посланик, ето къде е. Той те отхвърли, малка мис Тексас, защото сигурно те намира толкова отегчителна, колкото те намирам и аз.

Ханичил не знаеше дали да плаче, или да се смее. Анжу изглеждаше толкова смешно, с лице, зачервено от гняв и разочарование. Знаеше, че Анжу всъщност не иска да каже това. По-

късно тя щеше да отиде разкаяна при нея и да ѝ се извини. Винаги така правеше. Но това не намаляваше болката от думите, които беше изрекла.

— Излизам. — Тя се изправи и мина спокойно край Анжу.

— О, по дяволите, отивай да яздиш глупавия си кон! — извика Анжу след нея. — Знаеш, че онова, което казах, е истина.

Ханичил знаеше, че Анжу мрази всички животни, особено конете. Тя потреперваше от отвращение при самото им споменаване.

— Само тези луди англичани обожават конете — казваше сприхаво тя. — Ако можеха, сигурно щяха и в леглото да лягат с тях.

Но Анжу, разбира се, никога не приказваше така в присъствието на лорд Маунтджой. Беше достатъчно умна да не го прави. Анжу имаше лице за пред хората, на които искаше да се хареса, и друго, което беше нейното истинско лице. Понякога се държеше толкова необяснимо, беше такава егоистка, че Ханичил си мислеше, че никога не би могла да ѝ прости. А после ставаше толкова сладка и мила, толкова искрено съжаляваше, че Ханичил, разбира се, ѝ прощаваше.

Може би това беше част от проблема с Анжу, мислеше Ханичил по-късно, докато препускаше до чичо си. Независимо колко лоша беше, всички ѝ прощаваха.

— Пусни кобилата да препуска на воля — извика ѝ чичо Маунтджой, който яздеше малко зад нея. — Да видим на какво е способна.

Тя заби пети в хълбоците на коня и препуска на воля повече от миля. Забрави Анжу и се отдаде напълно на удоволствието от високата скорост.

— Кобилата наистина е чудесна — мърмореше си под нос, доволен, чичо Маунтджой. — Момичето също се държи прекрасно на седлото. Джорджи яздеше така. Тя му е одрала кожата, няма никакво съмнение.

Той се замисли за Лаура, която също яздеше добре като мъж, дори и по-добре от някои мъже. И изпита силна гордост, която стопли сърцето му. Да, можеше да се гордее с „момичетата си“, каза си той с усмивка и се сети за Анжу, която можеше да върти всекиго на малкия си пръст — дори старец като него. Анжу не можеше да язди, но притежаваше повече чар от всички останали момичета. Тя щеше да склучи блестящ брак, беше сигурен в това. А ето, че младата Лаура

щеше да се сгоди за Били Сакстън. Били беше помолил за неговото разрешение снощи, след вечерята в Сакстън Моубрей, докато отпиваха от превъзходното „Тейлърс Порт“, реколта 1894 и се наслаждаваха на сиренето „Стилтън“. Били Сакстън винаги сервираше само превъзходна храна. Семейството му беше забогатяло благодарение на търговията, но той беше прекрасен човек. Не като Алекс Скот, за когото Анжу твърдеше, че Ханичил се интересува от него. Той беше като че ли невъзпитан човек, простак. Хората говореха, че направил милиони, преди да навърши двайсет и една. Сега беше един от най-богатите хора в света. „*Не можеш да имаш доверие на такъв човек*“, каза лордът сам на себе си. Нещо сигурно не беше наред, но, изглежда, никой не знаеше какво точно. Но той виждаше, че Ханичил не е щастлива, и това го тревожеше. Маунтджой въздъхна и погледна Ханичил, която бавно се връщаше към него. Съжаляваше я, защото се беше влюбила в неподходящ човек. Може би трябва да измисли някакво забавление, за да отвлече мислите ѝ от Алекс. Да развесели бедното момиче. Жените понякога наистина бяха смешни — да се влюбват така и всичките тези глупости. Той никога през живота си не се беше влюбвал. И не познаваше мъже, които са се влюбвали. Женеха се за момичетата, за които трябваше, изпълняваха дълга си и това беше всичко.

Отново въздъхна. Времената се меняха. Предполагаше, че и дори тези неща са се променили. Когато се върне в къщата, ще повика Софи и ще я помоли да организира годежно парти в Маунтджой Парк. Ще трябва да поканят наистина очарователни кавалери за Ханичил и Анжу. Всичките им съседни щяха да дойдат за танците, беше сигурен. Как се казваше онзи ръководител на оркестър, по когото младите толкова много бяха полудели? Амброуз? Или Каръл Гибънс? Софи сигурно знае. Ще пускат и фойерверки над езерото, ще бъде красиво.

Лорд Маунтджой си спомни студения януарски ден само преди няколко месеца, когато седеше във влака от Бат за Лондон. Тогава беше неговият седемдесети рожден ден и той беше самотен, чувстваше се много стар. Засмя се на глас и препусна коня в галоп. Започнаха да се надбягват с Ханичил. Вече не беше самотен и, което беше още по-важно, вече дори не се чувстваше стар. Чувстваше се като нов човек.

Били така и не помоли Лаура да се омъжи за него. Пътуваха в червения „Триумф“ от Маунтджой Парк към Сакстън Моубрей. Той спря, за да могат няколко крави да влязат в пасището, а тя се обърна към него и каза.

— Няма нужда да падаш на едно коляно в краката ми, Били. Ще се омъжа за теб независимо дали ще ме помолиш, или не.

Той се засмя, целуна я и каза:

— Господи, какво облекчение е това за мен!

После извади малка синя кутийка от джоба си и ѝ показа красивия пръстен с безупречен диамант, който беше купил за нея.

— За теб е, моя прекрасна Лаура — каза извънредно тържествено и го постави на пръста ѝ. Погледна я и добави: — Давам ти го с цялата си любов.

— О, Били! — извика тя и го целуна — Красив е, прекрасен е! — Погледнаха се, усмихнаха се и тя каза: — Представи си само, ако не те бях срещнала във влака онзи ден! Можеше никога да не се запознаем. Какво щях да правя без теб?

— Аз щях да те намеря — каза той и отново я целуна. — Щях да те забележа в някоя бална зала в Лондон, погледите ни щяха да се срещнат над главите на тълпата и веднага щяхме да разберем, че сме създадени един за друг.

Тя се засмя.

— Само че не стана така. Ти трябваше да ми заемеш носната си кърпичка, за да си избърша сълзите, и да изслушаш оплакванията ми от бедния Хадън.

— Той никога няма да разбере какъв е глупак — съгласи се Били. Точно тогава и последната крава влезе в пасището и фермерът затвори вратата. Двамата потеглиха и забравиха за Хадън. Той нямаше място в живота им. Все едно че никога не беше съществувал.

Годежът на Лаура и Били беше обявен в „Таймс“ на следващата седмица. Лаура прочете обявата по време на закуската в Маунтджой Парк, докато отхапваше от препечената си филийка и отпиваше от горещото кафе. И си помисли, с облекчение, че най-после всичко е законно. Погледна огромния кръгъл диамант, който Били ѝ беше подарил. Той имаше много бижута, останали от майка му, които се

съхраняваха в банката, включително нейния годежен пръстен, но искаше да ѝ подари нещо, което да е само нейно и което да ги свързва завинаги. Лаура прегледа цялата колонка с годежите. Тя не беше много дълга. Последната обява гласеше, че годежът на лейди Даяна Гилмор и мистър Хадън Фокс се е състоял съвсем наскоро.

— Мили Боже! — възкликна тя изненадана. И после: — Бедният Хадън! — И наистина го имаше предвид. Беше толкова щастлива, че искаше всички други също да са щастливи. Но докато шофираше към Сакстън Моубрей, забрави за него, защото щеше да огледа отново конюшните и да направят план на двора, където Лаура щеше да тренира Крекър и Саша. Забрави дори за клетвата да отмъсти на Хадън — това просто не беше важно вече.

Годежното парти се състоя в Маунтджой Парк след няколко седмици. Организираха го леля Софи и Лаура, която не искаше то да бъде прекалено официално. Искаше просто да се позабавляват добре и да се посмеят, затова поканиха само добри приятели, които да останат и да преспят. Някои от тях бяха настанени в Сакстън Моубрей. После всички околни големи имения дадоха партита. Градинарите на Маунтджой бяха заети с внасянето в къщата на цветята и саксиите с малки декоративни дръвчета от оранжерии. Електроинженерите също се трудиха цяла седмица, за да поставят специалните жици. На моравата зад къщата беше издигнат огромен навес с дървен под, където да танцуват. Бяха наети фокусници, жонгльори, гадатели и магьосници, за да забавляват гостите. Цялата къща беше украсена с лампички, както и дърветата около езерото. Като огледа всичко преди пристигането на гостите, Лаура каза на чичо си, че никога досега не е виждала нещо толкова красиво, великолепно, истинско чудо, което те кара да затаиш дъх.

— Последния път, когато цялото имение беше осветено така, беше за моя годеж с Пинелпи — каза чичо Маунтджой. — Но не си спомням да е било толкова прекрасно.

Джини Суинбърн също дойде, остана и се превърна в звездата на събитието. Изглеждаше очарователно в новата си рокля „Рейчъл“ от фирмата „Хароугейт“. Роклята беше прекрасна, въпреки че трябваше да я ушийт набързо, за да стане навреме. Беше от виолетово кадифе, с дълги тесни ръкави и леко разширяваща се пола. На врата си Джини носеше диамантената огърлица, която Адриана Фиоралди беше

подарила на майката на Лаура в нейния сватбен ден. Цветът на диамантите подсилваше синевата на очите ѝ и руменината на бузите ѝ. Беше прибрала във висок кок сребрилата си коса и, според Лаура, приличаше на кралица.

Мадам Сюзет беше наистина най-елегантната жена на партито. Леля Софи се беше погрижила да я сложи по време на вечерята между член на френския дипломатически корпус и италианския посланик, у когото тя, изглежда, намери сродна душа.

Анжу вероятно беше най-красивото момиче на партито. Беше облечена в рокля от зелен шифон, с много смело изрязан гръб, която повтаряше точно цвета на очите ѝ. На врата си беше сложила смарагдовата огърлица, дадена ѝ от чичо Маунтджой. Цяла опашка нетърпеливи мъже чакаха, за да танцуват с нея. Съревнованието кой ще спечели танца преди късната закуска беше оспорвано, но Анжу го разреши. Каза, че ще седне до един млад шотландец, когото виждаше за първи път и който я беше заинтригувал. Той беше висок, със сластолюбив поглед и говореше с очарователен акцент.

Ханичил беше облечена в синя и мека копринена рокля с много дълга пола и изрязано деколте, която леля Софи намираше за доста шокираща, макар и не за чак толкова скандална, колкото беше роклята без гръб на Анжу. Но перлената огърлица, дадена ѝ от чичо Маунтджой, покриваше доста голяма част от гърдите ѝ. В косата си беше забобла бяла гардения. Всеки танц танцуваше с различен мъж, но ѝ се искаше да танцува само с Алекс.

Лаура беше облечена в кремава копринена рокля, щампирана с рози. Тя самата приличаше на красива английска роза, грейнала от щастие. Очите ѝ блестяха също толкова ярко, колкото и годежният и пръстен. Всички забелязаха, че Били просто не може да откъсне очи от нея. Лорд Маунтджой, доволен, каза на леля Софи, че двамата са идеалната двойка.

ГЛАВА 31

Беше четвъртък вечер и Ханичил беше сама в къщата Маунтджой. Беше останала вкъщи, защото беше настинала. Чувстваше се самотна и се самосъжаляваше. Анжу беше отишла на танци в „Кларидж“ с група млади хора, а Лаура беше в къщата в провинцията за уикенда, но всъщност прекарваше цялото си време с Били. Или поне такава част от него, каквато леля Софи ѝ разреши. А лорд Маунтджой беше в Шотландия, за да нагледа блатата си. Планираше лов на диви гъски през август.

Топъл ветрец изду завесите на отворения прозорец и в стаята нахлу шумът от лондонското улично движение и ароматът на цветята от предния двор. Ако затвореше очи, Ханичил можеше да си спомни нощните шумове на ранчото, които бяха доста по-различни. Можеше да чуе как горещият вятър шуми из изгорялата трева, свирката на влака, мученето на жадните говеда. То ѝ се струваше толкова далеч. Като че ли принадлежеше на спомените на друг човек, живял друг живот. И все пак беше завинаги заключено в сърцето ѝ. Със затворени очи, тя извика в съзнанието си образа на Ализа, застанала до огромната фурна, наглеждаща гърнетата и тенджерите, джезветата и другите съдове, докато приготвяше закуската. Спомни си как Фишър лежеше под масата, за да събира отпадъците. Спомни си как Том изпиваше набързо кафето си, за да може по-рано да започне работния си ден. Копнееше да се върне по-скоро при тях, те много и липсваха. Точно тогава Джонсън почука на вратата. На сребърната табла, която ѝ подаде, лежеше телеграма. Тя го погледна изненадана.

— Защо ли ще ми изпращат телеграма от Тексас? — запита разтревожено и побърза да отвори плика. Прочете я бързо веднъж, а после и втори път.

— Надявам се, че новините не са лоши, мис — каза Джонсън и зачака отговора ѝ.

— Лоши новини? — Тя го погледна изненадано. — О, не. Не, новините не са лоши.

— Ще изпратите ли отговор, мис?

Тя отново прочете телеграмата, като все още не можеше да повярва.

— Не — каза. — Не сега. Трябва да помисля.

Джонсън излезе, а тя се отпусна в креслото. Чете телеграмата отново и отново, и отново, докато накрая думите зазвучаха сами в главата ѝ:

„Голям нефтен извор в ранчото Маунтджой. Сега можеш да се върнеш у дома.

Том, Ализа.“

Как така са открили нефт в ранчото, чудеше се тя. Бяха спрели да копаят още преди години, когато не откриха нищо. Телефонът иззвъня. Беше Андерсън, адвокатът от Сан Антонио.

— Трябваша ми дни, за да се свържа с теб — обясни Андерсън. — Но предполагам, че вече си получила телеграмата на Том и Ализа?

— Да — каза Ханичил изненадана, че чува отново гласа му. Не беше го виждала от онзи ден, когато беше отишъл в санаториума да ѝ се извини, че е подписал документа за попечителство.

— Е, този път мога да ти кажа, че това е самата истина, Ханичил. Ако не беше Том, който непрекъснато правеше дупки в земята и търсеше вода, можеше никога да не открием нефта. Онези самодоволни глупаци от компанията така и не успяха. Сигурно са копали на грешно място през цялото време. А Том, вместо да открие вода, откри нефт. Телефонира ми и аз отидох там, за да видя всичко с очите си. На следващия ден заведох добре оборудвана бригада на мястото. Копаша може би седмица и от мъртвата земя бликна черен нефт. Бликаше и бликаше, като че ли нямаше край. И, очевидно, Ханичил, наистина няма да има край. Експертите твърдят, че ранчото Маунтджой вероятно е едно от най-големите нефтени полета в Тексас. Ти ще бъдеш много богата.

Ханичил си представи познатите пасища, осеяни с грозни нефтени кули, от които бликат пари. Замисли се за Том, който беше открил нефта, и за Ализа. И за това, че ако тя забогатее, те също ще бъдат богати. Замисли се и за Андерсън, който почти беше съсипал живота ѝ. Знаеше, че не може да му има доверие.

— Вече съм планирал всичко — говореше Андерсън и тя долавяше задоволството в гласа му. — Ще направим добра сделка с компанията, която ще експлоатира земята. Както направихме и преди. Няма да ти се наложи да се тревожиш за каквото и да било, Ханичил. Само трябва да ме упълномощиш за твой адвокат, да ми позволиш да водя всичките ти дела. Не чакай прекалено дълго, Ханичил — предупреди я той, когато тя отговори, че трябва да си помисли. — Компаниите ги сърбят ръцете да започнат да добиват нефт. Колкото по-скоро подпишеш договор, толкова по-скоро парите ще започнат да текат в банката.

Ханичил застана до прозореца и втренчи поглед в осветената от лампите улица. Чудеше се как да постъпи. Андерсън вече си имаше работа с друг човек, а не с изплашеното и наивно момиче, което преди беше подписало документа с правата на компанията. Беше по-възрастна и по-мъдра сега, Роузи вече не беше до нея, готова да продаде всичко при първото предложение, за да похарчи веднага готовите пари. Знаеше, че Андерсън няма търпение да напълни собствения си джоб. Ако го направеше свой пълномощник, той ще може да си разиграва коня на свобода, без дори тя да знае. Как ѝ се искаше чичо Маунтджой да е тук, за да я посъветва. Замисли се дали да не му телефонира в Шотландия, но беше прекалено късно, а и знаеше какво ще ѝ каже той — да изчака да се върне в Лондон, за да помислят заедно.

Закрачи из стаята. Не можеше да чака. Беше прекалено развълнувана, прекалено нервна. Изтича до телефона и се обади в Сакстън Моубрей, откъдето обаче ѝ казаха, че Били и Лаура са на вечеря с танци някъде близо до Бат и ще се върнат много късно.

Ханичил знаеше, че има още само един човек, когото можеше да помоли за помощ. Най-добрият избор от всички. Опитният бизнесмен, който ще знае какво точно да се направи. Погледна часовника си. Беше почти полунощ. Вдигна телефонната слушалка, помисли минута и отново я остави. Не беше говорила с Алекс от деня, когато бяха обядвали заедно, а това беше преди месец. Беше късно, той можеше да е с някого. Но трябваше да го види. Ще вземе такси до Бъркли скуеър, после ще мине пеш край къщата му, за да види дали свети. Ако имаше запалени лампи, ще позвъни и ще попита портиера дали Алекс е сам.

Ако с него имаше някого, просто ще си тръгне и той никога няма да узнае, че е ходила там.

Знаеше, че е най-добре да изчака до утре. Но пък утре трябваше да каже на Андерсън решението си. Но също така знаеше, че това е само половината истина. Търсеше извинение, за да види отново Алекс. Усмихна се и се преоблече в красива рокля, вчеса старателно косата си и се парфюмира леко с „Шанел 5“.

Анжу беше в клуб „Флорида“ на Бъркли скуеър. Беше се измъкнала от танците в „Кларидж“ с Арчи Рейнълдс. Гледаше нетърпеливо Арчи, който беше неин съучастник в престъплението. Мислеше за това, колко непривлекателен е той с тези розови бузи, руса коса и кръгли сини очи. И колко отегчителен. Беше успяла да го убеди да я заведе в Сохо. „Чиро“ беше блестящо заведение, с добър дансинг. Оттам бяха отишли в Cafe de Paris, а после бяха дошли във „Флорида“, което беше грешка, защото заведението беше почти празно. Танцуваха само няколко възрастни двойки. Анжу мислеше, че идеята не е била толкова добра, колкото ѝ се беше струвала първоначално.

Замисли се за всички мъже, които беше срещнала. Колко лесно беше да ги подчинява всичките на чара си, да им обещава всичко с очи, да ги довежда до състояние на лудост, когато са готови да извършат дори престъпление заради нея. Но всички те бяха толкова досадни и предсказуеми. Анжу винаги беше предпочитала забранените неща независимо дали са хора, нощни клубове или секс. В нейната природа като че ли имаше нещо перверзно, нещо, което можеше да се наслаждава само на удоволствието от дълбоко потулените тайни.

Мислеше и за Алекс Скот, който ѝ се изплъзваше. Този мъж не ѝ излизаше от ума. Алекс Скот беше неуловим. Нито една жена не беше успяла да го хване, въпреки че, бог беше свидетел, мнозина се бяха опитали.

Анжу отново погледна младия Арчи, който се потеше на светлината на свещите. С всяка минута той ѝ изглеждаше все по-млад и по-непривлекателен. А тя мислеше за Алекс, който беше много по-опитен и много по-желан. И за това, какво огромно удоволствие ѝ доставят предизвикателствата, особено ако е примесена и малко опасност.

Неочаквано, Анжу се изправи.

— Довиждане, Арчи — каза тя и си тръгна, като го остави да гледа втренчено след нея, с ококорени от шока очи.

Анжу взе пелерината си от черно кадифе от гардероба, после отиде в дамската тоалетна. Излезе след десет минути с току-що поставено червило, напудрени страни и с аромата на любимия си парфюм.

Беше мъгливо и тя се загърна плътно в пелерината. Отказа предложението на портиера да ѝ извика такси и започна да се разхожда по Бъркли скуеър. Беше намислила нещо.

Алекс беше в кабинета си. Беше останал да работи до късно. Току-що беше взел душ и беше по халат, когато звънецът на входната врата иззвъня. Погледна, изненадан, часовника си. Беше след полунощ и слугите си бяха легнали отдавна. Въздъхна раздражено. Чудеше се кой ли може да е по това време на нощта. Прекоси фойето и отвори входната врата.

— Анжу! — възкликна той, наистина шокиран. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Бях във „Флорида“, точно срещу къщата ти — каза тя, като си придаде колкото се може по-отчаян вид. — Случи се нещо. Аз... Трябва да говоря с теб, Алекс. Ти си единственият човек, който може да ми помогне.

— Много е късно — каза той, но изглеждаше загрижен. — Трябва да се прибереш у дома, Анжу. Ще ти извикам такси. Ще поговорим утре сутринта.

— Не, не, това не може да чака. — Тя мина покрай него и влезе във фойето. Беше много красива с черната пелерина, върху която се разстиляше дългата ѝ червена коса, с тесните зелени очи, които не се отделяха от него. После тя бързо тръгна към кабинета му и стигна там, преди той да е успял да я спре.

Анжу огледа с любопитство спартанската стая, огромното бюро, рафтовете книги и хартии, удобния диван пред камината. На масата до дивана лежеше отворена книга. Имаше и отворено шише скоч и пълна до половината чаша.

— Значи това е бърлогата на лъва. Чудех се как ли изглежда — каза тя усмихната. Странно, но приличаше на котка, която току-що е изпила млякото. — Е? Няма ли да ми предложиш питие?

— Анжу, ситуацията е доста компрометираща. Веднага ще ти извикам такси. — Алекс вдигна телефонната слушалка. — Онова, за което искаш да поговорим, може да почака, сигурен съм.

— Не. — Тя отиде близо до него. — Моля те, Алекс. Само ме изслушай. — Постави длан на ръката му и погледна умолително в очите му. — Алекс, обичам те. О, знам, ще кажеш, че съм много глупава млада жена, но не мога да престана да мисля за теб. Стоях на разстояние от теб, защото мислех, че се интересуваш от Ханичил, но сега знам, че не е така.

— Анжу, за Бога! — възкликна той раздражено. — Нима си дошла тук по това време на нощта, за да направиш това смешно изявление за любов?! То просто не отговаря на истината. — Обърна се към телефона и набра номера на таксиметровата служба, която беше на ъгъла.

Тя каза тихо и нежно, застанала зад гърба му.

— Дойдох тук, за да ти докажа любовта си. Ще разбереш колко много те обичам, Алекс. — Той се обърна към нея, а пелерината ѝ се свлече на пода.

— Мили Боже! — каза той и остави слушалката с трясък. — Луда ли си?

— Не съм луда, Алекс, ти си луд. — Тя се усмихваше съблазнително. Обърна го с ръце.

Ханичил слезе от таксито на ъгъла на Бъркли скуеър и плати на шофьора. Сега, когато вече беше тук, не беше сигурна дали постъпва правилно. Беше много късно. Алекс най-вероятно си е легнал. Или пък се забавлява. Разходи се по улицата и намали крачка, когато приближи неговата къща. Сърцето ѝ подскочи, когато забеляза, че един прозорец на долния етаж свети. Сигурно беше в кабинета си и работеше, а това означаваше, че е сам. Каза си, че все пак има основателна причина да иска да говори с него. Изкачи стъпалата, но сърцето ѝ биеше бясно. Знаеше, че това се дължи на предстоящата среща с него.

Входната врата беше открената. Изненадана, тя почука и след минута влезе. Усети аромата на познат парфюм. Светлината идваше отляво, а и тази врата беше открената. Знаеше, че не бива, но я отвори и надникна вътре.

Шокирана, втренчи поглед в жената, която беше в прегръдките на Алекс. Така се беше увила около тялото му, че приличаха на едно цяло. Като се изключат сандалите с високи токчета, беше гола — такава, каквато майка я е родила.

Погледът на Алекс срещна разширените ѝ от ужас очи.

— Ханичил! — извика той отчаяно. — Мили Боже, Ханичил!

Изненадана, Анжу също се обърна да погледне.

— Mon Dieu! — каза тя и се усмихна победоносно, доволно. — Не е ли това самата мис Тексас?!

Ханичил се обърна и побягна. Чу Алекс да вика зад нея, но не се обърна. Изтича въвн от къщата, надолу по стъпалата, излезе на улицата, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. „Как е възможно — питаше се, — как е могъл, как е могъл...“

От другата страна на улицата беше клуб „Флорида“, откъдето излязоха няколко души, които весело разговаряха, смееха се и махаха на минаващите таксита. Хари Локууд каза на двамата мъже, с които беше, че предпочита да върви, и се сбогува с тях.

Ноцта беше много топла, макар и малко мъглива. Хари се чувстваше изключително добре, защото по-рано същата вечер беше спечелил хубавичката сума от пет хиляди лири от човек, за когото беше сигурен, че повече няма да може да нарече свой приятел, въпреки че беше спечелил честно. Беше беден, но все още джентълмен поне що се отнасяше до тези неща. Беше много добър в играта на покер и обичаше комара.

Докато вървеше през площада, Хари си каза, че ако някога извади истински късмет и се ожени за богата жена, ще може щастливо да прекара остатъка от дните си край игралните маси на Монте Карло, където всички ще забележат ръцете му, отрупани с диамантени пръстени. Някои хора ги смятаха за прекалено показни и безвкусни, но той на всяка цена ще демонстрира богатството си, след като толкова много години е бил беден. Почти усещаше тръпката да залагаш милиони само на една карта. Ето това, помисли си с копнеж, ще бъде истинско преживяване — преживяване, което си струва. Да рискуваш всичко, без да те интересува дали ще спечелиш, или ще загубиш. Да

играеш заради чистото удоволствие от играта, а не защото трябва да платиш проклетите сметки.

Вдигна глава, защото чу стъпки. Млада жена тичаше към него. Русата ѝ коса се развяваше, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя се препъна и той я хвана, за да не падне.

— Господи, Ханичил Маунтджой? — възкликна той, силно изненадан — Какво се е случило?

Побърза да махне на таксито, което точно тогава минаваше по улицата. Настани Ханичил в него, каза на шофьора просто да кръжи наоколо, докато му кажат къде ще отидат, и седна до нея.

— Сложи главата си на рамото ми, Ханичил — каза ѝ. — Щом трябва, поне се наплачи. А после ще ми разкажеш всичко, ако искаш.

Тя продължаваше да плаче, а той се питаше какво ли прави Ханичил Маунтджой сама на Бъркли скуеър посред нощ. Не знаеше отговора, но предполагаше, че ще е много интересен.

След малко Ханичил се поизправи. Той ѝ даде носната си кърпичка, тя избърса сълзите си и го погледна нещастно. Той си помисли, че тя изглежда ужасно — като че ли за нея вече няма бъдеще. Хари каза на шофьора да ги закара на ъгъла на „Лайънс“ и „Ковънтри“, а на Ханичил каза:

— Напудри си носа, мила. Ще ти дам лекарството панацея на англичаните — онова, което лекува всички болести. Чаша горещ чай.

Ханичил вече беше успяла да се справи със ситуацията. Той я заведе до тиха маса в ъгъла, поръча чай и бисквити. Каза ѝ, че няма нужда да бърза, че може да му каже какво не е наред, когато пожелае. После зачака умът ѝ да се върне, защото му се струваше, че е доста замаяна.

Чаят беше точно онова, от което тя имаше нужда. Тя отпиваше бавно, като че ли предпазливо, руменината постепенно се върна на бузите ѝ и тя вече нямаше вид на момиче, което всеки момент ще припадне. Той задъвка една от бисквитите и каза, явно с желанието да завърже разговор:

— Когато бях ученик, мама ме водеше тук през ваканциите. Като специална награда. Оттогава обичам тези бисквити.

Ханичил нищо не отговори. Тя просто го гледаше как си налива още чай и как си взема още една бисквита.

— Е, това място не е точно такава, където да заведеш едно момиче. Но при тези обстоятелства си помислих, че...

— Много си мил, Хари — каза тя импулсивно. — Не знам какво щях да правя без теб.

— Е, тогава наистина се радвам, че се оказах на пътя ти — каза той галантно. Поколеба се, докато я гледаше. Ханичил не беше неговият тип. Беше прекалено искрена, наивна. Предпочиташе позагадъчните жени. Всъщност добави той с усмивка, харесваше жените, които са секси. Като братовчедка й Анжу. Тя беше истинска жена. — Още чай? — Той напълни повторно чашата й, извика сервитьора и поръча още бисквити. И погледна Ханичил с очакване в очите. — И така? Ще ми разкажеш ли какво се случи?

Ханичил го погледна малко подозрително.

— Мога ли да ти имам доверие? — попита тя треперливо. Гласът й не приличаше на нейния.

Хари изпита облекчение, че тя най-после проговори. Вече си мислеше, че ще седят така цяла нощ, а това щеше да му създаде проблеми с лорд Маунтджой. Старецът дори можеше да я лиши от наследство, ако откриеше, че е била с него посред нощ.

— Ханичил — каза той и погледна прямо в очите й, подут от плача. — От всичките мъже в Лондон аз съм единственият, на когото можеш да имаш доверие. Нямах представа — добави той с усмивка — колко много жени са ми доверявали най-съкровени си тайни. Не съм издал нито една. — Не й каза обаче, че признанията са ставали обикновено в леглото и че част от успеха му с жените се дължи на неговата дискретност. И че беше дискретен по простата причина, че ако не беше, нямаше да бъде поканен в нито една вила по Средиземноморието и на нито едно парти в провинцията. — Хайде, мила — каза той нежно, — защо не започнеш от самото начало и да ми разкажеш всичко. И ще видим какво може да се направи.

Ханичил отпи от чая си, пое си дълбоко дъх и му разказа за нефта, който бяха открили в ранчото й, и за това, колко богата ще бъде. Хари я гледаше с уважение, съвсем ново за него. Тя щеше да бъде милионерка и без парите на стария лорд Маунтджой. От думите й можеше да се съди, че ще стане дори по-богата от лорда. И изведнъж Ханичил стана много по-привлекателна за него. Каза му, че няма доверие на Андерсън и че имала нужда от съвета на Алекс Скот. И че

отишла да го види, за да го попита за мнението му. Хари повдигна скептично едната си вежда.

— Господи, мила Ханичил, не е ли много късно за посещение при мъж? — Той поклати неодобрително глава.

Тя се изчерви от срам.

— Сега ми се иска да не бях ходила — прошепна тя. — Само да не бях ходила...

Хари придоби разтревожен вид.

— Нищо не се е случило, нали? Искам да кажа, Алекс не се е възползвал от теб... или нещо такова? Нали?

Тя поклати нещастно глава.

— Той беше с...

Хари се наведе през масата по-близо към нея, за да долови прошепнатото име. Мислеше си, че това може да се окаже полезно по-късно, кой знае. Но беше наистина изненадан, когато тя каза тихо и измъчено:

— Той беше с Анжу.

Хари си спомни своето малко преживяване с Анжу. Тя беше малко seksi котенце и той вече познаваше игрите ѝ. Знаеше, че Анжу е легнала с него, защото е била много отегчена, защото ѝ се беше удаля възможност и тя се беше възползвала. Освен това той правилно беше доловил, че двамата си приличат — и двамата живееха заради радостта и възбудата. Той ѝ се възхищаваше, но тя го презираше, защото е беден. Беше ѝ се обадил няколко пъти след това, защото от ума му не излизаха парите на Маунтджой, но Анжу беше прекалено умна, за да се хване. Не беше отговорила на обажданията му и той беше разбрал какво означава това. Тя преследваше големите риби — по-висока титла и повече пари от тези, които предлагаше той. Но ето, че Ханичил се беше изпречила на пътя му, и той може би щеше наистина да прекарва дните си в Монте Карло и пръстите му щяха да са обсипани с пръстени.

— Не искам да виждам Алекс никога вече — каза Ханичил, а гласът ѝ трепереше — И не мога да застана лице в лице с Анжу утре сутринта. О, Хари, какво да правя? — Тя го погледна умолително.

Имаше две неща, по които Хари беше експерт — комарът и жените. Замисли се за нефтените кладенци, които щяха да бъдат разкрити в ранчото Маунтджой. Знаеше, че ако изиграе умно картите

си, парите могат да бъдат негови. Ханичил беше слаба и уязвима. Знаеше как да я изиграе. Беше нежен, очарователен — рицарят в бляскави доспехи. Винаги готов да помогне на дамата в беда.

— Ще направя всичко, което мога, за да ти помогна — каза той и беше искрен. — Мисля, че дори знам как. Имам приятел в Ню Йорк. Той е адвокат и има важна клиентела. Офисът му е на Парк Авеню. Наистина е много уважаван. Не е човек, който преследва собствени облаги — като Андерсън. Жак Ламон ще те посъветва най-добре. Предполагам, че в момента той е в Париж. — Погледна часовника си. — Два часът е. Можем да хванем ферибота в седем и да бъдем при него в късния следобед. — Ханичил втренчи поглед в него полуизненадана, полуразтревожена. Тогава той изигра коза си. — И, което е най-доброто нещо, така ще можеш да се махнеш от тук. Няма да ти се наложи да се срещаш нито с Алекс, нито с Анжу.

Видя как съмненията ѝ бяха изместени от облекчението. После тя каза разтревожено:

— Но аз нямам никакви пари.

Хари благодари на Бога за петте хиляди, които беше спечелил и за които знаеше, че сутринта ще бъдат в банковата му сметка. Каза:

— Надявам се, че ще ме удостоиш с привилегията да се погрижа за всичко.

Тя отново придоби разтревожен вид, затова той ѝ се усмихна мило и искрено.

— Не се тревожи, мила — каза ѝ. — Ще наема етап в два различни хотела, а и ти ще се върнеш на другата сутрин, ако искаш. За разлика от твоя приятел Алекс, аз не искам да компрометирам жените.

Тя го погледна доверчиво.

— Как въобще ще ти се отблагодаря за това, че ме спаси? — Хари си помисли, че се сеща поне за дузина начина. — Ти си истински приятел — каза тя с благодарност. — Никога няма да го забравя.

— Опаковай си бързо нещата и — край на проблемите ти — обеща ѝ той.

Знаеше прекрасно как да играе играта, кога да бъде нежен, кога да се опита да я очарова с мъжкия си чар. Беше добър актьор, а тази роля беше играл през целия си живот. Беше готов да се обзаложи, че Ханичил Маунтджой ще стане лейди Локууд още преди да се е усетила.

Лорд Маунтджой не беше доволен, когато слезе от нощния експрес Единбург — Лондон, два дни по-късно, и чу вестникопродавците да крещят името му. Погледна заглавията: „ЕДНА ОТ НАСЛЕДНИЦИТЕ МАУНТДЖОЙ ИЗБЯГАЛА С ГОДЕНИКА СИ В ПАРИЖ“ и пребледня. Седна в ролса и прочете, че Ханичил е избягала с известния комарджия и женкар Хари Локууд. И, за първи път от смъртта на съпругата си, му се доплака.

— Защо? — питаше се с тъга отново и отново. — Защо го е направила?

Зададе на Анжу и Лаура същия въпрос, когато се прибра в къщата Маунтджой, и веднага ги извика в библиотеката.

— Кажете ми какво се е случило — нареди им. — Нямахме ме само няколко дни. Всичко ми изглеждаше прекрасно, а ето, че Ханичил е избягала с този негодник Локууд. Защо, питам ви?

— Тя го е пазила в тайна от мен — побърза да каже Анжу. — Предполагам, че се е влюбила.

Лаура я изгледа скептично.

— Аз знам в кого е влюбена тя. И ти го знаеш, Анжу. И това със сигурност не е Хари.

— Кой тогава? — запита лорд Маунтджой. Чудеше се как е възможно под покрива му да се плетат толкова интриги, а той нищо да не знае.

— Тя беше влюбена в Алекс Скот — каза Лаура. — Разбира се, знаеше, че от това нищо няма да излезе. И мисля, че дори вече не се виждаше с него. — Втренчи поглед в Анжу. — Ти вероятно знаеш повече от мен.

Анжу отново каза доста прибързано:

— Единственото, което знам, е, че разговарях с нея, преди да отида на танци в „Кларидж“ в четвъртък вечерта. Тя беше настинала и не искаше да дойде. Прибрах се у дома късно и спях до късно на следващата сутрин. Дори не съм я виждала след това и нямам ни най-малка представа, защо е избягала с Хари.

Избягваше погледа на Лаура. Знаеше, че Лаура подозира, че е замесена по някакъв начин. Тя обаче нямаше никакво намерение да разказва на когото и да било какво се е случило. Помисли си,

настроена отмъстително, че щом Ханичил е толкова глупава да избяга с Хари, значи си го заслужава.

Маунтджой гледаше тъжно телеграмата, която му съобщаваше за тяхната женитба. Въздъхна дълбоко, защото отново се замисли за лошата репутация на Хари като комарджия. Каза си, че никога няма да успее да разбере жените. От всички момичета, Ханичил беше последната, от която очакваше такава безотговорност. Можеше само да се надява, че Хари няма да разбие сърцето ѝ. Защо, о, защо, запита се отново с огромна мъка, защо го е направила?

ГЛАВА 32

Три месеца по-късно, в тяхната голяма къща в Манхатън, Ханичил си задаваше абсолютно същия въпрос. Беше девет часът, а съботната вечер беше необичайно гореща. Ханичил беше в тяхната спалня, където пиеше кафе и гледаше през прозореца към раззеленилия се Сентръл парк. Не можеше да понася гледката, която представляваше празното легло. Чаршафите бяха грижливо опънати, по възглавниците нямаше вдлъбнатини. Всичко беше точно така, както го беше оставила камериерката, защото предишната вечер Хари не се беше прибрал у дома си. Никой не беше спал в леглото.

Ханичил се питаше какво не беше наред, какво се беше объркало? Отначало Хари беше чудесен, направо прекрасен. Беше я завел в Париж и я беше настанил в „Бристол“. Той самият беше наел апартамент в „Риц“. Адвокатът, Жак Ламон, се беше срещнал с тях същата вечер. Бяха изпили по едно питие и вечеряха във „L'efour“, където бяха обсъдили и работите на ранчото Маунтджой. Жак се беше съгласил да се грижи за интересите ѝ, и ѝ беше казал да не се тревожи, защото той ще се погрижи този път никой да не я мами.

След това тя и Хари се бяха разхождали, хванати за ръце, по брега на Сена и се бяха удивлявали от красотата на града. Том я изненада много с признанието, че е влюбен в нея, което беше доста неочаквано. Каза, че се влюбил от пръв поглед — още на бала в къщата Маунтджой, даден в тяхна чест. До този момент мислел, че няма никакви шансове.

— Вие бяхте момичетата на Маунтджой — каза той тъжно. — Бъдещите наследнички. Знаех, че старият Маунтджой ще иска поне дукове за вас и даже принцове. Сигурен съм само, че такива не бяха останали. Какъв шанс имах с тази ниска титла и без пари? И още нямам много пари, въпреки че работя упорито. — Постави длани на раменете на Ханичил и погледна дълбоко в очите ѝ. — Знам, че не бива да казвам това, Ханичил, но съм луд по теб. Поне се държах като джентълмен, което е много повече от онова, което може да се каже за Алекс. — Постави пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към

своето. — Забрави го, мила и се омъжи за мен. — Гласът му беше станал дрезгав от стаените чувства. — Обещавам: ще се грижа за теб и ще те обичам. Винаги.

Ханичил се замисли за Алекс и отново изпита силната болка, която приличаше на удар с нож. Реши, че Хари може и да не е така богат като Алекс, но пък е по-добър човек. С него тя ще бъде в безопасност. И не можеше да спре да се надява, че когато Алекс узнае за брака ѝ, това ще му причини болка.

— Ще се омъжа за теб — каза тя на Хари.

На лицето му се изписа силно задоволство. Затвори очи. Едва можеше да повярва на успеха си. Ханичил се усмихна, развълнувана от силните му чувства и от очевидната му загриженост за нея. Каза си, че Алекс никога не беше я обичал така. Алекс я беше държал на разстояние, защото в същото време се беше срещал тайно с Анжу. Беше наранена и нуждата да си отмъсти изгаряше сърцето ѝ. Така че, както каза Хари, *защо да чакаме? Да се оженим веднага?* Тя се съгласи.

Хари уреди всичко. Нае апартамент на един от френските лайнери, който щеше да отплава от Шербург за Ню Йорк същата вечер. Разведе я из магазините на rue de la Paix и ѝ купи красива рокля от кремав шифон, както и шапка в същия цвят, украсена с изкуствени копринени рози. Заведе я в Chaumet и ѝ купи златен годежен пръстен, на който от вътрешната страна гравираха имената им и датата. Обеща, че ще ѝ купи диамантен пръстен „голям колкото любовта ми“, но по-късно.

Същата вечер, докато лайнерът плаваше във водите на Атлантическия океан край Британия, Ханичил стана лейди Локууд. Започна да носи косата си прибрана на висок кок, за да изглежда по-възрастна, а шапката с широката периферия скриваше сълзите в очите ѝ, докато капитанът им даваше благословията си. Вече ѝ се искаше да не беше прибързвала, но беше прекалено късно и връщане назад нямаше.

Тяхната първа брачна нощ не беше изпълнена с емоционални преживявания, както си я беше представяла тя. Но пък тя си я беше представяла с Алекс, не с Хари. Хари тактично излезе да изпуши една цигара на палубата, докато тя се приготви. Тя среса грижливо косата си и облече нощницата от розова коприна, избрана от леля Софи за

нея, както ѝ се струваше, преди цяла вечност. Тя беше скромна, с достатъчно висока яка и доста скъпа, така че, беше казала леля Софи, тя не бива да се срамува от камериерките в големите провинциални имения, които ще разопаковат багажа ѝ.

— Никога не купувай прекалено красиво бельо — беше я предупредила леля Софи. — Защото слугите ще го забележат, а те винаги клюкарстват по адрес на гостите.

Ханичил се огледа в голямото огледало на тоалетката с широко отворени от страх очи. Искаше ѝ се да е където и да е другаде, но не тук, когато Хари почука на вратата. Той я изгледа с възхищение в очите.

— Наистина си много красива — каза ѝ. Постави ръце на раменете ѝ и се усмихна на отражението ѝ в огледалото. — Казах ли ти и тази вечер, мисис Локууд, колко много те обичам? — попита я.

Заля я вълна облекчение. Каза си, че всичко ще бъде наред. Все пак.

— Лягай в леглото, мила — каза той и отиде в стаята, определена за преобличане. — Ще бъда при теб след минутка.

Тя легна и зачака. Чуваше го как пее последната модерна песничка под душа. Той влезе в стаята след няколко минути, облечен в скъпа пижама от синя коприна, и тя се запита дали майка му не му е казвала същите думи, които леля Софи беше казала на нея. Както и да е, ето ги там — двама души в скъпи пижами, двама непознати в едно и също легло.

Хари я целуна, загаси лампата и каза:

— Мила, не мога да чакам повече, нямам търпение.

И я целуна още няколко пъти в мрака. Започна да милва гърдите ѝ, да я целува по врата, по раменете. Тя чакаше да се случи онова велико нещо, което предизвикват любовта и страстта, но знаеше, че тези две неща липсват и на двамата. Хари беше нежен. Тя изпита силна болка, когато той най-после проникна в нея, и затаи дъх, за да не извика. Това беше най-силното чувство, което изпита. Дълго след като Хари я беше целунал за лека нощ и се беше свил в своята половина на леглото и беше заспал, тя лежеше с отворени очи и се взираше в мрака. Мислеше за Алекс и за това, каква ужасна грешка беше направила. Трябваше да си напомни, че Хари беше нейният рицар в бляскави доспехи, който я беше спасил. Хари я обичаше и заслужаваше най-

доброто. Бракът беше нещо, което беше завинаги, а тя се беше заклела да му е добра съпруга.

Ето защо, след няколко дни, в приличния на палат офис на Жак Ламон, тя дори не се замисли, когато прехвърли половината си състояние на съпруга си.

Веднага след подписването на документа Хари отиде да пазарува. И първото нещо, което купи, беше за нея — диамант, „голям колкото любовта му“, както беше обещал. Петнайсет карата, безупречен, инкрустиран в платина. Тя ахна, малко нервно, като видя цената, но той каза:

— За Бога, мила, та ние сме богати! Нека поне се наслаждаваме на това.

Телефонира на шивачите си на Савил Роу и си поръча няколко костюма и три фрака. После си поръча ръчно правени обувки от „Лоб“ и две дузини ръчно ушити ризи от Charvet в Париж. После обиколи магазините на Ню Йорк. Купи си бели вечерни сака от Палм Бийч, където искаше да я заведе, още ризи и вратовръзки — всичко, което привличаше погледа му. Включително и диамантени игли и копчета за риза, които караха единствената перла, която беше купил като изненада за нея, да изглежда незначителна. Не знаеше, че Хари обича да се гизди като паун.

Той се оплака, че тя изглежда развлечена, и я изпрати в парижкия салон на Бергдорф Гудман да си купи изцяло нов гардероб от скъпи дрехи. „*Все пак* — каза си тя, когато безчетните пакети пристигнаха в апартамента им в «Плаца», — *трябва да изглеждам така, както повелява новото ми обществено положение. Та нали сега съм лейди Локууд!*“ Но новите неща не й доставиха голямо удоволствие. Мислеше с копнеж за обиколките на магазините, които правеха с леля Софи, и с тъга реши, че би дала всичко да може да върне времето назад.

По-късно Хари телефонира на лорд Маунтджой и се извини за скандалното си поведение. Извини се и за бягството на неговата племенница.

— Мога да кажа само, сър — каза той колкото се може по-искрено, — че обичам Ханичил и че тя искаше да се омъжи за мен толкова, колкото и аз — да се оженя за нея.

Маунтджой се съмняваше в това, но неохотно им пожела щастие. Каза на Хари да се грижи за Ханичил и го помоли да му даде да разговаря с племенницата си. Не запита Ханичил защо го беше направила. Каза само, че предполага, че е имала добри причини и че сега, след като бракът вече е факт, той се надява, че тя ще е щастлива и няма да посрами името Маунтджой. Не каза „завинаги“, но на Ханичил се струваше, че е чула думата. После лордът каза нещо, с което я изненада:

— Липсваш ми, Ханичил. На всички ни липсваш. — Тя имаше чувството, че той иска да ѝ каже, че я обича. Той обаче остави слушалката, преди тя да е успяла да му каже, че и тя го обича и че на нея ѝ липсват той, Лаура и дори онзи стар дракон леля Софи. Че ѝ липсват повече от всички на света, с изключение на Алекс, който непрекъснато беше и в мечтите ѝ, и в сънищата ѝ.

След това Хари беше настоял да си купят скъпа къща и бяха похарчили цяло състояние, докато направят ремонта. Хари просто не можеше да престане да пръска пари. Беше като дете в сладкарски магазин, в джоба, на което дрънкат монети, които се увеличават всеки път, когато то похарчи някоя паричка. Парите му се струваха бездънни като нефтените кладенци, от които идваха. Той започна отново да играе на комар.

И ето, сега Ханичил стоеше в спалнята и го чакаше да се прибере у дома, за да ѝ каже къде е бил цяла нощ. Премисли отново всичко, което се беше случило снощи, опитвайки се да си спомни какво се беше объркало. Бяха излезли за вечеря и ресторантът беше почти празен — нещо, което Хари мразеше, защото винаги искаше да е в центъра на събитията. Казваше, че иска да вижда хора и те да го виждат, и беше попитал какво нередно има в това.

— Всички, които имат мозък в главата и някакви пари, са извън града за уикенда — оплака се той. — Те са или в провинциалните си имения, или край морето. — И тогава му хрумна идея. — Точно от това имаме нужда, Ханичил. От имение в провинцията. Може би в Нюпорт — добави. — Чувам, че там ходели само хора от първа ръка и че плаването било чудесно нещо. Можем да си купим лодка или дори яхта. — Погледна я. На лицето му беше изписано нещо, което не беше точно усмивка, и каза: — Разбира се, имението трябва да има

прилични размери. Както и яхтата, която трябва да е по-голяма от тази на Алекс Скот.

Ханичил сведе поглед към първокласната храна в чинията си и се запита защо така изведнъж загуби апетит.

— Защо трябва винаги да споменаваш името му? — запита тя.

Той си взе парче от печената патица и каза:

— Може би защото често се питам какви всъщност са били отношенията на моята съпруга с него. — Задъвка месото, като се наслаждаваше едновременно на неговия вкус и на нейното измъчено изражение.

— Не отново, Хари, моля те — каза тихо тя.

— Защо не? — Той си взе още едно парче от патицата. — Всеки мъж има право да знае истината за съпругата си. — Погледна я присмехулно. — Питам се, Ханичил, дали всъщност истината е точно онова, което ми каза онази вечер. Когато излезе объркана от къщата на Алекс Скот, препъна се и буквално падна в ръцете ми.

У нея се надигна силен гняв.

— Да сменим темата — каза остро, докато келнерът наливаше още вино в неговата празна чаша. Тя едва беше отпила от своята. — Не мисля, че е необходимо да си купим провинциално имение, особено в Нюпорт. На мен просто не ми е там мястото.

Той я изгледа замислено от горе до долу.

— Права си. Но аз ще си купя, Ханичил. А ти просто ще трябва да се примириш с това, че няма да се чувстваш добре сред обществото на Нюпорт, въпреки че ние ще бъдем толкова богати колкото тях, ако не и по-богати.

— Не забравяш ли, Хари, че аз съм тази, която е богатата?

Не добави „а не ти“, но той разбра значението на думите ѝ. Остави вилицата и ножа си внимателно до чинията. И каза студено:

— Може би трябва отново да прочетеш документите, които подписа в офиса на Жак Ламон, но този път по-внимателно, мила. Сигурно ти е избягало от ума, че подписахме брачен договор — петдесет на петдесет. Ти притежаваш петдесет процента от мен, а аз притежавам петдесет процента от теб. За цял живот. Така че, виждаш ли, мила, и двамата сме богати.

После извика келнера и го попита каква е неговата сметка, хвърли парите на масата и излезе. Ханичил, пламнала от срам и

смущение, взе такси и се върна в къщата на Бикмън Плейс, която бяха купили по настояване на Хари още през първата седмица от пребиваването си в Ню Йорк. Тя имаше двайсет стаи и, според Ханичил, беше прекалено голяма за тях двамата, но Хари беше казал, че му е писнало да живее в апартамента им в „Плаца“, че бил мъж и като такъв имал нужда от повече пространство. Беше извикал много известен вътрешен дизайнер и му беше дал точно един месец да направи вътрешното обзавеждане, като му обеща голяма премия, ако свърши навреме, и удръжки, ако го пресрочи. Дизайнерът ги беше снабдил със смесица от скъпи антики и ултрамодерни бели килими и дивани, както и със скъпи картини и не дотам изискани такива. Той беше получи обещаната награда, а Хари беше доволен. Ханичил обаче мислеше, че скъпата къща е студена и бездушна. В нея нямаше нито едно нещо, избрано от самата нея, дори цветът на стените в тяхната спалня — черно-бели с червени отънъци. Килимът беше черен, завесите и кувертюрата на леглото бяха от скъпа тежка бяла коприна, а единственото украшение беше огромната червена ваза от венецианско стъкло, пълна с бели лилии, чийто аромат тя беше започнала да мрази. Според нея тази стая щеше да отговаря напълно на вкусовете на Роузи, която би била много щастлива тук.

Хари не си беше у дома, когато тя се върна от ресторанта. Тя взе душ и облече робата си, седна в спалнята и зачака. Питаше се как е възможно човек да се промени толкова много за толкова кратко време. Той беше толкова мил в началото. А сега прекарваше навън повечето от сутрините. Но това беше единственият път, когато отсъства и цяла нощ.

Ханичил взе писмото от Том, което беше пристигнало със сутрешната поща, и отново го прочете. Беше повишила Том в мениджър на нефтеното поле, но той пишеше, че е по-добре да отиде и да види със собствените си очи как вървят нещата. Че тя нямало да повярва на очите си, като види какви промени са настъпили. Че той се надявал, че тя била щастлива в Ню Йорк със съпруга си и че той и Ализа много биха искали да се запознаят с него.

Хари се върна след час. Сакото му беше омачкано, беше загубил някъде вратовръзката си и много се нуждаеше от бръснене. Хвърли сакото си на леглото. Гледаше я, без да проговаря. Прокара длани през русата си коса и се прозина.

— Хари? — каза тя, застанала до прозореца, откъдето го гледаше, без да направи дори крачка към него. Той я погледна с крайчеца на очите си и Ханичил прехапа устни, за да не избухне. Та нали Хари беше този, който се беше държал невъзможно снощи и я беше унижил с излизането си от ресторанта. Хари беше отсъствал цялата нощ и кой знае какво беше правил. Предполагаше, че е залагал на комар нейните пари. А очакваше от нея да играе ролята на добрата съпруга и да се извини за нещо, което не е направила. Грешката беше нейна, каза си тя, внезапно почувствала умора. Трябваше да настоява за годеж, преди да предприеме решителната крачка. Трябваше да се ръководи от разума, а не от нараненото си сърце. А сега трябваше да положи усилия и да заглади нещата, доколкото може.

— Съжалявам, Хари. Не помня какво съм казала, но искрено съжалявам, ако съм те наранила.

Хари съблече ризата си и я хвърли на леглото до сакото. Обърна се и я изгледа изненадан. Очакваше тирада обвинения. Сви рамене.

— О, добре — каза, изпитал облекчение, че кавга няма да има. Защото, след току-що изминалата нощ, просто нямаше енергия за борба с Ханичил. — Предполагам, че и двамата изгубихме за малко контрол над нервите си.

Той влезе в банята и затвори вратата. Ханичил чу шума от течаща вода, чу го и да пее под душа. Не беше сигурна дали е приел извинението ѝ, дали трябваше да приеме неговите думи като извинение, но изпитваше облекчение, че нещата се бяха нормализирали толкова лесно. Вдигна сакото и ризата му от леглото с намерението да ги закачи в гардероба. Усети парфюма, който се беше задържал по реверите на сакото му. Не беше нейният. Постави ризата в коша за пране, а сакото — най-отгоре на купа дрехи, които трябваше да бъдат занесени на химическо чистене. Захапа треперещата си долна устна, за да не заплаче, преоблече се набързо и се върна в спалнята, където го зачака да излезе от банята. Досети се, че Хари е бил с друга жена, и не знаеше какво да предприеме. Никой не ѝ беше давал съвети какво да прави в подобна ситуация, никой не беше я предупреждавал да не допуска това, нямаше представа как да се справи със съгрешилия съпруг. Замисли се за всички онези други нощи, когато Хари се беше прибирал много късно. „Играх карти с приятел“, казваше той, но тя винаги се питаше дали това е вярно. Съмняваше се. Беше омъжена

само от три месеца, а ето, че съпругът ѝ вече ѝ изневеряваше. Отчаяно се питаше къде е сбъркала, къде непрекъснато греши.

След петнайсет минути Хари се върна в спалнята. Беше безупречно облечен — в сив костюм, с коса, все още мокра от банята. Изглеждаше спретнат и невинен като четиринайсетгодишен ученик. Ханичил каза:

— Хари, струва ми се, че трябва да се махнем от тук за известно време.

Изненадан, той втренчи поглед в нея.

— Идеята ми изглежда разумна — каза предпазливо.

— Бих искала да отида до Тексас. Ние все още не сме виждали нефтените си кладенци и освен това искам да ти покажа дома си и да те представя на Том и Ализа.

Хари знаеше всичко за Том и Ализа. Тя непрекъснато му говореше за тях, за това, какви прекрасни хора били, затова накрая той ѝ каза, че е сантиментална глупачка и че вече е слушал достатъчно. Но беше вярно, че не е виждал какво става на нефтеното поле. Време беше за кратка визита — колкото да им покаже кой е шефът и да се увери, че няма да го забравят.

Хари никога не чакаше, когато нещо му хрумнеше. Беше нетърпелив по природа. Погледна часовника си и каза:

— Тръгваме днес.

Ханичил скочи на крака. Имаше доволен вид — като че ли току-що е получила скъп подарък.

— Наистина ли? Днес? — повтори тя развълнувана — Трябва да разберем какво е разписанието на влаковете...

— Забрави за влаковете — каза той, вдигна телефонната слушалка и набра някакъв номер. — Ще наема самолет. Така ще стигнем два пъти по-бързо.

Ханичил започна да се приготвя. Изпрати на Ализа телеграма, с която им съобщаваше за предстоящото им пристигане и ѝ казваше, че няма търпение да я види. След два часа вече бяха във въздуха. Но се оказа, че с влак щяха, може би, да стигнат по-бързо, защото попаднаха в буря над Каролина и трябваше да кацнат на малко летище някъде наскоро в пустота.

Хари закрачи из малката контролна кула като тигър в клетка. Пушеше цигара след цигара и непрекъснато прокарваше длан през

разбърканата си коса — жест, който му беше привичен и който означаваше — Ханичил вече го беше разбрала, — че е много ядосан. Часовете минаваха, бурята премина, те отново излетяха. Летяха ниско над крайбрежието, а после се отправиха към Тексас.

Кадилакът с шофьор, нает от Хари, ги чакаше на малкото летище в Сан Антонио. Докато караха по така добре познатата ѝ магистрала към Китсвил, Ханичил развълнувано говореше на Хари за това, как прекарвала съботните следобеди в киното „Рокси“ и как мечтаела за по-различен живот. Показа му оградата, която бележеше границата на техните земи, а после видя на хоризонта стоманените кули, забили върхове в небето. И разбра, че също като нея, ранчото Маунтджой вече никога няма да бъде такова, каквото го беше оставила.

Голямата кола подскачаше по браздите също като стария додж на Роузи. Фишър се втурна към тях, за да ги поздрави. Лаеше бясно докато тя не се покаже през прозорчето и не каза:

— Хей, Фишър, помниш ли ме?

Тогава той седна край пътя с глава, вдигната нависоко и обърната на една страна, с наострени уши, като че ли се питаше дали наистина е чул вярно.

Ализа беше на верандата. Чакаше ги. Тя протегна ръце и Ханичил се отпусна в прегръдките ѝ.

— О, Ализа! — почти проплака тя.

След малко Ализа я отдалечи от себе си и дълго — дълго я гледа.

— Ти отиде и най-после го направи — каза тя, изпълнена с учудване.

Ханичил доби разтревожен вид, защото се страхуваше, че много се е променила.

— Какво съм направила?

— Най-после си пораснала и си добила прекрасния външен вид и излъчването на татко си. Нали ти казах, че така ще стане? — каза Ализа с усмивка.

Ханичил се засмя. После си спомни Хари, който чакаше зад нея. Погледна Ализа със страх, защото Ализа я познаваше по-добре, отколкото самата тя се познаваше. И винаги усещаше, когато нещо не беше наред.

— Ализа, това е съпругът ми.

Ализа протегна ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, Хари. Добре дошли в ранчото Маунтджой.

Хари стисна ръката ѝ, но имаше отчужден израз. Гледаше втренчено порутената дървена къща, покрита с прах. Ханичил също гледаше къщата — тя изглеждаше точно такава, каквато я помнеше. Старият люлеещ се стол, на който Роузи обикновено седеше, кисело пушеше цигара след цигара и се взираше в пространството, все още беше на верандата и Ханичил си помисли колко тъжно беше, че майка ѝ не беше доживяла годините на изобилие. И колко ужасно беше това, че Джек Дилейни така и не беше осъден като неин убиец.

Влязоха вътре и устните на Хари се свиха презрително, като видя бедно обзаведената всекидневна стая, старите мебели, които имаха безброй белези от подмятането на торнадото и с които Роузи толкова се гордееше някога. А когато видя старата черна готварска печка, върху която Ализа приготвяше специална вечеря по случай посрещането му, презрението му нямаше граници.

Хари внесе куфарите в спалнята и каза на Ханичил, като да не ѝ вярваше:

— Тук ли си живяла?

— През целия си живот — отговори тя протичко. — Родена съм в тази спалня. И вероятно никога нямаше да напусна това място, ако лорд Маунтджой не беше помолил Едгар Смолбоун да ме открие. Щях да си стоя тук и да работя в ранчото. Или щях да наглеждам производството на нефт през останалата част от живота си.

— Значи трябва да благодариш на провидението, че старият Маунтджой те е потърсил — каза той студено. — За Бога, Ханичил, не може да очакваш да останем в тази дупка.

Тя ядосано вирна брадичка.

— Независимо дали ти харесва, или не, това е моят дом — каза тя тихо, за да не чуе Ализа. — И, да, очаквам от теб да останеш тук. И докато сме тук, мога ли да ти напомня, че моят дом и моята земя плащат за луксозната ти къща в Манхатън, както и апартамента на Савил Роу, както и диамантените ти пръстени. И така, докато си тук, очаквам от теб да се държиш като добрия съпруг, дори да не си такъв.

Хари хвърли куфарите върху леглото и каза гневно:

— Не съм човек, който излага кирливите си ризи на показ, но те предупреждавам, че ще остана тук само една нощ. Това е. — Съблече

сакото си и се огледа из стаята с очите на човек, свикнал с апартаментите на „Риц“. — Къде е банята?

Тя го поведе по коридора и му я показа. Беше малка и безупречно чиста, въпреки че плочките бяха стари и напукани. Той изсумтя презрително и бузите на Ханичил пламнаха от гняв. Тя затвори вратата след него и отиде да намери Ализа, която беше край готварската печка. Приготвяше пържено пиле за вечеря. Любимото ястие на Ханичил.

— Съпругът ти изглежда мил човек — каза тя и я погледна замислено. — И е много красив — добави.

Ханичил стоеше със скръстени ръце, гледаше как олиото ври, как Ализа поставя пилето в него, вдъхна познатия аромат и устата ѝ се напълни със слюнка. — Нещата се промениха малко, откакто ти замина — продължи Ализа. — Из цялото място има нефтени кули, дори в най-северната част, зад десетте акра пасище. Наистина се радвам, че не намериха нефт близо до къщата, защото по цял ден и по цяла нощ щяхме да слушаме шума. А и кулите никак не са красиви, да, никак не са красиви.

— Но благодарение на тях сме богати — каза Ханичил, потопи пръст в шоколадовия крем на тортата и го облиза.

— Може и да сме богати, но маниерите ти не са се подобрили — каза Ализа и я удари с дървената лъжица по ръката. — Мислех, че вече си пораснала. Че си станала по-изискана. Като Джинджър Роджърс, от която толкова много се възхищаваш.

Ханичил се усмихна замечтано.

— Понякога, Ализа, си мисля, че никога няма да бъда така изискана като Джинджър Роджърс. Не съм се променила. Под новите и красиви рокли се крие старото сърце.

— Но на мен ми се струва, че си се променила — каза Ализа, като се обърна да я погледне. — Струва ми се, че си загубила розовите си мечти и че си се сгромолясала на земята с гръм и трясък. Така ли се отразява животът в богатата къща на момичетата? Отнема им илюзиите?

— Понякога, предполагам — призна Ханичил, изпълнена с тъга.

— Ханичил! — На прага стоеше Том. Усмивката на лицето му беше толкова широка, че почти го разделяше на две. Обгърна я с ръце. — О, Ханичил, нямаш представа, колко е добре това, че отново те виждам.

Тя зарови глава в рамото му. Беше доволна, щастлива. Знаеше, че най-после си е у дома.

В стаята влезе Хари. Застана със скръстени ръце и замислено ги загледа.

— А, ето го и съпруга ти — каза Том. — Сигурно търси теб.

Ханичил забеляза леденото изражение по лицето на Хари. Том прекоси стаята и хвана ръката му, която Хари неохотно остави в неговата. Разтърси я нагоре-надолу и каза:

— Радвам се да се запозная с теб, Хари.

— Как сте? — каза Хари надменно. Всичко у него напомни на Ханичил училището и майките, които бяха такива сноби. Изведнъж и се прииска да го удари силно заради проявената към семейството ѝ грубост. Точно както биеше децата в училище.

— Извинете, но няма да остана при вас. Пътуването беше прекалено дълго, а времето — много горещо. Тук също е много топло. — Той се обърна и се прибра в стаята им.

Ализа погледна първо Том, а после — Ханичил, но нищо не каза. Изядоха пърженото пиле, седнали на верандата както винаги. Ханичил им разказа за Лаура и Анжу, като пропусна всичко, което не беше чак дотам добро в техните отношения. Разказа им за бала и за представянето в двора, за леля Софи, за това, колко мил и самотен е според нея чичо Маунтджой. Но нито веднъж не спомена името на Хари.

Седяха до късно на верандата — Ализа в плетения стол. Том и Ханичил на стъпалата. Фишър постави глава на коленете ѝ. Слушаха свирката на влака в далечината и цвиленето на конете, което долиташе от конюшнията. Двамата с Том отидоха там и тя поздрави Лъки. Конят изяде подадената му ябълка и сгуши нос в ръката ѝ, а тя го потупа по врата и му каза, че не го е забравила и че утре рано сутринта ще излязат на езда.

На връщане към къщата Том я запитва дали е щастлива. Гледаха се в мрака, а тя се чудеше какво да му отговори. Знаеше, че не е щастлива и че никога няма да бъде, докато е с Хари. Мислеше колко много обича Алекс и каква глупачка е. Ализа беше права — беше изгубила розовите си мечти, младостта и наивността си. Сега виждаше ясно живота. Хари се беше оженил за нея заради парите ѝ. Той беше комарджия и женкар. А тя беше направила ужасна грешка.

— Различно е, Том. Мислех, че знам какво е щастието, но сега... Не съм толкова сигурна.

— Щастието е просто нещо, момиче — отговори той. — Когато си щастлив, го знаеш. Помни думите ми, Ханичил, ако този мъж не те прави щастлива, винаги можеш да се върнеш отново у дома.

Ханичил се усмихна и го целуна. Но знаеше, че е прекалено късно и не може да се върне у дома. Поне не в този смисъл, в който той предполагаше. Сега тя също беше различна.

Когато отиде в тяхната спалня, Хари вече спеше. До леглото имаше полупразна бутилка и цялата стая миришеше на уиски. Точно както когато Роузи си беше у дома. Ханичил се съблече и си легна в леглото, като внимаваше да не се докосва до съпруга си. Не можеше да понася допира на горещата му кожа, не обичаше дъха му, вонящ на уиски, не искаше ръцете му, които мамеха на карти, да я гаят. Затвори очи и се заслуша в звуците, които ранчото издаваше: шепота на вятъра в тревата, виковете на нощните птици, празната тишина. И отново почувства старата, така добре позната самота.

Събуди се преди зазоряване и отиде на езда из ранчото с Том. За кратко време отново беше щастлива. Когато се върнаха, Хари седеше до масата на верандата и закусваше с палачинки и яйца с бекон.

— По-добре побързай, Ханичил — каза той. — След половин час трябва да се срещнем с хората от компанията, да поговорим с тях и да огледаме нефтеното поле. А веднага след това тръгваме за Ню Йорк.

Беше толкова арогантен и толкова безчувствен, че на Ханичил се прииска да ливне кафето си в лицето му. Но вместо да го направи, тя каза:

— Ще бъда готова навреме. — И влезе вътре, за да опакова нещата си.

Ализа почистваше кухнята.

— Ти не искаш ли закуска? — запита тя.

Ханичил поклати глава.

— Трябва да тръгвам, Ализа.

— Знам. Но ще се върнеш, нали? — Тя я погледна разтревожено.

— Ще се върна — обеща Ханичил — И то сама.

Ализа поклати глава и каза:

— Много съжалявам, детето ми.

— Аз също. — Ханичил най-после каза истината. — Направих грешка, това е всичко. Огромна грешка.

ГЛАВА 33

Конгресменът Джак Дилейни знаеше, че изглежда като Кларк Гейбъл. Достатъчно хора му го бяха казвали и вече беше повярвал в това.

— Единствената разлика е в ушите — казваше той, като пригладяваше назад черната си коса пред огледалото и се възхищаваше на добре оформените си, прилепнали уши. — А може би това е единственото нещо, което е по-добро у мен, а не у Кларк — добавяше винаги той и се засмиваше дрезгаво.

Вярно беше — той наистина приличаше на филмовата звезда. Но това беше прилика, която той внимателно и с много труд постигаше. Малките мустачки, изкривената на една страна усмивка, небрежната стойка, леката отпуснатост. Жените падаха в краката му още щом го видеха. Особено сега, когато беше „някой“.

Да стане „някой“, беше нещо, върху което той беше работил през целия си живот. Истината беше, че без влиятелните си познати, той отново щеше да стане „никой“. И то доста бързо. А все още не беше достатъчно високо в йерархията, нито на политическата стълба. Поне той самият не беше доволен от постигнатото.

Всъщност влиятелните хора, които стояха зад гърба му, го притежаваха. Това бяха гангстерите, които го бяха избутали до Конгреса, за да се грижи за техните интереси — да пречи на прокарването на законите против комара, да пречи на създаването на съюза на транспортните работници и така нататък. С техните пари и власт зад гърба му той лесно погребва миналото и опроверга обвиненията в корупция. Измъкна се чист от водата. Но за да спечели тази подкрепа, той работи много и упорито, изложи се на големи мъки и опасност. Спечели благодарение на разточителните избирателни кампании, проведени с техните пари; на приемите, дадени в къщата му в Хюстън — отново с техните пари; на щедрите дарения, които правеше и които отново бяха осигурени от гангстерите; на външния си вид, на искрената усмивка и на твърдото мъжко ръкостискане. Всичко това му помогна да стигне до сегашното положение.

Той седеше в просторния си и удобен офис в сградата на Сената. Краката му бяха вдигнати на широкото бюро, на което нямаше документи, които спешно да се нуждаят от вниманието му. Между зъбите си стискаше ароматна пура, а ръцете си беше скръстил зад главата. Мислеше какво би могъл да предприеме на настоящия етап. Знаеше, че притежава подходящата външност и професионалния чар, необходими му, за да стигне до върха. Знаеше и с какви методи да се придвижи нагоре. Можеше да издигне кандидатурата си за президент, но това можеше да му отнеме години, а той беше нетърпелив човек. Освен това Рузвелт все още беше здраво окопан в Белия дом. Не, помисли си Дилейни, Рузвелт щеше да царува още известно време. А на него му оставаше да се издигне, макар и бавно, до сенатор, когато да забележат и чиято дума да се чува. Но бавното напредване го изпълваше с мрачни мисли и неприятни чувства. Начинът на живот във Вашингтон не отговаряше на неговите нужди. Имаше моменти, когато копнееше за доброто старо време на забраната върху алкохола, когато и спиртните напитки, и жените, бяха изобилие в живота му.

Спусна крака на пода, извади пурата от устата си и въздъхна дълбоко. Онези времена наистина бяха добри. Но миналото му беше внимателно потулено от хората, които стояха зад гърба му. Сега го познаваха като вдовец, които толкова дълбоко скърби за съпругата си, Роузмари, че още не е намерил жена, достойна да заеме мястото ѝ. Това въздействаше на избирателите му и той го използваше с успех в пропагандната борба — жените домакини го обожаваха заради сантименталността му, младите жени направо се влюбваха в него, а мъжете се възхищаваха от факта, че, като истински тексасец, той сам се е издигнал до върха. В най-дълбоката известна досега депресия, Джак знаеше как да им вдъхне надежда.

— Късметът няма сам да ви намери, приятели — повтаряше той в хилядите си речи, които беше произнесъл в хиляди прашни зали на хиляди анонимни градове, в които, искрено се надяваше, че няма да стъпи никога вече. — Трябва сами да го намерите и хванете. Да, така е. А аз съм човекът, който ще ви помогне. Гласувайте за мен и късметът, който аз ще намеря, ще работи и за вас.

И тогава местният оркестър започваше да свири оглушително. Сервираха безплатно бира, безалкохолни напитки, хотдози. За всичко това плащаха гангстерите. На бебетата даваха по една шапчица във

весели цветове и по една звучна целувка. „Дори проклетите хотдози бяха сякаш потупвани по рамото“, мислеше мрачно Джак. Много често имаше чувството, че сритва хората по задниците. Винаги беше мразил хотдога. И понякога му се струваше, че хората мразят него. Кучетата не го обичаха. Те винаги ръмжаха с оголени зъби, когато го видеха, а поведението им правеше подозрителни техните стопани. Като че ли животните най-добре преценяваха човешките характери.

Единственият и вечно изпречващ се на пътя му към върха проблем беше фактът, че тълпата го притежаваше. Бяха платили за мястото му в Конгреса, а сега плащаха, за да се грижи за интересите им. А това просто не беше достатъчно. Джак се чувстваше като последния бедняк. В Сената имаше мъже, които бяха наистина състоятелни и които сами бяха спечелили парите си. Мъже, които, без да се замислят, похарчваха цял милион и дори повече за рекламните си кампании. Мъже с къщи в Ню Йорк, Саратога и Палм Бийч. Мъже с частни къмпинги в Адирондакските планини и с големи бели яхти, хвърлили котви на Бермудските острови. Съперникът му от Тексас беше точно такъв човек. По-богат от него, но също толкова корумпиран. Той застрашаваше мястото на Джак в Конгреса и беше готов на всичко, за да го измести.

Джак имаше чувството, че хората, които го поддържаха, охладняват към него. Телефонните обаждания вече не бяха толкова чести, нито толкова приятелски. Вече не го канеха толкова често на партитата, давани от хората, стъпили на върха. Всъщност, помисли си той и изпита неудобство и неувереност, сигурно щяха да го изритат и да дадат мястото на някой друг. Някой, който заемаше по-силна позиция и който можеше да предложи повече от него. Вярност — тази дума не съществуваше в речника на тълпата. Поне не в този смисъл. Когато нещо преставаше да бъде полезно, просто го изхвърляха.

Беше прочел в хюстънските вестници за нефта, открит в ранчото Маунтджой, и се питаше, както и в случая с Роузи, как да обърне това в своя полза. И, точно както преди, когато Роузи беше жива, знаеше какво да направи. Този път щеше да се погрижи за малката мис Ханичил веднъж винаги. За нещастие, налагаше се да се отърве и от нейния съпруг. Не можеше да си позволи каквито и да било проблеми. Очакваше, че тръстът ще се противопостави и ще има борба, но той щеше да използва общественото си положение, за да узакони

претенциите си за права над имението. И всичко, което трябваше да направи, беше едно телефонно обаждане, което да му осигури един добър обяд.

Джак харесваше хотел „Мейфлауър“. В бара беше тъмно, което осигуряваше дискретност на посетителите. Там човек спокойно можеше да изпие няколко уискита и да проведе спокоен бизнес разговор. Сервираната в ресторанта пържола беше точно такава, каквато той обичаше, с гарнитура от пържени картофи, придружена с две бири. И никакъв десерт.

— Спестете си сладките изделия за жените — казваше той, като отново играеше ролята на искрения конгресмен от Юга. — Аз съм тексасец. Ние обичаме пържолите и знаем как да ги приготвяме. Това е достатъчно за мен.

Фактът, че беше роден и израснал в източния квартал на Бостън, беше погребан преди много месеци. Сега той беше — и по рождение, и по възпитание — южняк.

Барманът му се усмихна и постави пред него обичайното двойно уиски. Джак пресуши чашата на един дъх и направи знак за още една, после тръгна към телефонния автомат във фоайето. Набра номера на телефонния оператор и даде номер в Ню Йорк. Зачака нетърпеливо, като барабанеше с пръсти по слушалката. Най-последно му отговори мъжки глас.

— Вито — каза той остро, — къде, по дяволите, беше? Да, жената, с която си бил снощи, сигурно наистина си я е бивало. Слушай, човече, имам малък проблем, за който трябва спешно да се погрижим. Знаеш какво имам предвид, нали? Да, лично е, но ще платя същите пари. — Извади от джоба си листчето с адреса. — Слушай, момче — каза тихо, — време е да наденеш ръкавиците. Без грешки, разбираш ли ме? Окей, ето я и информацията. — Хвърли поглед през рамо, за да се увери, че никой няма да го чуе, и тихо даде на Вито имената и адреса на Хари Локууд и Ханичил, като добави и нейното описание — висока, руса, не можеш да я сбъркаш. — Чекът ще дойде по пощата — каза той и се усмихна на шегата. Разбира се, парите щяха да бъдат изпратени по куриер, така че никога да не бъдат свързани с него. — Сега половината, останалото — като свършиш работата.

Усмихна се, доволен, и се върна в бара, където прекара целия следобед в пиене на уиски и разговор с бармана за игрите, които

можеш да наблюдаваш през уикендите. Махна весело за довиждане. Мина през ресторанта, където размени няколко приятелски думи с един познат, а останалата част от деня прекара с колега във фойето. После се върна в ресторанта и изяде пържолата си с по-голям апетит, отколкото имаше през последните шест месеца.

ГЛАВА 34

Алекс Скот заемаше запазения за него апартамент на кораба „Кралица Мери“. Плаваше за Ню Йорк. Както винаги, пътуваше в строго уединение. Едва на третата вечер от отплаването той отиде в коктейл — бара, където негов познат даваше парти. И срещна Анжу.

Стоеше на прага, гледаше тълпата елегантно облечени хора и съжаляваше, че е дошъл, когато познат глас каза зад гърба му:

— Bon soir, cher Алекс. Чудех се кога ще се измъкнеш от бърлогата си.

Той се обърна и очите им се срещнаха. Не беше говорил с Анжу от нощта, когато тя беше отишла в къщата му, а той я беше загърнал в пелерината ѝ и я беше изпратил до дома ѝ. Тя го беше молила през целия път, беше повтаряла, че не е искала да причини зло никому, че съжалява, че всичко е било само шега и че наистина го обича. Той я беше слушал с каменно изражение на лицето и в пълно мълчание чак докато стигнаха до къщата Маунтджой, където беше казал с леден глас:

— Анжу, ти не знаеш значението на думата любов. Ти си егоистка, жена, която винаги си прави добре плановете. Нарани Ханичил много силно, а дори не го осъзнаваш. Но това е така просто, защото ти нямаш чувства. Жените като теб се плъзгат по повърхността на живота, излагат на показ външността и чара си и винаги получават онова, което искат.

Беше ѝ отворил вратата на колата и тя се беше измъкнала навън, беше се загърнала плътно в пелерината и го беше погледнала с уплашени очи.

— Не мисля, че съм чак толкова лоша — беше започнала отново да го моли. — Може да съм палава и малко заядлива, но не съм лоша. Дойдох при теб, защото те обичам. Толкова много те желяех, а ти дори не ме забелязваше. Просто трябваше да направя нещо, за да привлека вниманието ти.

— Довиждане, Анжу — беше казал студено той, беше влязъл в колата и затворил силно вратата. Наведе се през прозорчето и добави: — И ако чуя дума от някого за това, ще отида при лорд Маунтджой и

ще му кажа истината за случилото се. Ще му разкажа и каква малка кучка си.

Беше потеглил В огледалото за обратно виждане беше забелязал как Анжу гледа втренчено след него, а по бузите ѝ се стичат сълзи.

Като гледаше сега красивите ѝ зелени очи и невинната ѝ усмивка, той с болка си помисли за Ханичил, която беше омъжена за Локууд Знаеше, че виновна за това е Анжу.

— О, хайде, Алекс. — Тя постави длан върху ръката му и го погледна умолително — Да оставим миналото, да го забравим. Обещавам да се държа добре.

— Няма нищо, което бихме могли да си кажем — каза той студено, отблъсна ръката ѝ и се отдалечи, като с мъка си пробиваше път през тълпата. Чувстваше гневния ѝ поглед в гърба си. Помисли си, че тя е жена, която наистина не знае кога е нежелана и в кой момент трябва да остави хората на мира. Запита се защо ли тя отива в Ню Йорк и дали предварително е знаела, че той ще бъде на борда. Покъсно попита домакин — касиера с кого пътува мис Маунтджой, който го осведоми, че се е качила на борда с лорд и лейди Малвет и тяхната дъщеря.

Алекс я избягваше успешно през останалата част от пътуването, но усещаше недоволството и присъствието ѝ в трапезарията, където тя седеше на няколко маси от него. На два пъти мина покрай нея и дъщерята на Малвет, докато се разхождаше по палубата. И двата пъти кимна студено с глава и отмина.

Късно през нощта той си позволяваше да мисли за Ханичил и за това, колко ли наранена е била, та е избягала и се е омъжила за Хари. Мисълта, че тя е в прегръдките на Хари, го караше да стене на глас. Знаеше, че трябваше да ѝ каже истината за себе си, но верността и предаността бяха запазили тайната му. Не искаше никой, дори тя, да знае.

На следващия следобед Ханичил беше сама у дома, когато телефонът иззвъня. Тя погледна безучастно апарата. Предполагаше, че се обажда Хари, който иска да ѝ обясни защо снощи не се е прибрал у дома. Въздъхна дълбоко, когато вдигна слушалката.

— Ханичил, Алекс е — каза той и сърцето ѝ се преобърна. Трябваше да остави слушалката, твърдо да го отреже. Но не можеше. — Трябва да те видя — каза той. — Не мога да те оставя цял живот да мислиш, че онова, което видя, е мое дело. Ханичил, позволи ми поне да ти обясня. Само за това те моля. — Поколеба се и добави: — Не, това не е вярно. Не мога да бъда в същия град и да не те видя. Искам да знам как си, дали си заета, как живееш?

— Не — отговори тя шепнешком. — Не съм заета. Въобще не съм заета.

— Значи ще се срещнем?

— Къде? — Толкова много искаше да го види, че нямаше търпение.

— В „Плаца“? В пет?

Тя кимна — като че ли той можеше да я види.

— Ще бъда там.

Той беше подранил доста. Седеше с очи, впити във вратата, за да може веднага да види любимата жена. Стотици пъти си беше повтарял, че не я обича, че това не може да е любов. Но когато я видя, разбра, че се е опитал сам себе си да лъже. Тя му се стори по-слаба отпреди, много изтънчена, истинска нийоркчанка в черната си ленена рокля и широкопола черна сламена шапка. Носеше перлите, подарени ѝ от чичо Маунтджой. Пшенично русата и коса падаше свободно по раменете, а в сапфирените ѝ очи гореше нетърпение.

— Слава богу, че дойде — каза той с облекчение. — Страхувах се, че няма да дойдеш. — Огледа пълната с хора зала и каза: — Да се махаме оттук.

Хвана я за ръката и почувства коприненомеката ѝ кожа да изгаря неговата. Излязоха да се разходят в Сентръл парк. Там също имаше много хора, но те дори не ги забелязваха. Струваше им се, че са единствените двама души в целия свят. Той ѝ каза, че непрекъснато мисли за нея. Още от онази съдбоносна нощ. Все така хванати за ръце, седнаха на една пейка и той ѝ каза истината за Анжу. Покрай тях минаваха деца на велосипеди, тичаха безпризорни псета, бавно минаваха влюбени, но той не сваляше очи от Ханичил. А тя мислеше за бъркотията, в която се беше превърнал животът ѝ. Каза, изпълнена с тъга:

— Как е могла да го направи? Та тя ми беше като сестра!

Той поклати глава, въздъхна и каза:

— За нас е трудно да разберем жените като Анжу. Тя може и да те обича, но нищо не може да застане между нея и онова, което иска. Анжу би пожертвала дори собствената си майка. Тя дори не разбра за каква катастрофа е станала причина. За нея всичко е било просто шега. За нея — тя е най-важното нещо на света. — Той взе ръката ѝ. — Какво ще ми разкажеш за себе си, Анжу?

Тя сви рамене.

— Вярвам, че Хари е щастлив. Всяка нощ прекарва навън и играе на комар. През по-голямата част от времето дори не знам къде е. Истината е, че не ме интересува. Знаеш, че те обичам, Алекс, така че, в известен смисъл, аз го мамя — така, както той мами мен. — Тя въздъхна уморено. — Това вече няма значение. Проявих се като млада глупачка. Направих ужасна грешка и сега трябва да живея с последствията.

— Има и друга алтернатива.

— Развод? О, да, мислих и за това. Всеки път, когато той се върне у дома, полупиян, и започне да ми разказва за победите си на карти, мисля за развод. — Тя го погледна. Беше искрена. — Защо не ме помоли да се омъжа за теб, Алекс?

— Има причина. Не мога да говоря за това. Да кажем, че това е моето наказание. — Той обгърна раменете ѝ с ръце и я придърпа към себе си. — Не защото не те обичам, Ханичил. Знаеш, че те обичам. И ако някога имаш нужда от мен, просто ми се обади.

Той я целуна. Тази целувка, тя го знаеше, беше печатът на съдбата ѝ. Винаги щеше да обича Алекс Скот, въпреки че той не искаше да се ожени за нея.

Държача се за ръце в таксито, с което тя щеше да се върне у дома си. Той не я целуна отново, когато се сбогува с нея, и не я помоли да се видят пак. Тя стоеше на стъпалата, които водеха към входната врата на къщата ѝ, и гледаше как жълтото такси изчезва зад ъгъла. Погледна визитната картичка, която той ѝ беше дал и на която беше адресът му на Пето авеню и телефонът му. И се запита как ще устои на изкушението да му се обади.

Когато отвори вратата, телефонът звънеше. Изтича, за да вдигне слушалката. Дъхът ѝ секна от изненада, когато чу гласа на Анжу.

— Ханичил, chérie, твоята разкайваща се братовчедка се обажда, за да ти се извини. О, Ханичил, знам, че ти причиних болка — каза тя искрено. — Направих го, без да искам. Стана глупава грешка. Не знаех, че ти и Алекс се виждате. Той не означава нищо за мен, честно. Моля те, моля те, кажи, че ми прощаваш.

Ханичил ясно виждаше дяволитата ѝ котешка усмивка, зелените ѝ очи, присвити от удоволствието да причинява болка, главата ѝ, умолително наклонена на една страна — Анжу, толкова сигурна, че отново ще ѝ простят.

— Chérie, говори ми. — Сега гласът на Анжу звучеше раздражено. — Позволи ми да дойда да те видя, да ти се извиня лично, за да разбереш, че наистина съм искрена. Моля те, моля те — придумваше я сладко тя. — Наистина ми липсваш. Освен това чичо Маунтджой ме помоли да те посетя и да разбера как си. Той ще страда, ако се върна и му кажа, че прекрасната ми братовчедка е отказала да ме види.

Ханичил си спомни какво ѝ беше казал Алекс и за първи път успя да устои на чара на Анжу. Този път нямаше да се остави да я придумат. Всичките ѝ проблеми и беди се дължаха на Анжу.

— Върви си. Не искам да те виждам никога вече. — И постави обратно слушалката.

Трепереше, докато слизаше надолу към стаята си. Включи климатичната инсталация и отвори прозорците, за да влезе свежият нощен въздух. Разтри ръцете си, за да ги стопли. Не знаеше на какво се дължи изстиването на дланите ѝ — дали от захладнелия въздух навън, или от обаждането на Анжу. Взе душ, после неохотно се облече за вечеря. Двамата с Хари щяха да ходят на ресторант. Не ѝ се ходеше, но знаеше, че няма начин да го избегне. Беше по-лесно да прави онова, което той искаше. По този начин спестяваше и на двамата по-нататъшни разногласия, които винаги завършваха със сълзи от нейна страна. А той винаги излизаше, като затръшваше силно вратата след себе си и се връщаше чак на другата сутрин, ако не и по-късно. Облече се в красива червена рокля от тънък шифон, сложи любимите си обеци — изработени в Русия и с рядка антикварна стойност. Хари също ги харесваше, защото така всички забелязваха колко са богати. Сложи си и пръстена с огромния диамант, който Хари ѝ беше подарил, и с горчицина си спомни думите му, че „диамантът е толкова голям,

колкото и любовта ми“. Всъщност по-скоро големината му беше като егоцентричността на Хари. Парфюмира се с „Шанел 5“ и се огледа в огледалото. Искаше ѝ се да се облича така за Алекс. Алекс, който ще я погледне и ще ѝ каже, че е много красива тази вечер Алекс, в чието легло би спала с удоволствие.

— Ханичил? Къде си, по дяволите? — извика Хари от подножието на стълбите.

Ханичил редовно се питаше дали слугите знаят за техните разногласия, но тази вечер това не я интересуваше. Тази вечер, спомни си тя, слугите бяха освободени.

— Тук съм, Хари — каза тя и заслиза по стълбите към него.

Той я изгледа от главата до петите.

— Къде ще ходиш, че си се облякла така? — запита я недоволно.

Тя веднага разбра, че е пил. Връзката му висеше накриво, а русата му коса беше разбъркана — явно беше прокарвал многократно длани през нея. Което пък означаваше, че е ядосан.

— Ти каза, че ще вечеряме с Джеймисънс — отговори тя спокойно.

Той трепна, после си спомни и се плесна с длан по челото.

— Да, по дяволите. — Влезе в трапезарията и тръгна към барчето с напитките. — Къде, по дяволите, е ледът? — изръмжа недоволно и високо, като си наля щедра доза скоч. — Казах на камериерката да сложи нова купа с лед точно в шест тази вечер.

Ханичил погледна часовника си.

— Сега е осем часът, Хари. Предполагам, че ледът се е стопил и тя е прибрала купата, преди да си тръгне.

Той отпи, като я гледаше замислено.

— Ти си тази, която отговаря за слугите, нали? Защо не си ѝ наредила отново да я напълни? — Той се засмя. Смехът му беше кратък и приличаше на кучешки лай. — Предполагам, че за едно момиче, отгледано в бордей, е малко трудно да разбере психиката на слугите. Все пак твоите слуги те смятат за „семейство“. Ще ти кажа нещо, Ханичил: ако не бяха черни, наистина бих си помислил, че сте едно семейство, защото така се държите.

Тя седна в едно от креслата и с досада го загледа. Трудно беше да се прецени точно колко пьян е Хари. Той никога не залиташе. Просто ставаше все по-агресивен и по-агресивен. Започна да обикаля в кръг

около нея. Беше препълнил чашата си и от нея по килима капеше скоч. Оглеждаше я критично.

— Смяташ ли, че този тоалет е достатъчно добър, за да вечеряш с приятелите ми? — попита я сприхаво. — Изглежда ми по-добър за вечеря в ранчото, което толкова много обичаш.

— Тоалетът е от „Мейнбокър“ — каза тя тихо. — Един от най-добрите американски дизайнери.

— Ха, американци, какво знаят те за стила? Те мислят само за пари.

— Та нали точно заради това нося твоя пръстен, Хари. За да знаят американците колко си богат. И това е единствената причина, поради която го купи.

Той приближи лицето си плътно до нейното.

— Понякога се питам дали не се ожених за неподходящото момиче Маунтджой — измърмори недоволено. — Понякога се питам защо не се ожених за Анжу. Та нали тя също е на опашката за парите на стария лорд. А тя е и много красива. И много достъпна.

— Защо тогава не се ожени за нея? — запита го тя гневно.

Той се изправи и отпи голяма глътка от скоча си. Въздъхна раздражено и каза:

— Защото, мила моя, вече бях опитал стоката. И бях малко загрижен за точния брой мъже, които са имали щастието да вкарат Анжу в леглото си. — Усмихна се неприятно и изгледа Ханичил от главата до петите. — Докато за теб знаех, че си девствена.

Ханичил го гледеше втренчено, ужасена.

— Анжу...? — заекна неуверено тя.

— Точно така, мила. Сексапилната малка Анжу. — Той се засмя. — Остава ми само едно от момичетата Маунтджой и ще имам цялата колекция. Представям си малката Лаура. Сигурно е върховна, след целия този опит в ездата. Която и да е от тях, ще бъде по-добра от теб, Ханичил.

Тя се изправи и приглади полата на роклята си. Погледът, който му хвърли, беше убийствен.

— Бих могла да те убия, Хари — каза му тя презрително. — Всички казваха, че не си стока. И се оказаха прави. Как съм могла въобще да си помисля, че си моят рицар в бляскави доспехи, дошъл, за да ме спаси. Не знам.

Извади пръстена от пръста си и го хвърли на пода между двамата.

— Ето какво мисля за твоето „преизпълнено с любов сърца“, Хари. И за теб самия. Ти не струваш колкото праха под краката на мъже като Том, лорд Маунтджой, Били Сакстън и Алекс Скот. Там, където съм отраснала, казват: „Не струваш пукнат грош“, Хари.

Той погледна, изненадан, първо пръстена, който проблясваше на светлината на лампата върху белия килим, после — нея.

— Къде отиваш? — запита я, когато тя беше вече на прага.

Ханичил не отговори. Изтича нагоре по стълбите и влезе в общата за двамата спалня, съблече красивата рокля от шифон и я захвърли на пода. Облече се бързо в пола и блуза, грабна сакото и чантата си. Беше готова да избяга. Но разбра, че няма къде да отиде, и отчаяно се отпусна на леглото. Сложи главата си на възглавницата и отчаяно се запита какво да прави. Старото плюшено мече, което баща ѝ, ѝ беше подарил, лежеше до нея. Тя протегна ръка и го погали по лицето. Едното му ухо липсваше, на много места то беше кърпено от любящите ръце на Ализа, но все още беше нейната връзка с татко — мъжа, когото никога не беше познавала истински, но много искаше да бъде тук сега, за да ѝ помогне. Изправи се, въздъхна и отново слезе долу. Хари я чакаше в трапезарията с чаша в ръка. Погледна я. Явно нямаше настроение.

— Ами вечерята с Джеймисънс? — запита.

— Ти върви, Хари — каза тя и мина покрай него на път за входната врата.

— Не мога да отида сам. Очакват и двама ни.

— Тогава я отложи. Кажи им, че съм болна.

Той я сграбчи грубо за раменете.

— Къде отиваш?

— Навън. — Тя отвори бързо вратата и изтича надолу по стъпалата.

— Не си прави труда да се връщаш! — извика той след нея.

— Няма да се върна, Хари — обеща тя през стиснати зъби.

Вървя дълго, струваше ѝ се, че е изминала много мили. И непрекъснато си повтаряше, че няма да се обади на Алекс. Тя сама се беше омъжила за този човек и сега сама трябваше да се измъкне. Представи си Хари и Анжу в леглото. Знаеше, че ѝ е казал истината.

Замисли се къде би могла да отиде, какво би могла да направи. Знаеше, че тя и Алекс нямат бъдеще. Беше съвсем сама в света.

Беше вече много късно, когато влезе в едно заведение. Взе чаша кафе от автомата и седна до малка маса в ъгъла. Загледа другите посетители — всичките сивокоси и уморени, — които бавно и мълчаливо дъвчеха евтината храна. Не изглеждаше на място със скъпото си сако и пола. За първи път, откакто научи за нефта, се почувства богата. Пред очите ѝ мина целият ѝ живот — крайната бедност, мръсотията. Спомни си как посрещаше всеки ден с надежда и как тя се изпаряваше и на нейно място се възцаряваше отчаянието. Спомни си колко упорито работеше, за да запази ранчото. А после си помисли за Хари, който харчеше парите ѝ толкова лесно, който ги залагаше на комар, макар да бяха изкарани с пот на челото. Заскърца със зъби от яд. Реши да се разведе с Хари. Ще го подкупи с щедра сума пари. Ако откаже, ще стигне чак до Върховния съд, но ще си получи обратно всеки цент, цялото наследство. Най-после осъзна властта, която дават парите. Сега можеше да направи онова, което татко ѝ би очаквал от нея. Ще основе благотворителна организация „Маунтджой“, за да даде образование на деца, които като нея имат мечти и идеи, но нямат средства, за да ги реализират. Ще построи болници, за да помага на жените в нужда. Имаше толкова много неща, които можеше да направи с парите. Сега имаше цел в живота и беше решена да работи упорито, за да я постигне.

Както винаги, мислите ѝ отново бяха обсебени от Алекс. Картичката с телефонния му номер и адресът му като че ли я изгаряше. Очите ѝ не се отделяха от обществения телефон в ъгъла. Трябваше само да набере номера му. Но не биваше. Алекс ѝ беше дал ясно да го разбере миналия следобед — за тях двамата нямаше бъдеще. Отиде до автомата и си взе още една чаша кафе. Седна тихо до масата и загледа как другите посетители идват и си отиват. Мислеше как да се справи с Хари. Мислеше и за новата си идея.

Анжу беше отегчена. Както винаги. Беше в стаята си в „Сейнт Реджис“ на Петдесет и осма улица. Лорд и лейди Малвет и тяхната дъщеря бяха отишли в провинцията за уикенда. Беше лесно да ги убеди, че има среща със стара приятелка на майка си и че ще бъде

наистина в безопасност, макар да е сама. Беше успяла да осъществи едно от „бягствата“ си, но всичко се беше объркало.

Мъжът, когото беше срещнала на кораба и с когото си беше уредила среща, се беше обадил, за да каже, че годеницата му е пристигнала неочаквано и че тяхната среща се отлага. Тя дори не знаеше, че той има годеница. Знаеше само, че е богат и че силно я привлича. Помисли с копнеж, че ако някога реши да се омъжи, ще бъде за мъж като този. Или като Алекс, който вечно ѝ се изплъзваше.

Импулсивно вдигна телефонната слушалка и набра номера на Алекс. Остави телефона да звъни дълго, но никой не ѝ отговори. Остави неохотно и раздразнено слушалката. Реши, че той също е извън града, придружен от някоя пищна красавица.

— Merde, oh merde^[1] — каза тя и zakрачи, ядосана стаята. Ето я, съвсем сама и свободна, в Ню Йорк. И затворена в стаята си. Каква досада!

Погледна часовника. Почти десет и половина. Замисли се за Ханичил и Хари. Ако са излезли на вечеря, вече сигурно са на път за къщи. Не можеше първо да се обади, защото Ханичил отново ще ѝ затвори телефона. Ще отиде направо там — така ще бъдат принудени да я пуснат. Ще каже на Ханичил колко искрено съжалява и ще ѝ напомни, че са братовчедки. Ще я убеди, че трябва да забравят миналото. А после може би ще успее да ги убеди да я заведат в някои нощен клуб.

Бързо се преоблече във вечерна рокля — права и придържана само от две тесни презрамки. Вчеса грижливо червената си коса, като остави бретона да пада сексапилно над едното ѝ око, парфюмира се щедро с „Джики“ и си сложи смарагдовата огърлица, подарена ѝ от лорд Маунтджой. Взе пелерината си и вечерната си чанта и се погледна доволно в огледалото. Като слезе долу, портиерът ѝ извика такси. И само след секунди тя пътуваше към Бикмън Плейс.

Хари лежеше на дивана във всекидневната стая, когато звънецът на входната врата иззвъня. Зачака икономът да отвори, но си спомни, че персоналът има свободна вечер. Изръмжа недоволно, стана, обу пантофите си и отиде да отвори вратата.

— Мили Боже! — възкликна и втренчи поглед в Анжу. — Какво правиш тук?

Тя му се усмихна.

— Дойдох да видя Ханичил и теб. Няма ли да ме поканиш вътре?

— Дошла си да изкупиш греховете си, нали? — попита я той злобно.

Анжу се засмя. Остави чантата си на масичката в антрето и свали пелерината си.

— Предполагам, че Ханичил ти е казала? За Алекс?

— Разбира се, че ми каза, това глупаво момиче. Ако не беше го направила, сега нямаше да съм тук. — Той добави замислено: — Мисля, че на теб трябва да благодаря за сегашното си добро състояние.

— Наистина, Хари. А в замяна искам една дребна услуга.

Той повдигна недоверчиво вежди.

— Само малка услуга ли, Анжу? Господи, как се менят времената!

— Лорд Маунтджой не знае, че между нас двете има проблем. Той мисли, че ще си прекарам славно с Ханичил. И специално ме помоли да му разкажа всичко, което успея да науча за нея.

— Ти говори ли с нея?

— Днес следобед. Тя ми затвори телефона.

Хари се засмя с онзи кратък, подобен на лай смях, който показваше по-скоро сарказъм, отколкото веселие.

— Питам се защо.

— Казах й, че съм дошла да й се извиня. И наистина исках да го направя. Разбира се, че тогава не съжалявах. Мислех, че е много глупава, задето не преследва Алекс, след като толкова много го иска. Мислех, че е задръстена с момичешки идеали. И че това не й носи добро. Както и да е, къде е Ханичил? — Тя го погледна и в очите й имаше очакване.

Хари наля джин и вермут в скъпи кристални чаши. Добави маслина и й подаде чашата. Отдавна и добре познаваше вкусовете на Анжу.

— Излезе — каза той и сви рамене. — Избяга от мен, без дори да каже довиждане.

Очите на Анжу се разшириха от изненада.

— Искаш да кажеш, че те е напуснала?

— Точно така, мила. Изглежда, думите „в добро и зло“, казани на френски в Нормандия, не означават нищо за нея. Предполагам, че ще се върне в онова отвратително ранчо в Тексас.

Анжу огледа удобната и луксозно обзаведена стая с красивите картини по стените, със скъпите украшения, подредени по масичките и рафтовете.

— Същото ранчо, което поддържа стила ти на живот, скъпи Хари? Нали има една стара поговорка — не хапи ръката, която те храни.

— Дори и да има, не искам и да знам за нея — каза той с усмивка. — Сега съм богат. Петдесет на петдесет гласи брачният ми договор с добрата малка Ханичил. А това, мила моя Анжу, ме прави наистина много богат.

Анжу затвори очи шокирана. После ги отвори и го изгледа, като да не вярваше на очите си.

— Ханичил ти е дала петдесет процента от нефта, открит в ранчото? Мили мой Хари, със сигурност ми дължиш повече от една малка услуга. Дължиш ми наистина много. Ако не бях аз, все още щеше да лягаш с жените, за да си изкарваш прехраната, и да играеш на комар, за да изплащаш дълговете си. Не че си мисля, че нещата са се променили много — добави тя злобно. — Защо иначе би те напуснала Ханичил?!

Хари сви рамене.

— Кой го интересува. А ти ще получиш онова, което иска сърчицето ти. — Прекоси стаята и вдигна пръстена, захвърлен от Ханичил. — Ето — каза той, като го тикна под носа ѝ. — Какво ще кажеш за това?

Тя го грабна от ръката му, огледа го критично на светлината на лампата и каза, изпълнена с възхищение:

— Великолепен е.

— Задръж го — каза той небрежно. — Ханичил вече не го иска.

Анжу се усмихна и сложи пръстена на пръста си. Знаеше, че струва цяло състояние. Сложи плоча на грамофона. Прозвучаха началните акорди на песента „Димът влиза в очите ти“. После отиде до Хари и се сгуши в прегръдките му.

— Танцувай с мен, Хари, мили — каза тя и го дари с прословутата си усмивка.

Той я притисна до себе си и двамата започнаха да танцуват почти на място. Просто стояха прегърнати. Той галеше голия ѝ гръб.

— Кожата ти е толкова гладка — шепнеше в ухото ѝ. — Толкова си секси. — Целуна я по врата и вдъхна аромата на парфюма ѝ. — Ммммм... Анжу... — Тя го целуна по устните, после пъхна езика си в нетърпеливата му уста. — Ммммм — каза той отново. — Да вярвам ли, че ще ми покажеш своята благодарност, Анжу?

Тя се усмихна дяволито.

— Аз съм добре възпитана млада дама — каза тя. — Научили са ме винаги, когато получа подарък, да благодаря.

Тя се усмихна, сложи дланта си в неговата и двамата се качиха в спалнята, като от време на време спираха за по една дълга целувка.

Ханичил се върна в ранните утринни часове. Беше седяла в евтиното заведение, беше мислила за живота и бъдещето си, после беше решила да се прибере у дома.

Беше изтощена, краката я боляха. Въздъхна, когато влезе и затвори вратата след себе си. Лампата във всекидневната стая светеше и тя се зачуди дали Хари си е у дома. После видя дамската чанта на масичката в антрето. Приблужи се и я разгледа внимателно. Усети парфюма. Остър, изискан, упойващ аромат, който ѝ беше добре познат. С чувството за дежа вю, тя стоеше в антрето, заслушана в тишината на къщата. Изкачи бавно стъпалата и отвори вратата на спалнята.

Сърцето ѝ се сви и тя отскочи назад. Стоеше, онемяла от ужас. Не можеше дори да крещи. В краката ѝ лежаха останките на плюшеното мече, покрити с кръв. А там, където трябваше да бъде главата на Хари, зееше дълбока червена дупка. Кръвта и мозъкът му бяха оплескали всичко — бялата копринена кувертюра на леглото, стените, килимът.

Шокът и ужасът я удариха като силна взривна вълна. Обърна се и изтича надолу по стълбите, после навън на улицата. Тичаше, като да имаше криле на краката. И плачеше истерично. Спря, когато видя обществен телефон на ъгъла. Започна безумно да рови в чантата си за монета и картичката с номера на Алекс.

Той веднага вдигна слушалката.

— Хари е мъртъв — проплака тя. — Алекс, моля те, о, моля те, трябва да ми помогнеш.

[1] По дяволите — (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Къщата на Алекс на Пето авеню гледаше към Сентръл парк. Беше просторна и проветрива. С италианските си антики и мозаечни подове приличаше повече на къща в провинцията Тоскана, отколкото на апартамент в Манхатън.

Ханичил лежеше свита на дивана. От ужас беше изпаднала в несвяст Алекс ѝ даде бренди, после я прегърна. Двамата останаха така, докато тя най-после се успокои достатъчно, за да му разкаже какво се е случило. Седеше свита, съкрушена, и го гледаше. Чакаше да ѝ даде съвет. Той каза:

— Очевидно, полицията ще заподозре теб. Едва ли ще повярват, че си се разхождала по улиците с часове или че си пила кафе в евтино заведение, а някой е убил Хари през това време. Така че алибито ти не е от голяма полза.

Тя го гледаше с очи, разширени от ужас.

— Но аз не съм убила Хари! — извика. — Трябва да ми повярват!

— За съжаление, истината рядко се доказва толкова лесно. Доказателствата трябва да са солидни. Трябва ти алиби, Ханичил, и то потвърдено от свидетели.

Седна до нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Знам, че не ти си убила Хари, скъпа. — Погали я по косата и я целуна нежно по челото. — Има начин да се измъкнеш, но трябва да ми имаш доверие.

Заглавията в ранните сутрешни вестници гласяха:

ЕДНА ОТ НАСЛЕДНИЧКИТЕ НА МАУНТДЖОЙ Е ЗАДЪРЖАНА, ОБВИНЕНА В УБИЙСТВОТО НА СЪПРУГА СИ ТЯ ТВЪРДИ, ЧЕ Е ПРЕКАРАЛА НОЩТА С МАГНАТ

Анжу ги прочете, затворена в стаята си в „Сейнт Реджис“. Изстинала от ужас, трепереща, тя беше обвила раменете си с ръце, като да се защити. Крачеше из стаята като хваната в капан котка.

Спомни си, съвсем ясно, как, ядосана, беше станала от леглото на Ханичил. Беше погледнала с отвращение Хари, който вече хъркаше. Беше пил прекалено много, беше протакал любовната игра, докато търпението ѝ беше свършило и тя беше казала:

— О, по дяволите, Хари, след като не можеш да ме любиш, поне ме остави на спокойствие.

— Съжалявам, момичето ми — беше прошепнал той, после ѝ беше обърнал гръб и беше заспал.

Беше взел старото плюшено мече на Ханичил и го беше прегърнал здраво. Дори го беше завил с одеялото и му беше говорил, преди да заспи.

— Спи си с твоето плюшено мече, глупав и жалък англичанино! — беше извикала ядно тя. — Само за това те бива!

После беше вдигнала дрехите си от пода и, изпълнена с отвращение, отиде в банята. Затвори вратата с трясък и пусна душа. Влезе в мраморната кабинка и затвори стъклената врата. Стоеше под горещата вода и ѝ се наслаждаваше. Мислеше, че така ще отмие от себе си усещането за ръцете на Хари, които се плъзгат по тялото ѝ. Погледна диамантения пръстен на пръста си. Завъртя го насам-натам, за да улови по-добре светлината, и си помисли, че сделката не е чак толкова лоша. А и все още не беше приключила с Хари. Той ѝ беше длъжник и тя имаше намерение да си получи дължимото.

Излезе изпод душа и се подсуши с луксозната дебела хавлия с избродирана буквата „X“ на нея. Запита се мимоходом дали е на Ханичил, или на Хари. Облече се внимателно и грижливо, после потърси чантата си, защото в нея бяха пудрата и червилото ѝ. Спомни си, че на влизане я остави в антрето. Въздъхна с раздражение и бързо напудри носа си с пудрата на Ханичил. Прегледа червилата, но нито едно не беше с подходящ за нея цвят, затова реши да не ги използва. Облече си пелерината и отвори вратата. Шокирана, покри устата си с ръка и диамантът улови светлината, но тя дори не забеляза. Стоеше и поглъщаше с очи кървавата сцена.

Мисълта мина бързо през главата ѝ — в леглото можеше да бъде тя, а не Хари. Настръхна от ужас. Повдигна полите си и избяга от

стаята, надолу по стълбите, и излезе на улицата, като тръшна силно вратата след себе си.

Тича дълго, за да избяга колкото се може по-далеко от ужасната сцена. После спря такси и с треперещ глас каза на шофьора да я закара до хотела.

Анжу отиде до прозореца и загледа с мъртви очи уличното движение, хората, които бързаха по тротоарите. Всички те живееха нормален живот и правеха същото, което бяха правили и вчера. Само за нея този ден беше различен.

— Какво съм направила? — прошепна тя. — Mon Dieu, какво съм направила пък сега?

А в апартамента на Алекс Ханичил седна на терасата и отново и отново премисли случилото се през нощта. Ясната картина, мъртвото тяло на Хари, пръснатият му мозък, изцапаната бяла копринена дамаска на леглото не ѝ излизаха от ума. Дори с отворени очи виждаше все това. Спомни си, че видя чантата на Анжу в антрето. Реши, че сигурно тя го е застреляла, въпреки че Алекс не мислеше така.

Алекс щеше да я спаси. Той беше казал на полицията, че е прекарала нощта с него. Неговият адвокат свидетелства, че тя не притежава огнестрелно оръжие и че в къщата също не е имало оръжие. Той потвърди, че тя е била с Алекс по времето, когато Хари е бил застрелян. Полицията нямаше доказателства против нея и, макар и неохотно, я освободиха.

На входната врата се позвъни и Алекс я отвори. Анжу му хвърли бърз поглед, мина покрай него и влезе във всекидневната.

— Къде е тя? — извика. — Къде е Ханичил?

Ханичил я загледа втренчено, с невярващи очи.

— Как си се осмелила да дойдеш тук?! — извика тя — Как, след всичко, което направи?

Анжу я сграбчи за ръката.

— Не, не е вярно.

— Знам, че си била там! — извика Ханичил. — Този път отиде прекалено далеч. Ти си застреляла Хари. Защо? Защо го направи? Да не би той да те е отхвърлил този път? Тази ли беше причината?

— Не е вярно, кълна се. Признавам, че бях там. Отидох в къщата, защото исках да ти се извиня. Исках отново да бъдем приятелки. Кълна се, не отидох, за да видя Хари. — Алекс, който ги гледаше, поклати уморено глава. Анжу отново търсеше опрощение. Беше готов да се обзаложи, че този път ще успее. Анжу падна на колене и започна диво да ридае, стиснала здраво полите на Ханичил. — Ето какво се случи. Той си легна, а аз отидох да взема душ. Хари спеше. Стори ми се, че чух шум, но водата течеше силно и не чувах много добре какво става в съседната стая. Освен това, ако пистолетът има заглушител, изстрелът почти не се чува. О, Ханичил, беше ужасно, страшно. Излязох от банята... Навсякъде имаше кръв. По леглото и по твоето мече имаше размазан мозък. По пода също. Погледнах Хари и си помислих, че ако бях до него, и моята кръв и моят мозък щяха да бъдат из цялата стая. Всичко това ми мина през главата за части от секундата — продължи Анжу. — После се сетих, че убиецът може още да е в къщата. И просто избягах. Бягах и бягах... — Погледна умолително Ханичил. — Не исках да лягам с Хари, то просто се случи. О, Ханичил, ти знаеш, че не съм свършена! — извика тя, изпълнена с разкаяние. — Защо, о, защо постъпвам все така?!

Ханичил въздъхна дълбоко. Не знаеше отговора на този въпрос. Анжу беше все още на колене, все още стискаше полите на роклята ѝ и плачеше невъздържано.

— Моля те, повярвай ми, трябва да ми повярваш! Сега поне казвам истината. Знам, че съм лоша. Лъжа и мамя, крада съпрузите на другите жени. Но не съм убийца.

Ханичил започна да омеква. Въздъхна и постави длан на главата на Анжу, за да я успокои, погали красивата ѝ червена коса. Тя беше изпаднала в дълбоко отчаяние и Ханичил не можеше да прибави към него и своята омраза.

— Всичко е наред, Анжу — каза тя уморено. — Вярвам ти.

Седнаха на дивана, прегърнаха се и заплакаха — за Хари и за себе си.

Алекс се погрижи за всичко. Настани притихналата и успокоена Анжу в самолета на „Пан Ам“ за Лондон още същия следобед. После се обади на лорд Маунтджой и му разказа всичко за трагедията. Каза

му, че неговият адвокат ще представя Ханичил в съда и че ще се погрижат неговото име да не бъде споменавано. Извини се за допуснатата досега недискретност, но на първо място излизала необходимостта да оневини Ханичил. Каза още, че поема цялата отговорност за шума около връзката им. Ханичил не била виновна за нищо.

Маунтджой беше като ударен от гръм от обратата на нещата.

— Разбира се, че не го е извършила тя — каза той ядосано. — Ние от семейството Маунтджой не убиваме враговете си. Освен в истинска битка, разбира се. Можеш да кажеш на онези проклети нюйоркчани, че фамилието ни мотото е: „Честта преда всичко“. И че ако искат, мога да дойда в Ню Йорк и да им го демонстрирам — добави той. — А сега, след като компрометиращ момичето ми, Скот, очаквам, че ще направиш онова, което се изисква от теб в този случай.

Полицията беше озадачена: за убийството на Хари като че ли липсваше какъвто и да е мотив. А Алекс мислеше за онова, което им беше разказала Анжу — че ако тя е лежала в леглото до Хари, може би тя щеше да бъде застреляната. Сети се още, че косата на Хари е почти като тази на Ханичил и че в спалнята е било доста тъмно. От полицията казаха, че одеялото е скривало лицето на Хари и че той е бил с гръб към убиеца. Дали не бяха сбъркали човека, когото искаха да убият? Или пък убиецът е искал да ги убие и двамата? Но защо някой ще иска да убива Ханичил? Алекс знаеше, че парите са обичайното разрешение за всяко убийство. Знаеше още, че човекът, който щеше да се облагодетелства от нейната смърт, е Джек Дилейни. Той все още беше законният втори баща на Ханичил. След нейната смърт най-после щеше да сложи ръце върху ранчото Маунтджой и парите от добиването на нефта. Може би щеше да има оспорване на правата, но позицията му беше силна.

Обади се на адвоката си. Каза му за подозренията си и поръча да подложат на съмнение алибито на Дилейни. Каза още, че Ханичил ще остане в неговия апартамент, докато ѝ наеме такъв в „Пиер“. После нае денонощна охрана.

Абрамс му се обади още на другия ден. Джек Дилейни все още живеел в огромната си къща в Хюстън. Само че сега бил конгресмен. Правел щедри дарения на местната Демократическа партия вече много години, но бил избран за конгресмен едва преди четири. Живеел като

богат човек, макар никой да не знаел откъде идват парите му. Говорело се, че иска да се кандидатира за сенатор и дори за президент.

— Дилейни се мисли за голям човек — каза Абрамс — Има силни поддръжници и наистина се държи като човек, устремил се към върха. На пръв поглед изглежда, че няма мотив. Има непоклатимо алиби за нощта, в която е бил убит Хари.

Също както в случая с Роузи, помисли си Алекс. Но той все още мислеше, че Дилейни е виновният.

На следващия ден от полицията ги информираха, че са намерили следи от стъпки, които водели към мазето. И доказателства, че ключалката е била насилена. Вече били убедени, че убиецът е мъж, най-вероятно крадец, който мислел, че в къщата няма никого. Сигурно е стрелял в паниката, когато е видял Хари. Заради Ханичил, Алекс се надяваше това да е истината.

Знаеше, че ако за него и Ханичил има някакво бъдеще, значи, е дошло време за истината. Вече бяха изгорили мостовете зад себе си и го бяха направили публично достойние, така че нямаше нужда от дискретност. Вече целият свят смяташе, че са любовници.

Изпрати човек, който да опакова нещата на Ханичил. Нареди на частния си самолет да ги чака на летището. Още същата нощ щяха да прелетят над Атлантика. Отиваха в Рим.

ГЛАВА 36

Лорд Маунтджой извика Суейн в къщата си в Мейфеър.

— Вие сте работили в Скотланд Ярд — каза той. — Какво мислите за убийството на Хари? Разбира се, моето момиче не го е извършило, това въобще не може да се поставя под въпрос — добави той. — Въпросът е: кой е застрелял Хари Локууд? И защо? Очевидно, Хари беше женкар и негодник, но хората не ги застрелват само заради това.

Суейн проучи доказателствата. И каза:

— На мен ми се струва, ваше благородие, доколкото мога да разгадая случая, че нийоркската полиция е на съвсем погрешна следа. Те мислят, че крадец е застрелял Хари, докато аз мисля, че целта на нападението е била мис Ханичил. От моя опит съдя, че в дъното на всяко престъпление са или парите, или сексът. А тя е много богата млада жена. В този случай, очевидно са преследвали парите ѝ. А кой ще ги наследи след смъртта ѝ? Със сигурност не съм аз. Може би хората, които са живели с нея в ранчото? — Той поклати глава. — Не, не може да са те. Те са я отгледали, а тя е готова да им даде всичко на света. Вярвам, сър, че това е човек от нейното минало, може би някой, който се е забъркал с майка ѝ. От онова, което чух, майка ѝ е била необикновена жена. Имало е и втори съпруг, доведен баща на Ханичил. И знам, че тя го мрази Мис Лаура ми даде тази информация, сър.

— Наистина ли? — Лорд Маунтджой изглеждаше изненадан. За пореден път се запита защо ставаше все така, че той последен научаваше всичко, което става под покрива му.

— Е, добре, моля ви, погрижете се за нещата и ме дръжете в течение — каза той уморено. — Не ми харесва идеята, че някой преследва моето момиче. Не, не, никак не ми харесва. Не това търсехме, когато започнахме издирването на момичетата, нали? Искам тя да бъде защитена, в безопасност, разбирате ли ме?

— Доколкото знам, тя е в Италия с мистър Скот — каза Суейн, колкото се може по-деликатно. — И имам чувството, че е прекрасно

защитена, ваше благородие.

— Мисля, че сте прав — каза Маунтджой мрачно, защото смяташе, че момичето му често започна да стига до крайности. Какво не беше наред у жените, че не успяваха да намерят благоприличен мъж, с когото да се установят?! Когато тя се върне, той ще се погрижи Скот да направи от нея уважавана съпруга и майка. Сватбата едва ли ще се състои в „Сейнт Маргарет“, защото всички вече знаеха за тях. Може би скромна служба в параклиса на Маунтджой Парк и добър прием след нея. Нахрани хората добре и ги изпрати прилично и всичко ще бъде наред.

Замисли се за сватбата на Лаура и Били, която щеше да се състои следващия месец. Това момиче можеше да се омъжи в „Сейнт Маргарет“, но не, тя настояваше за „Сейнт Суидън“ в Суинбърн, където едва ли можеха да се съберат повече от петдесет души. Но щяха да дадат голям прием, на който да дойдат всички поканени. Тя и Били бяха любимци на много хора, имаха толкова много приятели. Той беше добър човек, двамата си подхождаха идеално. Да, лордът беше много доволен от Лаура.

Оставаше Анжу. Бедното момиче се беше върнало от Ню Йорк, ужасено от случилото се и много потиснато. Грешката беше негова, разбира се, задето ѝ разреши да отиде в Ню Йорк съвсем сама, като се изключат семейство Малвет, разбира се. Бедното дете просто не е знаело как да се справи с ужаса от случилото се. Лош късмет беше, че се е случила на мястото в този момент. Ще трябва да разговаря със Софи и да видят с какво да повдигнат настроението ѝ. Тя също трябва да се установи, да се задоми за приятен и добър млад човек, който да бъде достатъчно силен да се справя с нея, когато се наложи. Трябва да има няколко деца, за които да се грижи, така по-бързо ще порасне. Тя беше красавица, затова той имаше големи надежди за нея.

— Това ли е всичко, сър? — Суейн чакаше търпеливо, с ръце на гърба, с крака, обути в солидни черни ботуши, разкрачени — в непоклатима стойка.

— Какво? О, да не забравяме сватбата на Лаура в Суинбърн Мейнър, където искам да се погрижите за сигурността. Да се договорите с местната полиция да отклонят уличното движение, за да мине сватбеното шествие, и други такива подробности.

— Разбира се, сър. За мен ще бъде удоволствие. — Суейн се усмихна лъчезарно Лаура му беше любимка. — Предполагам, че мис Ханичил също ще присъства на церемонията, сър, така че ще мога да убия с един куршум два заека, както се казва.

— Да, да — каза лорд Маунтджой, доволен. — Лейди Софи и мисис Суинбърн ще уредят всички формалности с вас по-късно.

— Благодаря ви, ваше благородие.

Като си тръгваше, по лицето на Суейн имаше доволна усмивка. Случаят Маунтджой се беше оказал много доходен — ето, че към него се прибавяха и сватбата на Лаура и обещаната награда, ако разреши убийството на Хари Локууд. В автобуса, с който се връщаше в Странд, у него се породиха надеждите, че дори ще може да вземе със себе си кучето в Суинбърн. Помисли си още каква слава ще заслужи, ако успее да надмине известната нюйоркска полиция и да разреши загадката по убийството на Хари.

ГЛАВА 37

Алекс караше малкия червен автомобил марка „Бугати“ по магистралата, която се виеше по крайбрежието и щеше да ги отведе до Позитано. Оставаше им още миля. Погледна Ханичил, която седеше до него. Беше се полуизлегнала, облегнала глава назад и затворила очи, а косата ѝ се развяваше от вятъра. Беше бледа, изглеждаше изтощена, но на лицето ѝ имаше усмивка, макар и слаба.

— Почти стигнахме — каза той, като взе последния завой на пътя.

— О! — каза тя — О, Алекс. — Изправи се, отметна косата, за да не влиза в очите ѝ, и започна да се наслаждава на красивия пейзаж.

Селцето се беше сгушило в подножието на скалата. Малките къщички, боядисани в пастелни цветове, се губеха сред бугенвиллии и здравец. Далеч под тях, „Атланта“ стоеше закотвена сред спокойните лазурни води на залива, който имаше формата на кръст. Чайки кръжаха над яхтата в безоблачното синьо небе. Духаше лек бриз, а въздухът ухаеше на дива мащерка, розмарин и море.

— Никога не съм си представяла, че съществува такава красота! — възкликна Ханичил, като мислеше за всичките книги, които жадно беше изчала като дете, когато мечтаеше да види света. Въздъхна доволно. — Прекрасно е!

Той се засмя доволен.

— Почакай, докато видиш „Атланта“. Това се казва съвършенство.

Двама млади моряци в раирани тениски и бели панталони ги чакаха в началото на стъпалата, които водеха от селото към пристанището. Поздравиха радостно Алекс, а Ханичил удостоиха с весело „добро утро“. Той ги остави да се погрижат за багажа, а те двамата се хванаха за ръце, слязоха по стъпалата и по павираните стръмни пътечки, които водеха към яхтата, като от време на време спираха, за да се насладят на някой живописен балкон, покрит с безброй саксии мушкато, или на някоя особено красива витрина. След

тях тичаха малки дечица и крещяха, смееха се, а кучетата, вързани в дворовете на къщите, лаеха.

В малкото пристанище ги чакаше лодка, боядисана с блестяща бяла боя, за да ги откара на „Атланта“.

— Моята гордост и радост — каза Алекс, като гледаше яхтата. — Имам я от десет години, а все още ми дава повече удоволствие, отколкото което и да е друго нещо, което съм притежавал.

„Атланта“ беше построена като клипер. Беше дълъг и тесен кораб с три мачти и красиви платна. Екипажът от десет души беше строен на палубата, за да ги поздрави. Алекс познаваше всички по име. Здрависа се и им представи Ханичил, после я разведе навсякъде.

Яхтата беше кораб, а не увеселително заведение, в което собственикът кани приятелите си. Наредбата беше проста, спартанска, безупречна. Палубите бяха излъскани до блясък, месинговите повърхности — също, а въжетата бяха грижливо навити и наподобяваха змии. На предната част беше закрепена табела с името на кораба, а на най-високата мачта се развяваше знамето на собственика.

Главният салон беше огромен, застлан с обикновен вълнен бял килим. Беше обзаведен с дивани и столове, тапицирани с бял лен. Имаше мраморна камина, която в летните месеци запълваха със саксии с цветя — огромни маргаритки, слънчогледи и папрат. В трапезарията имаше маса от борово дърво, която имаше антикварна стойност. Около нея можеха да седнат дванайсет души. Столовете тук бяха тапицирани с черен лен. На задната палуба пък имаше столове, тапицирани със син лен, и друга маса, за да могат да се хранят на открито, когато пожелаят. Както каза Ханичил, всичко беше „просто идеално“.

— Ще отплаваме веднага щом багажът ни пристигне на борда — каза Алекс.

Тя го погледна, изпълнена с щастие.

— Къде отиваме?

— Ще следваме лунната пътека. Където ни отведе — отговори той с усмивка.

Стюардът показа на Ханичил нейната каюта. Беше просторна и простичко обзаведена. Преобладаващите цветове бяха бяло и морскосиньо. Специално направеният за нея килим беше бял на морскосини райета, релсите за завесите бяха също морскосини, самите завеси — бели, а леглото беше покрито с обикновена бяла ленена

покривка. На него имаше ужасно много възглавници. Каютата беше идеална, помисли си Ханичил, доволна, че няма персийски килимчета и че таблите на леглото не са позлатени.

Банята беше достатъчно голяма и луксозна, а камериерката вече подреждаше нещата ѝ в гардероба и на лавиците. Ханичил се усмихна, защото си спомни пътуването на „Куин Елизабет“ и оскъдния си тогава багаж. А сега имаше толкова много дрехи, че биха задоволили и най-капризния женски вкус. Сега, помисли си тя, замечтана, когато легне в леглото, за да си отпочине от дългото пътуване, имаше и Алекс.

Събуди се в шест. Чувстваше се отпочинала, освежена. Взе душ и облече рокля без ръкави и без гръб. Сресва дългата си руса коса, докато тя заблестя и падна на вълни край раменете ѝ. После излезе, босонога, на задната палуба.

Залязващото слънце беше придало на вълните пурпурен оттенък, светлините на Позитано проблясваха от другата страна на залива, а през спокойната вода до тях долитаха гласове и смях. Над скалите вече изгряваше пълната луна. Ханичил си помисли, че на света не би могъл да съществува по-красив пейзаж.

— Залезът ти отива — каза Алекс тихо и я погледна с възхищение. Усмихна се. — Предполагам, че и лунната светлина ще ти отива. Тази вечер имаме късмет, Ханичил. Удостоени сме с красотата на слънцето, на луната и на звездите — на всичко едновременно.

— Да, имаме късмет — съгласи се тя. И се отпусна в прегръдките му.

Алекс я притисна до себе си, почувства мекотата на гърдите ѝ, аромата на косата ѝ. Целуна я — лека, нежна целувка, пълна с любов. Хвана лицето ѝ в дланите си и погледна с копнеж в очите ѝ.

— Не мога да повярвам, че наистина си тук — прошепна. — Че принадлежим един на друг, поне за малко.

— Мога да остана завинаги, Алекс — обеща тя. — Трябва само да ме помолиш. Само това.

Той въздъхна и я пусна. Отиде до масата, където в кристална кофа се изстудяваше шампанското, и напълни две чаши.

— Ще пием за теб, Ханичил — каза той. — Вече можеш да оставиш миналото зад гърба си. Трябва да забравиш какво се случи с Хари и да бъдеш щастлива.

Вечеряха на открито, на задната палуба, заслушани в прииждането на вълните. Приливът скоро щеше да стигне най-високата си точка. После отидоха с лодката до селото и се разходиха, хванати за ръце, по тесните павирани улички. Откриха малко уютно кафене и седнаха на открито, на малките метални столове, отпиваха от гроздовата ракия, която си бяха поръчали, и наблюдаваха група възрастни мъже, които играеха на домино и шумно спореха. Жените седяха на праговете пред къщите си и клюкарстваха, децата играеха и крещяха, а кучетата тичаха по петите им.

Стана късно. Келнерите започнаха припряно да качват столовете върху масите.

— И утре е ден, хора — казаха им и ги погледнаха навъсено. — Време е за лягане вече. — А един от тях запя романтична песен, когато дойде да вземе празните им чаши и да почисти масата. — Лека нощ, капитане — извика той весело, като видя щедрия бакшиш, който Алекс беше оставил на масата. Обратно на яхтата, те се излегнаха на подплатените с възглавнички столове на задната палуба и загледаха звездното небе. Алекс извърна глава и я погледна.

— Спомням си деня, когато те видях на палубата на „Куин Елизабет“. Тогава и в твоите очи светеха звезди, точно толкова ярки, колкото са и тези.

Тя въздъхна. Като че ли изпитваше съжаление.

— Мисля, че оттогава съм пораснала.

Корабът леко се залюля, когато изтеглиха котвата и задействаха мотора. Алекс погледна часовника си. Беше полунощ.

— Къде отиваме? — попита тя, блажено ленива.

— Казах ти, ще следваме лунната пътека. Като излезем от залива, ще вдигнем платната. Бризът, надявам се, ще ни бъде достатъчен. И тогава ще видиш какво може моята „Атланта“. Тя се носи по вълните гладко като делфин.

— Ти наистина обичаш този кораб, нали? — каза тя.

Той кимна.

— Намерих я, полуизоставена, в малко пристанище в покрайнините на Марсилия Купих я направо за нищо. Цели месеци прекарах, за да начертая новия дизайн. Сам избрах дъските за палубите, надзиравах строежа на новите части, поставянето на новите мачти. Тя е мое творение, част от мен. — Той я издърпа от стола и я

поведе, обгърнал голите ѝ рамене с ръка, към перилата — Гледай! — каза ѝ.

Тя загледа как моряците вдигнаха първото платно, после второто, после още едно, без да ги нагънат. Тогава вятърът навлезе в платната и яхтата набра скорост в звездната нощ, сякаш тръгнала право към луната. Ханичил видя щастието в очите на Алекс. И каза:

— Защо просто не зарежеш всичко, Алекс? Ти си богат. Можеш да прекарваш всичкото си време на яхтата и да бъдеш щастлив.

Той сви рамене.

— Само ако беше толкова лесно. „Атланта“ ме прави щастлив, защото е едно от малкото неща, които съм купил с любов, а не за да задоволя инстинкта си за отмъщение или като част от войната, която водих с мъжа, който беше мой баща.

Прегърна я и я притисна до себе си. Никога не говореше за миналото, дори с майка си. Живееше ден за ден, бързо напредваше, гледаше да е все зает, за да няма време да мисли и да си спомня. Защото спомените бяха твърде болезнени и защото го караха да се мрази още повече за онова, което беше сторил. Не беше лесно да каже на жената, която обичаше, какъв жесток и отмъстителен враг е той. Но ако искаше между тях да има нещо, тя трябваше първо да узнае истината — историята за неговото отмъщение, която беше сложила отпечатък върху целия му живот.

— Бях на единайсет години — каза Алекс, — когато видях баща си за първи път. Беше вече късно, когато той дойде в ресторанта, но разбрах, че това трябва да е той, от реакцията на майка ми. Лицето ѝ пребледня, а очите потъмняха от шок. А той дори не си я спомняше — гледаше през нея, като че ли тя не съществуваше. За него тя беше просто още една сервитьорка. Тя избяга в кухнята, но аз останах да гледам. Той беше висок, красив, арогантен. Аристократ с известно в обществото име, собственик на корабна компания. Всички познаваха неговите кораби, товарните му кораби и особено неговия лайнер „Екселсиор“, който го беше направил богат. Собственикът на заведението и келнерите се суетяха около него, доволни, че човек с такова значение се е отбил при тях. С него беше и синът му. Беше по-малък от мен, но толкова самоуверен, толкова сигурен в полагащото му

се в света място, горд, че е син на богат аристократ. А аз бях просто бедно момче, което пълнеше чашите с вода и ги подаваше на гостите. А майка ми, която трепереше в кухнята, за него беше отдавна забравена любовница, просто жена, която сипва храната в чинията. За тях бяхме по-незначителни и от нищото. Не заслужавахме дори един поглед. Представих си майка си в ръцете на този мъж, после си я представих като лейди в красиви рокли, каквато трябваше да бъде. А аз щях да бъда на мястото на онзи син и щях да вървя гордо до арогантния си и самоуверен баща, който обаче, знаех това, дори не знаеше за моето съществуване. А и не би искал да знае. Спомням си, че бях втренчил поглед в момчето. То приличаше на принц. И в този момент се заклек, че ще си отмъстя, *„един ден, казах на страдащата си майка, един ден ще се разплати с него за онова, което ти е сторил. Което е сторил на нас. Обещавам.“*

Алекс направи пауза. Беше се подпрял на перилата, ръцете му висяха свободно над водата, беше втренчил поглед в лунната пътека, която сякаш прекосяваше океана. Но Ханичил знаеше, че той не вижда красотата ѝ. Виждаше лицето на баща си и на сина, който можеше да бъде той.

— Години по-късно — каза Алекс най-после, — когато постигнах успех, богатство и власт, започнах да ги търся, да преследвам отмъщението. И открих, че враговете ми са слаби. Бяха загубили парите си в неблагоприятни сделки. Недвижимата им собственост беше ипотекирана — палацото в Рим, вилата в провинцията, къщата в Париж. Бяха продали лайнера, за да върнат част от дълговете си. Всичко, което все още притежаваха, беше застрашено. Като действах тайно, аз купих всичките им кораби. Откупих от банката ипотеките върху недвижимата им собственост. После им изпратих свой представител, който да ги извести, че искам всичко да бъде изплатено незабавно. — Алекс сви рамене. — Разбира се, те нямаха необходимата сума. Изгоних ги от собствеността им. Сега притежавам техните кораби, тяхната земя и техните домове. Победих. Не казах на мама какво съм направил. Тя е нежна душа и сигурно щеше да бъде шокирана от моята жестокост. Казах ѝ само, че съм отмъстил. Мислех, че така най-после ще бъда щастлив. Сега аз съм „младият принц“, а другият, законният син, е вече бедняк. Разбира се, някой ден ще открият, че аз стоя зад всичко, че аз съм този, който ги

е съсипал. По ирония на съдбата, няколко дни след събитията, синът дойде в офиса ми да търси работа. Аз седях зад бюрото си и гледах съперника си. Знаех, че той е в моята власт. Той беше висок, русокос, красив, млад и учтив, човек, който все още вярва в своето възпитание, образование и привилегирован произход. Той все още вярваше в името си. Усмихна ми се самоуверено — как можеха да му откажат работа?! Имаше опит в корабостроенето и корабоплаването, можеше да предложи толкова много. Отказах му работата. Самоувереността му се стопи, той изпадна в отчаяние. *„Вие не разбирате, сър, започна да ме моли той, аз се нуждая от тази работа. Семейството ми преживява тежки времена. Баща ми се поболя от тревоги. Моля ви, сър. Умолявам ви.“*

Алекс все още го виждаше, както и самия себе си: беше повдигнал безмилостно рамене и беше отпратил молителя. *„Казват, че благотворителността трябва да започне в семейството“*, беше подхвърлил небрежно той през рамо. *„Вие имате титла, имате семейство. Виж те дали те няма да ви донесат работа.“*

Сега Алекс погледна сериозно Ханичил.

— Отмъщението ми беше пълно. Мислех, че ще бъда щастлив. Та нали имах всичко?! Бях постигнал успех, притежавах власт и пари. Купих на майка си апартамент, който беше истински палат, в Рим, както и дом в провинцията. Но умолителният поглед на моя полубрат непрекъснато ме преследва дори и в сънищата ми. Най-после, дойде време, когато започнах да изпитвам и щастие. Когато най-после успях да изхвърля миналото от ума си. И тогава един ден прочетох за самоубийството на баща си. Бях измъчен, наистина се срамувах. Не можех дори да мисля за това.

Алекс изправи гръб. Пъхна ръце в джобовете си и започна да се разхожда по палубата. Изглеждаше толкова самотен, толкова отчаян. Ханичил искаше да изтича към него, да му каже, че всичко е минало и трябва да бъде забравено. Тогава той престана да крачи и се обърна към нея.

— И ето, че тогава аз станах слаб — каза той. — И в моята слабост аз отидох при сина, казах му кой съм и какво съм направил. Че аз съм човекът, довел ги до банкрут, съсипал живота им. Върнах им собствеността и корабите, дадох им щедра сума, която да компенсират щетите. И реших, че всичко е приключено — каза той с глас, станал

безстрастен поради многото стаени в него чувства. — Признах грешката си. Дадох отново власт на сина. А неговото отмъщение беше по-лошо и от моето. Оттогава насам всеки ден съм наказван за деянията си. — Видя сълзите в очите ѝ и съчувствието, изписано на красивото ѝ младо лице. — Не ме съжалявай — каза с дрезгав глас. — Аз не заслужавам. Точно по тази причина отиваме на това малко пътешествие. Защото искам да знаеш истината за мен, да я видиш през твоите очи. Утре ще разбереш. — Погледна часовника си. Беше така далечен, отчужден, като че ли не бяха прекарали току-що една вълшебна нощ. — Късно е — каза рязко. — Трябва малко да поспиш.

— Алекс... — запротестира тя, но той постави пръст на устните ѝ.

— Лека нощ, сладка моя Ханичил. Както каза и келнерът в кафенето, и утре е ден. И двамата имаме нужда от сън. — Хвана я за ръката и я заведе до каютата ѝ. — Приятни сънища, *caro mio* — каза.

Целуна я леко по устните, обърна ѝ гръб и отново отиде на палубата, за да бъде сам с мислите си.

ГЛАВА 38

Тази нощ Алекс не можа да заспи. Беше свикнал с безсънието. През последните няколко години имаше много такива нощи — нощи, в които крачеше из просторния си апартамент в Рим или из великолепната си къща в Лондон, или в тази в елегантния Манхатън, нощи, в които се питаше дали си е заслужавало И дали цената, която беше платил, не беше прекалено висока. И отговорът беше винаги един и същ.

Би дал всичко, за да върне времето назад. Но животът не предлагаше подобна възможност. Само в определени моменти на човек се предлага избор, а след като го направи, той трябва да живее с резултатите. Или поне да се преструва, че все още е жив.

Платната бяха издути от вятъра, но въпреки това бяха включили мотора, тихият шум от който се чуваше като фон на пляска на вълните. Корабът се носеше леко, приятно. Алекс се облегна на перилата и се взря в индиговите води на морето, като че ли се взираше в дълбините на собствената си душа.

Не искаше и не биваше да се влюбва в Ханичил. Беше се борил с чувствата, по дяволите. Но не можеше да върне времето назад. Изборът беше направен още в онази първа нощ на лайнера, в мига, когато я беше видял да стои в началото на стъпалата, които водеха към трапезарията, така изплашена, много уязвима. И толкова млада и невинна.

Трябваше веднага да се досети, че мъже като него нямат право да се влюбват в такава невинност. Жените, които той избираше, никога не бяха невинни. Знаеха какво може да им предложи той — временна връзка, няколко мига на интимност, които му позволяваха да храни илюзията, че е още жив, че живее в реалния свят. Ханичил беше прекалено добра за него, тя заслужаваше повече.

Проблемът беше в това, че в Ню Йорк се бяха изложили на публичност и така бяха изгорили мостовете след себе си. Сега всички мислеха, че са любовници. Беше компрометирал Ханичил, за да я спаси. Но все още не можеше да се ожени за нея. Сега се канеше да ѝ

покаже истината. Така тя щеше да има своята възможност за избор. И той знаеше, в сърцето си, че ще я загуби. Че на всичко между тях ще бъде сложен край.

Вдигна глава, когато звънът на няколкото звънчета извести смяната на часа. Протегна ръце над главата си в опит да отпусне напрегнатите мускули на врата си, после прекоси палубата и се изкачи на мостика. На пост беше първата смяна. Мъжът отдаде чест и каза:

— Добър вечер, капитане.

Алекс му каза, че той поема поста, така че да отиде да поспи. Проучи картата само за миг и хвана кормилото. Харесваше нощната смяна. Беше сам в мрака, чувстваше силата на кораба под краката си, обичаше да усеща как яхтата пори вълните — гладко, като акула. Беше преминавал с нея през силни бури, когато яростните вълни я бяха подмятали безмилостно. Но не се беше страхувал. Знаеше, че смъртта е възможно решение, но решение, което не можеше да вземе сам. Той не беше мъж, който би се предал без борба. Беше се борил със стихии и беше спечелил. Изглежда, беше човек, който не може да губи. Освен в случаите, когато беше замесено сърцето.

Когато хладното и мъгливо утро настъпи, „Атланта“ плаваше на север, близо покрай брега. Наближаваше целта на своето пътуване. Алекс предаде управлението на дежурния моряк и слезе долу, за да си направи кафе.

Ханичил беше влязла в кухнята преди него. Беше облякла бяла блуза и бяла пола, а косата ѝ беше завързана на гърба със синя панделка, която много отиваше на цвета на очите ѝ. Пиеше кафе, загледана в мъглата, която се стелеше над морето. Обърна се към него и той се усмихна.

— Изглеждаш като четиринайсетгодишно момиче — каза ѝ той.
— Хубаво ли е кафето?

— Силно е.

Той отиде до бюфета и си напълни една чаша.

— Добре ли спа?

— Очакваше ли, че ще спя добре?

Очите им се срещнаха. Нейните бяха тъжни, а неговите — уморени. Той вдигна рамене.

— На кораба е добре да се става с пукването на зората. — Протегна ѝ ръка. — Ела на палубата. Вземи и чашата си с кафе. Искам

да ти покажа нещо.

Стояха на палубата и гледаха как слънцето плахо осветява хоризонта. После неочаквано небето стана пурпурно розово, после — златно. Топлината на слънцето накара мъглата да започне да се изпарява. Тя се вдигаше от повърхността на водата на малки спирали. Тишината беше пълна — не се чуваше нито глас, нито крясък на птица. Дори морето беше притихнало.

— Всеки път, когато гледам изгрева, си мисля, че сигурно така е изглеждал първият ден на Сътворението — каза Алекс, удивен от красотата на природата.

Ханичил си спомни онези дни, когато самотна наблюдаваше изгревите над ранчото, където жаркото слънце започваше да прежуря още в мига, когато се покажеше на хоризонта, а горещият вятър се разхождаше като хищник из мъртвата трева. Там денят започваше за броени минути, а равнината и бездушният пейзаж проблясваха уморено, изтощени от безкрайната борба със сушата.

— Раят сигурно изглежда така — каза тя, учудена колко бързо се вдигна мъглата. Спокойното море отново блестеше яркосиньо на слънчевата светлина. Зелените скали висяха над водата, прилични на декор, в далечината. Въздухът беше толкова свеж и чист, та тя го вдъхваше с наслада между глътките кафе.

Като усети скоростта на кораба, тя го погледна въпросително.

— Закъде сме се разбързали така?

— За едно място, което познавам добре. — Погледна часовника си. — Ще пристигнем там следобед. Междувременно, какво ще кажеш за една питателна закуска? Марио вече подрежда масата на палубата. Ще има пресни плодове от Позитано, кафе от Рим, хляб, опечен от нашия готвач, и продукти от „Фошо“ в Париж. Или, ако искаш, американска закуска — горещи кифли, яйца и бекон, макар да не знам от коя част на света са продуктите.

Тя се засмя. Беше ѝ леко на сърцето. Ако той отново се канеше да я нарани, тя предпочиташе това да стане по-късно, а ударът да бъде само един, макар и силен. Едва тогава ще мислят за случилото се.

Алекс отиде да вземе душ. Тя с облекчение си помисли, че той отново прилича на себе си. Никога не беше мислила Алекс за уязвим човек, може би защото той никога не позволяваше на хората да надникнат в душата му. Сега го познаваше по-добре.

Когато той се върна, закусиха с пресен хляб, масло, сирене и плодове. Разговаряха за красотата на пейзажа, за това, колко спокойна е утринта, за всичко и за нищо. Всъщност не засегнаха нито една важна тема — като например какво ще стане с тях двамата, помисли си Ханичил тъжно.

После той каза, че има важни работи, за които трябва да се погрижи, а тя облече бански костюм и легна на палубата с книга в ръце, над която почти задряма. Алекс не се появи, когато стана време за обяд, и тя, в лошо настроение, изяде сама салатата си.

В два и трийсет, Алекс изпрати стюарда да ѝ каже, че ще пристигнат на мястото след около двацет и пет минути. И че после ще излязат на разходка с кола. Ханичил побърза да се приготви, като се питаше, с известни страхове, защо е цялата тази тайнственост. Облече се набързо в синя памучна рокля и леки сандали. Прокара четката през мократа си коса, сложи си червило и излезе отново на палубата.

Алекс я чакаше. Имаше уморен вид — като човек, който не е спал.

— Ето те и теб — каза. — Точно навреме.

„Атланта“ беше вече хвърлила котва и малката гумена лодка ги чакаше. Той ѝ помогна да се настани в нея и задържа ръката ѝ, когато лодката започна да прекосява залива на път към малкото красиво пристанище, което сякаш спеше под горещото следобедно слънце. Чакаше ги кола — бърз и изключително скъп мерcedes. Ханичил погледна Алекс в момента, когато той хвана кормилото.

— Къде отиваме?

— В най-красивата къща, която ми е известна — отговори тихо той. — Да ти покажа причината, поради която никога няма да мога да те помоля да се омъжиш за мен.

— Алекс, недей — каза тя, внезапно изпитала страх. — Няма нужда. Знаеш, че те обичам. Не ме интересуват тайните ти. Моля те, нека не отиваме.

— Тя постави дланта си на ръката му — нетърпеливо, защото много искаше да го задържи.

— Трябва — настоя той, макар и нежно. — Искам да видиш с очите си резултата от моето отмъщение, цената, която платих за победата.

Пътуваха в тишина по криволичетното шосе, през хълмистата местност, осяяна с лозя и древни вили. Най-после той намали скоростта и зави в покрита с пясък алея, която водеше нагоре, а от двете ѝ страни растяха тополи. Лозята се редуваха и приличаха на килим, наметнат върху хълмовете, а на върха, почти скрита зад маслиновите горички и стройните кипариси, се виждаше прекрасна, голяма, облицована с теракотени плочки, вила.

— Вила д'Омброско — каза Алекс — Къщата на сенките. Тук беше моят дом, мястото, което обичах най-много на света. Когато я купих, си помислих, че Господ не би могъл да ме дари с по-красива гледка, която да радва очите ми до края на живота ми.

Икономката, възрастна и усмихната жена, облечена в черно, им отвори вратата и ги поздрави.

— Ах, синьор — каза тя, — хубаво е, че ви виждаме отново. Добро утро, госпожо.

— Как вървят нещата при вас, Асунта? — попита той и влезе в хладното, облицовано с плочки, антре.

— Същото, както винаги, синьор — отговори тя. — Човек няма от какво да се оплаче. Може би госпожицата ще пожелае освежителни напитки. — Тя се усмихна на Ханичил. — Пътували сте дълго, а днес денят е особено горещ. Току-що приготвих лимонада, а има и малко бишкоти, ако желаете, господине.

Тя ги придружи до красив салон, където имаше удобни дивани и антични предмети. Френски прозорци водеха към просторна тераса, над която висяха виещи се лози. На нея имаше няколко маси и метални столове, покрити с удобни и меки възглавнички. Старо маслинено дърво хвърляше сянка над двора, който се ширеше зад терасата, а в неговия ъгъл имаше каменна глава на бог Бакхус, от чиято уста бликаше вода. Ромонът беше особено приятен.

Ханичил каза:

— Сега разбирам защо толкова много обичаш това място.

— Обичах — поправи я Алекс — Сега е паметник, който говори за моята унищожителна власт и сила.

— Казах на госпожата, че сте тук — каза Асунта, когато им донесе таблата с лимонада, кристални чаши и купичка лед. Докато оставяше таблата на масата, тя хвърли поглед на Ханичил. — Тук не

идват много посетители — каза тя със съжаление. — Като се изключи синьорът, разбира се.

Чуха се тихи стъпки по облицования с плочки под и Алекс бързо се изправи на крака. Побърза към вратата, за да поздрави жената, която тъкмо влизаше. Притисна я до гърдите си, целуна я и по двете бузи, хвана я за ръката и я поведе към масата.

Тя беше болезнено слаба, красива жена, с дълга черна коса и бледо, като изваяно от скулптор, лице, което нямаше възраст. Облегна се на ръката на Алекс, защото вървеше бавно и с помощта на тръстикова бастун. Като че ли крайниците ѝ бяха толкова слаби, та не можеха да издържат тежестта дори на крехкото ѝ тяло. Ханичил забеляза, че беше красиво облечена и че на пръстите ѝ блестят диаманти, а перли украсяват деколтето ѝ. Когато двамата се приближиха, жената не я поздрави, нито дори даде да се разбере, че забелязва присъствието ѝ. И Ханичил забеляза, че големите ѝ тъмни очи са безизразни. Алекс каза:

— Бих искал да ти представя съпругата си. Синьора Отавия Скот.

Ханичил погледна първо красивата, но като че ли невменяема жена, а после, с огромно съжаление — Алекс. Сърцето ѝ преливаше от жал и към двамата. Сега най-после разбра защо Алекс се държеше на разстояние. Знаеше, че никога няма да напусне Отавия, че любовта и съжалението ще го направят неин пленник завинаги.

— Отавия не може да разговаря с теб — каза Алекс, като погледна мрачно Ханичил. — Дори не сме сигурни, че разбира какво става около нея. Но поне знам, че иска да бъде тук, в тази къща. Може би живее със спомените за миналото, когато бяхме щастливи. Мога само да се надявам, че е така. Посещавам я толкова често, колкото мога. Винаги се надявам, че ѝ е приятно да ме види, но повечето пъти тя изглежда доволна просто да си седи тук навън, на сенчестата тераса, и да слуша ромона на фонтана и песента на птиците.

Той помогна на съпругата си да седне на един от столовете. Празните очи се спряха на Ханичил за един кратък миг, после тя се обърна и не ги отдели от Алекс.

— Отавия, това е приятел — каза той, като че ли бяха нормални хора, които прекарват следобеда заедно, и то приятно.

Съпругата му не го слушаше. Тя се оглеждаше тревожно наоколо. Малка черна котка пробяга през градината. Скочи в скута ѝ и

тя я обгърна с ръце като да я защити, притисна я към себе си.

— Както виждаш, Отавия има малко приятели, които да ѝ правят компания. — Гласът на Алекс изразяваше нежност. Той наля лимонада и държа чашата до устните на съпругата си, докато тя отпи колкото иска. После изтри устата ѝ със салфетка и остана да седи край нея. — От петнайсет години вече Отавия не може да говори — каза той на Ханичил. — И сама виждаш защо не мога да я напусна.

— Разбирам — каза тя, преизпълнена с нежност.

Той поклати глава.

— Не, не разбираш. Но сега вече ще разбереш.

И като гледаше непрекъснато Отавия, той ѝ разказа какво се беше случило преди много, много години.

— Това се случи година след като се срещнах с другия син на баща си — каза той тихо. — Бях му върнал корабите, недвижимата собственост, всичко, което му бях отнел. Бях изпълнил дълга си, с което бях успокоил съвестта си. И си мислех, че съм поправил злото. Срегнах Отавия на остров Капри. Тя беше там във ваканция, с майка си. Беше млада и фантастично красива — като вълшебница от приказките, с дълга черна коса и блестящи, топли, кафяви очи, изпълнена с живот. Беше много интересно момиче. Майка ѝ беше крехка жена и страдеше от артрит. Отавия буташе инвалидната ѝ количка по улиците на Капри, което тогава не представляваше никакво усилие за нея. Като я гледах, си мислех, че е несломима.

Бяха отседнали в същия малък хотел, в който бях отседнал и аз. Всяка вечер я гледах как вечеря сама. Попитах келнера и той ми каза, че майка ѝ предпочита да се храни по-рано, за да може после да си почине. Отавия забеляза, че я гледам, и ми се усмихваше окуражително. Така един ден я попитах дали не иска да се разходим по площада и да изпием по едно кафе.

Тя беше дъщеря на лекар от Милано, който беше починал преди една година. Беше на деветнайсет години. Искаше да учи медицина, но ето че играеше ролята на медицинска сестра на майка си. Не че се оплакваше. Обичаше майка си дълбоко и искрено. Но у нея имаше много копнежи и мечти и тя често мислеше за това, какво би могла да направи в живота.

Не можех да откъсна очи от нея. Тя вървеше с походката на газела, беше също толкова лека и грациозна. Беше красива, мила и грижовна. Още същата нощ се влюбих в нея. Трябваше да се върна в Рим и да се погрижа за делата си, но останах на остров Капри, за да бъда с нея. В края на втората седмица, когато нейната ваканция свърши, аз я помолих да се омъжи за мен. — Алекс затвори очи, за да си спомни по-добре онзи миг. — Тя просто ме погледна в очите и аз видях любовта да грее в нейните. Сложи ръката си в моята с толкова доверие, та очите ми се просълзиха. В края на краищата, тя почти не ме познаваше. И каза „да“.

Оженихме се веднага — на следващата седмица — в малката църквица на острова. Нямаше грандиозна сватбена церемония. Единствените гости бяха нейната майка и моята. Тя беше облечена в семпла и все пак красива бяла памучна рокля, ушита от местна шивачка. В ръцете си държеше малък букет, който бяхме купили от пазара. Нямах време да ѝ купя венчален пръстен, но ѝ обещах, че когато се върнем в Рим, ще ѝ купя най-красивия диамант, който намерим. А междувременно тя си избра обикновена сребърна халка от магазина на площада. И в онзи ден аз я сложих на пръста ѝ. — Очите на Ханичил бяха привлечени от ръката на Отавия, която продължаваше да гали котката. — И все този пръстен носи тя и днес — каза Алекс тихо. — Беше толкова сантиментална, че не искаше да го смени. Каза, че това ще ѝ донесе лош късмет. Спомням си как се смеехме на това. Как въобще беше възможно да имаме лош късмет?! Бяхме млади, влюбени, бяхме златната двойка, която имаше всичко, каквото пожелаеше. Поне така мислехме, докато, година по-късно, тя ми каза, че е бременна. Тогава разбрах, че едва сега имаме „всичко“. Че това бебе ще ни направи завършено семейство, че вече ще бъдем напълно щастливи.

Живеехме в апартамент в Рим, но Отавия реши, че трябва да имаме къща в провинцията, след като щяхме да имаме дете. И така, тя се впусна в търсенето на къща и след няколко седмици намерихме вила д'Омброско. И двамата се влюбихме в нея от пръв поглед. Купихме я незабавно и месеците на бременност тя прекара в наглеждането на ремонтните работи. Когато се роди синът ни, всичко беше вече завършено.

Алекс направи пауза. Облегна се назад със затворени очи. Като че ли събираше смелост, за да продължи. Ханичил погледна Отавия, която все още галеше котката. Лицето ѝ беше безизразно. Тя потръпна. Не искаше да чуе онова, което Алекс щеше да ѝ каже, защото знаеше, че е нещо ужасно.

— Съвсем бях забравил и баща си, и сина му — каза Алекс. — Най-после бях успял да ги изхвърля от ума си. Затова бях много изненадан, когато той на свой ред започна да си отмъщава.

По-късно разбрах, че отишъл при бандитите, които живеят в далечното планинско село. Почерпил всички с ракия в кръчмата, наливал щедро. Казал им, че им прави услуга. Че знаел къде живее богат собственик на кораби, който има жена и дете. Казал, че ако съпругата и детето бъдат отвлечени, собственикът ще плати цяло състояние, за да си ги върне. После им дал пари и се върнал в Рим. Знаел, че трябва само търпеливо да чака.

Синът ми беше на четири месеца, когато бандитите дойдоха. Цели две седмици не чух нищо. Полицията не можеше да открие никакви следи. Бях полудял от тревога и мъка, виках, кълнях се, че ще убия всеки, по чиято вина падне дори косъм от главите им. Тогава ми изпратиха бележка, в която казваха какъв откуп искат. Направих точно това, което искаха от мен. Не уведомих полицията. Платих огромната сума, а те ми върнаха жената и детето. — Очите му бяха измъчени, когато погледна Ханичил. Най-после тя видя безкрайните дълбини на мъката му. — Бяха я изнасилвали многократно, бяха се отнасяли брутално с нея. Бяха отрязали езика ѝ, за да не може да разкаже на никого за това. Синът ни беше мъртъв. Тя все още притискаше малкото му телце до себе си, когато ги открих — точно така, както прегръща котката сега. И беше загубила напълно разсъдъка си.

Алекс се изправи и застана зад стола на съпругата си. Сложи ръцете си на раменете ѝ, като да я защити, а тя вдигна красивото си, но безизразно лице към него. Той каза студено, безстрастно:

— Мъжете, които ѝ сториха това, бяха преследвани като диви животни, каквито всъщност бяха. Когато намериха телата им, те бяха с отрязани езици. Не знаеха кой го е извършил, а ако подозираха, никога не изказаха гласно съмненията си. — Очите на Ханичил срещнаха неговите. — Сега разбираш защо за нас няма бъдеще — каза той

простичко, а мъката и съжалението, които изпитваше, бяха изписани на лицето му.

Целуна нежно съпругата си по двете бузи и извика икономката, за да се погрижи за нея.

— Ние ще тръгваме, Асунта — каза той, като погледна за последен път Отавия, която все още притискаше до себе си черната котка. — Грижи се за нея вместо мен.

— Разбира се, че ще се грижа, синьор. Винаги можете да разчитате на мен — успокои го тя.

Качиха се в мерцедеса и потеглиха надолу по хълма в мълчание. В подножието му, Алекс спря колата и се обърна, за да хвърли последен поглед на вилата.

— Правех това всеки път, когато ги оставях сами — каза той. — Отавия излизаше на терасата и ми махаше за довиждане. За да я помня, докато съм далеч от нея, и да знам, че е там и ме чака. — Той въздъхна. — И сега винаги спирам, надявам се, че по някакво чудо тя ще си спомни, ще ми се усмихне и ще ми помахва с ръка. Но, разбира се, чудеса не се случват. — Той сви рамене, тъжен, и колата отново потегли.

— И така, Ханичил — каза след малко, — какво мислиш сега за елегантния, богат и постигнал успех Алекс Скот? Сега знаеш истината: че той е човек, чието сърце крие много тайни, много вина. Вина, която нищо не може да заличи. За такъв човек ли ме мислеше?

— Ти си нещо повече — ти си човек, който има чест — каза тя тихо. — Човек, който има смелост, който не бяга от отговорностите си и не забравя колко много е обичал. Много бих искала... — Тя се поколеба.

Той я погледна.

— Какво би искала?

Тъкмо щеше да каже, че би искала и нея да обича толкова силно, но размисли и поклати глава. Останалата част от пътя изминаха в мълчание.

По-късно вечерта „Атланта“ плаваше, движена от силата на вятъра, отново към Позитано. Красивата вила д'Омброско и нейната тъжна обитателка като че ли принадлежаха на друг свят, който се намирал на много мили далеч от реалността — морето и слънчевата светлина. Тя знаеше, че има два избора: единия — да живее в сянка

като любовница на Алекс Скот, втория — да живее на показ като богатата вдовица Маунтджой, която скоро ще си намери прекрасен нов съпруг, ще си роди деца и ще бъде щастлива.

Погледна се в огледалото. Беше млада и приличаше почти на дете в бялата си копринена рокля. Но не така се чувстваше. Вече не беше наивното момиче, което Алекс беше срещнал на лайнера. Беше се омъжила и овдовяла, имаше своите собствени тайни и преживяна трагедия, беше предизвикала скандал в обществото и клюки. Сега беше жена, която няма какво да губи.

Съблече бялата рокля, която беше подходяща за млада девица, и облече златиста прозрачна дреха. Платът беше мек и прилепваше по тялото ѝ като втора кожа. Украси шията си със златна верижка, на която висеше един-единствен диамант, а ушите си — с подходящи диамантени обеци. Вдигна косата си нагоре от двете страни и я забодде на върха на главата си с гардения. И отново се погледна в огледалото.

Приглади плата към бедрата си. Познаваше жената, която виждаше в огледалото. Не беше жената, която тя беше някога. Беше жената, в която се беше превърнала.

Нямаше нужда от парфюм. Ароматът на гарденията я обгръщаше. Нямаше нужда и от обувки, нито дори от сандали. Доволна, излезе от каютата и тръгна по коридора, застлан със син килим, към салона. Когато влезе, Алекс вдигна поглед към нея. Гледа я дълго, после се усмихна.

— Какво се е случило с моето момиче? — попита той с тъга и поклати глава.

— То порасна.

Той отиде до нея и взе ръката ѝ.

— Когато те видях за първи път, си помислих какво смешно, обикновено момиченце си ти. После ти ми замая главата на бала, даден във ваша чест в къщата Маунтджой. А сега, само се погледни. Красива си. Ти си жена, която има много лица, мис Ханичил Маунтджой.

— Досега сигурно си разбрал, че искам да бъда само една жена — каза тя спокойно. — Твоята. — Той започна да протестира, но тя заглуши думите му с целувка. — Нищо не ме интересува — каза му. — Разбирам любовта ти към Отавия и се надявам, че ще я запазиш завинаги. От теб искам единствено да намериш място в сърцето си и в живота си и за нас двамата.

— Помисли пак, Ханичил — каза той, като се изтръгна от прегръдките ѝ. — Само помисли какво означава това — клюките, опетнената ти репутация, фактът, че не мога да се ожения за теб, а никой няма да разбере защо не го правя, след като толкова много те обичам.

— Нищо от изброеното няма значение — каза тя. — И няма да има, докато ме обичаш.

Той я притисна до себе си.

— Знаеш, че те обичам — каза той и зарови лице в косите ѝ с аромат на гардения, целуна врата ѝ, раменете ѝ, устните ѝ. — Само ако знаеше колко много те обичам.

— Покажи ми, Алекс — прошепна тя.

И докато той я целуваше, тя разбра, че бъдещето ѝ е предопределено. Може би никога нямаше да стане съпруга на Алекс Скот, но винаги щеше да бъде обичаната от него жена.

Чу се ударът на гонга, което означаваше, че вечерята е сервирана, и телата им се разделиха. Тя подреди косата си, той я прегърна през раменете и двамата излязоха на задната палуба точно в мига, в който червеното слънце се скри зад аквамаринения хоризонт.

Седяха на светлината на свещите, държаха се за ръце и отгризваха по малко от зеления аспарагус, хапваха от пресните раци и ароматните червени ягоди, пиеха шампанско и все така се държаха за ръце... И бяха доволни.

След вечеря се разходиха по палубата и гледаха лунната пътека, която сякаш разрязваше индиговите води на две, наслаждаваха се на лекия бриз и на близостта си. Все още се държаха за ръце.

Най-последно прекосиха смълчания кораб и влязоха в каютата му. Алекс се спря пред вратата и я погледна въпросително. Тя я отвори и влезе вътре.

Нощна лампа със зелен абажур хвърляше тъмнозелени отблясъци по ниското легло, по красивата картина на Мане, на която беше изобразена лятна градина, по позлатената повърхност на малката масичка. Морските води се удряха в корпуса на яхтата, а тя се полюшваше леко, докато се носеше през тях Ханичил започна бавно да разкопчава роклята си.

Алекс гледаше всяко копче, което се освобождаваше, като хипнотизиран. И когато, с леко копринено шумолене, роклята най-после се плъзна на земята, той погледна жената, която обичаше. Разтвори прегръдки и тя се сгуши в тях. Той я занесе до леглото и покри цялото ѝ тяло с целувки. И тя разбра, че най-после е открила любовта и щастието, за които цял живот беше копняла.

ГЛАВА 39

Беше началото на юни. Денят беше топъл и приятен. Само няколко пухкави облачета се носеха по лазурното небе. Скорци и стърчиопашки цвъртяха, скрити в живите плетове. Лаура яздеше през Суинбърн на червеникавокафявата кобила, която и беше сватбен подарък от Били. Грижливо поддържаните градинки бяха разцъфтели и тя обузда кобилата, за да върви бавно. Лаура искаше да се наслади на ружите в градината на Франк Лонгботъм, на яркия син цвят на неговите делфиниуми, които ѝ напомняха блестящите сини очи на Ханичил.

Селските къщици бяха построени от квадратни сини камъни, на всеки прозорец имаше дантелени пердета, а на всички входни врати — полирани месингови чукчета, които блестяха на слънчевите лъчи. Всички къщи ѝ бяха познати като нейния роден дом, тя познаваше вътрешността на всяка една от тях. Като малко момиченце беше помагала на мисис Томпсън да пече сладки с пълнеж от конфитюр, а после беше помагала и в изяждането им, седнала на безупречно излъсканите входни стъпала, с голяма чаша току-що издоено краве мляко в ръка. Преди години се беше качила на втория етаж на номер трети, за да види новороденото момченце на Джени Джейкс. Беше погледнала зачервеното лице на детето и зейналата в рев уста и беше казала изненадана:

— Не знаех, че бебетата пицят!

А малкото момченце беше заревало още по-силно. Джени Джейкс я беше обвинила, че тя е виновна за това. После беше добавила, че за един ден бебето е успяло да подлуди всички в къщата с рева си. Малкият беше плакал, докато навърши две години, а после се беше превърнал в най-послушното и кротко дете на света. А сега вече беше прилежен шестнайсетгодишен момък, който работеше във фермата на Суинбърн и, както Лаура беше чувала, който се справяше доста добре.

Като дете Лаура беше надничала във всички къщи по улицата и навсякъде ѝ бяха давали ту близалка, ту чаша мляко, ту оранжада, ту

филия с мармалад, ту карамелови бонбони. Когато ѝ подаваха лакомствата, всички ѝ бяха казвали все едно и също:

— Не казвай на мисис Суинбърн, защото тя ще ни обвини, че ти разваляме вечерята.

Лаура се усмихна. Вечерята винаги ѝ се беше услаждала, а така, като се отбиваше в къщите, тя си беше спечелила много приятели И те всички бяха поканени на сватбата ѝ. И всички щяха да дойдат, дори много старата вече мисис Ходжкис, чието бедро все така я болеше, но която беше казала, че за нищо на света няма да пропусне такова събитие. За нейната сватба дори Етел Акройнд се беше върнала от Барнели, където гостуваше на сестра си.

Лаура предполагаше, че сватбата беше толкова важно събитие за тях, колкото беше и за нея. Всички жители на селото ѝ бяха приятели, бяха я гледали как расте, с гордостта и привързаността на родители. Бяха я приели в сърцата си, защото много бяха обичали баща ѝ, Лоренцо, и защото тя беше „бедното дете, което си няма майка“ и поради това се нуждае от допълнителна любов.

Когато зави зад ъгъла на църквата, тя помахна на Фред Робъртс, клисаря, който плевеше бурените, покрили камъните на пътеката, за да бъде тя чиста за великия ден, както, впрочем, щеше да бъде чисто и цялото село. Лаура беше готова да се закълне, че до събота в селото няма да има нито един бурен.

Беше завела Били да види всички къщи, всичките четирийсет къщи на селото. Беше го запознала с местните жители и, разбира се, на Били това много му беше харесало. Както му бяха харесали и всички селяни. Беше се здрависал с тях и им беше казал, че е слушал много за тях и сигурно знае всичко, каквото има да се знае, за живота им. Кое то беше вярно, разбира се Лаура беше казала, че всички са като едно семейство, и ето защо всички щяха да отидат на сватбата ѝ. Били беше изслушал търпеливо Том Флаксмън, който му беше разказал за детските години на бащата на Лаура, беше държал тригодишната Моли Ийтс на коленете си и дори не беше трепнал, когато бонбонът от нейната уста падна върху панталоните му.

Били беше изпил по халба бира с посетителите в кръчмата „Тетли Битър“, беше играл на дартс в салона „Ред лайън“, а миналата събота, когато бяха дали прием за всички семейства от селото, се беше проявил като мил и любезен домакин. Бяха сервирали вечеря от четири

блюда и бяха използвали сребърните прибори, които изваждаха от бюфета при всеки специален случай. Дамите бяха с вторите си по хубост шапки (защото пазеха най-новите и най-хубавите за сватбата), с рокли на цветя, а мъжете, изглежда, се чувстваха много неудобно в костюмите, които най-вероятно бяха ушити за техните собствени сватби, и в лъснатите си до блясък ботуши. Децата, изкъпани и спретнати, тичаха наоколо боси, блъскаха масите и столовете и разливаха бирата и горещия чай.

Приготвянето на храната беше наглеждано от Джини, която знаеше предпочитанията на всички и която щеше да се погрижи за гощавката и в сватбения ден. Гостите направо поглъщаха пушената шотландска съомга, печената пълнена патица и шоколадовите профитероли, които препълваха таблите и предизвикаха бурни овации, когато гордо бяха сервирани на масата.

Начело на масата седеше Джини, а Лаура и Били седяха един срещу друг малко по-надолу. След десерта Джини почука с ножа по чашата си, за да привлече вниманието. Изправи се на крака и произнесе прочувствена малка реч, в която каза, че много се гордее с вниманието, което всички оказват на обичната ѝ внучка. Каза още, че не е забравила любовта и любезността, която всички бяха проявявали и към Лоренцо, и към Адриана. И че е благодарна, че техните чувства по-късно са се насочили и към Лаура. Като се усмихна през сълзи, спомена, че е една от най-възрастните сред тях. Че познава някои от тях още от времето, когато е била малко момиченце, че е присъствала на сватбите на техните дъщери, на раждането и кръщаването на техните деца и внуци. И че сега е дошъл редът на Били и Лаура и че тя е много радостна, че всички те са дошли да споделят радостта им.

Седна бързо, преди сълзите да са потекли по бузите ѝ, а гостите заръкопляскаха. След това на крака се изправи Франк Хобс и започна да пее „Защото тя е мила и весела девойка“. Всички скочиха на крака и започнаха да му пригласят. После Етел Уайлд изпя песента, която винаги пееше на събиранията — „Йерусалим“. Гласът ѝ беше сопрано, което направо прерязваше слуха. След нея гостите, които обичаха да се изявяват, пяха или рецитираха любимите си песни и стихотворения. Общо взето, събирането беше много весело и мина изключително добре. Всъщност беше едно от най-добрите, признаха гостите, когато започнаха да прибират връхните дрехи и децата си и тръгнаха в

топлата лятна нощ към уютните си, изградени от сив камък, домове, където животът, смъртта и любовта живееха и ликуваха вече повече от двеста години. Лаура предполагаше, че приемствеността на живота в Суинбърн е онова, което я прави съпричастна на жителите му и я кара да чувства, че мястото ѝ е тук. Суинбърн никога не се променяше и Лаура се надяваше, че винаги ще е така и че когато се родят техните деца, те също ще станат част от голямото семейство на Суинбърн — както самата тя.

От все сърце желаше и Ханичил да намери щастието, което беше намерила тя. Ханичил обичаше Алекс, който я обожаваше, но можеше да минат много години, преди да я направи, както казваше чичо Маунтджой „уважавана и честна жена“. Любовната история на Ханичил и Алекс мина почти незабелязана покрай любовта на Уелския принц към мисис Симпсън. Но лорд Маунтджой скърбеше, защото знаеше, че никога вече няма да допуснат Ханичил до кралския кръг в Аскът. Лаура знаеше какво мисли Ханичил — че тази цена е незначителна, сравнена с любовта към Алекс. След трагедията, която представляваше убийството на Хари, всички знаеха, че те са любовници. Но Ханичил беше признала само на нея, че по времето, когато убийството е станало, те не са били любовници. Че това се случило по-късно, на яхтата, където, беше казала замечтано тя, те правили любов на леглото, окъпано от лунната светлина, докато се носели по Средиземно море.

Ханичил вече беше в Суинбърн заради сватбата, а Алекс щеше да пристигне тази вечер. Анжу и майка ѝ, мадам Сюзет, щяха да пристигнат утре — деня преди церемонията — както и чичо Маунтджой и леля Софи. Те всички щяха да отседнат в хотела в Хароугейт.

Смушка коня, за да препусне в тръс, и пое по алеята, която щеше да я отведе обратно в Суинбърн Мейнър. Живите плетове се бяха извисили доста нависоко и бяха осеяни с цветове. Полята ечемик от лявата ѝ страна бяха живописно зелени, а от дясната ѝ страна ранното жито беше вече узряло и имаше същия цвят, какъвто имаше и косата на Ханичил. Във въздуха жужаха пчели, натежали от нектар, а високо в небесата се рееха лястовици. Долината Суинбърн през юни беше най-красивото място на света, помисли си Лаура, щастлива и доволна, и влезе през портите на Суинбърн Мейнър.

Видя Суейн, който отново беше нает да се грижи за сигурността на присъстващите, да крачи из двора. Той вървеше бързо и непрекъснато въртеше глава наляво-надясно, за да надуши онова, което не е наред или е подозрително, макар Лаура да недоумяваше какво може да се случи в такъв ден. В Суинбърн никога досега не беше извършвано престъпление — не бяха ставали кражби, не бяха открити обезглавени трупове, заключени в куфари, въобще — нищо.

Лицето на Суейн се беше зачервило от слънцето, на него като че ли му беше горещо и неудобно в тъмния костюм с вратовръзка и тежките ботуши. Разглезеният шпаньол подтичваше до него и се стараеше, според Лаура, да прилича на куче чистокръвна ловджийска порода. Тя му махна с ръка и извика весело:

— Как се чувствате в този прекрасен ден, мистър Суейн?

Той повдигна шапката си и каза:

— Може да се каже, че съм добре, мис Лаура, благодаря ви.

Тя изравни кобилата си с него и се засмя.

— Бих казала, че сте прекарвали известно време в кръчмата на Суинбърн, мистър Суейн. Изразът, който употребихте, е характерен за графство Йоркшир, а вие сте южняк!

Той също се усмихна.

— Да, и по рождение, и по убеждение, мис Лаура. Не съм точно кокни, но Клапъм е достатъчно близо до квартала на кокнитата.

— Надявам се, че сватбените подаръци са все още непокътнати? И как би могло да бъде иначе, когато вашият поглед на орел бди над тях?! Сигурна съм, че нито един крадец не би успял да мине покрай вас. — Тя се усмихна, явно се шегуваше, но Суейн беше съвсем безпомощен, защото беше изцяло лишен от чувство за хумор.

— Надявам се, че съм добър детектив, мис Лаура — каза той извънредно сериозно. — Пазя подаръците ви и въобще наблюдавам района внимателно.

— Да, но сега е прекалено горещо, за да патрулирате из района. — Тя погледна със съчувствие изпотеното му чело. — Защо не влезете вътре да изпие нещо разхладително? Можете да огледате района и по-късно, когато слънцето слезе по-ниско над хоризонта — добави тя, защото знаеше, че той е предан на дълга си.

— Благодаря ви, мис. — Суейн изтри потното си чело. — Може би идеята ви е добра.

— И, мистър Суейн, сигурна съм, че ще се чувствате по-удобно, ако съблечете самото си. Ще бъдете подходящо облечен и по риза.

Суейн се усмихна, а тя смушка кобилата и препусна по покритата с чакъл алея. Той съблече самото си и въздъхна облекчено, нави ръкавите на ризата си и подсвири на шпаньола, който се шляеше из къпиновите храсти. На Суейн му харесваше работата, която му бяха възложили тук, в Суинбърн. Той мислеше, че старата лейди Суинбърн е истинска дама, а не като онези надути псевдо-благороднички от Лондон. Тя беше възпитала както трябва внучката си. Мис Лаура беше истинска похвала за нея.

Заобиколи къщата, за да влезе през кухненския вход, и отново въздъхна дълбоко от облекчение, когато влезе в прохладната кухня. Поколеба се, защото трябваше първо да провери как е мис Ханичил. Трябваше да се увери, че тя е в безопасност, макар да му се струваше, че това е излишно тук, в Суинбърн. Едва след това можеше да се наслади на чаша от домашно приготвената бира. Тя наистина щеше да го освежи в горещ ден като този.

Ханичил лежеше под сянката на една върба. В ръцете си държеше книга, но не четеше, защото не можеше да се съсредоточи. Лежеше по корем и гледаше поточето, а понякога забелязваше и по някоя пъстърва да се стрелва под скалите. Вдигна глава, когато забеляза шпаньола да подскача към нея. Знаеше, че Суейн също е наблизо.

— Ето ме тук, мистър Суейн, цяла-целеничка — каза тя, защото наистина мислеше, че не е необходимо да я „държи под око“. Знаеше обаче, че чичо Маунтджой настоява. Суейн ѝ махна с ръка, обърна се и влезе в кухнята.

Тя се обърна и легна по гръб, като подложи ръце под главата си и втренчи поглед в бездънното синьо юнско небе. Мислеше си колко спокоен е животът тук, колко различен от онова нервно усещане, което не я напускаше напоследък в Ню Йорк. Алекс продължаваше да се притеснява заради Джек Дилейни. И настояваше тя да има денонощна охрана.

А по гръба ѝ непрестанно лазеха тръпки. Струваше ѝ се, че непрекъснато я наблюдават. Понякога дори ѝ се струваше, че я следят. Например, докато крачеше бързо по Уошингтън скуеър или по Пето авеню, и просто чувстваше нечий поглед върху себе си. По гръба ѝ

полазваха предупредителни тръпки и тя се обръщаше рязко, за да застане лице в лице с онзи, който я преследваше. Но зад нея нямаше никого. Всъщност зад нея вървяха дузини хора, които не се интересуваха ни най-малко от нея и бързаха по пътя си, както правеха всички нюйоркчани. Те всички създаваха впечатление, че имат важни срещи, за които вече закъсняват.

Така че, за нея беше истинско облекчение да е тук, в Суинбърн, с Лаура и Джини, да се излежава на слънчевата светлина и само Суейн „да я държи под око“, вместо онази денонощна охрана с пистолетите и пушките, които криеха под саката си. Дори Алекс се беше съгласил, че в Англия няма да има нужда от охраната.

— Хей, мързеливо момиче! — Лаура се излегна на тревата до нея. — Надявам се, че не се отегчаваш? — попита я тя. — Защото, ако е така, ще ти кажа, че днес следобед ще закарам баба в Хароугейт. Тя ще си избере премяна за сватбата и, разбира се, шапка, от магазина на Рейчъл на Парлъмънт стрийт. Казах ѝ, че майката на Анжу е известната мадам Сюзет от Париж и че тя ще ѝ направи шапка — истинско произведение на изкуството — за случая. Но баба отказа, защото пазарувала от магазина на Рейчъл вече четирийсет години — всъщност откакто го отворили. И точно сега нямало да се откаже от навичките си. Защото всичко щяло да бъде отразено във вестниците и всички щели да разберат, че е изоставила приятелката си заради известна шапкарка. Каза още, че след като я е обслужвала цели четирийсет години, Рейчъл със сигурност заслужава доверие.

Ханичил се засмя.

— Тези думи наистина прилягат на баба ти. И е права. Освен това, сигурна съм, че мис Рейчъл познава стила на баба ти и знае какво ѝ отива. Сигурна съм още, че баба ти ще изглежда превъзходно каквото и да облече.

— Мислим да се поразходим из Вели гардънс, а после, може би, да прием чай при Бети. Защо не дойдеш с нас? Ще бъде забавно.

Ханичил реши, че Лаура е много мила, задето я кани да отиде с тях, защото до сватбата оставаше малко време, което би могла да прекара насаме с баба си.

— Благодаря — каза тя и се прозина, — но е много горещо и ме мързи да се помръдна от мястото си. Отидете двете и се забавлявайте. А като се върнете, ще ми разкажеш всичко.

— Е, ако си сигурна, че няма да ти е скучно съвсем сама?

— Не ми е скучно, просто ме мързи — увери я тя.

— Добре, но ако огладнееш, ще трябва да си вземеш от бюфета в кухнята. А ако ти се прииска да пояздиш по-късно, опитай новата ми кобила. Тя кипи от енергия, въпреки че я яздих тази сутрин. Ще се видим по-късно! — извика тя, вече запътила се обратно към къщата.

Ханичил затвори очи и се заслуша в бълбукането на поточето и в жуженето на пчелите, в прекрасната „тишина“ на провинциалната английска природа, оживена от шумоленето на хиляди малки същества. Всъщност, помисли си тя сънено, няма нищо чудно в това, че Лаура толкова много обича това място. То беше истински рай.

Ханичил дряма през целия следобед. После, като огладня, забърза към къщата за чаша чай и лека закуска. Изпи цяла кана ароматен горещ чай и си хапна добре от сладкиша с пълнеж от ягоди и лешници, приготвен от Гладис. А после оседла кобилата и отиде да поязди.

Когато стигна до хълма зад къщата, пусна кобилата в галоп. На върха му кобилата се спря, изпотена и уморена, а Ханичил се загледа в красивия, пурпурнозлатист залез. Той приличаше на маслена картина и можеше да се сравни само с красотата на живописното селце Позитано.

Когато слънцето изчезна почти напълно зад хоризонта, двете с кобилата слязоха надолу по хълма и се отправиха през поляната към къщата. Като я заобиколиха на път за конюшнията, Ханичил видя, че колата на Лаура все още липсва. А вече приближаваше седем часът. Тя вчеса гривата на кобилата, нахрани я, почисти яслата и се върна в къщата.

Още с влизането чу телефона да звъни. Изтича да вдигне слушалката и махна с ръка на Суейн, който вечеряше в кухнята. Вдигна слушалката и, задъхана, каза:

— Суинбърн 231. — И се запита на кого ли принадлежат останалите двеста и трийсет номера, защото, доколкото знаеше, още само викарият и кръчмата имаха телефони.

— Ханичил?

Тя се усмихна. Гласът на Алекс все още я вълнуваше и изненадваше с топлотата си, носеше ѝ радост.

— Почти съм пристигнал вече, скъпа — каза той. — Ей сега потеглям, само първо ще хапна нещо. В Йорк съм. Ще бъда при теб най-много след два часа.

— Нямам търпение, не мога да чакам повече — каза тя. — Много искам да се запознаеш с бабата на Лаура. Ще я харесаш.

Той се засмя.

— Щом казваш, значи така ще бъде.

Тя му каза, че го обича. Когато остави слушалката, все още се усмихваше. Телефонът веднага иззвъня. Тя отново вдигна слушалката, изненадана. Мислеше, че Алекс е забравил да ѝ каже нещо.

— Ханичил? Лаура е. Съжалявам, но имам проблем с колата. Механикът от гаража на Джървис я поправя в момента, но ще мине известно време. Ще заведе баба да вечеря в „Олд Суон“. Така тя ще може да се нахрани и да се уреди всичко по официалния обяд в деня на сватбата.

Ханичил се засмя.

— Каква шапка избрахте?

— Идеална. Разбира се, баба Джини беше права, мис Рейчъл наистина познава стила ѝ, шапката ѝ стои идеално. Както и роклята, впрочем. Казах ѝ, че ще засенчи дори булката.

— Няма никаква надежда това да стане — каза Ханичил, защото беше виждала сватбената рокля и знаеше, че Лаура ще бъде много красива булка. — Значи ще се видим по-късно.

Ханичил се качи горе и набързо взе душ. Облече си синя копринена рокля и среса грижливо косата си, после слезе в кухнята да поговори със Суейн. Той току-що беше приключил с вечерята си и Гладис почистваше масата. Ханичил си помисли, с известно съчувствие, че денят на Суейн явно е бил дълъг и уморителен.

— Защо не си вземете един-два свободни часа, мистър Суейн? — предложи тя. — Мисля, че предаността ви към дълга заслужава награда. Например, чаша бира и игра на дартс в „Ред лайън“. С мен всичко ще бъде наред. Алекс и Лаура ще бъдат тук всяка минута. И, обещавам, ще наглеждам сватбените подаръци вместо вас.

Суейн копнееше за пинта бира. Хвърли поглед към шпаньола, свит на кълбо до бяло-черното коли близо до задната врата. И за шпаньола щеше да бъде добре да се раздели за малко с тези овчарски кучета, помисли си той. Иначе може да реши, че и неговото място е тук

и също да започне да тича след овцете. Освен това тук беше тихо и спокойно като в гробница. Никога досега не беше работил в такава тихо местенце. Тишината дори започваше да му лази по нервите.

— Е, ако наистина нямате нищо против, мис Ханичил — каза той.

— Разбира се, че нямам нищо против. Всъщност се чувствам виновна, че трябва да работите толкова много. Трябва да си вземете помощник, щом ще работите по двайсет и четири часа.

— Утре ще ми изпратят човек от местната полиция, мис. А в събота, за сватбата, разбира се, ще имаме много повече помощници. — Но той все пак се колебаеше. — Негово благородие каза да ви държа непрекъснато под око.

Тя се засмя.

— Наистина няма нужда. Идете да изпиете пинта бира, мистър Суейн. Както казах вече, заслужили сте я.

Като остави Гладис да се справя с чиниите в кухнята, Ханичил отново се качи горе. Запали лампата и се огледа доволна. Обичаше тази стая. Над пиринченото легло беше окачено пано, на което бяха изобразени овчарка и три малки агънца. Лаура й беше казала, че паното стои на това място още откакто къщата е построена — вече двеста години. Имаше тоалетка от полиран махагон, на която стоеше сребърен свещник, а пред нея — табуретка. Имаше и няколко мраморни нощни лампи, покрити с абажури от розова коприна. Огромният стар гардероб беше украсен с дърворезба — лебеди и херувими. В стаята имаше камина от викторианската епоха, облицована със зелени плочки. Имаше и малко сплескано кресло, чиято кувертюра беше в тон със завесите. Тапетите, на рози и гирлянди, бяха избелели до приятен розов цвят. Килимът също беше избелял. Нищо тук не беше планирано, нито подбирано по цвят и все пак стаята беше просто свършена.

Ханичил се облегна на лакти на перваза на прозореца и се заслуша в шумовете на нощта — в блеенето на овцете, в шумоленето на листата, в шепота на бриза, в бухането на бухала, който живееше над покрива на конюшнията. Спомни си колко самотна се чувстваше в ранчото, когато се заслушваше в нощните шумове. Вече не беше самотна. Беше най-щастливата жена на света, е, втората след Лаура. На Лаура се полагаше първото място, защото сватбата й щеше да се

състои след два дни. Помисли с копнеж колко прекрасно би било да се омъжи за Алекс. Но животът невинаги е толкова прост. И двамата бяха съгласни да вкусят от щастието толкова, колкото могат. Обичаха се. Бяха се заклели в любов, а това беше равносилно на брачна клетва. Един ден, може би, той ще бъде свободен да се ожени за нея. Но, като си спомни бедната, красива и невменяема Отавия, тя разбра, че той никога няма да я лиши от достойнството на положението да бъде госпожа Скот.

— Ще тръгвам вече, мис Ханичил! — извика Гладис от подножието на стълбите.

— О, добре, Гладис — Ханичил излезе от стаята, за да се сбoguва с нея. — Ще се видим утре.

— Да, още рано сутринта, мис. Има много работа за вършене. До сватбата остават само два дни. — Тя излезе бързо и тръшна вратата след себе си — нещо, от което Джини Суинбърн се оплакваше вече десет години. Не че това помагаше. Гладис винаги блъскаше вратите, винаги блъскаше и тавите и тенджерите, а каквото и да кажеше Джини, то не променяше нещата.

Ханичил остана известно време в коридора, наслаждавайки се на тишината в къщата. После слезе долу и прекоси просторното антре с мозаечния под. Влезе в трапезарията, където бяха подредени сватбените подаръци. Пътьом, хвърли поглед на големия часовник в антрето. Девет часът. Още само час и Алекс ще бъде при нея.

Запали осветлението в трапезарията и светлината заля големия куп подаръци. Масите бяха отрупани със свещници и подноси. А махагоновите бюфети бяха отрупани с ножове, вилици и лъжици. Помощните масички бяха застлани с бели ленени покривки, а цели рафтове от долапите блестяха празнично, защото бяха отрупани с най-фин порцеланови сервизи. Ханичил беше сигурна, че Сакстън Моубрей изглежда по същия начин. При гостуването си там беше забелязала изобилие от порцеланови сервизи и всякаква кухненска посуда. Лаура й беше обяснила, че имат намерение да си купят къща в Лондон и тогава, без съмнение, всички тези неща ще им бъдат от полза.

Ханичил изключи осветлението и отиде в кухнята, за да види какво има в килера — може би ще успее да си направи сандвич. Отрязва си филийка от франзелата, която Гладис беше опекла сутринта, намаза

я с масло, добивано в домашната ферма, и добави две парченца краставица, расла в градината на Суинбърн. После се облегна на отворената входна врата. Изяде сандвича си, докато мислеше удивена какви английски навици беше придобила.

Отблясъци светлина от прозорците падаха върху моравата, а над църквата в селото се издигаше красивият лунен полумесец. Небето имаше цвета на индиго, всичко беше спокойно, като че ли притихнало в очакване на съботния ден. Ханичил вдигна глава, защото ѝ се стори, че чу шум от приближаваща се кола. Но не, беше се излъгала.

Свирна на кучетата, но те не дотичаха и тя предположи, че са последвали шпаньола и Суейн до кръчмата. Шпаньолът като че ли ги привличаше с изискаността си, както ставаше и при хората. Смешно, наистина шпаньолът беше с учтиви обноски, но незабележим като самия Суейн.

Затвори вратата, мина обратно по коридора, по стълбите и влезе в стаята си. Завърза косата си, сложи си червило и малко парфюм „Шанел 5“ в очакване Алекс да пристигне. Погледна часовника и се запита къде ли се бавят още Лаура и Джини. Беше вече почти десет часът. Вдигна глава, когато чу шум от долния етаж. Вероятно бяха те. Отиде до върха на стълбите и извика:

— Лаура, ти ли си?

Никой не ѝ отговори. Изненадана, тя изтича долу и надникна в трапезарията. Гладис беше запалила лампите, преди да си тръгне, но трапезарията беше празна. Озадачена, тя отново се заслуша. И отново го чу — не много висок шум. Запита се дали не са кучетата, които си идват у дома. Тръгна към кухнята. Беше на половината път, когато осветлението угасна.

— О! — възкликна тя, като спря и притисна ръка до сърцето си. — Сигурно са изгорели бушоните — каза си тя и осъзна, че въобще не знае къде се намира кутията за осветлението. И тогава отново чу шума.

Изведнъж по гръбнака ѝ полазиха тръпките на страха. Стоеше и се вслушваше в мрака, в тишината. Казваше си, че не бива да се държи като глупачка. Трябва просто да телефонира на Суейн в кръчмата и да му каже какво се е случило. Пристъпи предпазливо напред в тъмното. Знаеше, че телефонът е на масичката в коридора, а тя се падаше от дясната и страна. Протегна ръка към слушалката.

Друга ръка покри нейната и ѝ попречи. Джак Дилейни я държеше здраво.

— Не е ли като едно време? — прошепна той в ухото ѝ. — Аз и ти отново заедно, Ханичил. Липсва ни само Роузи. И твоят съпруг, разбира се.

Краката ѝ се подкосиха от страх и паника. Имаше време само да си помисли, че Алекс се беше оказал прав и че Джак ще я убие. И тогава той я удари по главата с ръжена, който беше взел от кухнята. Всичко се завъртя около нея само за секунда. Гневът заля вените ѝ.

— Ти, копеле! — извика тя, изтръгна се от ръцете му и побягна към вратата. Той я настигна и протегна ръка да я хване. Тя затръшна вратата така, че да притисне ръката му, и побягна несигурно надолу по входните стъпала. Искеше да се скрие в нощта.

Чу стъпки по покритата с чакъл алея зад себе си и се скри в храстите. Спря за минута и се послуша. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че не можеше да чуе нищо. Сети се, че Суейн ще се върне от кръчмата, а Алекс ще пристигне от Йорк. Ако успееше да се скрие, можеше да ги дочака. Те щяха да пристигнат съвсем скоро. Но дали щеше да е достатъчно скоро, за да я спасят?

Съвсем близо до нея едно клонче се счупи под нечий крак и я накара да подскочи. Тя падна на колене и запълзя из храстите, без да забелязва остриите камъчета, които раздираха кожата по коленете и лактите ѝ. Излезе на брега на поточето, където мързеливо беше прекарала слънчевия следобед в мисли за това, колко щастлива беше. Скри се зад един от клоните на голямата върба и се взря в мрака. Сърцето беше заседнало в гърлото ѝ, а ръцете ѝ трепереха от страх. Поточето бълбукаше весело, но тя чуваше само собственото си дишане. „Алекс, О, Алекс! — молеше се наум. — Моля те, ела скоро. Не искам да умра и да те загубя.“ Затвори очи и си представи лицето му. Искеше той да дойде и да я намери.

И тогава Джак я сграбчи.

— Не! — изпищя тя. — Не, не, не...

Стори ѝ се, че чу кучешки лай в далечината. Джак отново я удари. Тя падна на земята, стиснала главата си с ръце, почувствала лепкава кръв по пръстите си.

— Не! — простена отново. — Не, моля те, не...

От храстите долетя шум и той извърна глава за секунда. Ханичил не разбра как успя да го направи, но се изправи на крака и побягна.

— Помощ! — изпищя тя и затича по брега на поточето. — Помогнете ми... — Но знаеше, че Джак е зад нея и че ще я настигне, защото тя е слаба, толкова слаба...

От храстите встрани се разнесе ниско ръмжене и шпаньолът се хвърли върху Джак. Заби зъбите си в ръката му и въздъхна доволно — като че ли беше постигнал амбицията на живота си. Джак изрева от болка и се опита да освободи ръката си от кучето, което буквално висеше на нея. То обаче не искаше така бързо да се предаде.

Суейн си пробиваше път през храстите към тях. Забеляза Ханичил, която лежеше на земята, и шпаньола, впил зъби в ръката на Джак, и се впусна в действие. Удари Джак по врата с разтворена длан — нещо, което беше научил в Хонконг по времето, когато беше полицай. После изви ръцете му на гърба, сложи му белезниците и въздъхна доволно. Погледна шпаньола, чиито зъби бяха все така впити в ръката на Джак.

— Добра работа, момчето ми — каза доволен. После погледна бедната Ханичил, от чиято глава капеше кръв. — Страхувам се, че ви разочаровах, мис Ханичил — каза той, изпълнен със съжаление.

Ханичил започна да се смее. Джак, който едва не я беше убил, стоеше там, с белезници на ръцете, а Суейн като че ли ѝ се извиняваше, че я е спасил. Никога не би могла да се научи да се изразява като англичаните.

Ето, че се появи и Алекс, и тя се озова в прегръдките му. Той я притисна до сърцето си, което биеше толкова диво, колкото и нейното собствено. И тя разбра, че най-после всичко отново е наред.

ГЛАВА 40

Джером Суейн се превърна в сензация и почти засенчи булката в деня на нейната сватба, защото всички говореха само за това, как е спасил живота на Ханичил и как е заловил човека, отговорен за смъртта на Хари Локууд.

Беше прекрасен юнски ден. Бели лилии украсяваха олтара, разцъфнали червени рози — всяка пейка, а гирлянди от папрат и зеленина висяха по стените на малката църквица и я изпълваха с аромата на лято и свежест. Църквата се беше превърнала в прохладна и дъхава градина. Били и кръстникът, елегантни в дневните си костюми и копринени шалчета, чакаха до олтара заедно с викария на Суинбърн, преподобния мистър Оутс, който познаваше Лаура още от деня на раждането ѝ. Църквата беше така препълнена с народ, че игла да хвърлиш, няма къде да падне. Нито един човек повече не би могъл да влезе вътре.

Лорд Маунтджой чакаше Лаура в предния салон на Суинбърн Мейнър. Извади часовника си от джоба на жилетката, погледна го и смръщи чело. Булката закъсняваше вече с три минути. Закрачи нетърпеливо из помещението с ръце, скръстени на гърба. Както винаги, когато беше разтревожен, въртеше палците си един около друг. За хиляден път си каза наум, че никога няма да разбере защо жените винаги закъсняват. Най-простото нещо на света беше да се приготиш навреме. Особено пък за сватбата си. Надяваше се, че не е променила решението си в последната минута, защото баба ѝ Джини вече беше тръгнала за църквата, а той не би могъл да се справи със ситуацията.

— Чичо Маунтджой.

Той се обърна рязко и я погледна. Тя стоеше в края на стълбите.

Лаура пожела церемонията да бъде семпла, провинциална. И тя беше идеалната провинциална булка в роклята си от бяла тафта и малкия букет лилии и рози. На главата си носеше диамантената тиара, която неговата собствена съпруга, Пинелъпи, носеше на тяхната

сватба. Както впрочем, и всички бъдещи графини преди нея. Воалът ѝ беше от брюкселска дантела — същият, който неговата майка беше носила на сватбата си с неговия баща. Той беше с бродерия и обсипан с малки перли.

Маунтджой си помисли, че неговото момиче е възплъщение на красотата. В гърлото му заседна буца, докато тя слизаше по стълбите към него. Той галантно взе ръката ѝ.

— Ти си много красива булка, мила моя Лаура — каза той, почти задавен от новото за него чувство, за което вече беше разбрал, че е обич. — Били е истински щастливец. Да, направо щастливец.

— Мисля, че щастливката съм аз, чичо Маунтджой. — Тя постави длан на бузата му и го погледна право в очите. Усмихна се. — Ако не беше ти, никога нямаше да дойда в Лондон. И нямаше в онзи ден да срещна Били във влака. И никога нямаше да разбера какъв прекрасен чичо си имам. Най-добрият чичо на света — И тя го целуна.

— Да, може би е така — съгласи се Маунтджой, много объркан и смутен, но и много доволен.

Той взе ръката ѝ, двамата слязоха по стълбите и се качиха в каретата — отворено ландо от Маунтджой Парк, тъмнозелено и излъскано до блясък. Теглеха го два яки жребеца от конюшнията на Били. Със завързани на вратовете червени панделки трите овчарски кучета и шпаньолът на Суейн подтичваха зад ландото по целия път до църквата. Като дворцови кучета, помисли си Маунтджой доволен, които изпълняват дълга си, въпреки че са изплезили езици от горещината.

Органът свиреше оратория от Хендел. Клавишите натискаше съпругата на викария, а младото момче отзад издуваше бузи така, сякаш от това зависеше животът му. Хорът от девет гласа — местни момчета и момичета — пееше песен след песен, кучетата лаеха яростно навън, а бебетата се събудиха и започнаха да плачат.

Общо взето, помисли си Джини Суинбърн и се усмихна на красивата си внучка, която вървеше по пътеката към олтара и към обичания от нея мъж, това си беше типична за Суинбърн сватба. Не беше много по-различна от нейната, която се беше състояла преди толкова много години.

Лорд Маунтджой предаде булката на младоженеца и зае мястото си на първата пейка. Огледа се. Първите редици бяха запълнени от

роднините на Сакстън и Маунтджой, макар представителите на фамилията Маунтджой да бяха по-малко. Там беше и леля Софи, разбира се, с царствена осанка, в рокля от тъмночервена коприна, с шия, обсипана с диаманти, с огромна шапка със също толкова огромно щраусово перо. И Джини Суинбърн, много очарователна в тъмнорозовата си рокля и подходяща по цвят и форма шапка. Там беше и мадам Сюзет, стройна и много шик в морскозеления си костюм и най-красивата от всички шапки с малък воал, който падаше над очите ѝ.

Анжу също беше облечена в зелено, което много отиваше на очите ѝ. Полата на роклята ѝ беше скандално къса, а на главата ѝ се мъдреше една от малките, така известни, шапчици на майка ѝ. Шията ѝ украсяваше смарагдовата огърлица, дадена ѝ от лорд Маунтджой. На един от пръстите ѝ имаше пръстен с огромен диамант, който сигурно струваше цяло състояние. Маунтджой изгледа подозрително пръстена, когато светлината падна върху него. Запита се откъде ли, по дяволите, го има тя. Предположи, че го е наследила от известната си, отдадена на порока, баба.

Ханичил. А, Ханичил. Погледна я нежно и се запита как ли би продължил да живее, ако тя беше сериозно ранена или, още по-лошо, убита. От полицията го бяха уведомили, че Дилейни си е признал всичко. А и какво друго би могъл да стори? Суейн го беше хванал на местопрестъплението. Очевидно, Дилейни е искал да я удари, а когато тя изпадне в безсъзнание, да издърпа тялото ѝ до клисурата и да го хвърли долу, така че всичко да прилича на самоубийство. Слава Богу, Суейн и шпаньолът го бяха предотвратили. И ето я на първия ред, жива и здрава, красива в роклята си от жълта коприна и с огромните перли на Маунтджой на врата си. Мадам Сюзет беше така любезна да заеме на Ханичил една от шапките си, към която бяха прикачили малък воал, за да прикрият нараняванията и шевовете по челото ѝ.

До нея седеше Алекс Скот, нейният любовник. Маунтджой си помисли, че в любовта няма нищо грешно, когато те прави толкова щастлив, колкото бяха те двамата. Скот се беше оказал добър човек. Алекс му беше разказал тъжната история, касаеща неговата съпруга. И Маунтджой беше разбрал дилемата му. Макар че човек, възпитан като него, не би могъл да одобри това, той прекрасно разбираше всичко. И

въпреки че църквата не би им дала благословията си, той им беше дал своята.

Зад редицата на роднините се беше струпало цялото население на Суинбърн. Дори децата бяха дошли. Те бяха много шумни, защото едва понасяха горещината. Имаше и две съвсем малки бебета, които, слава богу, бяха престанали да плачат. Мъжете бяха облечени в снежнобели ризи и тъмни костюми, а съпругите им — в красиви летни рокли на цветя и подходящи шапки.

А до вратата, за да държи всичко и всички под око, макар вече да не беше официално на служба, беше застанал Суейн.

Общо взето, помисли си Маунтджой, когато органът засвири сватбения марш, а Лаура и Били усмихнати закрачиха по пътеката към олтара, сватбата беше много красива.

Големият прием беше даден на моравата зад къщата. Тя беше оградена с ленти от жълта коприна, а отстрани растяха красиви розови храсти. Масите бяха застлани с жълти покривки и украсени с вази, пълни с рози. Келнерите носеха бели сака и наливаха в чашите шампанско реколта 1920, което бяха донесли чак от избата на Маунтджой Парк. Храната също беше превъзходна. Гостите си пийваха, хапваха, разговаряха и се чувстваха щастливи.

Неспособен да разчупи навиците си, Суейн беше застанал „свободно“ до вратата и оглеждаше сцената. Шпаньолът седеше на задните си лапи до него. Изглеждаше много важен с червената панделка, завързана на врата му. Всички гости се спираха и ги поздравяваха весело, после потупваха шпаньола по врата. Някои от тях се сецаха, че скоро им предстоят важни събития, и молеха Суейн да се погрижи и за тяхната сигурност.

Още преди церемонията лорд Маунтджой му беше благодарил лично и му беше връчил чек. Написаната сума беше такава, че на Суейн му се беше завило свят.

— Човешкият живот няма цена, Суейн — беше казал лорд Маунтджой много смирено. — Много се радвам, че бяхте тук и й помогнахте. — Той се усмихна и стисна силно десницата на Суейн. После го потупа по рамото и го покани на церемонията като гост, а не като охрана. — Нека местните полицаи се погрижат за среброто — каза той. — Елате и се забавлявайте, Суейн. Заслужили сте го.

Доволен, Суейн отпиваше предпазливо от шампанското и бърчеше нос. Питаше се какво толкова намират хората в него. Нищо не можеше да се сравни с пинта бира — такава беше неговото лично мнение.

Донесоха сватбената торта, състояща се от пет етажа и направена от Бети от Хароугейт. Когато разразяха тортата, бяха вдигнати много тостове. Лорд Маунтджой се изправи, за да произнесе малка реч. Огледа гостите, прочисти гърлото си и започна:

— Хм, е, не съм човек, който умее да говори. Но днес на мен се пада честта да произнесе реч. Чувствам се толкова щастлив, колкото е и очарователната баба на булката, мис Джини Суинбърн. — И той се усмихна на Джини, която седеше от дясната му страна. — И двамата сме много радостни, че присъстваме на тази сватба. Всъщност аз съм по-голям късметлия от Джини, защото познавам Лаура само от една година. И то, почти случайно. Достатъчно е да кажа, че съм горд и доволен, че тя е носител на фамилията Маунтджой, и че съм най-щастливият човек на земята, защото аз я предадох днес в ръцете на младоженеца, Били Сакстън. — Той вдигна чашата си за тост. — За мистър и мисис Сакстън — каза високо. Всички отпиха от шампанското и бурно го аплодираха.

След него на крака се изправи Джини Суинбърн.

— Днес съм една много щастлива жена — каза тя. — Но всъщност аз винаги съм била щастлива, защото Лаура огряваше дните ми. Имах щастието да отгледам и баща ѝ, и нея. — Тя се усмихна. — Както виждате, свършила съм добра работа. Тя е добро йоркширско момиче, но притежава италиански темперамент. Били, по-добре внимавай с нея — добави тя и всички се засмяха. — Сигурна съм, че тя ще бъде също толкова добра съпруга, колкото добра внучка е.

Сега беше ред на Били. Той поблагодари и на двамата и също вдигна тост. Но тогава толкова много се развълнува, че започна да заеква.

— За м-м-м-моята п-п-п-прекрасна с-с-с-съп-руга! — каза той, всички се засмяха и започнаха да ръкопляскат.

Като ги наблюдаваше, Анжу се питаше, малко ревниво, дали не беше сбъркала, когато бе взела решение да бъде винаги любовницата, а не съпругата на мъжа. Помисли с копнеж колко са щастливи Лаура и Били. А после, с тъга — каква каша беше нейният собствен живот.

Започна да ѝ се струва, че има нещо много ценно и привлекателно в любовта и брака, когато очите ѝ срещнаха тези на Джейки Барет, приятеля от Америка на Били, който беше ужасно красив и неустойчиво привлекателен. Тя му се усмихна с онази своя усмивчица, предназначена само за красивите мъже. Старите навици умират трудно, помисли си с доволна въздишка. През септември ще бъде отново добро момиче и ще отиде да учи в Сорбоната, ще работи упорито и ще заслужи своята научна степен. Но дотогава ще бъде свободна, а животът е толкова вълнуващ.

Стана време булката да се преоблече, но първо хвърли букета си и се погрижи Ханичил да го улови. Двете се усмихнаха една на друга. Ханичил знаеше какво има предвид Лаура. Някой ден, когато бог пожелае, тя също ще бъде булка.

Лаура се преоблече много бързо в кремав костюм и шапка и седна до Били в ролс-ройса. Потеглиха към гарата на Лийдс, откъдето щяха да вземат влака за Лондон — същия, в който се бяха срещнали за първи път. Това беше първият отрязък от тяхното пътешествие до Позитано и яхтата на Алекс, на която щяха да прекарат медения си месец. Щяха да плават по Средиземно море и, като Ханичил и Алекс, да се любят на лунна светлина.

Гостите започнаха да хвърлят розови цветчета, ориз и конфети, а Лаура се обърна и им помахала за сбогом. Усмихна се и изпрати въздушна целувка на чичо Маунтджой. Беше готова да се закълне, че видя сълзи в очите му, когато вдигна ръка да се сбогува с нея.

Всички бяха съгласни, че Лаура е най-красивата булка и че сватбата била прекрасна. Но партито не беше свършило още. На моравата започнаха танците, а по-късно беше сервирана обилна вечеря. Обичаните от лорд Маунтджой фойерверки останаха за края.

— Това е един подходящ завършек за такъв чудесен ден — каза Джини, която седеше до него на моравата.

— Наистина, наистина — съгласи се той и я потупа по ръката. — Лаура ви прави чест, мила моя.

— А също и на Джорджи Маунтджой, мисля — отговори тя с лукава усмивчица, която го накара също да се засмее. — Имам намерение да ви дойда на гости, знаете ли — добави тя. — Слушала съм много за прекрасната ви лондонска къща, а също и за Маунтджой Парк.

— Наистина ли? — На лицето му се изписа доволна усмивка. — Е, тогава просто ще се наложи да дадем още едно парти, нали? Само че този път ще бъде специално заради вас. — Той се засмя, доволен от идеята за компанията и партито. — Надявам се то да е първото от многото, на които ще се наслаждаваме заедно — добави.

Леля Софи свали огромната си шапка и се отпусна уморено на стола до тях.

— Едната оженихме, остават още две — каза тя. — Може да се наложи да чакаме много до сватбата на мис Ханичил, но пък двамата са толкова щастливи.

— И толкова влюбени — добави лорд Маунтджой, като мислеше, че не толкова отдавна той не знаеше смисъла на думата любов. А сега животът му преливаше от любов и привързаност.

— Колкото до Анжу... — Леля Софи сви рамене. — Тя ще кара хората непрекъснато да правят догадки. И младият мъж, който ще бъде неин годеник, сигурно няма да се чувства сигурен. Страхувам се, че ще бъдем в неведение до последната минута. А и тогава няма да се знае дали булката ще се яви пред олтара, или пък ще избяга с кръстника.

Маунтджой се засмя.

— Да, тя е хитра малка лисица — каза той, изпълнен с обич и към това свое момиче.

Джини също се замисли за Анжу.

— Не се тревожете за нея — каза тя. — Анжу никога няма да падне по гръб. Тя е здраво стъпила на краката си. Има повече разум, отколкото си мислите. Всичко, от което има нужда, е време да узрее.

— Мисля, че сте права — съгласи се леля Софи. — Е, Маунтджой, колата ни чака, за да ни закара в Хароугейт. Предполагам, че това е краят на чудесния ден.

— И началото на много други — каза сърдечно Джини, като целуна и двамата за довиждане. Сбогува се с всички: Анжу и Сюзет, Ханичил и Алекс. — Сега вече сме едно семейство — каза им с усмивка.

Както беше направила Лаура, и лорд Маунтджой се обърна, за да помахва за сбогом. Все още усмихнат, той каза топло на Софи:

— Прекрасна жена, прекрасна. Не съм ли казвал винаги, че има нещо специално у йоркширските жени?

— Да, да — отговори леля Софи и също се засмя.

Няколко седмици по-късно лорд Маунтджой седеше в библиотеката си и пиеше обичайната си чаша уиски. Мислеше си колко е щастлив. Къщата Маунтджой беше отново тиха и спокойна, защото момичетата ги нямаше. Беше се погрижил да получат равен дял от състоянието му. Беше им дал големи възможности, беше им дал и сърцето си. В замяна те бяха причинили скандали и трагедии, но също така му бяха дали и любов. Бяха му донесли и щастие.

Телефонът извън्या пронизително.

— Ало — каза той отсечено, когато вдигна слушалката.

— Чичо, аз съм, Ханичил.

— Мила моя, къде си? — На лицето му грейна доволна усмивка.

— В Париж, с Алекс. Ще вечеряме с Анжу и новия ѝ обожател.

Този път — французин.

Лорд Маунтджой простена.

— Французин! — изсумтя той презрително. — Бих искал да знам какво не им е наред на англичаните!

Ханичил се засмя и смехът прозвуча като музика за ушите му.

— Все пак, чичо, Анжу също е францужойка.

— Да, да — съгласи се той и се усмихна на проявената от негова страна глупост. — Предполагам, че трябва да ѝ простя — добави той и Ханичил отново се засмя.

— Исках само да ти кажа, че всички ще си дойдем за партито в чест на Джини в събота — каза тя.

— Радвам се — отговори той. — Не бих искал да го пропуснете. Лаура също ще е тук, така че отново ще празнуваме съюза ѝ с Били.

— Ще се видим тогава — каза Ханичил — Трябва да тръгвам вече, иначе ще закъснея.

— Нямам търпение да те видя, момичето ми — каза той, защото не искаше да се раздели дори с гласа ѝ.

— Аз също. — Кратка пауза и после тя добави: — Чичо Маунтджой, обичам те.

Тя затвори слушалката и нещо в неговата изщрака. Той я остави обратно върху апарата и каза:

— Е, по-развълнуван и по-щастлив от това не мога и да бъда.

Седна отново в креслото и взе чашата си с уиски. Замисли се за децата, които неговите момичета щяха да имат. Неговите праправнуци. Е, почти. Сигурен беше, че старият Джорджи не би имал нищо против да ги смята за свои деца. А, като се замислеше за Джорджи, изпитваше увереност, че той все пак не е бил толкова лош.

Едно нещо беше сигурно — „неговите момичета“ ще се върнат, ще дойдат да го видят. Имаше нещо, за което да живее дори в тази напреднала възраст.

Вече не беше самотен старец.

Издание:

Елизабет Адлър. Наследнички

Английска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2000

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-14-0197-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.